

Đánh Ngã Nữ Chính, Cự Tuyệt Làm Vật Hy Sinh

Contents

Đánh Ngã Nữ Chính, Cự Tuyệt Làm Vật Hy Sinh	2
1. Chương 1: Shit! Truyện Xuyên Qua Như Thế Này Đâu Đâu Cũng Đều Cầu Huyết	2
2. Chương 2: Tiểu Bạch Lang Ngang Ngược	5
3. Chương 3: Đỉnh Núi Có Một Ổ Thổ Phỉ	8
4. Chương 4: Tạm Biệt Cầu Đản	12
5. Chương 5: Gặp Hái Hoa Tặc	15
6. Chương 6: Tô Bạch Tức Giận	18
7. Chương 7: Thay Đổi Dung Mạo	20
8. Chương 8: Hoàng Thượng Trong Văn Của Tiểu Bạch	23
9. Chương 9: Đặt Cước Trong Sông Bạc	26
10. Chương 10: Tiểu Dã Miêu Gọi Cẩm Tây Môn Tiểu Hận	29
11. Chương 11: Tất Cả Mọi Người Đều Yêu Ruột Già Xào	36
12. Chương 12: Băng Tuyết Thành Công	38
13. Chương 13: Cuộc Thi Tranh Đoạt Miêu Miêu	42
14. Chương 14: Hoa Khôi Xuất Hiện	44
15. Chương 15: Cái Nhau Ấm Ấ (quá Ổn Ào)	48
16. Chương 16: Đánh Bạc	50
17. Chương 17: Mộng	54
18. Chương 18: Cùng Đến Lăng Quốc	60
19. Chương 19: Trên Đường, Trong Xe Ngựa	63
20. Chương 20: Nữ Tử Giang Hồ Lâm Nhất Trinh	66
21. Chương 21: Tô Bạch Và Miêu Miêu	70
22. Chương 22: Biến Đổi	73
23. Chương 23: (tiếp Tục) Trong Sân Vườn	77
24. Chương 24: Là Hắc Không Phải Nó	80
25. Chương 25: Phương Thức Của Miêu Miêu	83
26. Chương 26: Phòng Lớn, Sáng Sớm, Trong Lúc Gặm Bánh Bao	86
27. Chương 27: Dung Mạo Của Ngũ Hoàng Tử	90
28. Chương 28: Trần Đậu Hũ	93
29. Chương 29: Cửa Hàng Đậu Hũ Trần Ký	95
30. Chương 30: Đây Mới Là Chân Tướng	99
31. Chương 31: Băng Tuyết Xuất Trận	102
32. Chương 32: Mùi Hương Nồng Đậm	104
33. Chương 33: Gặp Lại Lão Đầu Mất Gà	108
34. Chương 34: Hôn Lễ Lâm Nhất Trinh	111
35. Chương 35: Trước Đại Hội Võ Lâm	114
36. Chương 36: Cung Chủ Cung Thập Lục	118
37. Chương 37: Thân Xác Là Gì	121
38. Chương 38: Nguyên Nhân Bạc Tình	124
39. Chương 39: Không Phải Chu Nhan Lộ	127
40. Chương 40: Miêu Miêu Trở Lại	130

41. Chương 41: Gặp Lại Thần Y	134
42. Chương 42: Vì Phụ Là Sói, Một Đêm Bảy Lần	137
43. Chương 43: Một Trăm Vạn	140
44. Chương 44: Báo Thù Thì Ra Rất Dễ Dàng	143
45. Chương 45: Đường Như Đã Kết Thúc	146
46. Chương 46: Sự Hấp Dẫn Của Sói....	149

Đánh Ngã Nữ Chính, Cự Tuyệt Làm Vật Hy Sinh

Giới thiệu

Đôi lúc đọc truyện ngôn tình có thể thấy bất bình thay cho các nhân vật, đôi lúc ta còn tự nhủ, nếu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/danh-nga-nu-chinh-cu-tuyet-lam-vat-hy-sinh>

1. Chương 1: Shit! Truyện Xuyên Qua Như Thế Này Đâu Đâu Cũng Đều Cẩu Huyết

Một ngày X tháng X nào đó, Tô Bạch đang nằm trên giường, buồn chán muốn chết. Lăn qua lộn lại trên giường mà không ngủ được, cả đầu đều ngập “Truyện Chân Huyền”. Thở dài, đứng dậy, mở máy tính ra, lướt web, đăng nhập vào một tài khoản trên một tiểu thuyết trên internet, nghĩ nghĩ nên xem một chút để giải trí.

Đúng lúc này, một bài viết tên là “Xuyên qua tôi là tiểu mỹ nhân tuyệt sắc” lọt vào trong mắt cô. Nhìn thời gian ‘lên sàn’, 2005. — truyện xuyên qua cách đây một tháng.

Tô Bạch xì mũi coi thường. Cô chưa bao giờ cảm thấy hứng thú với kiểu văn phong của Mã Lệ. Nhưng cô vẫn cực kỳ vui vẻ nhấp vào bài viết đó, — bởi vì lúc này chính cô cũng muốn Thiên Lôi giáng xuống cái đầu hỗn loạn của mình.

Một mạch đến ba giờ sáng, cô ngẩng đầu nhìn lên màn hình máy tính, khóe miệng mang theo tia cười thỏa mãn. Bài viết này thật không làm cô thất vọng. Tổng kết một chữ, Lôi; tổng kết hai chữ, Thiên Lôi, tổng kết bốn chữ chính là ‘Thiên Lôi cuốn cuộn’!

Lại nói đến lời dạo đầu, vì cứu vớt một con chó nhỏ, theo số mệnh an bài nữ chính đã xuyên qua, trở thành một đại mỹ nhân tuyệt sắc trong thiên hạ. Đến khi nàng tỉnh lại mới phát hiện bên cạnh mình có hai mỹ nam đang nằm, một tà mị, một dịu dàng, — tà mị, chữ tà mị này lúc Tô Bạch đọc đến, cả người dường như nổi hết cả lông gà lông vịt! Điều quan trọng đáng lưu ý chính là, nữ chính tên Băng Tuyết, nữ phụ tên Vũ Mị. Chính phụ khác nhau, vừa xem đã hiểu.

Nữ chính tiếp tục xấu hổ, tạm thời không nhắc tới về thẹn thùng lẫn ngây thơ, lúc này hai nam nhân ngổ ý với nàng rằng hai người đều nhất kiến chung tình với nàng, liền XXOO, hoàn toàn nắm giữ thế chủ động. Sau đó, nữ phụ xuất hiện. Vì người mà nữ phụ yêu là một trong hai nam nhân kia. Cũng theo định luật

‘nữ nhân xuyên qua gấp người yêu’ là một nữ nhân tuyệt sắc, nữ phụ trong lòng vô cùng khổ sở, vì yêu mà hận, lúc này quyết định muốn giết nữ chính và người mình yêu. Tô Bạch đọc đến đây, cảm thấy cô gái này thật sự rất đáng thương, nhân vật phụ không nên quá nặng tình!

Mà nữ chính của chúng ta phát hiện ra có gì đó không đúng nên có đề phòng trước. Vì vậy đoán kiếm trong tay nữ phụ đáng thương của chúng ta lao đến lại bị nam nhân mình yêu chặn lại, bảo vệ thành công nữ chính bên cạnh, bản thân tự nhận một nhát dẫn đến trọng thương. Nữ phụ không dám tin, nhìn vào nam nhân mình yêu giờ phút này nở đối xử với nàng như vậy. Cõi lòng tan nát, nàng nói rằng mình không còn dũng khí để tiếp tục sống, cầu xin nam nhân mình yêu hãy tự tay giết nàng, coi như nàng không còn luyện tiếu gì nữa. Tô Bạch đọc đến đây, từ trong miệng phun ra một ngụm máu, quả nhiên tiểu thuyết không đầu là không cầu huyết!

Mà tình tiết cầu huyết hơn chính là, nam nhân nữ phụ yêu sâu nặng thế nhưng nhếch khóe miệng cười châm biếm, vô cùng tàn nhẫn nói: “Được, ta thành toàn người!” Vừa dứt lời, nam nhân đó dùng thanh kiếm trong tay hết sức lưu loát cắt đứt gân tay gân chân của nàng. Động tác vô cùng dứt khoát, sau đó vứt thân thể tàn phế của nàng cho bầy sói lang. —— Tô Bạch co quắp người, nuốt một miệng máu vào cổ họng, xoa xoa cái trán đỏ mồ hôi tiếp tục đọc.

Nữ phụ ác độc vừa chết, tình tiết sau đó nhẹ nhàng hơn nhiều. Năm nam nhân vây quanh một nữ chính. Theo thứ tự năm nam nhân này là một Vương gia tà mị, một sát thủ lãnh khốc, một Giáo chủ phong lưu, một ông chủ thanh lâu kiêm một chức quan nhỏ thỉnh thoảng dúi dằm, lại thêm một đệ nhất cao thủ giang hồ khí phách.

Năm nam nhân đó đều yêu nữ chính như sinh mạng của mình, mà nữ chính chọn tối chọn lui không tìm ra người mà mình yêu thích nhất. Vì vậy vào một tối nào đó năm nam nhân hẹn nhau gặp ở đâu đó, tỏ ý bằng lòng hợp tác cùng chia sẻ một nữ nhân. Mà nữ chính sau khi biết được chân tướng sự việc cảm động đến rơi nước mắt. Cuối cùng một nữ năm nam nắm tay sống một cuộc sống hạnh phúc trọn đời.

—— Cái gì? Nói năm nam và một nữ, cô ta chịu nổi sao?

—— Người ta là nữ chính, có Bàn Tay Vàng của tác giả, cho nên lo lắng của mình hoàn toàn dư thừa rồi.

Tô Bạch tắt máy tính, vì sự hy sinh của nữ phụ đáng thương, thở dài đánh thượt một cái. Theo trong bài viết miêu tả, nữ phụ cực kỳ xinh đẹp, rung động lòng người, thậm chí còn có thể hơn Băng tuyết đến ba phần. Không những thế vũ đạo cơ thể cũng vô cùng đẹp. Dù sao nam nhân nàng yêu là một vương gia, mà nàng lại là đại nội thị vệ, thủ hạ đắc lực nhất bên cạnh Vương gia, chuyên dùng sắc đẹp mê hoặc kẻ địch, để cho kẻ địch chết trong lòng ngực ấm áp của mình. Cho nên vũ điệu bồi rượu dĩ nhiên là đệ nhất đẳng.

Nhưng dù cho nữ phụ có đẹp đến mức nào cơ bản cũng không có tác dụng gì. Bởi với thân phận là một nữ phụ, dù cho vẻ ngoài thật sự rất xinh đẹp, ngoài việc dây dưa với những nam nhân bỉ ổi, căn bản không dùng được ở nơi khác, chớ nói đến hy vọng được chung một đẳng cấp với Băng Tuyết. Không còn cách nào khác, ai bảo người ta là nữ chính. Quả nhiên nữ chính dù đáng khinh bỉ cũng là bảo bối, nữ phụ dù xinh đẹp cũng chỉ là cỏ cây.

Cho nên mới nói, chộc ai cũng không nên chộc nữ chính, làm gì cũng đừng làm nữ phụ. A di đà Phật, tránh làm vật hy sinh!

Lúc này đêm đã khuya, Tô Bạch một cổ chua xót rồi cuộc đã ngủ. Chỉ là đợi đến lúc cô mở mắt thì...

Lọt vào tầm mắt mình không phải là căn phòng của mình, mà là một.... sơn động tối đen? Nhưng sơn động gì gì đó không quan trọng, quan trọng là!!!

“Mẹ nó, sao cả người đều cảm thấy đau thế này!” Cô tức giận rống lên, nhưng giọng nói này.... Cô sửng sốt, giọng nói khô khốc, mặc dù là giọng nữ, nhưng rõ ràng không phải là giọng của Tô Bạch cô! Cô lần nữa sửng sốt, muốn đưa tay lên dụi mắt, lại phát hiện tay còn chưa kịp nâng lên đã bị một cơn đau ập tới khiến cả người cô đổ mồ hôi. Lần này, thực sự cô... ngây ngốc....

Sẽ không phải là cô đã xuyên qua chứ? Tô Bạch cả kinh. Nếu như đã xuyên qua rồi, tương đương với việc nửa đời sau của cô không có nước, không có điện, không có giấy vệ sinh, không có Internet sao??? Thực không để cho người ta sống nữa rồi!!!

Nhưng những điều này không phải điều quan trọng nhất!!

Quan trọng là!!! Thế nhưng cô phát hiện có một con sói đang tiến về phía cô.

Không sai, thật sự là một con sói. Đôi mắt màu xanh dương, bộ lông màu xám bạc, hàm răng bén nhọn đi về phía cô... !

Cô nhắm mắt lại, rồi lại mở ra. Không phải ảo giác, con sói này cách cô quá gần.

Cô nhắm mắt lại lần nữa, rồi mở ra. Thật sự không phải là ảo giác, con sói này đang chạy tới bên người cô.

Lúc này bên tai Tô Bạch là tiếng trống ngực thùm thụp, đầu óc trống rỗng ! Xong rồi, vừa mới xuyên qua lại bị sói ăn thịt. Tiểu thuyết này rất cuộc là của tác giả nào viết ! Cho ông Trời lôi hẩn đi chém đi !

Càng lúc cô càng thấy sợ, càng lúc càng thấy sợ, cũng không để ý đến cái gì, vò đầu vò tai hét lên, “A.... ! ! !”

Trong giây lát đó, cả sơn động đều vang lên tiếng hét chói tai của cô.

Cô run rẩy nhìn con sói kia, cà lăm: “Đừng, chớ ăn thịt tôi, ba tháng rồi tôi không tắm...”

Con sói nhìn lại cô, trong mắt ánh lên sự khinh bỉ.

Sao ? Cô không nhìn lầm chứ ?

Sói cũng có tình ý?

Chẳng lẽ cô đã “Xuyên qua thành tân nương của sói, nữ chính không địch nổi” sao ?

Không đợi Tô Bạch tiếp tục suy nghĩ, con sói kia há miệng to, hướng về phía cơ thể Tô Bạch, cắn.

Tô Bạch sợ hãi nhắm mắt lại. Nhưng cô không cảm thấy đau như dự liệu, ngược lại trên vết thương truyền đến cảm giác mát mát.

Cô nheo mắt nhìn sang mới phát hiện thì ra sói không cắn cô, mà chỉ dùng đầu lưỡi của nó liếm láp vết thương cho cô.

Cũng thật kỳ lạ, Tô Bạch cảm thấy những nơi bị nó liếm qua, cơn đau giảm đi rất nhiều.

Nhưng có ai nói cho cô biết, tại sao cô muốn dùng nước bọt của sói tới chữa thương ? =

Khóe miệng Tô Bạch co giật một hồi, cảm giác đề phòng với sói cũng giảm bớt khá nhiều.

Thật may là, thật may là, đây là một con sói vô cùng thân thiện. Cho nên tạm thời tính mạng cô sẽ không bị nguy hiểm.

Mà nằm trong sơn động, Tô Bạch cũng không ngờ tới cô cứ nằm như vậy hơn nửa tháng.

Tay chân cô bị thương không nhúc nhích được, ngoại trừ bị người ta cắt đứt gân tay gân chân thì còn bị sao nữa. Tô Bạch nheo mắt, cô chưa bao giờ nghĩ mình là người hiền lành. Người khác thương tổn cô một phần, cô sẽ trả lại mười phần, người khác hại cô mười phần, cô nhất định trả lại cả trăm phần trăm.

Đừng để cô biết là ai hại cô, nếu không, cô nhất định sẽ cười mỉa đi hủy hoại gương mặt của đối phương đến mức mẹ hẩn cũng không nhận ra.

Mà con sói kia cũng thật có lương tâm, mỗi ngày đều giúp cô liếm láp thân thể còn không nói, còn đưa đến rất nhiều quả dại. Thật sự là một con sói thiện lương... Trong lòng Tô Bạch tổng kết.

Trải qua một thời gian được sói chăm sóc, cô đã có thể đứng lên làm một vài động tác nhỏ. Lần đầu tiên cô biết nước bọt của sói lại thần kỳ như vậy, có thể gắn lại gân tay gân chân cho người ta. Thật là không thể tưởng tượng nổi !

Lúc này ngoài cửa động một người một sói đang phơi nắng, bên ngoài sơn động là một vùng rừng núi sâu mênh mông bát ngát, xanh mơn mẫm, không khí thật dễ chịu. Trên người cô là trang phục cổ trang, chỉ tương đối đơn giản, một thân đen mà thôi, — được rồi, là một thân đen rách nát =

Trải qua hơn nửa tháng sống cùng, Tô Bạch nào còn sợ nó. Cô nằm trên người nó, đưa tay ôm đầu nó, bắt đầu lẩm nhảm : “Miêu Miêu, mày nói cho ta biết khi nào thì vết thương của ta mới có thể khôi phục...”

Con sói lười biếng nằm dưới ánh mặt trời, cái đuôi ve vẩy, bày tỏ cự tuyệt trả lời vấn đề này.

Tô Bạch tiếp tục lẩm nhảm : “Miêu Miêu, mày nói xem, ta có thể chạy được nữa không ?” Cô chậm rãi vuốt ve bắp chân của mình.

Con sói tiếp tục vẩy đuôi, bộ lông màu xám bạc lấp lánh dưới ánh mặt trời chói chang.

Tô Bạch lại nói tiếp : “Miêu Miêu, mày nhất định là giống cái. Nếu không, làm sao mày lại rụt rè không nói gì như vậy...”

Vừa dứt lời, con sói cô đặt tên là Miêu Miêu quăng Tô Bạch xuống khỏi người, nhìn trời “hú...” một hơi, tức giận bỏ đi.

Nhà người đã từng gặp qua con sói nào biết nói chuyện chưa ? Chú sói bày tỏ thái độ rất phẫn nộ.

Cho nên nó muốn dùng hành động nói cho nàng biết, sói có thể bị, không thể chịu nhục !

Tô Bạch vuốt ve cái mông của mình, nhìn bóng lưng của nó, lẩm bầm : “Hẹp hời.” Thật đúng là một tiểu bạch lang* (sói trắng) vừa keo kiệt lại kiêu ngạo !

2. Chương 2: Tiểu Bạch Lang Ngang Ngược

Những ngày dưỡng thương thật khô khan, nhằm chán hướng chi cô vẫn luôn ỉn nấu trong sơn động, ngoại trừ Miêu Miêu ra thì chưa từng thấy qua bất kỳ sinh vật khác chứ đừng nói đến loài người.

Thử nghĩ mà xem, ngoại trừ cô là người không bình thường ra còn có người bình thường nào rảnh rỗi chạy vào rừng núi sâu thẳm này cơ chứ. Chẳng lẽ là thấy mình sống lâu quá cho nên muốn trở thành món xía răng của sói.

Tô Bạch thở dài, nằm trong sơn động cảm thấy thật thê lương.

Thê lương, thê lương, trong lòng cô lại càng cảm thấy bi thương, nắm lấy Miêu Miêu đang ngủ gật, bắt đầu vùi đầu khóc thút thít : “Miêu Miêu, muốn ăn thịt...” Dứt lời, cô dùng cặp mắt sáng ngời nhìn chăm chăm con sói. Hình như là gần một tháng nay cô không có ăn thịt ?

“Miêu Miêu, sao mày lại run. Ta muốn ăn thịt, không nói là muốn ăn thịt mày. Ngoan, đừng sợ, sao mày lại càng run hơn thế này ?”

“....”

Vì vậy, ngày hôm sau, bên người Tô Bạch có thêm một con gà chết.

Khóe miệng Tô Bạch co giật chỉ chỉ con gà bên cạnh, ngược đầu lên nhìn Miêu Miêu, tâm trạng phần khích : “Miêu Miêu, mày thật tốt. Miêu Miêu, đốt lửa lên cho ta, nếu không thì ta làm sao ăn được...”

Vì vậy nó dùng móng vuốt cào cào mấy cái trên mặt đất, một ngọn lửa nhỏ bùng lên bên cạnh.

Tô Bạch cảm động đến rơi cả nước mắt. Lúc này sức lực tay chân không biết lấy đâu ra, thần tốc trét bùn lên mình con gà rồi ném vào trong đồng lửa.

Như vậy Tô Bạch đưa ra một kết luận : chỉ cần ở nhà, để Miêu Miêu thiện lương vào nhà cướp của, trêu hoa ghẹo nguyệt chuẩn bị thực phẩm.

Sau khi ăn no, Tô Bạch vô cùng thỏa mãn nằm ở dưới gốc cây, mắt to mắt nhỏ nhìn lên không trung.

Bụng đã no dĩ nhiên sẽ nghĩ đến XX. Đột nhiên cô ngửi thấy một mùi hôi thối khác thường quấy dị.

Cô cau mày, lại ngửi một lần nữa.

Thật sự là có mùi hôi thối, không phải là ảo giác.

Nhìn xung quanh, rốt cuộc cô hiểu rõ, mùi thối này xuất phát từ người mình. Tắm. Kiếp trước là một cô gái nhỏ thích sạch sẽ, lúc đến cổ đại lại có thể một tháng không tắm. Còn không có một phần ý thức nào, xuyên qua, người như thế này làm sao chịu nổi !

Tô Bạch cảm thấy đau xót. Cô không hiểu, tại sao mình lại có thể rơi vào tình cảnh như bây giờ. Rốt cuộc thì trong lòng cô cường đại đến mức nào mà một tháng không tắm cũng không thay đổi sắc mặt như vậy ?

Đây là một vấn đề rất cao thâm.

Cô đi vào cửa động, nằm rạp bên cạnh Miêu Miêu, tội nghiệp nhìn nó : “Miêu Miêu, có thể tắm không ? Có thể không ?”

Chú sói cắn răng : “= //”

Bất đắc dĩ để nâng lên lưng của mình, dưới ánh trăng chạy như bay về phía nào đó.

Bay qua mấy gò núi, chỉ thấy một chỗ suối nước nóng, dưới ánh trăng còn lấp lánh ánh sáng.

Tô Bạch mắt sáng lên, vội vàng ném miếng vải đen rách nát ra khỏi người, nhảy ùm vào suối nước nóng, chà xát lớp bùn dày kín trên người, rửa sạch cơ thể từ trên xuống dưới ít nhất ba lần.

Mà đúng lúc này vang lên một màn đối thoại, âm thanh không hề nhỏ.

Chủ nhân của giọng nói này cũng không tà mị, không anh tuấn. Phải biết, khi tắm còn có phúc được diễn đến cảnh này... tình tiết cầu huyết như thế chỉ có thể tồn tại ở chỗ nữ chính thôi.

Trên thực tế, hai người kia rõ ràng chính là Lộ Nhân Giáp và Lộ Nhân Ất vô tội, lúc này chỉ như là diễn viên phụ và diễn viên quần chúng chỉ vì thúc đẩy tình tiết phát triển. Căn bản họ sẽ không phát hiện bên cạnh mình còn có Tô Bạch đang tắm, chứ đừng nói đến chuyện đùa giỡn.

Cũng chỉ là người đi qua đường, Tô Bạch nghĩ như thế, thần kinh cũng bắt đầu buông lỏng.

Nhưng là....

“Cuộc thi đệ nhất hoa khôi cũng sắp bắt đầu, nghe nói Băng Tuyết tuyệt sắc thiên hạ cùng đông đảo người theo đuổi cũng sẽ đến đây.” Lộ Nhân Giáp nói.

“Vậy sao ! Ngược lại tôi muốn đi xem một chút, Băng Tuyết rốt cuộc là người như thế nào....” Lộ Nhân Ất nói.

Từ then chốt : Băng Tuyết, cuộc thi đệ nhất hoa khôi.

Băng Tuyết Băng Tuyết Băng Tuyết, v~, Băng Tuyết không phải là nữ chính đệ tiện cầu huyết trong truyện xuyên không trước khi cô xuyên qua có đọc rồi hay sao ?

Như vậy... nói như vậy... mình chính là vật hy sinh nữ phụ xui xẻo hả ?

Cô là nữ phụ vì theo đuổi tình yêu chân chính cuối cùng bị nam nhân mình yêu mến nhất cắt đứt gân tay gân chân rồi ném vào bầy sói sao ?

Đúng rồi ! Tô Bạch đột nhiên nhớ lại. Ở trong tiểu thuyết, tác giả chỉ nói cô gái này bị ném vào trong bầy sói, cũng không có nói cô bị sói cắn không còn mảnh vụn....

Cho nên không có nói kết quả chính là ở trước mắt có “hóa ra chính nữ phụ gặp được một con sói thật lòng yêu thương” ... tình tiết cầu huyết thế sao ?

Chẳng lẽ kịch tình tiếp theo là nữ phụ nhanh chóng khôi phục sức khỏe rời núi. Sau đó tiếp tục vì nam nhân trong trái tim mình vẫn còn yêu nên đành yên lặng chịu đựng, coi như hy sinh tính mạng mình cũng không hối hận, làm việc nghĩa cũng không chùn bước sao ?

Không không không, cầu huyết cũng tốt, tình cảm bi thống cũng được, nhưng nếu đã cho cô đến nơi này, đóng vai trò nữ phụ thì cũng đừng nghĩ cho cô tiếp tục làm vật hy sinh. Cô là Tô Bạch, là Tô Bạch khi người khác thương tổn cô một phần, cô sẽ trả lại mười phần, người khác hại cô mười phần, cô sẽ trả lại cả

trăm phần trăm ! Cho nên đừng nghĩ đến việc để cô làm chuyện ngu xuẩn tiếp tục đuổi theo tình yêu chó má, ngược lại cô sẽ tính toán thật tốt món nợ bị cắt đứt gân tay gân chân của mình.

Bây giờ trong hoàn cảnh hiện tại, tình tiết hẳn là đã phát triển đến chỗ nữ phụ bị quăng cho bầy sói. Như vậy theo nguyên văn, tình tiết phát triển tiếp theo là nữ chính và năm nam nhân tương thân tương ái sống với nhau cả đời, cách kết thúc cũng không còn xa.

Mà ở trước kết cục, đúng là có một cuộc thi đệ nhất hoa khôi, Tô Bạch còn biết cô biểu diễn khúc Vương Phi “ta nguyện ý”.

Tô Bạch bây giờ còn nhớ rõ lúc đầu mình xem đến đoạn này trên người còn nổi bao nhiêu lông gà lông vịt, mà loại cảnh tượng lúc đầu xuyên qua cơ bản mọi người đều biết sẽ diễn ra trong chương một-hai-ba-bốn-năm-sáu. Nể tình cốt truyện của tiểu thuyết này là xuyên không, cho nên Tô Bạch mặc dù đang run rẩy vẫn tiếp tục tính toán.

Như vậy nếu cô ta muốn hát, cô cũng hát theo.

Chỉ là, trên mặt Tô Bạch là nụ cười quỷ dị.

—— chẳng những cô muốn cô ta thắng, còn muốn cô ta thắng một cách rất mất mặt.

—— chẳng những muốn cô ta thắng một cách rất mất mặt, cô còn phải phá hủy cái cuộc thi đệ nhất hoa khôi này.

Hoa khôi thanh lâu chó má gì, quả thật chính là đầu độc sức khỏe và tinh thần thanh thiếu niên, là trở ngại phát triển lớn nhất của xã hội, là nếp sống xã hội ảnh hưởng đến căn nguyên đạo đức ! Cũng là bởi vì chịu ảnh hưởng của tiểu thuyết xuyên không, cho nên trong mười nữ xuyên không thì có tám người chủ động chạy đến thanh lâu. Nghề nghiệp thanh lâu bùng phát nguyên nhân lớn nhất là do nữ xuyên không.

Nhóm nữ xuyên không, đừng có không có tiền đồ như vậy được không. Thanh lâu mãi nghề đã là quá đáng lắm rồi, phi tử của Vương Gia đã sớm đầy ấp người, tranh đấu hậu cung không cần thận thì chỉ cần cái nác cứt cũng sẽ giống đào mồ chôn cha mẹ ~. Về phần xuyên qua vì có một nữ vương mở màn nuôi nam sủng trong hậu cung ... Vẫn là ngại nên tiếp tục, tiểu nhân không quấy rầy >. < cho=“” nên=“” tóm=“” lại,=“” tương=“” lai=“” xuyên=“” không=“” tất=“” nhiên=“” sẽ=“” là=“” nuôi=“” nặng=“” từ=“” đầu,=“” có=“” thể=“” là=“” thanh=“” mai=“” trúc=“” mã=“” hoặc=“” là=“” nhà=“” cạnh=“” bên=“” bên=“” nhau=“” trọn=“” đời,=“” cũng=“” không=“” sợ=“” phải=“” trồng=“” cây=“” nuôi=“” gà,=“” giết=“” gà=“” mổ=“”>

Khụ khụ, hơi xa xăm...

Tô Bạch vò đầu, kéo suy nghĩ của mình quay lại.

Mà giọng nói của Lộ Nhân Giáp và Lộ Nhân Ất trong suy nghĩ của Tô Bạch đã bay tán loạn, mơ hồ không rõ. Tô Bạch đột nhiên kịp thời phản ứng, vội vàng đứng dậy tìm Miêu Miêu ở sau lưng, cũng không để ý đến cả người mình đang ướt chèm nhẹp cúi người nói : “Miêu Miêu, nhanh, nhanh đi lấy y phục của hai người kia, nhớ ngàn vạn lần không được đả thương người.”

Cả người Miêu Miêu cứng ngắc từng bước rời xa cô, cũng không dám nhìn cô, trong tích tắc đã không thấy bóng dáng đâu.

Tô Bạch nhìn tư thế uy vũ của nó vội cảm khái : quả nhiên là ra ngoài lữ hành thám hiểm chuẩn bị rất nhiều thực phẩm !

Ở nơi xa, rất nhanh truyền đến tiếng kêu thảm thiết Lộ Nhân Giáp và Lộ Nhân Ất.

Tô Bạch tiếp tục bò xuống nước, tắm rửa từ đầu đến chân ba đến bốn lần một lần nữa, lúc này mới đứng lên, cầm lấy y phục trên người Miêu Miêu Phong cách rất đơn giản, chất liệu thô ráp, màu sắc bình thường. Rất tốt rất tốt, vô cùng phù hợp với phong cách và hình tượng khiêm tốn của cô. Tô Bạch hài lòng gật đầu một cái, sau đó mặc vào người.

Mặc quần áo xong, cô đi tới một chỗ cách đó không xa, đến bên cạnh Miêu Miêu, nhẹ nhàng vuốt đầu nó.

“Miêu Miêu, rất cảm ơn mày. Nếu như không có mày, ta có thể đã chết lâu rồi...” rất khó nói, Tô Bạch bắt đầu kích động.

Miêu Miêu nhìn nàng, vẫn là dáng vẻ khinh thường như cũ. Dưới ánh trăng, cơ thể cao lớn hết sức anh dũng, bộ lông xám bạc tung bay trong gió.

Cô ôm lấy cổ Miêu Miêu, vùi mặt vào đám lông bên trong, nói tiếp : “Miêu Miêu, ta muốn giết một kẻ, kẻ đã hại ta ra nông nỗi này.”

Trong mắt Miêu Miêu không còn vẻ khinh thường nữa, lẳng lặng nhìn nàng. Trong mắt lẳng đọng cái gì đó.

“Miêu Miêu, mày có đồng ý theo ta ra ngoài kia, giết kẻ đáng hận đã hại ta thành thế này, uống máu hắn, gặm xương cốt hắn, thấu hiểu mối hận trong lòng ta.... Mày có bằng lòng không ? Sau khi giết hắn rồi, ta nhất định về lại rừng sâu với mày, làm bạn với mày cho đến chết. Mày... có thể đồng ý không ?”

Miêu Miêu tiếp tục nhìn nàng, không nói lời nào.

Tô Bạch chợt vỗ đầu một cái, lầm bầm lầu bầu : “Sao ta lại đặc biệt nói với một con sói nhỉ.” Lần nữa nhìn nó, ánh mắt kiên định nói : “Có thể đưa lão nương rời núi không. Sau khi thành công, lão nương sẽ là người của mày !”

Miêu Miêu vẩy lông toàn thân, “ngao...o..o..o” một tiếng với nàng, coi như là trả lời.

“Cái này coi như là đồng ý ?” Tô Bạch hôn chụt vào một bên tai nó, bổ nhào vào người nó lăn lộn, “Miêu Miêu mày thật tốt, thật tốt thật tốt thật tốt !”

Trong mắt chú sói nhanh chóng lướt qua một tia xấu hổ....

“Như vậy Miêu Miêu, ta hỏi mày, chung quanh đây có ổ thỏ phỉ nào không ?” trong mắt Tô Bạch không ngừng dò tìm ánh sáng.

Chú sói cúi đầu xuống.

Tô Bạch hưng phấn, dòng nước trong mắt ngừng chuyển động, nhìn ánh trăng mờ nhạt phía xa, nở nụ cười : “Như vậy, Miêu Miêu, chúng ta chỉ mới vừa bắt đầu trò chơi, ta đã không thể chờ nữa rồi !”

Cô cười lên người nó, nó giương chân, chạy như điên về nơi xa.

Bóng của một người một sói dưới ánh trăng hợp thành một thể thống nhất.

3. Chương 3: Đỉnh Núi Có Một Ổ Thỏ Phỉ

Sau khi Tô Bạch bị xáo trộn hết cả lực phủ ngũ tạng, rốt cuộc Miêu Miêu cũng nhảy lên một đỉnh núi cao, vàng trắng sáng gần trong gang tấc.

Phóng mắt nhìn đi, chỉ thấy dưới ánh trăng có một tòa nhà, lúc này đang chìm trong giấc ngủ say. Trên cửa có treo một tấm biển, thượng thư “Bang Long Hồ”. Bên ngoài đen kịt không biết ẩn giấu biết bao tội ác và máu tanh.

Tô Bạch thở dài một cái, leo từ trên lưng Miêu Miêu xuống, nhìn tòa nhà nơi đó, cười.

Cô cúi đầu nói nhỏ với Miêu Miêu, “Miêu Miêu, hú một tiếng cho ta, càng vang xa càng tốt !”

Sói nghe được, không nói hai lời, “Hú...ú...ú...ú...”, nháy mắt, tiếng tru vang dội khắp núi cao !

Rất nhanh sau đó, mấy tòa nhà đều bắt đầu sáng đèn. Ngọn lửa bùng cháy, nhanh chóng chiếu sáng cả sơn trại.

Tô Bạch lại bảo : “Miêu Miêu, tiếp tục hú, đừng có ngừng !”

~ “HÚ...Ú...Ú...Ú...”

Tiếng sói tru bên tai, nháy mắt cả sơn trại đều sôi máu, từng người trong sơn trại liền bình tĩnh, cuống quýt mặc quần áo tử tế, tay cầm đao lớn, đồng loạt chạy ra cửa.

Nhìn cửa trại càng lúc càng có nhiều người tụ tập, có hung thần ác sát, có người mặt không chút thay đổi, cũng có kẻ cuồng ngạo, lãnh huyết không kém. Đủ loại người hỗn tạp đều chỉ tay về Tô Bạch và Miêu Miêu bàn tán ầm ĩ.

“Người nói xem kẻ đó là người của phe nào ? Hay là người của bang Tiểu Hồ ?” tên thổ phỉ đầu tiên thâm trầm.

“Cũng không giống. Ta cảm thấy hình như nàng muốn gia nhập với bang chúng ta.” tên thổ phỉ thứ hai mê đắm.

“Ta thấy người muốn nàng làm vợ hai thì có ! % % # % # (đằng sau tính lược khoảng 500 chữ tục)!” người mặc áo vải nói.

Tô Bạch hờ hững, nụ cười rực rỡ, ngậy ngốc nhìn bọn chúng. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy người sống khi đến thế giới này, cho nên không tránh khỏi kích động đôi chút.

Đúng lúc đó, một đại thúc mặc áo đen đi lên, trên mặt có vết sẹo dữ tợn vô cùng kinh khủng !

Tay hắn cầm đại đao nổi giận đùng đùng : “Hãy để lão tử kiểm tra. Tiểu tử ngươi có phải chán sống rồi hay không, dám mang theo sói tới bang Long Hồ giương oai. Ôi chao ôi, không phải tiểu tử, là một cô nương. Ôi chao ôi, ôi ôi, còn là một cô nương dung mạo xinh đẹp... Chao ôi lão tử ta, Hồ lão tam ta chưa từng thấy cô nương nào đẹp như vậy. Chao ôi... » Chỉ một câu nói hắn đã đổi liên tiếp ba đề tài.

Chúng huynh đệ bang Long Hồ : « »

Tô Bạch: “....”

Hồ lão tam hình như cũng cảm thấy không khí không đúng lắm, ho khan một tiếng, tiếp tục nói. Chỉ là lần này giọng nói đã trở nên gần gũi, hai mắt cười rất quý dị: “Tiểu cô nương, bây giờ đã qua nửa đêm, sao không ngủ còn đến chỗ của bọn ta chơi đùa?”

Giọng nói mang đậm tiếng địa phương, quả thật mang đầy vẻ vui mừng.

Tô Bạch chậm rãi nở nụ cười, nụ cười dưới ánh trăng đó thật mê chết người khác, lại mềm mại đáng yêu nhẹ giọng nói: “Ta, ta muốn tới gặp bang chủ anh minh thần võ. Vị quan nhân này, có thể cho ta gặp hắn một lát...” Dứt lời, hai mắt phát sáng, long lanh nước, thẹn thùng mà quyến rũ.

Trong nháy mắt Hồ lão tam bị mê hoặc đến mức hồn tiêu phách tán, nhìn nàng gật đầu liên tục: “Được được, ta dẫn nàng đi, dẫn nàng đi...”

Trong lòng Tô Bạch vô cùng vui vẻ, nhưng sau vẻ vui mừng chính là cảm giác đau buồn mơ hồ. Nhanh như vậy đã đồng ý rồi, thật là không có cảm giác khiêu khích! Ai!

Đúng lúc đó, sau lưng có một người trẻ tuổi đi ra, phong cách vô cùng bình thường, nhẵn mày nhìn Hồ lão tam: “Tam gia, cô gái này lai lịch không rõ ràng, sao tam gia có thể để cho nàng ta vào trại được!”

Tô Bạch âm thầm liếc nhìn người này vài lần, vừa định nói gì đó liền nghe Hồ lão tam bên cạnh gầm lên: “Có lão tử đây, ai dám giương oai. Nàng ta là một tiểu cô nương chẳng lẽ còn dám đùa bỡn với lão tử sao!”

Tô Bạch vội vàng nhân cơ hội phụ họa theo: “Đúng vậy. Đúng vậy. Ta chỉ là vô cùng sùng bái bang chủ anh minh thần võ, cho nên mới đặc biệt bảo Miêu Miêu nhà ta đưa ta lên núi,...” Nói đến đây, nàng e thẹn cúi đầu.

Không nói cũng biết, ngụ ý kia dĩ nhiên cũng giống như là nói: “Chính là ta tự mình tới cửa dâng Bang chủ tự do chà đạp, ngàn vạn lần đừng khách khí với ta.” ... Rất dễ dàng làm cho người ta mơ tưởng viễn vông ra cái gì đó.. What??? Người hiểu mà, không cần phải giải thích!

Kể mặt người dạ thú nghe vậy liền nhìn nàng, độc địa nói: “Nếu cô nương là người đứng đắn sẽ không mang sói bên mình!”

Tô Bạch sững sốt, chỉ chỉ sói ta bên cạnh, mở to mắt tò mò: “Đây là sói sao? Vậy sói này là sao đây? Rõ ràng nó là cho sẵn ta nuôi từ nhỏ nha. Miêu Miêu, kêu một tiếng cho ta.” Nàng đưa tay đến bên mồm nó.

Mọi người đều nhìn tiểu cô nương này lau mồ hôi. Nếu cần một phát, nhất định tay sẽ bị phế! Không nghĩ tới tiểu cô nương này nhìn qua rất xinh đẹp, thế mà... tinh thần có chút không bình thường? Ai! Ông trời thật không có mắt!

Nhưng con sói kia không cắn nàng, mà chỉ lè lưỡi liếm liếm bàn tay của nàng.

Ai ôi?? Chẳng lẽ thật sự là chó sao?

Kẻ mặt người dạ thú không nén nổi cơn giận: “Cô nương thật biết nói giỡn! Cô nương nói nó là chó thì nó chính là chó sao? Chẳng lẽ cô cho rằng tại hạ không thể phân biệt nổi chó với sói sao!”

Tô Bạch nói: “Vậy người có chứng cứ gì để nói Miêu Miêu nhà ta là sói không?” Không đợi hắn nói, nàng tiếp tục, “Ta nhìn nó lớn lên mỗi ngày, lúc đầu là một chú chó nhỏ, rồi thành con chó to lớn như bây giờ. Ta không cho người vu tội cho nó!”

Người nọ sững sốt. Tất cả mọi người đều sững sốt.

Sợ rằng lúc này ở trong mắt mọi người cũng đã cho rằng tiểu cô nương này đúng là đầu óc không bình thường. Thử nghĩ xem có cô nương bình thường nào đến chó với sói cũng không phân rõ được không?

Hồ lão tam không nhịn được liếc kẻ mặt người dạ thú kia một cái, lại nhìn Tô Bạch, cười thô bỉ thực khiến người ta buồn nôn: “Được được, chó, nó là một con chó.”

Hồ lão tam dẫn Tô Bạch vào trại, mọi người sau lưng vẫn giữ một khoảng cách với nàng, đi bảy ngã rẽ, chính vòng, mười tám lượt chuyển, cuối cùng mới đứng lại ở ngoài một hiên nhà.

Hồ lão tam nhìn nàng cười xấu.

Nàng cũng cười lại, đáng tiếc nụ cười này thế nào cũng thấy vô cùng quỷ dị.

Người nào đó phát tay, mở miệng: “Miêu Miêu, đi trước đi.”

Vì vậy nháy mắt một con sói và Tô Bạch đi vào cùng nhau, liền nhào vào trong phòng. Bên trong nhanh truyền tới một tiếng la hét dị thường của nam nhân. Bất giác phải bắt vua trước, đây là đạo lý mọi người đều biết.

Hồ lão tam thay đổi sắc mặt, mọi người sau lưng cũng thay đổi sắc mặt, vội vàng đi vào nhà. Vì vậy, liền nhìn thấy một nữ nhân nào đó đang áp chế chặt chẽ Bang chủ của bọn họ.

Tô Bạch quay đầu nhìn mọi người, cười rạng rỡ, rồi hướng tới Hồ lão tam trước mặt nói: “Tiểu Tam, còn không mau lui ra, người muốn cái tay này của Bang chủ nhà người...”

Hồ lão tam mặt mày xanh mét, nhìn nàng không dám tin: “Người! Không phải người nói là!!”

Tô Bạch giật giật khoe miệng, khinh bỉ nói: “Lão tử nói gì nhà người cũng tin sao? Người thật thiếu suy nghĩ!”

Hồ lão tam sững sốt thật lâu mới phản ứng được, tức giận nói: “Người! Người! Thật đúng là một nữ nhân không biết xấu hổ!! Còn dám đùa bỡn!!”

Tô Bạch gãi gãi lỗ tai, cảm thán: “Xem ra người thật không có đầu óc.”

Kẻ mặt người dạ thú đứng bên cạnh, lạnh lùng nhìn Hồ lão tam: “Hừ, bang Long Hồ chúng ta có ngày bị diệt, cũng là bởi người!”

Hồ lão tam mặt phình ra như gan heo, một câu phản bác cũng không thể nói.

Vị bang chủ kia chớp mắt mất mông lung, còn chưa kịp phản ứng xem xảy ra chuyện gì, liền bị một ánh mắt màu lam thăm thẳm của Miêu Miêu đến phía trước hắn, dọa hắn hồn mê.

Tô Bạch khắc một chữ “nhấn” trên lưng trần truồng của bang chủ, rồi dùng sợi dây buộc thật chặt sau đó bảo Miêu Miêu nằm rạp lên người của hắn, phòng ngừa mọi người đánh lên.

Chỉ thấy trên mặt nàng chứa một tia cười ác độc, híp mắt nhìn nam nhân đang hôn mê bất tỉnh trên đất, âm trầm nói: “Hừ, tiểu yêu tinh, ngươi mãi mãi là người của ta, đừng nghĩ trốn!”

Đập chết cái thứ cặn bã nhà ngươi!!! Tình huống thế này chỉ có thể xảy ra ở chỗ “vương gia xx vương phi” thôi chứ!!!

Tình huống thực ra là:

Chỉ thấy Tô Bạch hướng về phía mọi người trong sơn trại vung tay, vạt áo bay lên, giọng điệu hào phóng: “Các vị đường lâm hảo hán, từ giờ trở đi lão tử là tân Bang chủ của bang Long Hồ các ngươi! Các ngươi có ai không phục? !”

Dĩ nhiên mọi người đều không phục, bên trong phòng nhảy mắt dội lên tiếng ồn ào!

“Tại sao một tiểu nha đầu ngươi lại nghĩ đến việc làm Bang chủ. Phi!!!”

“Nếu sớm biết sẽ có kết cục thế này, không bằng ta về nhà làm ruộng, còn tốt hơn ngồi đây xem con quỷ nhỏ này chỉ tay năm ngón!”

“Để cô ta làm Tân Bang chủ, chúng ta không làm gì cả ! Không làm gì không làm gì cả! Nói gì cũng không làm!”

....

Tô Bạch đập đập tay, nói tiếp: “Người nào không phục thì bước lên trước! Muốn vu khống chúng ta, phải dựa vào bản lĩnh nói chuyện!” lúc này nàng nghiêm nhiên khoác lên mình bộ dạng của một tên thổ phỉ, đáng vẻ nững nịu lúc trước dường như chỉ là ảo giác.

“Ta không phục!” một giọng nói trầm trầm phát ra từ trong đám đông, mọi người nghe thấy đều nhất loạt ngoái đầu nhìn, chỉ thấy một đại bá râu quai nón đang nói.

Tô Bạch nhìn hắn, lạnh lùng: “Rất tốt! Đi ra cho ta, đấu một mình !”

“Một mình đấu thì một mình đấu, Hồ Hán Tam ta có thể sợ ngươi sao !”

“Có chí khí ! Tới đây ! Để Miêu Miêu !”

Không đợi lão râu quai nón kịp thời phản ứng, Miêu Miêu từ trên người bang chủ nhảy vọt lên, nhào tới người của hắn.

“Miêu Miêu, làm rất khá !” nháy mắt Tô Bạch im lặng, đi xuống phía mọi người đang đứng, lạnh lùng nói : “Còn ai không phục ? Nói chung có thể đi lên tỷ thí một chút !”

“Dựa vào sói để tỷ thí, không đáng làm anh hùng hảo hán. Có bản lĩnh thì tự mình ra tay, đó mới là nam tử hán chân chính.”

Tô Bạch ngửa đầu, cười “Ha ha ha !” , đột nhiên ngưng, bắt đầu nói, “Lão tử ngay cả sói cũng có bản lĩnh thuần phục, anh hùng, nam tử hán con mẹ nó, ngươi cũng đi thuần hóa một con sói tới cắn ta. Đến lúc đó Tô Bạch ta nhất định không nói hai lời, cam tâm thoái vị !”

Giọng điệu này mang ba phần tư vị của nữ trung hào kiệt.

Lần này rốt cuộc mọi người đều không nói gì. Có một kẻ tương đối nhạy bén, nháy mắt nhìn Tô Bạch nịnh nọt : “Bang chủ, người nhất định là bang chủ như tiểu nhân nghĩ, bang chủ sẽ dẫn dắt bang Long Hồ chúng ta tiến lên, đừng để người khác coi thường ngài !”

“Các vị yên tâm. Nếu tất cả mọi người cùng nhất trí ta làm bang chủ, ta nhất định lấy mạng ra đảm bảo, sẽ để ọi người được ăn uống no say, chơi đùa vui vẻ, thỏa thích !” Tô Bạch nhiệt huyết dâng trào đọc diễn văn.

Mọi người không hẹn đều thở dài. Bang chủ tiền nhiệm còn nằm trong tay nàng ta, muốn phản đối không chừng còn bị sói cắn, còn có cách nào sao ? đành phải chấp nhận !

Cho nên mặc dù không tình nguyện nhưng ngoài miệng vẫn phải nói đồng ý.

Trong một đêm, bang Long Hồ liền đổi chủ, lấy một loại phương thức vô cùng .

Sau khi chờ mọi người tản đi, Tô Bạch ôm Miêu Miêu cười ngặt ngoẽo. Đám người này thật sự là quá..... Sung sướng quá !

Nhìn dáng vẻ cau mày mà không thể làm gì của bọn họ, chân tướng sự thật thì chỉ có Tô Bạch biết. Đó chính là do nàng xuyên qua nên nàng hiểu rất rõ thể giới văn phong của Tiểu Bạch (? ? ? ”). Nhân vật trong văn của Tiểu Bạch không ai có thể hãm hại nổi ! Mặc kệ là nữ chính hay nam phụ, mặc kệ là đào kép hay vật hy sinh, căn bản đều ương bướng. Bởi vì trong đại não của bọn họ không phải phong hoa tuyết nguyệt thì hẳn là có cuộc sống phóng túng, không phải thanh lâu thì là quán rượu, không nói yêu thì là đòi chia tay. Cho dù ngẫu nhiên tác giả phác họa ra một nhân vật cơ trí thì đó cũng là bị những kẻ kém thông minh khác làm nên, nhiều nhất chỉ là trí thông minh của người bình thường mà thôi.

Số lượng này có thể nói là không nhiều lắm. Cái hay ở chỗ là sau khi xuyên qua là ... nhấn mạnh Tô Bạch thông minh hơn người khác rất nhiều =

Cho nên lúc này nàng dễ dàng có được một sơn trại, vì đó là cơ sở đáng tin cậy để nàng có thể đến được Kinh thành.

Thử nghĩ xem, một người – một nữ nhân – một nữ nhân còn dẫn theo một con sói lớn, nếu không có chút tiền, không có nguồn tài nguyên (tiền ý ^^) vững chắc, làm sao có thể đến Kinh Thành xa xôi như vậy ? Sao có thể đây ?

Cho nên việc cấp bách bây giờ là tìm được nguồn tài nguyên dự bị, đảm bảo mình không bị chết đói là điều kiện tiên quyết, còn có thể thuận lợi đến được Kinh thành, đi giết nam nhân nàng chán ghét.

Cho dù nam nhân kia là Vương gia, là người của Hoàng thất thì thế nào cơ chứ. Nàng cũng đã có cách giết hẳn rồi, hơn nữa còn phải là công khai giết hẳn.

Người cứ chờ đi, tạm thời để cho người ung dung tự tại mấy ngày, bởi vì ngày lành của người sắp chấm dứt rồi.

4. Chương 4: Tạm Biệt Cầu Đản

Hôm sau Tô Bạch oanh oanh liệt liệt bắt đầu sửa đổi và chỉnh đốn lại toàn bộ bang Long Hồ.

Nàng và Miêu Miêu ngồi ở vị trí cao ở sảnh đường, vung tay, hai mắt uy nghiêm chậm rãi quét qua những người đứng dưới, lạnh lùng nói: “Qua một buổi tối suy nghĩ cẩn thận về tương lai sau này của bang Long Hồ chúng ta, bốn bang chủ quyết định áp dụng hàng loạt sửa đổi.”

Nháy mắt phía dưới phát ra hàng loạt tiếng bàn luận nhỏ nhỏ.

“Sửa đổi? Chẳng lẽ không cho bọn ta cướp bóc nữa sao?”

“Theo ta thấy chúng ta về quê trồng rau cũng không tệ đâu.”

....

Nàng hắng giọng, cau mày: “Bình tĩnh, bình tĩnh!”

Phía dưới vẫn tiếp tục bàn luận.

“Trồng rau? Ta thấy người có ba bà vợ, trồng trọt không bằng nuôi heo đi!”

“Được, nuôi heo, ngày nào cũng có thịt ăn! Làm sao ta không nghĩ đến chứ!”

.....

“Con mẹ nó tắt cả đèn im lặng cho ta! !” Một tiếng gầm gừ, đại sảnh đường nháy mắt yên tĩnh trở lại, Tô Bạch tức giận nhìn bọn họ, lúc này mới tiếp tục nói: “Đầu tiên, vì sự phát triển hài hòa của xã hội, bang Long Hồ chúng ta tất nhiên không thể dựa vào cướp bóc mà sống. Cho nên con đường tương lai mà đồng

đảo huynh đệ trong bang có thể đi thế nào chúng ta có thể bàn ngay trong ngày hôm nay; thứ hai, những thứ cướp được trong nhiều năm qua rốt cuộc nên để đâu, là chôn ở dưới hay đặt ở trong nhà cho an toàn? Đây cũng là một vấn đề đáng để suy nghĩ!”

“Chôn ở dưới đất, mỗi tháng có thể đào lên đếm một lần, còn có thể rèn luyện thân thể!”

“Ta cảm thấy vẫn nên đặt ở trong nhà thì tốt hơn! Chôn dưới đất nói chính xác còn không biết lúc nào bị người ta đào đi!”

.....

“Mặt khác, cái tên bang Long Hồ quá mức thô bạo, không phù hợp với tính cách và phong cách thanh tân thoát tục của ta. Cho nên từ hôm nay trở đi, đổi tên thành ‘Mời lại đến!’”

“Mời lại đến?” mọi người đều sững sờ.

“Đúng! Không sai! Chính là ‘mời lại đến’! Bởi vì lúc bốn bang chủ cả đêm lẫn lộn không ngủ, khổ sở suy nghĩ cho tương lai phát triển của bang thì đột nhiên có một ý tưởng lóe lên trong đầu, từ từ tiến triển từ trong suy nghĩ rồi dẫn đến tìm, không dứt ra được! Các huynh đệ, đây là thời khắc chuyển sang một trang lịch sử mới cho tương lai bang Long Hồ chúng ta, là cơ hội lớn cho chúng ta từ bỏ gian tà, là thời khắc bắt đầu kế hoạch ‘Ngày mai nằm trong tay ta’ một cách hoàn mỹ! Tiệm bánh bao ‘Mời lại đến’ rất đáng giá!”

“.....” Sảnh đường một mảnh yên tĩnh. >.

“Mọi người đừng kích động, chớ khấn trương. Ta biết rõ mọi người nhất định có suy nghĩ và ước mơ về tương lai tươi sáng giống ta. Nếu tính mở tiệm bánh bao, như vậy đầu tiên nên suy nghĩ, chính là ngoài bánh bao, chúng ta có thể bán thêm thứ gì nữa. Ví dụ như bánh màn thầu, ví dụ như bánh nướng, hay là cháo trắng... Ta cảm thấy bánh nướng cũng không tệ, a di đà Phật, bánh nướng ăn rất ngon! Ai ôi ta còn chưa nói xong, các người sao lại đi hết thế hả???”

“Chúng ta không thể nào sống cuộc sống thế nào được, lão tử nên về nhà làm ruộng thôi!”

“Ta đây về nhà nuôi heo!”

“Ta về nhà mổ trâu!”

“.....”

Tô Bạch giận: “Trở lại cho ta ! Mọi người không muốn bán bánh bao cũng có thể thương lượng. Chúng ta có thể bán hoành thánh, hoặc là cơm rang trứng, bắt dế cũng có thể bán bún xào ! Bỏ lại cho ta, không được đi !”

Những người phía dưới vẫn không để ý đến nàg, đi nhanh không còn một mống.

Tô Bạch cúi đầu, nhìn đại sảnh đường trống không, khóe miệng giựt giựt.

“Bang, bang chủ.” Một giọng nói vang lên ở bên tai.

Tô Bạch ngẩng đầu lên, mới nhìn thấy ở trong góc có một người, chính là người đầu tiên mở miệng gọi mình là bang chủ tối hôm qua, vui mừng nói: “Sao người vẫn còn ở đây ?”

Hắn chân chó xông đến bên nàg, kiên định nói: “Tiểu nhân nguyện ý thế bảo hộ bên cạnh bang chủ, không màng sống chết, quyết không chối từ !”

Tô Bạch cảm động: “Tốt ! Nếu đã như vậy ta liền cho người làm phó bang chủ, lúc ta không có mặt trong bang tất cả mọi người đều phải nghe người chỉ huy !”

Chân chó kia lúng túng nhắc nhở: “Bang chủ, mọi người đều đã đi hết, chỉ còn lại ta.....”

“...” Tô Bạch vỗ vỗ vai hắn, “Người cũ đi, người mới đến, người trẻ tuổi nếu làm tốt, tương lai của bang Long Hồ chúng ta liền giao cho người !”

Hắn trịnh trọng gật đầu một cái: “Thuộc hạ sẽ không phụ sự kì vọng của bang chủ, chấn hưng bang Long Hồ chúng ta !”

“Người có quyết tâm như vậy ta rất vui mừng ! Đúng rồi, ta hỏi người một chuyện. Người qua đây.” Tô Bạch vẫy hân.

“Cái gì ạ ?” hân tiến lên một bước, cúi đầu.

“Người biết quỹ đen của bang Long Hồ ở đâu không ?” Tô Bạch nhỏ giọng hỏi.

“Cái này tiểu nhân thực không biết !” hân lắc đầu như trống bỏi.

Tô Bạch suy nghĩ một chốc: “Đi, đi theo ta !”

Dứt lời liền cười lên lưng Miêu Miêu đi về phòng chứa củi.

Bang chủ tiền nhiệm vẫn đang hôn mê.

Tô Bạch tiến lên, dội một gáo nước lạnh vào mặt hân, vẻ mặt hung ác: “Nếu không mở mắt ta sẽ móc mắt người cho chó ăn !”

Bang chủ tiền nhiệm lập tức mở mắt, sợ hãi nhìn nằng: “Đừng đừng đừng, ngàn vạn lần đừng giết ta !”

Tô Bạch cười lạnh: “Chỉ cần người ngoan ngoãn giao nộp quỹ đen cho ta, ta sẽ không giết người !”

Ai ngờ bang chủ kia nghe vậy, hai tay trải ra, cắn răng vò đầu nói: “Vậy không bằng người giết ta đi !”

Tô Bạch sững sờ, nhìn về tên chân chó kia.

Tên chân chó nhỏ giọng thì thầm vào tai nằng: “Bang chủ của chúng ta nổi tiếng keo kiệt, muốn hân lấy tiền ra không bằng giết hân đi !”

Tô Bạch sáng tỏ, tiếp tục đổi giọng con buôn với bang chủ tiền nhiệm nói: “Nếu như người muốn tiền, ta cũng không miễn cưỡng. Miêu Miêu đến đây cắn hân cho ta.”

Bang chủ liếc mắt trắng mặt, nhưng vẫn giữ vẻ “muốn tiền không có, muốn mạng cứ lấy”.

Tô Bạch vuốt vuốt lông Miêu Miêu, thúc giục: “Miêu Miêu, nhanh đến cắn hân !”

Miêu Miêu nghiêng cái đầu sang một bên, xì mũi khinh thường.

Tô Bạch giận nhìn bang chủ: “Người xem kia, ngay cả Miêu Miêu của ta cũng ngại cắn, không còn cách nào hay hơn là cắn vào tay người vậy !”

Miêu Miêu bước lên một bước, há to mồm định cắn.

Bang chủ keo kiệt vừa nhắm hai mắt, hôn mê bất tỉnh.

“Đừng tưởng rằng người giả bộ bất tỉnh lão tử sẽ tha cho người ! Ngày hôm nay nếu người không nói ra chỗ giấu tiền, cánh tay của người người cũng đừng nghĩ lưu lại !” Tô Bạch gầm lên: “Miêu Miêu, cắn ! Cắn mạnh vào ! Cắn đứt cánh tay hân cho ta !”

Bang chủ keo kiệt đột nhiên mở to hai mắt, khóc nức nở: “Tiền tiền tiền ở trên giá sách hàng thứ ba, cuốn thứ hai trong mật thất.... Đại hiệp bỏ qua cho ta đi ! Ta cầu xin ngài ! !”

Tô Bạch lãnh diễm cười một tiếng: “Cái này cũng không sai biệt lắm !”

Lại quay đầu nói với chân chó kia: “Người tên là gì ?”

“Tiểu nhân tên là Cầu Đản !”

Tô Bạch cong cong khóe miệng vẻ khen ngợi: “Tên rất hay, ta rất thích.” dừng một chút lại nói tiếp: “Cầu Đản, người chờ ta làm xong việc của mình sẽ trở lại tìm người. Bang Long Hồ ta giao cho người.”

Cầu Đản cảm động nhìn nằng: “Được, tiểu nhân ở đây chờ ngài trở lại !”

“Không, không cần khách sáo với ta. Tên ta là Tô Bạch, người có thể gọi ta là Tô Bạch, hoặc là Bạch !” Tô Bạch nhìn hân như nhìn một vật phẩm vô cùng trân quý.

“Ta tên là Cầu Đản, người có thể gọi ta là Cầu Đản hoặc là Tiểu Đản !” Cầu Đản đắm chìm trong ánh mắt nằng, không cách nào kiềm chế được.

Trên đất có một con sói lóe mắt sáng, có chút tức giận, đột nhiên gầm “ngao.... Ooo”, đẩy Tô Bạch lên lưng của mình, đi ra ngoài cửa.

Tô Bạch xoay người phát phát tay với Cửu Đản: “Tiểu Đản, nhớ chờ ta quay lại !”

Cửu Đản cũng phát tay lại với nàng, nhiệt tình đáp lời: “Bạch, ta nhất định sẽ ở đây chờ người trở về !”

Một con sói cắn răng chạy trốn còn nhanh hơn.

Tô Bạch thành công lấy được số tiền từ trong mật thất của bang chủ tiền nhiệm, đếm được cũng gần năm ngàn lượng. Một sơn trại sinh sống bằng cách cướp bóc cũng không khác với ngân hàng gửi tiền cho lắm. Nàng cất giấu toàn bộ tiền vào sâu bên trong y phục, còn lấy được vài món đồ trong trại rồi mới cười sói trắng Miêu Miêu đi xuống núi.

5. Chương 5: Gặp Hái Hoa Tặc

Trên đường muôn vàn cảnh sắc tuyệt đẹp không thốt nên lời. Tóm lại Tô Bạch nhìn thế giới trong lành trước mắt, tâm trạng vô cùng tốt. Nàng nằm trên lưng Miêu Miêu, bắt đầu nói thầm: “Miêu Miêu, chỉ cần chúng ta leo qua mấy ngọn núi này, qua mấy con sông, xuyên qua mấy rừng cây chính là một thế giới lừa gạt người rồi !”

Miêu Miêu không để ý tới nàng, tiếp tục chạy về phía trước.

Tô Bạch lại sờ ngân phiếu trong ngực, cảm giác khoái trá thỏa mãn, đợi nàng giết được tên Vương gia, nàng có thể dẫn theo Miêu Miêu và Cửu Đản, mở một tiệm bánh bao, mua ba miếng đất, một mảnh ruộng trồng lúa, một mảnh trồng rau, còn một mảnh nuôi gà. Tương lai thật tốt đẹp !

Cho nên nàng phải nhanh chóng giết tên nam nhân kia, báo thù cho nữ phụ, cũng không thấy cảm thấy hổ thẹn và vô ích vì chiếm dụng thân thể nàng.

Con đường khá dài nhưng Miêu Miêu đang chạy như điên nên đã từ từ rút ngắn khoảng cách. Hai bên đường, rừng cây dần thưa thớt, đường lớn rộng rãi từ từ xuất hiện trước mặt Tô Bạch. Trên đường thỉnh thoảng còn có vài ba người đi đi lại lại.

Tô Bạch leo xuống khỏi người Miêu Miêu, tay ôm chặt đầu Miêu Miêu, một người một sói đứng lại ở ven đường.

Phút chốc, có một người đi qua.

Tô Bạch mỉm cười chào.

“A.....sói, sói, sói.....” Con sói còn chưa làm gì người kia, người kia đã hôn mê bất tỉnh.

Tô Bạch đen mặt, mắt nhìn Miêu Miêu, cau mày. Ủm, hình như nàng nghĩ ra cách gì đó.

Nàng đột nhiên cười cười, đưa tay thò vào trong bọc quần áo lấy ra hai cái khăn tay, một đen một trắng. Đây là đồ vợ vét được từ trong sơn trại.

Nàng cười giả tạo đứng trước Miêu Miêu, nhìn nó: “A, Miêu Miêu, mày phải biết rằng, những kẻ như ta và mày khí chất vô cùng xuất chúng, nổi bật, tất yếu sẽ thu hút ánh mắt mọi người. Cho nên ta cảm thấy chúng ta cũng nên khiêm tốn một chút, tránh ọi người không thể chịu nổi mị lực và khí phách của cả hai. Vậy thì không hay cho lắm.” Dứt lời nàng lấy khăn tay màu đen che đầu Miêu Miêu lại, chỉ lộ ra đôi mắt.

Miêu Miêu chớp chớp mắt sói, hình như hơi hơi nghi ngờ.

Sau khi buộc xong, nàng lấy khăn tay màu trắng che mặt mình lại, đợi khi vào trấn sẽ đổi một cái khăn lụa.

Miêu Miêu hí hí mắt, hình như nó hơi hơi hiểu rồi. =

Tô Bạch nhìn kẻ ngất ở trên đường, im lặng, lôi kéo Miêu Miêu đi chỗ khác.

Lúc này, lại có một người đi ngang qua.

Tô Bạch vội vàng tiến lên, nhìn hần cười vừa muốn mở miệng hỏi, đối phương đã ngã lăn quay dưới đất, nơm nớp lo sợ, lắp bắp nói: “Đừng, đừng cướp, ta, ta không có tiền....”

Tô Bạch khom lưng đỡ hần dậy, cười nói: “Vị tiểu ca này, ta không phải kẻ cướp. Ta chỉ muốn hỏi người, đây là đâu, không biết làm thế nào để đến được Kinh Thành?”

Người kia lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa cái trán đỏ đầy mồ hôi, “Thì ra là người nơi khác đến hỏi đường, hừ chết ta. Ta thấy cô nương cũng ăn mặc quá sức quý dị. Có cô nương bình thường nào lại mặc cả người áo đen thế này đâu, lại còn che mặt nữa chứ ? !”

Tô Bạch cười lạnh: “Tiểu huynh đệ, thật xin lỗi, tôi lần đầu đi xa nhà, cho nên không tránh khỏi phải cẩn thận.... Huynh làm ơn thông cảm.”

Người kia liếc mắt thấy Miêu Miêu, ánh nhìn khinh bỉ: “Đến chó cũng che mặt, chó của cô nương cũng thật cao quý !”

“Tí tách, tí tách....”

Tô Bạch cúi đầu, phát hiện trước miệng Miêu Miêu, nước dãi đã thấm ướt một mảng lớn trên chiếc khăn tay, lúc này còn không ngừng rơi rớt, đôi mắt nhìn người kia tràn đầy tức giận.

“Ồi... tiếng gì vậy ? !” người kia cau mày.

“Ếc.... Thật xấu hổ, là ta đói bụng, đến nước miếng cũng chảy ra đây này....” Tô Bạch co giật khóe miệng, hòa giải.

Người đi đường nghe vậy, càng khinh thường hơn, vẫy tay về ghét bỏ: “Đi theo hướng này rồi đi thẳng, thấy có một con đường khác thì rẽ vào, đi qua vài thành là có thể đến Kinh Thành.”

Tô Bạch nói cảm ơn liên tục, vừa vẫy tay vừa giữ chặt Miêu Miêu đang muốn xô ngã người nào đó biến thành thức ăn đi về hướng đã được chỉ.

Đến khi không còn nhìn thấy người kia nữa, Tô Bạch mới ngồi lên lưng của Miêu Miêu, để Miêu Miêu chở mình đi.

Trời dần tối, Tô Bạch rút cuộc cũng nhìn thấy một thành nhỏ. Nàng thở phào nhẹ nhõm, rút cuộc cũng không cần phải ăn gió nằm sương rồi.

Vào thành tìm một khách điếm, sắp xếp inn và Miêu Miêu ổn thỏa rồi chạy đến tiệm vải mua mấy tấm vải che mặt, sau đó mới về phòng.

Sắc trời đã muộn, sau khi Tô Bạch tắm rửa sạch sẽ, Miêu Miêu tắm rửa sạch sẽ liền mở cửa sổ, có một ít gió át. Lông sói của Miêu Miêu vẫn còn khá ướt, ngủ cũng không thoải mái.

Lúc trước cũng có nói qua, gương mặt này của Tô Bạch so với Băng Tuyết có hơn chứ không kém. Chỉ là Băng Tuyết có vẻ đẹp thoát tục, còn Vũ Mị vô cùng quyến rũ. Suy nghĩ một lát lại thấy thêm rõ ràng, đã là nữ phụ, không phải người nào xinh đẹp đều có lòng dạ rắn rết hay sao ? Ngay cả Tô Bạch lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt hiện tại của mình cũng không khỏi giật mình. Gương mặt vẻ nham hiểm như vậy không phải tuyên bố với toàn thể giới ‘ta đây là một nữ phụ ác độc, tiểu bạch thổ nhanh tới nhận cái chết’ sao ?

(Sóc: tiểu bạch thổ - chỉ những cô nương nhỏ nhắn, yếu ớt, thường là nữ chính)

Nhưng nghĩ cũng chỉ là nghĩ, nàng vẫn phải tiếp tục ăn uống, sống cùng gương mặt này cả đời.

Lúc này vừa mới tắm xong, gương mặt càng thêm quyến rũ, nàng ôm đầu Miêu Miêu, mở cửa sổ hóng gió.

Nhưng đúng lúc này lại xuất hiện một tình huống vô cùng cầu huyết.

“Đêm dài đằng đẵng, không ngủ được, không biết có phải mỹ nhân đang có phiền muộn cô tịch hay không ?” đột nhiên một giọng nói truyền cảm vang ra từ trong phòng nàng.

Tô Bạch toàn thân chấn động, không dám tin, chầm chậm quay đầu lại, chỉ thấy một nam nhân tuấn tú như hoa đột nhiên xuất hiện trong phòng, ngồi ở cạnh bàn, tay bưng ly trà.

Dáng vẻ kia, thế nào.... Lôi Nhân !

“A....” một tiếng cười nhẹ phát ra từ trong môi hắn, hắn nhìn nàng nhíu mày: “Người đã nhìn thỏa mãn chưa?”

Ta đập chết thứ cặn bã nhà ngươi ! Có đổi lời thoại hay không !

Tô Bạch sừng sờ nhìn hắn như cũ, đột nhiên cười nhạt một tiếng, ánh mắt ý bảo Miêu Miêu ở bên cửa sổ đừng động, mình thì đi tới bên cạnh bàn, ngồi xuống, cũng nâng ly trà lên, khẽ nhấp trà, nhìn lại hắn: “Hái hoa tặc ?” - hỏi ngược lại.

“Ánh mắt của cô nương rất tốt.” trên mặt hắn thoáng có tia kinh ngạc nhưng vẫn nói cứng.

“Hừ.” trong miệng Tô Bạch phát ra tiếng khinh thường, ngay sau đó nặng nề vỗ bàn một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn hắn, “Chọn nghề tốt thì không chọn, tiểu tử ngang tàng như ngươi lại chọn cái nghề Hái hoa tặc ? Hái hoa tặc, vừa nghe đã biết là vật hi sinh! Giáo chủ Môn chủ Minh chủ so với Hái hoa tặc cũng không khác là bao !” Nếu như nàng nhớ không lầm thì người ở trước mặt này, ánh mắt đào hoa, quần áo màu hồng, không phải là tên đánh lén Băng Tuyết vô số lần lại bị năm người của Băng Tuyết đánh vô số lần đến mức thua lẳng xềng, rốt cuộc cũng đau lòng chết tâm Hái hoa tặc Tiêu Dật Phong thì còn là ai ?

Tiêu Dật Phong, đến tên cũng khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn.

Tiêu Dật Phong nhìn nàng, kinh ngạc, chỉ là lại rất mau chóng lấy lại tinh thần hỏi: “Xin hỏi cô nương, vật hi sinh là gì ?”

Tô Bạch giải đáp nghi vấn cho hắn: “Người yêu một người, nhưng người kia vĩnh viễn không thích người, mặc kệ người hy sinh bao nhiêu vì nàng, tổn thương vì nàng, người vĩnh viễn không thể đi vào trong tim nàng. Đây chính là vật hi sinh !” đối với Tiêu Dật Phong mà nói, khái niệm vật hi sinh chính là thế.

Vì vậy, giống như trong dự liệu, Tiêu Dật Phong trầm mặc, trong mắt là vẻ trầm lắng, giống như đang suy nghĩ đến Băng Tuyết, người mình yêu ?

Tô Bạch uống một ngụm nước, nói tiếp: “Cho nên ta đề nghị với ngươi, nên dành một phần tích cực cho sự nghiệp, để cho cô nương người yêu hiểu, lúc đầu nàng bỏ qua người chính là một sai lầm.”

Trong mắt Tiêu Dật Phong như có gì đó ánh lên, nhìn nàng hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Như vậy cô nương cảm thấy sự nghiệp như thế nào mới là tích cực ?”

Tô Bạch không ngừng cố gắng thuyết giáo: “Đương nhiên là làm một đại tài phiệt bí ẩn đằng sau rồi !”

“Tài phiệt ?” Hắn sững sốt.

“Không sai ! Tài phiệt, theo ta nghĩ, ngươi nên mở một khách điểm, quy mô càng lớn càng tốt, đặc biệt nghênh đón quan lại khách quý, tiểu thư đài các, như thế tất cả hành động oanh liệt của ngươi sẽ gây chú ý cho người người yêu. Sau đó ngươi đợi tới lúc nàng tới cửa, ngươi sử dụng đến xuân dược, ngang ngược phách lối. Sau chuyện này ngươi hãy ném một tờ ngân phiếu kếp xù vào mặt nàng, nói với nàng, khụ khụ...” Tô Bạch ồm giọng nói, bắt đầu bắt chước, ‘Một trăm vạn, ta mua cả đêm của nàng, nàng là của ta !’. Sau khi nói những lời đó, ngươi phải nhớ, nhất định phải ngang ngược phách lối vào. Như vậy vận mệnh từ nay về sau của ngươi và nàng sẽ gắn chặt vào nhau, không bao giờ chia cách !”

Vừa nghĩ đến cảnh tượng như vậy, Tô Bạch tươi cười như hoa, đây chính là phiên bản cổ đại “tổng giám đốc, bỏ qua cho ta” hoặc là “tổng giám đốc, không nên như vậy có được không ?” = =

Tiêu Dật Phong càng thêm lặng lẽ.

Tô Bạch tiếp tục nhen lửa: “Người cũng hiểu, là nam nhân, cũng nên tỏ rõ khí phách nam nhân và kiên định với nữ nhân của mình. Nếu ngươi làm thế, có thể trong tim nàng sẽ có ngươi. Nếu như ngươi thất bại, tổn thương, chỉ có ngươi ! Biết phần đau thương này, chỉ cũng chỉ có ngươi !”

Tiêu Dật Phong nhìn vào cặp mắt nghiêm túc của nàng, ánh mắt càng thêm lặng lẽ: “Cô nương nói đúng.....”

Tiếng nói còn chưa biến mất, cũng như lúc hắn đến, thoáng cái đã biến mất trong không khí.

Tô Bạch ôm Miêu Miêu, khoái chí lăn lộn trên giường. Chính là nàng muốn khuyến khích Tiêu Dật Phong đi cường bạo Băng Tuyết, không còn cách nào khác, ai bảo mình là nữ phụ ác độc. Không ác độc một chút, chẳng phải sẽ phụ lòng tác giả đã tạo ra nhân vật sao ?

Cho tới bây giờ nàng cũng không phải là Thánh mẫu, nàng chính là người nếu kẻ khác hại nàng một phần, nàng sẽ trả lại mười phần, nếu người khác hại nàng mười phần, nàng sẽ trả lại cả trăm phần trăm. Nếu Băng Tuyết không xuất hiện, có lẽ người Vương gia lựa chọn lúc đầu sẽ là Vũ Mị ?

Ai.... Nàng vì Vũ Mị mà thở dài.

Lúc này đêm đã khuya lắm rồi, tắt đèn, nàng ôm Miêu Miêu ngủ say sưa.

Lúc này Tô Bạch cũng không biết, có một ngày, vì lời nói này nàng đã phải trả giá rất đắt.

6. Chương 6: Tô Bạch Tức Giận

Ngày hôm sau, thời tiết đẹp, ánh nắng chan hòa, Tô Bạch tháo khăn che mặt màu trắng ỳnh và khăn đen cho Miêu Miêu rồi đi dạo quanh phố phường. Ban ngày nàng tháo khăn che mặt cho Miêu Miêu cũng không ảnh hưởng gì, cứ coi Miêu Miêu như chó săn cũng dọa không ít người. Cho nên để cho nó đi trên đường, vừa hay giúp nàng đi lại thuận tiện hơn, sao không để vậy kia chứ.

Nữ phụ cười sói là điều tất nhiên, không phải ngẫu nhiên.

Tô Bạch cười không nói, đây cũng là một vấn đề rất cao thâm.

Một người một sói tập trung đi trên đường từ lúc mặt trời từ phía Đông lên tới đỉnh đầu rồi lại từ đỉnh đầu xuống phía Tây, thời gian một ngày trôi qua thật nhanh. Từ lúc xuất phát đến lúc dừng chân, chỉ có Miêu Miêu với bộ lông lấp lánh ánh bạc đi theo bên người nàng. Tô Bạch vuốt ve đầu nó, cảm thấy bản thân thật may mắn, mình còn có Miêu Miêu.

Nàng thật sự vô cùng may mắn.

Cách đường đến Kinh Thành một khoảng khá gần, chân tay Tô Bạch mệt lử. Bởi vì sức ảnh hưởng của nữ chính Băng Tuyết vô cùng lớn, càng ngày càng có xu hướng lan rộng ra ngoài!

Đây là một thành trì cực kỳ phồn thịnh. Trên đường vang tới đầy đủ các loại tiếng rao hàng, Tô Bạch lôi kéo Miêu Miêu đi đến, giữa đầu lên cửa thành thì thầm hai chữ: “Tuyên Thành”

Tuyên Thành, kỳ quái, sao nghe quen tai vậy?

Tô Bạch suy nghĩ mãi cũng không ra, vì vậy cũng lắc đầu bỏ qua, đi vào thành.

Nàng phóng tầm mắt nhìn xung quanh. Trên đường, những ngôi nhà lớn nối tiếp nhau san sát. Mọi người lũ lượt đi lại rất náo nhiệt. Đáng tiếc náo nhiệt cũng chỉ mình bọn họ, nàng chỉ muốn chiêu đãi bản thân một bữa cơm thật ngon. Nàng vuốt vuốt số ngân lượng trong ngực, trong lòng cảm thấy rất thỏa mãn.

Không để ý tới ánh mắt kỳ quái mọi người đang nhìn nàng, nàng che khăn lôi Miêu Miêu đi vào khách điểm lớn phía trước rồi dừng lại.

Trên biển là bốn chữ vàng to lớn “Khách điểm Duyệt Lai” lấp lánh dưới ánh mặt trời. Tô Bạch nheo nheo mắt, lặp lại hai chữ “Duyệt Lai” rồi ôm Miêu Miêu đi vào.

Tiểu nhị nhìn thấy Tô Bạch đi vào cửa, vui vẻ đón tiếp, lại nhìn thấy Miêu Miêu bên cạnh, nụ cười trở nên cứng nhắc.

“Vị tiểu thư này đi một người sao?” Tiểu nhị chân chó cười với nàng.

“Còn có một con chó.” Tô Bạch vỗ vỗ Miêu Miêu, lại phóng khoáng phân phó, “Sắp xếp cho ta một phòng, đem một phần món ăn ngon nhất của các ngươi lên trước, thêm một con lợn sữa quay. Nhanh chân lên cho ta. Nếu con chó này của ta đói bụng, nó sẽ cắn người đấy!”

“Được, vâng ạ.” Hắn cười xòa, sau đó dẫn Tô Bạch lên một căn phòng đơn trên tầng hai.

Chẳng qua Tô Bạch vừa mới ngồi xuống đã nghe thấy một vài câu thô tục từ phòng bên truyền sang.

Nam nhân thứ nhất: “Băng Tuyết người cũng như tên, xinh đẹp tuyệt trần, thanh tú lay động, thơ ca càng xứng đáng bậc nhất! Đúng là báu vật nhân gian, báu vật nhân gian!” – tâm trạng kích động nói.

Nam nhân thứ hai: “Có thể khiến cho Phượng vương gia chết tâm với những cô nương khác, tất nhiên không thể là kẻ đầu đường xó chợ được!” – Lời nói như là một câu thuật.

Nam nhân thứ ba lên tiếng: “‘lưỡng tình nhược thị trường cửu thì, hựu khởi tại triều triều mạc mạc’, câu thơ tuyệt diệu như vậy, người có thể tưởng tượng được là xuất phát từ miệng một cô nương không. Thật là thần phục, thần phục. Chúng ta chỉ có thể cảm thấy xấu hổ, đây chính là tài năng!” – tâm trạng có vẻ mơ màng.

(‘ , ’ (Liǎng qíng ruòshì chángjiǔ shí, yòu qǐ zài zhāo zhāo mù mù/ lưỡng tình nhược thị trường cửu thì, hựu khởi tại triều triều mạc mạc) - mình không thể tìm hiểu được câu này nghĩa là gì luôn L nhưng nói tóm lại câu này khen Băng Tuyết tỷ thông minh J)

Nam nhân thứ nhất lại tiếp tục: “Băng Tuyết, Băng Tuyết... Nếu có một ngày có duyên ta gặp được nàng, tất nhiên ta.... Chết cũng không hối hận!” – tâm trạng cảm thán.

Tô Bạch ngồi ở trong phòng, răng cắn chặt, tay nắm thành quyền, lửa giận đã thiêu đốt lồng ngực nàng! Phượng vương gia, nam nhân căn bã họ Phượng! Một ngày nào đó, ta phải lấy đầu người đập xuống đất!

Màn đối thoại bên kia vẫn tiếp tục.

Nam nhân thứ hai: “Cuộc thi đệ nhất hoa khôi mười ngày nữa sẽ chính thức bắt đầu. Toàn bộ người trong Kinh Thành đều đánh cược Băng Tuyết sẽ thắng. Chúng ta cũng có thể đến trước để được chiêm ngưỡng phong thái mỹ nhân, cũng coi như được thỏa mãn niềm nhớ nhung.” – tâm trạng phấn khích.

Nam nhân thứ ba: “Đúng vậy... Cô nương như vậy, có ai không thương? Chẳng qua chúng ta là những phạm phu tục tử, sao có thể xứng với nàng...” – tâm trạng mất mát.

Nam nhân thứ nhất: “Tuyên Thành cách Kinh Thành không xa nữa, hi vọng có thể được thấy dung mạo xinh đẹp của Băng Tuyết.” – tâm trạng lo lắng.

Lửa giận đã thiêu đốt đến tận miệng của Tô Bạch. Thời gian nàng ăn bữa cơm cũng phải nghe những kẻ hâm mộ Băng Tuyết bàn luận nghiên cứu, có để cho người ta ăn cơm không hả!!

Miêu Miêu nằm rạp bên người nàng, hình như cảm thấy cơn phẫn nộ của nàng, lè lưỡi liếm liếm cái tay của nàng.

Tô Bạch khôi phục lại lý trí, đưa tay vuốt ve bộ lông của Miêu Miêu.

Lúc này cửa phòng vang lên, tiểu nhị đi vào, lần lượt đặt thức ăn lên bàn.

Nàng đành biến bi phần thành sức ăn, cầm dao cắt cả chân con lợn sữa quay, giơ lên hung hăng ngoạm lấy, ánh mắt tràn đầy sát khí!

Tiểu nhị sửng sốt, vội vàng dọn hết thức ăn lên bàn liền lảo đảo bước chân lui ra ngoài.

Một bữa cơm Tô Bạch ăn hết cơn giận trong bụng.

Màn đêm buông xuống, Tô Bạch quyết định ra ngoài đi dạo một chút. Cho tới nay nàng chưa từng trông thấy cảnh đêm cổ đại như thế nào.

Đèn đuốc sáng trưng chiếu rọi dọc các con đường, các quầy ăn vặt bán khắp nơi, hơi nóng bốc lên đầy cả bầu trời, trai thanh gái lịch ngồi gần nhau tâm sự, giai nhân tài tử đối đáp thơ từ... Thực sự là một khung cảnh quốc thái dân an.

Tô Bạch đi đằng trước, Miêu Miêu đi theo bên người, nhìn thấy khung cảnh hòa bình trong lòng cũng có phần yên tĩnh.

Chỉ là Tô Bạch đột nhiên dừng chân lại, ngay sau đó da đầu thấy bắt đầu tê dại, lửa giận sôi sùng sục.

Chỉ nghe từ chiếc thuyền hoa xa xa không ngừng truyền đến tiếng sáo, nếu Tô Bạch không biết chính xác kẻ nào là kẻ xuyên qua, nàng sẽ vô cùng hưng phấn leo lên cái thuyền hoa kia hỏi má mì bài hát này do ai truyền tới. Đáng tiếc rằng nàng lại biết tất cả sự tình, tất cả những gì nàng cảm thấy bây giờ là cảm giác buồn nôn khó chịu như đang cuộn cuộn trào dâng trọn lòng.

Đi ở trên đường lớn ở cổ đại đột nhiên nghe được “Thủy điều ca đầu” cũng giống như cảm giác kinh hãi và khiếp sợ khi đi dạo trên phố đột nhiên gặp một người cổ trang nói với mình, “điều dân lớn mật, còn không quỳ xuống” – không, là kinh hãi hơn khiếp sợ!

Cho nên Tô Bạch không thể làm gì khác hơn là cố nén lửa giận của mình, dứt khoát xoay người, muốn trở về phòng trọ.

Đáng tiếc, quần chúng xung quanh vậy xem cũng không tỉnh để nàng đi.

“Băng Tuyết cô nương đúng là tài hoa, viết ra được lời ca tuyệt diệu như vậy, thật sự là một mỹ nhân tuyệt thế!” Nữ nhân thứ nhất.

“Hiện nay Tuyên Thành chúng ta đã xem Băng Tuyết tỷ tỷ như ân nhân. Nếu không phải tỷ tỷ ấy, ban đầu Hoàng Thượng và Vương gia cũng sẽ không đến. Như vậy, Tuyên Thành chúng ta cũng sẽ không phát triển thịnh vượng như ngày nay!” nữ nhân thứ hai.

“Hôm nay người ái mộ Băng Tuyết cô nương rất đông đảo, không biết cuối cùng sẽ rơi vào nhà nào?” nữ nhân thứ ba.

.....

Tiếng thảo luận không ngừng, tiếng cười không dứt.

Tô Bạch vỗ đầu một cái, rốt cuộc cũng nhớ ra rồi, không trách được nàng cảm thấy tên Tuyên Thành này quen thuộc đến thế. Nguyên văn là nơi Băng Tuyết xuyên qua. Hay nói cách khác, tại Tuyên Thành này, nàng không có chỗ nương tựa nên không thể còn cách nào khác là đến thanh lâu làm hoa khôi, chỉ một bài “thủy điều ca đầu” đã vang chấn thiên hạ. Từ đó dẫn dụ Hoàng Thượng và Vương gia và một đám đại nhân vật tụ tập ở Tuyên Thành, mượn chân lý nơi “nữ xuyên qua nhất định thịnh vượng” thúc đẩy tòa thành Tuyên Thành này trở thành một trong hai thành lớn nhất thiên hạ. Do đó đất nước ngày càng phát triển, đóng góp vào bộ mặt nước nhà, mà trong đó không thể không có công của nữ xuyên qua! Đây chính là quá trình trưởng thành trong thanh lâu của Băng Tuyết, chính là trung tâm truyền thông, nơi cống hiến, là bước ngoặt của lịch sử đất nước! Băng Tuyết là một cô nương tốt, nhân dân tuyên Thành cũng yêu nàng.....!

Tô Bạch xanh mặt, suýt nữa bị máu dồn lên não ngã xuống đất ngất đi, để mặc cho Miêu Miêu công về phòng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Bạch đứng ở bên cửa sổ ngắm nhìn tòa thành này, vuốt ve mặt mình, đột nhiên cười, cúi người trước mặt Miêu Miêu, nhúm mày, giọng điệu rất quý dật: “Miêu Miêu, hôm nay chúng ta không lên đường, ta dẫn mày đi gặp một người.”

7. Chương 7: Thay Đổi Dung Mạo

Nụ cười của Tô Bạch càng lúc càng vô cùng quý dật, nàng vốn chỉ muốn nam nhân bị ỉa kia dừng tay, nhưng trải qua ngày lễ rửa tội của Băng Tuyết, Tô Bạch phát hiện nàng hình như đã ghét Băng Tuyết thêm 10%. Cái nàng chán ghét nhất chính là dáng vẻ thẹn thùng như tiểu bạch thỏ của nàng ta. Tại sao mọi người đều xoay quanh nàng ta, chỉ vì nàng ta bá chiếm thân thể tuyệt sắc tuyệt sắc của người khác, hát một ca khúc mới của người khác trong không gian khác, đạo văn người khác thành thơ từ của nàng ta sao? Không ! không ! không thể nào, dùng một câu lưu hành đương thời mà nói thì là ‘đưa trẻ ăn cơm trăm dân lớn lên’, nếu là đồ của người khác, vậy tại sao tất cả mọi người đều muốn xoay quanh nàng ta.

Cho nên sau một đêm suy nghĩ, Tô Bạch đưa ra một quyết định, một quyết định dứt khoát!

Nàng đưa tay vuốt vuốt khuôn mặt xinh đẹp, thở dài. Thật xin lỗi, Vũ Mị.

Bởi vì bây giờ là sáng sớm, trên đường ngẫu nhiên mới xuất hiện vài người, Tô Bạch cười Miêu Miêu đi ra từ Tuyên thành, đi thẳng đến một ngọn núi phía xa.

Ngọn núi phía xa tràn ngập từng đám sương, rừng cây xanh biếc.

Tô Bạch và Miêu Miêu cùng nhau đi vào trong rừng cây, cùng nhau đi về phía sườn núi.

Ánh mặt trời càng ngày càng gay gắt. Nàng xoa xoa cái trán đỏ mồ hôi, sau đó xuất hiện một túp lều nhỏ trong tầm mắt nàng.

Tô Bạch mừng rỡ, tăng tốc đi về phía căn nhà lá! Miêu Miêu đi sát bên người Tô Bạch, một bước không rời.

“Thi Ngọc Nam, người đi ra cho ta!” Tô Bạch gõ cửa nhà lá, lớn tiếng kêu.

Bên trong nhà không có động tĩnh.

Nhưng Tô Bạch biết hắn đang ở trong đó, bởi vì theo nguyên văn miêu tả, thì sau khi Băng Tuyết cự tuyệt, Thi Ngọc Nam liền sa sút ý chí, còn không rời khỏi căn nhà lá này, cho nên tiếp tục hét : “Thi Ngọc Nam, ra mở cửa cho lão nương, lão nương sẽ để người đạt được Băng Tuyết !”

Vì vậy vô cùng linh nghiệm, cửa ken két một tiếng rồi mở ra, lộ ra một khuôn mặt ưu thương khác thường.

Chắc, Tô Bạch quan sát thần y Thi Ngọc Nam, trong lòng cảm khái, đúng là một nam nhân ưu thương mang tính nghiệt thuật !

Đúng vậy ! Không sai ! Thi Ngọc Nam này chính là thần y. Lại nghĩ đến bài viết của Tiểu Bạch, đã có Vương gia tà mị, sát thủ lãnh khốc, cao thủ đệ nhất thanh lâu, và Giáo chủ phong lưu, ngoài ra còn có ai ? Dĩ nhiên là thần y rồi ! Ở trong văn của Tiểu Bạch, không phải không có thần y, mà thần y không thể tiếp nhận thôi.

Nguyên nhân cự tuyệt không phải do Băng Tuyết không thương hắn, nguyên nhân chính là Thi Ngọc Nam không thể chấp nhận nổi việc năm người cùng chia sẻ một nữ nhân, bởi vì hắn thích loại tình cảm sạch sẽ.

Tô Bạch còn nhớ rõ trước đêm hai người chia tay, trên chiếc giường gỗ nhỏ trong túp lều, bên ngoài lửa cháy bập bùng, hai người lẫn lộn cả đêm. Sáng hôm sau, nàng mặc y phục rời đi. Hắn nhìn bóng lưng của nàng không thể tự kiềm chế. Nhưng tình yêu của hắn, vẫn không thể cùng nam nhân khác chia sẻ một nữ nhân, huống chi không phải một nữ nhân, mà là năm ! = =

Tóm lại từ đó về sau, cuộc đời thần y bất ổn, làm gì cũng không có tinh thần, giống như trong một đêm già đi mười tuổi...

Lúc này hắn đang đánh giá nàng, trong mắt lóe lên tia nghi vấn, nhưng cũng không nói lời nào.

Tô Bạch nhìn hắn, cười : “Thi thần y, tại hạ có chuyện muốn nhờ. Chỉ cần người đồng ý, ta sẽ nói cho người một bí mật.”

Thi Ngọc Nam giờ giờ vạt áo trắng, nhàn nhạt ngắt lời nàng : “Bí mật gì ?”

“Nếu người đồng ý, ta mới nói cho người biết.”

Thi Ngọc Nam nhìn nàng một cái, cũng cười, chỉ tiếc nụ cười mang theo vẻ châm biếm : “Vậy không cần nói. Ta không có hứng thú với bí mật.” Dứt lời định đóng cửa lại.

Tô Bạch cười lạnh phản ứng : “Ta còn tưởng người đối với Băng Tuyết cô nương là chân tình, chưa từng nghĩ cũng chỉ là góp vui lấy lệ, mong muốn có được mỹ nhân là nàng mà thôi.”

Thi Ngọc Nam dừng tay, nhìn thẳng Tô Bạch, hình như đang suy nghĩ xem lời của nàng có mấy phần đáng tin. Thật lâu sau, hắn rút cuộc nhanh chóng hạ tay, lạnh lùng nói : “Vào đi.”

Tô Bạch vui mừng, lúc này cùng Miêu Miêu đi vào phòng.

Quan sát bốn phía, nàng trực tiếp đi tới trước bàn đọc sách, cầm bút lông lên vẽ một khuôn mặt nữ nhân. Lát sau, nàng ngẩng đầu lên cười hưng phấn với hắn : “Ta đã vẽ xong !”

Nàng đưa bức họa cho hắn, hắn nhận lời, hồi lâu mới nói một câu : “Cái người vẽ là một con chó hả ?”

Tô Bạch : “..... ==||”

Thi Ngọc Nam liếc nhìn khăn che mặt của nàng, lại nhìn vào mắt nàng, ánh mắt nhìn bức họa quỷ dị không chịu nổi, thử dò xét: “Người có phải muốn ta dịch dung cho người không?”

Tô Bạch cười, trong mắt lóe lên tia tán dương: “Thông minh! Ta muốn người dịch dung giúp ta, dịch dung thành bộ dạng như trong bức chân dung này.”

“Người xác định.... Muốn dịch dung thành bộ dạng như bức họa này?” Thi Ngọc Nam không dám tin hỏi.

Tô Bạch đương nhiên gật đầu: “Chỉ cần người giúp ta thành bộ dạng như thế, ta sẽ nói cho người bí mật.”

Thi Ngọc Nam không nói gì nữa, xoay người, lấy một cái hộp ở tầng cao nhất trên giá sách đặt trên bàn. Hắn vừa chỉ chậu nước rửa mặt bên cạnh, vừa nói: “Rửa mặt.”

Tô Bạch vội vàng múc nước rửa mặt, dùng khăn tay lau khô, lại ngồi trước bàn hắn.

Trong mắt Thi Ngọc Nam nhanh chóng lướt tia kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì, hắn mở hộp ra, chỉ thấy trong hộp bày biện đủ thứ bút. Ngoài bút còn có một hộp màu đỏ nhỏ, chỉ thấy hắn lấy hộp kia, mở ra, dùng khăn tay trắng phủ lên rồi hướng đến mặt Tô Bạch bôi bôi.

Tô Bạch cứng ngắc nhem mặt không dám động, cũng không dám nói chuyện, sợ ảnh hưởng đến suy nghĩ của hắn, dứt khoát nhắm mắt, mặc cho hắn tung hoành trên mặt mình.

Bên trong phòng nhanh chóng trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng bút vẽ di chuyển. Miêu Miêu dứt khoát co rúc dưới chân nàng, chớp mắt.

Mãi cho đến một lúc lâu sau, lâu đến mức Tô Bạch tựa hồ như đã ngủ, thi ngọc nhân mới lạnh nhạt nói: “Được rồi.”

Tô Bạch vội vàng mở mắt, đi tới trước gương, đứng lại, “Khụ...khụ...” đến mức Tô Bạch cũng muốn hít hít một hơi. Chỉ thấy người trong gương dáng vẻ không đứng đắn không nói, miệng còn đặc biệt thô dày. Nhưng điều đó vẫn chưa đủ, mức này vẫn chưa đủ,. “Cả màu da cũng sạm một chút, mũi thấp xuống một chút.” Tô Bạch vừa nhìn gương vừa phân phó.

Thi Ngọc Nam giật giật khóe miệng, nhưng cũng không nói gì, tiếp tục chuyên tâm trên khuôn mặt nàng.

Đợi thêm một hồi lâu, đến khi làm xong, Tô Bạch soi gương rồi cuộc cũng lộ vẻ hài lòng.

“Bí mật?” Thi Ngọc Nam lạnh giọng hỏi.

“Đừng nóng vội, trước hết ta hỏi người, hóa trang này có thể giữ được mấy ngày?” Tô Bạch hứng thú nhìn hắn.

“Nửa tháng.” Hắn sửa sang lại ống tay áo.

“Cái gì? Chỉ được nửa tháng? Nếu ta nhớ không lầm, lần trước người hóa trang cho Băng Tuyết ước chừng giữ được ba tháng chứ?” Tô Bạch nổi giận.

Thi Ngọc Nam đổi sắc mặt, lúc này quát lên với nàng: “Người rốt cuộc là người nào? !”

Tô Bạch cười lạnh: “Người tốt nhất nên kéo dài thời gian hóa trang đến ba tháng, nếu không, người nhất định hối hận.”

Thi Ngọc Nam tay nắm chặt quyền, giọng nói lạnh lẽo: “Trái với lời người nói, ta có gì phải hối hận?”

“Người nói xem, nếu để năm người bên cạnh Băng Tuyết biết được, đêm đó người và Băng Tuyết.... “ giọng điệu Tô Bạch vô cùng quỷ dị, lại rất hợp với khuôn mặt bây giờ của nàng, thế nào cũng khiến Thi Ngọc Nam cảm thấy ghê tởm.

Hắn cố nén cơn buồn nôn, khò khè ra một câu: “Người, người làm sao biết....”

Tô Bạch ngửa mặt lên trời cười to: “Người chỉ cần giúp ta kéo dài thời gian hóa trang đến ba tháng, nếu không.... Miêu Miêu!”

Trên mặt đất, một con sói nháy mắt tỉnh táo. Sói nhìn thấy Tô Bạch có chút sững sờ, nhưng nhanh chóng khôi phục trạng thái bình thường, tru một tiếng liền đứng cạnh Tô Bạch.

Thi Ngọc Nam xanh mặt.

“Thi thần y, người xem...” Trong giọng nói có sự uy hiếp trắng trợn.

Cơ thể hắn cứng ngắc, không thể nói một câu nào, nhưng tay đã đưa về phía chiếc hộp gỗ nhỏ màu đen, lấy ra một bình sứ, đổ một chút nước, bôi trên mặt Tô Bạch.

Tô Bạch lấy trong người ra một tấm vải thưa, bịt kín chỉ còn lộ ra đôi mắt linh hoạt. Dùng vải thưa bịt kín, nàng chính là một mỹ nhân thanh tú. Đáng tiếc, khi tấm vải thưa bị tháo ra, bộ dạng méo mó này nhất định sẽ dọa mọi người khiếp sợ.

Sau khi chỉnh sửa lại, Tô Bạch mới cười duyên với hắn, nói: “Tiểu nữ cảm ơn Thi thần y, về phần bí mật...” Nàng nhìn hắn, nói rõ từng chữ từng câu, “Nghỉ ngơi hài, tử, của, Băng Tuyết, chính, là, của, người...!” Chỉ là đứa nhỏ này không thể sinh mà thôi.

Dứt lời, nàng dẫn theo Miêu Miêu không quay đầu rời khỏi ngôi nhà gỗ.

Mặc kệ thi ngọc nhân sẽ khiếp sợ, vui mừng hay đau thương, cũng không liên quan đến chuyện của Tô Bạch. Một bí mật đối lần dịch dung thứ nhất. Giao dịch này rất công bằng.

Nàng ngồi trên lưng của Miêu Miêu, đưa tay vuốt ve khuôn mặt xấu xí đến cực điểm, nở nụ cười nhìn xa xăm. Từ nay về sau, xin gọi nàng là Tây Môn Vô Hận...

8. Chương 8: Hoàng Thượng Trong Văn Của Tiểu Bạch

Kinh thành, là nhất quốc chi đô, tất nhiên là vùng đất phồn hoa nhất cả nước.

Khi Tô Bạch cười Miêu Miêu run run rẩy rẩy đến được dưới chân thành, ngửa đầu nhìn lên cổng thành uy nghiêm, cho dù một mối cũng bị cảnh sắc phồn hoa trước mắt làm cho rung động. Không hổ là thủ phủ, ngay cả quán bà lão bán hoành thánh ven đường cũng có phong cách rất đặc biệt. Tư thế múc đậu hũ cũng tôn lên vẻ cao ngạo và tôn nghiêm!

Tô Bạch nhìn bà lão kia, thưởng ột ánh mắt tán dương.

Thu hồi tầm mắt, nàng ngẩng đầu uốn ngực, cười Miêu Miêu hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi vào trong thành. Từ thời khắc bắt đầu này, hiệu lệnh chiến đấu đã phát đi, đã không còn người tên là Tô Bạch nữa. Từ thời khắc bắt đầu này, nàng biết nàng đã không còn đường lui, mặc kệ về sau có hối hận, còn có oán, nhưng nàng đều chấp nhận!

Trên đường, mọi người đi đi lại lại với tinh thần phấn chấn, không thiếu những nam nhân tuấn tú ăn bận trang nhã đi ngang qua, mà nữ nhân cũng là lệ hoa đài vũ trong tay cầm khăn tay khê vẩy, dáng vẻ xinh đẹp động lòng người. Trên đường phố cửa tiệm phát triển thịnh vượng, tiếng nói chuyện, tiếng mặc cả, tiếng chửi mắng không ngừng bay vào trong lỗ tai Tô Bạch.

Đi vào một khách điếm khá lớn, gọi người sắp xếp một gian phòng thượng đẳng, sau khi ăn uống no nê với Miêu Miêu, nàng nằm trên giường, bắt đầu suy nghĩ đến việc rút cuộc nên bắt đầu từ đâu.

Miêu Miêu giật giật lỗ tai sói, nằm bên cạnh Tô Bạch, lè lưỡi liếm lòng bàn tay nàng.

Tô Bạch đưa tay sờ sờ lỗ tai nó, cảm thán: “Miêu Miêu, tại sao mày chưa bao giờ đánh răng mà miệng lại không bao giờ hôi thối nhỉ!”

Chú sói run cả người, nhanh chóng rút đầu lưỡi mình về, cách xa Tô Bạch, nằm ở một góc nhắm hai mắt lại, quyết định không để ý đến nàng.

Nụ cười trên mặt Tô Bạch dần biến mất, nhìn ra ánh sáng ngoài cửa sổ, rơi vào trầm tư.

Phương án thứ nhất: nàng trực tiếp tới phủ Vương gia, sau đó để Miêu Miêu trực tiếp cắn hấn. Kết quả nháy mắt nàng bị quân lính trong phủ vương gia bao vây, Miêu Miêu bị loạn tiễn của quân lính bắn chết, mình bị nhốt vào đại lao chịu mọi loại cực hình tra tấn, sau đó bị lăng trì xử tử.

Phương án này, loại bỏ.

Phương án thứ hai: nàng trực tiếp đi tới chỗ ở của Băng Tuyết, thừa dịp đánh úp bất ngờ trước mặt Băng Tuyết, sau đó đóng cửa, để Miêu Miêu cắn chết nàng ta. Đã không làm thì thôi, đã làm thì sau khi cắn sẽ ném xác nàng ta vào trong hồ cho đến khi xác bị phân hủy! cuối cùng khi người trong hậu cung phát hiện thì xác nàng ta cũng đã phân hủy đến mức không thể nhận ra được nữa. Đây là phương án tốt nhất, nhưng loại thừa dịp bất ngờ đánh úp không có khả năng tiến hành trong thực tế, giống như việc nàng tỉnh dậy phát hiện mình xuyên qua trở thành Hứa Tiên trong “Tân truyền kì Bạch Nương Tử” =

Phương án này, loại.

Ai! Tô Bạch thở dài một cái, đầu ngã xuống trên giường, bắt đầu thấy rối rắm. Nếu như nàng nhớ không nhầm thì đây là giai đoạn Băng Tuyết đang khấn trương ở “Họa khuê uyển” (nơi vẽ tranh mỹ nhân) chuẩn bị cho cuộc so tài?

Bây giờ cách mở màn cuộc thi hoa khôi vừa vặn chỉ còn bảy ngày.

Tô Bạch nhanh chóng đứng lên trên giường, bảy ngày, rất tốt, đã đủ cho nàng làm rất nhiều chuyện rồi.

“Miêu Miêu, chúng ta đi!” Tô Bạch vung tay lên, hình như đã đưa ra một quyết định.

Đêm hơi lạnh, trời thăm thẳm, gió thổi miên man....hiện màu xám bạc.

Đây là một mảnh rừng nhỏ, theo miêu tả trong tiểu thuyết thì không bao lâu nữa Hoàng Thượng sẽ xuất hiện ở chỗ này, bi thương, hai mắt kìm nén ưu thương sâu đậm, nhìn một góc bốn mươi lăm độ lên bầu trời thấy trăng sáng thê lương, lặng lẽ nói: “Tình xưa thôi để thành hoài niệm, một thuở yêu đương hão huyền....”

Tô Bạch lau đi cái trán đổ mồ hôi, ngừng suy nghĩ linh tinh, tiếp tục núp sau bụi cây, hô hấp nhẹ nhàng....

Nhưng đúng lúc này ở nơi xa vang đến một loạt tiếng bước chân từ từ tiến đến rồi dừng lại.

Tô Bạch núp ở phía sau cây đại thụ, cảm thấy rất rõ ràng chủ nhân của bước chân cách mình không xa.

Tô Bạch trong lòng bắt đầu đếm: ba, hai, một....

“Tình xưa thôi để thành hoài niệm, một thuở yêu đương hão huyền....” Một giọng nói cô đơn đúng lúc vang lên, trong mỗi lời nói đều là cô đơn và bi thương.

“Phụt....” Tô Bạch thật sự không nhịn nổi, cười ra tiếng.

“Người nào? !” lúc trước giọng nói còn mang đậm sự bi thương tức giận, lúc này đã đổi sang bén nhọn, đầy sát khí!

Tô Bạch bình tĩnh đi ra từ sau cây, nhìn hấn cười, vung chiếc khăn trong tay nói: “Ai ôi, ta nói vị đại gia này, một thân một mình ngâm thơ có phải rất cô đơn không hả?” giọng điệu cợt nhả, thật là quỷ dị.

Dưới ánh trăng chỉ thấy vị Hoàng Đế này mũi cao, môi mỏng, uy nghiêm, dũng mãnh, không hề để lộ khí chất vương giả, không hổ là nam nhân NP, quả nhiên là loại đáng để thưởng thức.

(NP trong trường hợp này là 1 nam nhiều nữ)

Hoàng Đế nhìn nàng, sát khí càng nặng hơn, trong tay đã âm thầm vận khí, nói: “Người là kẻ nào?”

Tô Bạch liếc mắt đến hai tay của hấn, tiếp tục cười: “Chẳng lẽ Hoàng Thượng muốn giết một con dân vô tội hay sao?” nhưng trong lòng nàng đã sớm nổi lên một hồi trống, lòng bàn tay cũng bắt đầu toát mồ hôi.

“Người biết thân phận của ta?” trong mắt hấn sát khí càng thêm nặng, trực tiếp tăng vọt thêm 30%.

Tô Bạch vẫn cười: “Nếu như người muốn giết thảo dân, cũng có thể, chẳng qua người hãy để thảo dân khuyên một câu.”

“Nói gì?” Giọng nói Hoàng Đế rất thâm trầm.

Tô Bạch không thay đổi sắc mặt, nhìn vào hai mắt hắc, nói: “Cẩn thận với vương gia.”

Trong mắt Hoàng Đế thể hiện không tin tưởng, lúc này nhắm vào Tô Bạch xuất một chưởng!

Miêu Miêu ngửi thấy trong không khí có mùi sát khí, lại thấy Hoàng Đế ra một chưởng kia, vội vàng nhảy đến xô ngã Tô Bạch, lúc đó khó khăn lắm mới tránh khỏi phải hứng chịu một chưởng.

Hoàng Đế nhìn nàng ngã xuống đất vô cùng nhếch nhác, vung ống tay áo, trong mắt tràn đầy lửa giận, trầm giọng nói: “Đúng là một điều dân, dám khích bác quan hệ giữa trẫm và vương gia!”

Tô Bạch đột nhiên cười khê: “Chẳng lẽ Hoàng Thượng như người cũng không muốn lấy được Băng Tuyết. Người là Hoàng Thượng, tại sao lấy được giang sơn lại không thể chiếm được một mỹ nhân? Coi như ban đầu là người và vương gia ước định, nếu người buông tha Băng Tuyết, vương gia sẽ thoái lui khỏi cuộc chiến tranh giành giang sơn. Cũng không biết Hoàng Thượng có từng nghe một câu nói, ước định, chính là để phá hư...”

Không sai, ban đầu vương gia cùng Hoàng Thượng đã ước định, nếu Hoàng Thượng muốn giang sơn thì không thể có mỹ nhân, nếu muốn mỹ nhân, thì không thể có được giang sơn. Cho nên Hoàng Thượng lựa chọn giang sơn, vương gia lựa chọn mỹ nhân.

Quả nhiên lúc Hoàng Thượng nghe Tô Bạch nói, trong mắt sóng vỗ cuộn cuộn, hình như tìm đường cây cỏ cuối cùng cứu vớt trái tim mình. Một bộ áo xanh dưới ánh trăng càng lộ vẻ lạnh lẽo, hắc chậm rãi buông mí mắt, không nói.

Tô Bạch đứng lên, cố định tấm khăn lần nữa, nói: “Hoàng Thượng, người là Hoàng Thượng, chỉ cần người muốn, trong thiên hạ có gì là người không có được?” giọng điệu ngọt ngào nhưng cũng có thể đầu độc lòng người.

Hoàng Thượng dường như đã vô tình nắm tay thành quyền, nhìn Tô Bạch, đôi mắt mang vẻ ngoan độc: “Người nói đúng...”

Hoàng Thượng nhìn nàng một hồi lâu mới nói: “Mục đích của ngươi là gì?”

Đôi mắt Tô Bạch cong như mặt trăng: “Tiểu nữ không có nguyện vọng gì, chỉ là muốn đi xem cuộc thi đệ nhất hoa khôi thôi, không biết Hoàng Thượng lúc đến đó có thể dẫn tiểu nữ đi không?”

Hoàng Thượng sững sốt: “Chỉ vậy?”

Nháy mắt Tô Bạch khôi phục vẻ lạnh lùng, nói: “Không phải chỉ có vậy. Tiểu nữ muốn người bảo đảm, đến lúc đó mặc kệ xảy ra chuyện gì, người đều phải xem, không cần ra tay ngăn cản, duy trì trật tự hiện trường. Mặt khác...”

“Mặt khác ?” Hoàng Thượng nhíu mày.

“Mặt khác...” giọng điệu Tô Bạch vô cùng quỷ dị, đi tới bên người hắc, nhìn thẳng vào mắt hắc, “Hoàng Thượng, tiểu nữ khuyên người một câu, nhớ cổ phải nhớ tận gốc...”

Hoàng Thượng cau mày, nhìn nàng, im lặng suy nghĩ.... nhớ cổ, nhớ tận gốc ?

Tô Bạch lui về sau một bước, mái tóc đen dưới ánh trăng hết sức đẹp mắt, trên mặt hiện lên nụ cười : “Hoàng Thượng, tiểu nữ có thể khiến vương gia và Băng Tuyết hiểu lầm nhau, dĩ nhiên tiểu nữ cũng có thể thay người đến gặp Băng Tuyết, hoặc tiểu nữ cũng có thể...”

Tô Bạch còn chưa nói hết, Hoàng Thượng đột nhiên mở miệng ngắt lời nàng, giọng nói vang vọng trong không khí : “Nếu trẫm muốn người đi giết hoàng huynh thì sao ?” hắc thâm thúy nhìn nàng, gương mặt tuấn mỹ dưới ánh trăng bộc lộ hơi thở u ám, dữ tợn.

Tô Bạch nghe xong không khỏi phát run, nhưng trong lòng cảm khái, không hổ là Hoàng Đế trong văn tiểu Bạch, chỉ cần vài lời khích bác của mình đã thành công khiêu khích mối quan hệ hai huynh đệ hai người ! Thật là không có nhân tố kích thích gì cả !

Nàng cười mỉa : “Hoàng Thượng, người đang nói đùa thôi...”

“Thế nào, người không đồng ý ?” hấn nhíu mày, nhìn nàng, thái độ cực kỳ.... tà mị ?

Ta đập chết cái thứ căn bã này ! Có phải muốn lão nương phối hợp ‘ưm’ với người không ? !!

“Không phải không đồng ý, chỉ là sợ không đảm đương nổi thôi. Tiểu nữ chỉ là một thảo dân, nào có bản lĩnh như vậy.” Tô Bạch tiếp tục cười mỉa, nhưng trong lòng vô cùng vui vẻ. Nàng vốn tính mượn năng lực của Hoàng Thượng, quang minh chính đại giết tên vương gia bại hoại. Bây giờ không phải đã thỏa mãn nàng rồi sao...

Hoàng Thượng đột nhiên vươn tay, cách tằm vải thưa, nhẹ nhàng vuốt phẳng gương mặt Tô Bạch, giọng nói rất.... có cảm xúc, nhìn nàng “thâm tình” nói : “Nếu người giúp trẫm làm việc, trẫm nhất định sẽ giúp người trở thành hoa khôi.” cặp mắt nhìn nàng toát ra nét mặt giống như ‘thâm tình’ ? (S : chẳng lẽ cầu huyết vậy ???)

Chỉ sợ lúc này trong mắt hấn, nàng chẳng qua là một nữ nhân ham hư danh.

Tô Bạch kinh ngạc ngẩn ngơ, kinh hãi mở to mắt, dĩ nhiên không phải nàng kinh hãi chỉ vì hấn ‘thâm tình’, mà do câu nói kia của hấn, ‘nếu người giúp ta làm việc, ta nhất định giúp người trở thành hoa khôi’.

Được rồi, vì những lời này, lão nương liều mạng ! !

Lúc này Tô Bạch kiên định, sâu xa nhìn lại hấn, cũng thâm tình nói : “Có thật người sẽ giúp tiểu nữ trở thành hoa khôi ?”

Trong mắt Hoàng Thượng nhanh chóng toát ra vẻ khinh thường, nhưng miệng vẫn nhu hòa như cũ : “Tất nhiên là thật, tiểu mỹ nhân đeo sa mỏng chắc hấn cũng mang dáng vẻ của thiên nhiên. Chỉ cần người đồng ý làm việc cho ta, đến lúc đó ta dĩ nhiên sẽ để cho người trở thành hoa khôi !”

Trong lòng Tô Bạch đã sớm vui mừng hoa nở, trên mặt vẫn dửng dưng nói như cũ : “Được ! Đã như vậy tiểu nữ vì vị trí hoa khôi này sẽ làm việc cho người ! Chỉ cần sau khi chuyện thành công, tiểu nữ sẽ đi ngay.”

“Tất nhiên. Sau khi thành công, vàng bạc châu báu, vinh hoa phú quý dĩ nhiên người sẽ được nhận không ít.” khoe miệng Hoàng Đế rõ ràng là châm biếm.

Tô Bạch đâu có để ý đến cái gì châm biếm hay không châm biếm, chỉ xem như không thấy : “Lúc hành động, tiểu nữ cần người phối hợp, người nhất định phải phối hợp cho tốt.”

“Dĩ nhiên.” Hoàng Đế ngẩng cao đầu, bình tĩnh trả lời.

Tô Bạch cười vô cùng vui vẻ, hất tung mái tóc, nhíu mày nhìn hấn : “Hoàng Thượng, người hãy chờ tin tốt từ tiểu nữ, tiểu nữ sẽ không để người thất vọng...” Tất nhiên nàng sẽ không để cho hấn thất vọng, bởi vì tên vương gia đó vốn đáng chết, coi như nàng liều mạng cũng phải cùng hấn đồng quy vu tận ! (S : đồng quy vu tận : ý tỷ ấy là cùng chết ý mờ)

Hoàng Đế nhìn cặp mắt sáng ngời lúc cười của Tô Bạch, đột nhiên nói : “Người tên gì ?”

Tô Bạch hất đầu, ném cho hấn một cái mị nhãn : “Tiểu nữ sống ở đầu cầu phía tây chỗ Nhất Chi Hoa, người ta thường gọi tiểu nữ là Tiểu dã Miêu – Tây Môn Vô Hận.”

Dứt lời, nàng không đợi Hoàng Đế phản ứng liền cười Miêu Miêu rồi đi, bởi vì lúc này nàng rất muốn danh vị hoa khôi... hoa khôi !!

Xem ra Tô Bạch nàng nhất định sẽ là một đóa hoa khôi làm người khác chú ý nhất !

Dưới chân kinh thành còn có những màn đánh cuộc, xin lỗi, đây chỉ là một chỗ tập kích vai phụ, các người nhất định phải mất hết vốn !

9. Chương 9: Đặt Cược Trong Sòng Bạc

Đêm đã khuya, Tô Bạch cười Miêu Miêu nhưng không vội về khách điểm mà lão đảo đi tới chỗ đánh cược lớn nhất kinh thành – sòng bạc Vượng Tài. Sòng bạc Vượng Tài, chắc, trong lòng Tô Bạch tỏ vẻ rất khinh

thường cái tên này. Đây là sông bạc thế nào mới không ngại ngần đặt một cái tên giống 70% con chó trên thế giới !

Nhưng khinh thường thì mặc khinh thường, Tô Bạch vẫn hết sức vui vẻ, khí thế bồng bồng đi vào cửa chính sông bạc.

Trên đường lớn không khí vô cùng tịch mịch, sông bạc không hề chịu một chút ảnh hưởng, vẫn mang khí thế ngất trời như cũ, bên này một tiếng “tiếp tục”, bên kia một tiếng “đặt cửa”, bên tay trái có người kêu “đại đại đại”, bên tay phải là tiếng hò hét “Tiểu tiểu tiểu”. Trong đám người còn lại là những đôi mắt không chớp, nhìn chăm chăm vào chuyển động của con xúc xắc, nén thở chờ đợi xem rốt cuộc sẽ là “tiếp tục” hay sẽ là “cám ơn đã đến”

Một sông bạc hỗn tạp lớn như vậy mà Tô Bạch đi vào cũng không có người chú ý, bởi vì sông bạc là nơi nhiều người lui tới, đủ loại người, làm gì còn có người nào rảnh rỗi để ý tới một vị khách đi vào cửa? Coi như khách đi vào cửa là một nữ nhân đeo chiếc khăn màu trắng đi cùng một con chó sói lớn cũng không có gì mới lạ.

Tô Bạch gật gật đầu một cái, bước đầu tiên coi như cũng đã khiêm tốn thành công ! Nàng nhảy xuống khỏi người Miêu Miêu, đi dạo quan sát một vòng đại đường, rồi chạy đến chỗ cầu thang thông với lầu hai, đứng chấp tay, Miêu Miêu cũng dán chặt bên người nàng, bộ dạng dịu dàng ngoan ngoãn. Nàng lướt mắt một vòng lầu dưới, ho khan một cái, lớn tiếng nói : “Các vị ! Mời yên lặng !”

Mọi người ngẩng đầu từ chiếu bạc lên, liếc mắt nhìn lên đánh giá Tô Bạch một cái rồi lại tiếp tục la hét “Đại đại đại”, “Tiểu tiểu tiểu”, nhiều người như vậy nhưng động tác cực kỳ ăn ý.

Tô Bạch nổi giận, cau mày suy nghĩ một chút, tiếp tục rống : “Ta có một cách kiếm tiền, không biết các vị có hứng thú không ?”

Cả đám dân cờ bạc lúc này mới ngẩng đầu lên, chỉ chỉ về phía Tô Bạch.

“Đây là cô nương nhà ai, sao nửa đêm lại làm loạn ở chỗ một đám nam nhân ?” một đại bá lên tiếng,

“Thật mất hứng, kẻ nào đáng ghét đến quấy rầy đùa bỡn vào lúc này, phiền chết !” một đại thúc xấu xí nói.

“Không biết vị cô nương này có cách gì hay ? Không ngại nói ra để chúng ta nghe một chút.” Lần này kẻ nói chuyện không nhìn cũng biết là một kẻ nguy hiểm tử mặt người dạ thú.

Bên dưới tiếng bàn luận ầm ĩ, có chữ mắng, có tò mò, có khinh bỉ.

Tô Bạch hờ hững, hắng giọng một cái phối hợp nói tiếp : “Các vị, trong tay tại hạ có một cách kiếm tiền rất tốt, dĩ nhiên, cách tuy tốt nhưng tiền này cũng không phải dễ dàng kiếm, phải xem có người nào có can đảm làm không thôi.”

“Lão đây sống nhiều năm như vậy, không có sóng gió gì là chưa từng trải qua, chẳng lẽ còn bị một tiểu cô nương dọa cho sợ hãi sao ?” một lão hán không chịu thua tức giận nói.

“Có gì muốn nói thì nhanh nhanh nói, lằng nhằng cái gì, lãng phí thời gian của lão tử !” Một tên du côn giận dữ.

“Đúng là, cách gì thì mau nói cho các vị ca ca nghe một chút, vòng vo cái gì !” Một người rói rít phụ họa.

Tô Bạch quét hai mắt nhìn qua mọi người, tiếp tục nói : “Hết thấy mọi sông bạc trong kinh thành đều đánh cược hoa khôi bảy ngày sau trong cuộc tranh tài đệ nhất hoa khôi là Băng Tuyết, chỉ tiếc, theo ta biết người đoạt giải quán quân thực ra là một cô nương có dung mạo xấu xí.”

Lời vừa nói ra, mọi người ở dưới thế nhưng đều sững sờ. Hồi lâu sau mới có ‘một viên đá ngầm làm gợn ngàn tầng sóng’, nháy mắt tiếng bàn luận lan ra cả đại đường.

“Cô nương có dung mạo xấu xí cái gì ? Từ trước đến nay, hoa khôi đều là người xinh đẹp, nào có cô nương xấu xí nào đạt được danh hiệu này ?”

“Vớ vẩn, đơn giản chỉ là nói tầm bậy ! Cách kiếm tiền cái gì cơ chứ, theo ta thấy nàng ta chính là một tên táng gia bại sản!”

“Mọi người trong thiên hạ ai không biết Băng Tuyết cô nương tài mạo song toàn, ngoại trừ Băng Tuyết còn có người nào còn có thể có được danh vị hoa khôi ! Tiểu cô nương, người nên về nhà tắm rửa sớm rồi đi ngủ, đừng đến đây làm lãng phí thời gian của bọn ta !”

“Băng Tuyết giành giải thưởng là điều tất yếu, đặt cho người khác đến một cọng tóc cũng không có thừa !”

....

Nhiều người như vậy toàn bộ đều nhất trí ý kiến - đặt cược cho Băng Tuyết nhất định sẽ có thịt ăn, không đặt cho Băng Tuyết thì là tìm đến cái chết.

Tô Bạch cũng không để ý, tiếp tục hỏi : “Nói như vậy là không có ai nguyện ý tin ?”

Mọi người riu rít lắc đầu. Bọn họ không có hứng thú đến chuyện mua bán thua lỗ, càng cảm thấy cách của Tô Bạch thật sự là chuyện vớ vẩn, cũng đồng loạt đề nghị nếu Tô Bạch thật sự không có việc gì làm chỉ bằng ở nhà nghỉ ngơi, chớ rảnh rỗi đến mức chạy nhảy lung tung ! Lãng phí thời gian của người khác là vô cùng đáng xấu hổ !

Tô Bạch nhú mày, hứng thú nói : “Đã như vậy, ta đặt cược, đặt cho cô gái có dung mạo xấu xí đạt danh hiệu hoa khôi trong cuộc tranh tài này !”

“Trời ạ ! Nàng ta điên rồi..... !”

“Đây rốt cuộc là tên bại gia nhà nào, không để cho táng gia bại sản sẽ không dừng tay sao ?”

“Đúng là thiếu niên cuồng vọng ! Bảy ngày sau nhất định khiến người ngay cả áo yếm cũng không chừa !”

Lời vừa thốt ra, tiếng cười đã vang lên ầm ĩ, tiếng châm chọc càng không ngừng, mọi người đều chờ xem chuyện cười của Tô Bạch, muốn xem lúc đó nàng sẽ ra sao !

Bởi vì Băng Tuyết là hoa khôi là việc tất yếu, cho nên lần đánh cược này vừa mở ra đã thu hút rất nhiều người, dường như mọi người đều đặt cược cho Băng Tuyết, không có ngoại lệ. Lần mở thưởng này vốn là màn đánh cược thúc đẩy sự phát triển của thanh lâu, đơn giản là bằng mắt thường cũng biết thanh lâu đã dùng một khoản tiền không nhỏ làm tiền bồi thường cho đánh cược.

Nếu cô nương trước mặt này đặt cược cho người khác, tương đương với việc nhiều người đều muốn lấy tiền đánh cược từ cô nương này.

Không thể không nói, cô nương này lá gan quá lớn !

Thấy phía dưới ồn ào huyên náo, Tô Bạch cũng không giận, lặp lại một lần nữa : “Ta muốn đặt cược, đặt cho cô nương xấu xí sẽ thắng trong cuộc tranh tài này.”

Mọi người dưới đài nghe thấy càng hưng phấn hơn, cô nương trước mắt đúng là có vấn đề, liền không nói gì nữa, dẫn nàng đến trước một cái bàn. Những người vây quanh đều thống nhất tính toán trong lòng xem nàng thất thố thế nào.

“Đợi đã... ! !” đột nhiên ở sảnh lớn truyền tới một giọng nói khá non nớt.

Mọi người nhìn theo nơi phát ra tiếng nói, chỉ thấy chủ nhân là một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, diện mạo thanh tú, cặp mắt trong suốt như đáy hồ, gương mặt còn mang theo vài phần mũm mĩm hoàn toàn không phù hợp với không khí ngột ngạt bấy giờ.

Đúng là một tiểu chính thái tuấn tú ! Tô Bạch quan sát hẩn, trong lòng âm thầm kết luận.

“Ta, ta cũng đặt cược giống cô nương đây....” Trong lúc mọi ánh mắt đang soi mói nhìn hẩn, hẩn rốt cuộc cũng nói xong một câu nói đứt quãng.

Tô Bạch nhìn hẩn tò mò, thiếu niên trong sáng như vậy sao lại xuất hiện ở nơi này, chẳng lẽ không thể xem thường bề ngoài, thật ra thì hẩn chính là một thiếu niên có vấn đề ? Hình như nhìn không giống a....

Lúc này một tiếng nói vang lên hết sức thích hợp đã tháo gỡ nghi ngờ của nàng.

“Ồ ta nói người này lãng đầu thanh, sao không gọi phụ thân cờ bạc của người đến đây trả tiền, chết đứng ở đây làm gì ? !” kẻ nói chuyện là một nam nhân xấp xỉ bốn mươi tuổi, diện mạo xấu xí, hai mắt đảo quanh,

nhìn là biết hẳn là người thường xuyên đến thanh lâu, người bệnh chung dục quá độ (có ham muốn tình dục quá mức) .

“Ta, ta.... Ta tới thay phụ thân trả nợ...” thiếu niên sợ hãi mở miệng, giọng nói thật là uất ức.

“Tốt ! Bản thân không ra còn kéo theo cả nhi tử đến trả nợ ! Lão tử đánh chết nhi tử nhà ngươi xem ngươi có thể làm gì ?!” dứt lời lão thể nhưng mò ống tay áo muốn đánh người.

Tô Bạch chán ghét nhú nhú mày, trong lúc cá cược với nhau còn gây rối ân oán thật không có hứng thú. Nhưng nàng không phải một nam nhân trong sáng bị nam nhân cận bã khinh bỉ như vậy.

Ai ! Nàng thở dài một cái, không thể làm gì hơn, tiến lên kéo thiếu niên kia ra phía sau mình, nhìn nam nhân cận bã nói : “Phụ thân hẳn thiếu ngươi bao nhiêu, ta giúp hẳn trả !”

Nam nhân cận bã thấy có người ra mặt thay thiếu niên, kiêu ngạo cũng bị dập tắt, nhưng vẫn cố gắng nói gay gắt : “Năm mươi lượng ! Chẳng lẽ con mẹ nó nhà ngươi không có mất hay sao còn muốn thay phụ thân hẳn trả nợ?!”

Tô Bạch nhìn chăm chăm vào đôi mắt hẳn : “Lão nương thật đúng là mẹ hẳn không có mắt ! Ngươi muốn hỏi gì sao ?” dứt lời lấy ra một tờ ngân phiếu năm mươi lượng từ trong ngực, lắc lắc trên người nam nhân cận bã này.

Nam nhân cận bã nhanh chóng lấy ngân phiếu nhét vào trong ngực, ảo não chạy đi, mọi người xung quanh đều ôm ngực, nhìn Tô Bạch ba người giống như đang xem biểu diễn.

Tiểu chính thái mắt thấy cô nương trước mặt đã trả nợ sạch, cảm thấy vô cùng cảm kích, lúc này liền hướng về Tô Bạch khom lưng cúi đầu không vụ lợi.

Tô Bạch vội vàng kéo hẳn, hung tợn nó : “Mẹ kiếp ! Chỉ vì tiểu tử ngươi mà lão nương cũng không còn tâm trí. Từ nay về sau ngươi phải ở bên cạnh lão nương trả nợ, 50 lượng, tiểu tử ngươi cũng đừng nghĩ đến thiếu một phân !”

Tiểu chính thái : “...” những lời cảm kích rất nhanh bị hẳn nuốt toàn bộ trở vào bụng.

Sau đó hẳn đi tới trước bàn cược, từ trong ngực cẩn thận lấy ra một đồng tiền, đặt vào cùng một chỗ với Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn hẳn nhú mày, “Ngươi không sợ thua sao ? Ngươi phải biết rằng, nếu thua, dù muốn mạng ngươi cũng không đủ trả đâu.”

Thiếu niên này có vẻ đau xót rơi lệ, trong giọng nói còn mang theo tiếng nức nở : “Không biết phụ thân ta đã chạy trốn đến đâu rồi, ta sống cũng phải cứ thấp thỏm lo lắng, không bằng đánh cược một lần, còn hơn chết vô ích...”

Chẳng biết tại sao Tô Bạch cảm thấy khóe miệng co quắp. Vì vậy nàng liền rút tiền =//. Ưm... làm ân nhân giúp tiểu chính thái trả nợ cho phụ thân, ân đức sau này sẽ trở thành giai thoại, ừm, chuyện này là chuyện tốt, nàng thích.

Chẳng qua Tô Bạch trong lòng thở dài, ân nhân tiểu chính thái gặp được không phải là Thánh mẫu mà là Tô Bạch.

Nàng nhìn tiểu chính thái, nụ cười trên mặt có phần quỷ dị.

10. Chương 10: Tiểu Dã Miêu Gợi Cảm Tây Môn Tiểu Hận

Tiểu chính thái tốt như vậy, nếu không tận dụng cho tốt chẳng phải rất đáng tiếc hay sao?

Từ lúc đánh cược trong sòng bạc đến lúc đi trên đường, Tô Bạch ngồi trên lưng Miêu Miêu nhìn tiểu chính thái này, trong mắt phóng ra hàng loạt tia sáng quỷ dị làm cho tiểu chính thái cứ mãi cúi đầu, không dám ngẩng đầu lên, vô cùng lo lắng mình sẽ hòa tan vào trong ánh mắt của ân nhân.

Tô Bạch cũng không nói chuyện, vì thế trên đường chỉ thấy một thiếu chính thái nghiêm túc cùng một nữ tử che mặt thần bí và một con vật giống chó sói chậm rãi đi về khách điểm.

Đến giữa cửa, thiếu chính thái dừng bước lại, bất động.

Tô Bạch quay đầu, tò mò xem hán nói: “Đứng im ở cửa làm gì vậy, cho dù người không cảm thấy nghỉ ngơi là quan trọng, nhưng ta đang buồn ngủ đây!”

Thiếu chính thái đỏ mặt nghẹn lời: “Ta là nam tử, tại sao nam tử có thể tùy tiện ở chung trong một phòng cùng một cô nương cơ chứ? Quả thật đã mạo phạm rồi...”

Tô Bạch nhìn hán, tròng mắt, gật đầu đồng ý với quan điểm của hán: “Người nói đúng, rất có đạo lý. Đã như vậy, người cứ ngồi bên cạnh cửa phòng đi, đứng rồi, nhớ đóng cửa lại!” Dứt lời liền tự lo rửa mặt làm sạch răng, thay trang phục, mặc kệ thiếu chính thái sững sờ đứng ở cửa nghe gió lạnh thổi.

“Ai! Sao người còn chưa đóng cửa lại, khi ngủ có gió thổi vào sẽ bị cảm lạnh, bị cảm lạnh sẽ phải dùng đến tiền để xem bệnh, người nói xem tiền này ở đâu ra, từ người mà ra!” Tô Bạch mở to mắt nhìn, thoáng qua có vẻ như rất vô tội.

Trong mắt thiếu chính thái nháy mắt tràn ngập ưu thương, gật đầu với nàng một cái, nhỏ giọng nói: “Được...” Dứt lời, đưa tay đóng cửa phòng Tô Bạch lại, buông thông mí mắt. Bởi vì chỉ có như vậy, bị thương trong mắt hán mới không bị người khác nhìn thấy!

Hán đứng ở cửa phòng, đôi tay ôm ngực co rút thành một khối, không gian trên đường qua khách điểm đen kịt, chỉ có duy nhất một ánh trăng u ám, mờ lung chiếu rọi vào lối đi nhỏ phía dưới cửa sổ này.

Không có ai trong đêm tối mới luôn đặc biệt không bị người khác nhìn thấy bị thương trong đôi mắt hán!

Cho nên nước mắt không thể kiềm chế chảy xuống thành dòng, hán khổ sở, hán sầu não. Hán biết những khổ sở, sầu não của bản thân, nữ chủ nhân trong căn phòng này vĩnh viễn sẽ không hiểu!

Mà sự thật Tô Bạch cũng không hiểu, cũng không buồn chán đến mức muốn đi hiểu.

Ngày hôm sau nàng xoa xoa hai con mắt mơ hồ, nàng cảm thấy lâu rồi mới được ngủ một giấc ngon như vậy, có lẽ bởi vì có thêm một người giữ cửa bên ngoài? Tô Bạch mở cửa phòng, phát hiện thiếu chính thái đỏ nhấm mắt, đáng vẻ hết sức yếu ớt dựa vào khung cửa ngủ, đôi mắt sưng to kỳ cục, viền mắt còn lưu vài giọt nước mắt cho thấy đêm qua hán rất âu sầu. Đáng vẻ lúc ngủ của hán thật quật cường, kiên nhẫn lại rất đau khổ, nhiều cảm xúc như vậy đều theo bản năng được bộc lộ hết ra ngoài.

Tô Bạch vươn tay phe phẩy trước mặt hán, lay lay cánh tay hán, lúc hán tỉnh lại mới nói vs hán: “Đi vào ngủ đi.”

Thiếu chính thái thụ sủng nhược kinh không dám tin: “Cô nương, người, người vừa nói cái gì?”

Tô Bạch tiếp tục cười nói: “Đi vào ngủ, đừng để cảm lạnh.” Những lời này người không cảm thấy quá muộn sao? =

Thiếu chính thái cắn chặt răng, không để nước mắt cảm động chảy ra, gật đầu với Tô Bạch, đi vào phòng.

Tô Bạch ngồi vào bàn, hí mắt cười nhìn hán.

Thiếu chính thái cảm thấy có chút kỳ quái.

“Người tên là gì vậy?” Tô Bạch nhìn hán.

“Ta tên Nhị Sỏa.” hán nằm trên giường, mở to đôi mắt sưng vẻ kỳ cục nhìn nàng.

“Nhị Sỏa ? Tên này không hay, để ta đặt cho người một cái tên.” Tô Bạch gãi gãi cằm, “Nếu ta tên Tô Bạch, vậy gọi người là Tô Hắc đi. Thấy thế nào ?”

“Tô Hắc...” thiếu chính thái gãi gãi đầu, tại sao hán cảm thấy là lạ ?

“Sao ? Không hài lòng ?” Tô Bạch nhún mày, không gọi hán là Tô Phi là may cho hán lắm rồi !

“Hài lòng, hài lòng...” thiếu chính thái, à không, bây giờ là Tô Hắc, Tô Hắc nhanh chóng khẽ gật đầu với nàng.

Tô Bạch ngồi bên cạnh tiểu chính thái, đưa tay vuốt ve gương mặt đáng yêu của Tô Hắc, giọng điệu hòa ái dễ gần : “Từ hôm nay trở đi, người chính là đệ đệ của ta, ta có cơm ăn cũng đảm bảo người có cơm ăn, tất nhiên ta sẽ coi người như đệ đệ ruột thịt ! Đối tốt với người, yêu thương người, bảo vệ người, không cho phép bất kì kẻ nào khi dễ người.... Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời của tỷ tỷ.” thật ra câu nói sau cùng mới là điều quan trọng nhất ?

Tô Hắc nghe thấy cảm động, nước mắt sắp rơi, hắn đã không nhớ rõ bao lâu rồi chưa từng nghe qua giọng nói dịu dàng như thế. Từ nhỏ đến lớn những người nói chuyện với hắn không phải dùng lời nói độc ác thì cũng như hung thần, làm gì có người dùng giọng điệu này nói chuyện với hắn...

Vì vậy hắn lập tức gật gật đầu, ánh mắt kiên định : “Được ! Chỉ cần tỷ tỷ nói gì, ta liền làm cái đó, nhất định nghe lời tỷ tỷ !”

Tô Bạch hết sức hưởng thụ, đưa tay xoa xoa đầu hắn : “Tiểu Hắc thật biết nghe lời. Tiểu Hắc, người có biết tại sao đêm qua tỷ tỷ muốn người ngủ ở cửa không ? Thật ra tỷ tỷ đang muốn rèn luyện ý chí cho người. Có câu nói, đại trượng phu có thể tiến, có thể lui, lại có thể chạy trốn, tỷ tỷ chỉ muốn người nhanh chóng trưởng thành !!”dứt lời, khí huyết vẫn dâng trào. (tỷ đi đóng phim được rồi đó)

Tiểu Hắc cũng vô cùng nhiệt huyết, lúc này kiên định nói : “Tốt, đã như vậy từ nay về sau Tiểu Hắc đều ngủ ở cửa, như vậy mới có thể nhanh chóng lớn lên ! Như thế mới có thể giúp đỡ công việc cho tỷ tỷ !”

Phía sau tấm sa mỏng Tô Bạch giật giật khóe miệng, ừm, cũng tốt, tiết kiệm được một khoản tiền thuê một gian phòng.

Tiểu Hắc, Tiểu Hắc... Tô Hắc không ngừng cố gắng nhớ cái tên này, mặc dù cái tên này rất giống với con chó đen sát vách bọn họ, nhưng hắn vẫn rất vui vẻ bởi vì tên Tiểu Hắc đã khác tên Nhị Sỏa rất nhiều !

“Tiểu Hắc, đệ có nghe nói qua Băng Tuyết chưa ?”Tô Bạch rốt cuộc cũng là người chuyển đề tài trước.

“Băng Tuyết cô nương ?”Tiểu Hắc sững sốt hỏi ngược lại.

Tô Bạch đột nhiên cầm tay hắn, nhìn hắn kiên định nói : “Đúng ! Chính là Băng Tuyết cô nương, đệ biết không ?”

“Ặc, cả nước trên dưới có người nào không biết nàng. Nàng thế nào ?”Tiểu Hắc trợn to đôi mắt trong veo, tò mò.

Tô Bạch cầm tay hắn chặt hơn, nghiêm túc nói : “Tiểu Hắc ! chúng ta tỷ đệ tình thâm, đệ nhất định phải giúp ta đúng không ?”

Tỷ đệ tình thâm... Tô Hắc cảm thấy có điểm không giải thích được, nhưng vẫn nghiêm túc gật đầu : “Tỷ giúp đệ trả nợ chính là đã cứu đệ, cho dù muốn Tiểu Hắc chết, Tiểu Hắc nhất định sẽ làm !”

“Tốt ! Vậy tỷ muốn đệ tiếp cận Băng Tuyết, khiến nàng yêu đệ !”Tô Bạch nói.

Tô Hắc...phun.. Hắn bị nước miếng của chính mình làm cho sặc không nói nên lời : “Khụ khụ...khụ khụ... tỷ tỷ, tỷ nói cái gì, không phải lúc này đệ sinh ảo giác chứ....”

“Không ! Không phải ảo giác ! Tỷ muốn đệ tiếp cận Băng Tuyết, khiến Băng Tuyết yêu đệ... ! Bởi vì... bởi vì tỷ thật sự rất yêu Phượng Vương gia ! Nhưng Phượng Vương gia yêu Băng Tuyết cô nương... Cho nên, tỷ mới cầu xin đệ, cầu xin đệ tiếp cận Băng Tuyết, khiến Băng Tuyết yêu đệ.... Như vậy tỷ mới có cơ hội đến gần Phượng Vương gia...”Nói xong nàng ôm mặt, nước mắt.

Dĩ nhiên tiếng nức nở này là bởi vì những lời này quá mức lộn mửa, nàng không tiếp thụ nổi.

Nhưng nàng không thể không nói ! Loại chuyện chịu khổ sở như vậy thực không phải là người làm ! trong lòng Tô Bạch cảm thấy rất uất ức.

“Cái này...”Tô Hắc khó xử, có thể thấy hình như Tô Bạch rất đau lòng hắn không đành lòng cự tuyệt, không thể làm gì hơn ngoài việc thử dò xét, “Tỷ thật sự thích Phượng Vương gia ?”

Tô Bạch gật đầu như bầm tỏi : “Yêu, vô cùng yêu, phần chân tình này so với hàn phong (gió lạnh) mùa đông còn mãnh liệt hơn !”

Tô Hắc không nói, hình như đang suy nghĩ cái gì đó.

Hồi lâu sau mới ngẩng đầu lên, nhìn nàng lần nữa, ánh mắt kiên định : “Được, đệ sẽ tiếp cận Băng Tuyết.”

Nháy mắt Tô Bạch thay đổi khuôn mặt tươi cười, vỗ vỗ gương mặt bụ bẫm của hắn, hưng phấn : “Tốt, vậy thì quyết định như vậy. Tiểu Hắc thật tốt !”

Hỏi : chẳng lẽ Tô Bạch không lo lắng tiểu chính thái này biến đùa thành thật, thật lòng yêu Băng Tuyết sao ?

Đáp : Nếu muốn yêu, mời yêu. Không sợ hắn yêu, chỉ sợ hắn không thích !

Vì vậy Tô Bạch đã tìm được thêm một người giúp mê hoặc kẻ địch. Ít nhất trước mắt vẫn là nên giúp đỡ chứ không làm ngược lại, không ngoại trừ trong tương lai một ngày kia sẽ bị kẻ địch phá được. Nhưng chuyện sau này để sau này nói, trước mắt nên giải quyết việc tiếp cận mới là điều quan trọng.

Thời gian trôi qua thật nhanh, cuộc thi hoa khôi ngày càng đến gần, không khí tranh đua trong kinh thành càng lúc càng nồng nhiệt. Trên đường đều là tiếng bàn luận về cuộc thi hoa khôi, đều nói về Băng Tuyết tài hoa hơn người như thế nào, mị hoặc chúng sinh thế nào, âm thanh vang động tiếng trời. Những đám nam nhân thô tục, tiểu chính thái, thiếu nữ, ngay cả lão bá ở tiệm hàng hóa phía đối diện khách điểm luôn dốc sức bảo vệ môi trường tái sử dụng tài nguyên cũng muốn đặt cọc một trăm đồng bạc, quả quyết Băng Tuyết chắc chắn sẽ là hoa khôi.

Khi Tô Bạch đang gặm bánh bao biết được tin tức này, trong lòng nàng nổi lên tí ưu thương mờ nhạt. Lão bá, Tô Bạch thực xin lỗi người, nhưng nàng không có đường lui...

Mà theo tin tức chứng thực, đội hình giám khảo cuộc thi hoa khôi lần này hết sức cường đại. Không biết vì nguyên nhân gì, đường kim Hoàng Thượng cũng là một trong những vị giám khảo. Không những thế, theo tin tức mới nhận được, Lục Hoàng tử nước láng giềng cũng nghe danh Băng Tuyết – tiếng lành đồn xa cũng trở thành thành viên ban giám khảo, còn vị trí cuối dĩ nhiên là Phượng Vương gia của chúng ta rồi.

“Người nói Lục hoàng tử Lăng quốc cũng tham gia cuộc thi hoa khôi này, là thật sao ?” một tiểu cô nương thẹn thùng đặt câu hỏi.

“Nghe nói Lục hoàng tử Lăng quốc diện mạo cực kỳ tuấn mỹ phi phàm, quả thực chính là diện mạo quay đầu mím cười đẹp trăm về! Ngay cả những cô gái cũng phải cảm thấy mặc cảm !” Lại là một nữ tử hoa si ngại ngùng.

“Các người vui mừng cái gì ! Có Băng Tuyết ở đó, đừng nói những cô nương tầm thường như chúng ta, dù là các đại gia khuê tú cũng không lọt vào tầm mắt của bọn họ đâu !”

Tô Bạch một bên vẫn bình thản gặm bánh bao như cũ, ngược lại Tô Hắc mặt đầy ưu sầu, thức ăn trước mặt không động chút nào, khẩu vị hoàn toàn đối lập với Tô Bạch.

“Tỷ tỷ, tỷ không lo lắng sao ?” hắn chăm chăm nhìn nàng.

Tô Bạch lại đưa bánh bao xuống dưới khăn che mặt mạnh mẽ cắn một miếng, mặc không đổi sắc tim không nháy : “Bánh bao, ăn ngon.”

Tô Hắc cũng biết hỏi gì nữa cũng không được, đành nhìn chiếc khăn che mặt của nàng, tò mò : “Tỷ tỷ tại sao ăn cơm cũng muốn che mặt ?”

Tô Bạch nghe vậy, rốt cuộc cũng chịu buông bánh bao xuống, cau mày khổ não cảm khái : “Không còn cách nào khác, tỷ tỷ của đệ xinh đẹp như một đóa hoa như thế, nếu không lấy khăn che mặt che sẽ khiến người khác ghen tỵ, cũng không tốt cho lắm. Hơn nữa tỷ tỷ gần đây ít xuất hiện, thái độ cao ngạo cũng không phù hợp với khí chất của ta.”

Tô Hắc không nói, bởi vì hắn cảm thấy Tô Bạch nói đúng.

“Tiểu Hắc, đệ và Miêu Miêu ngoan ngoãn ở trong phòng, tỷ đi ra ngoài có chút việc.” Hôm sau Tô Bạch dậy từ rất sớm, nàng giao phó cho Tô Hắc, lại đưa tay vuốt đầu Miêu Miêu rồi đi ra ngoài.

Hai ngày nay cơ hồ ngày nào nàng cũng đi ra ngoài, cũng không biết là đang bận những gì, Tô Hắc cũng không hỏi, bốn phận của hắn là trông coi Miêu Miêu ở trong phòng.

Từ trước đến nay Tô Hắc đều nhớ đến ngày hôm đó, nụ cười lúc nói của nàng đều giống mỗi ngày, nụ cười thần tiên, có chút diu dằng, có chút cứng chiều... Nàng vẫn như ngày thường nói với hắn, nàng đi ra ngoài có chút việc.

Nhưng là, hắn vĩnh viễn không ngờ rằng, từ một khắc này bắt đầu, nàng thay đổi, hắn cũng thay đổi, vận mệnh cũng thay đổi, tất cả đều thay đổi....

Trở nên không thể tưởng tượng nổi !

Mấy ngày nay, Tô Bạch rất bận rộn.

Nàng đi ra khỏi khách điếm, ánh nắng tươi sáng khiến cặp mắt nàng có chút không mở ra được.

Nàng đi vào một tiệm trang phục, đặt trước một bộ trang phục đồ tía phồng theo phong cách của những phu nhân nhà giàu mới nổi, váy dài thêu kim tuyến thủ công đi đến thanh lâu lớn nhất. Trong ‘liễu hoa hương’, nàng bao quát tất cả trong tầm mắt, tháo khăn che mặt xuống, ngang nhiên ưỡn ngực trước cửa, vung tay phóng khoáng nói : “Gọi tú bà của các người ra đây !”

Một thanh lâu lớn như vậy, thế nhưng không có một ai để ý đến nàng. Bởi vì khi mọi người nhìn tới người xấu xí đến nỗi nhân thần cộng phần, hoàn toàn đắm chìm trong thị giác đánh giá chưa tỉnh lại ! (nhân thần cộng phần : người thần đều phần nộ khi nhìn thấy người như thế => oa không biết xấu xí thế nào. Tiểu Bạch tỷ thật độc ác. Hút hút....) Cái mũi củ tỏi, khuôn mặt rỗ, nước da đen nhánh như bùn, đặc biệt là cái miệng ! Đặc biệt to lớn quỷ dị ! Cả khuôn mặt duy nhất chỉ có đôi mắt kia là khá lắm rồi. Đáng tiếc, đôi mắt đẹp cũng không cứu vãn được dung mạo xấu xí cực hạn này !

“Trời ạ !!! Tốt và xấu !!!” Một nữ nhân kêu lên, kêu xong, đôi mắt trắng bệch, bị Tô Bạch dọa cho hôn mê bất tỉnh.

Tô Bạch nghe vậy, vội vàng cau mày lớn tiếng hét : “Chưa từng thấy qua xã hội này à ! Thế nhưng nói bản cô nương xấu xí ! Bản cô nương chính là người chỗ phía tây cầu Nhất Chi Hoa, gọi là Tiểu dã miêu gọi cảm Tây Môn Tiểu Hận ! Các người ai dám nói bản cô nương xấu xí, bản cô nương đóng cửa thả chó cắn chết người !”

Thanh lâu là nơi nào, bên trong thanh lâu thứ không thiếu nhất chính là mỹ nữ, hiếm lạ nhất chính là xấu nữ, huống hồ lại là một xấu nữ xấu cực hạn. Lúc này mọi người không dám nói tiếp, không phải sợ nữ nhân trước mắt, mà là bởi vì lúc nàng bắt đầu, cái miệng mở to như chậu máu, thật sự cũng rất đáng sợ ! Thanh lâu bọn họ cũng phải làm ăn, tại sao có thể để cho nàng hù dọa khách nhân bỏ chạy ! Vì vậy mọi người vội vàng phất tay sai vặt đi gọi má mì xuống.

Tô Bạch nhớ rõ má mì này, má mì này chính là thủ hạ của người vừa là lão bản thanh lâu vừa là tiểu quan, nói cách khác, má mì này là người của Băng Tuyết phái đến.

Lúc này má mì tha thướt xinh đẹp đi tới. Mặc dù tuổi đã gần bốn mươi nhưng được chăm sóc kỹ càng, đôi mắt ngăm ngăm toan tính, phong thái vô cùng xuất chúng. Tú bà thấy Tô Bạch, lúc đầu còn sững sốt một chút, sau cũng nhanh chóng hoàn hồn, khôi phục lại thần thái bình thường. Không hổ là người lăn lộn nhiều năm ở chốn phong hoa tuyết nguyệt, khí thế quả nhiên bất đồng !

Nhưng mặc dù như thế, Tô Bạch vẫn ngẩng cao đầu như cũ, nhìn bà ta : “Lão nương đúng là chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, hôm nay chính là đến báo danh hoa khôi !”

Dứt lời, toàn bộ đều trở nên yên tĩnh quỷ dị, mọi người đồng thời gãi gãi lỗ tai, vừa rồi có phải là ảo giác không ?

May là tú bà này biết nhiều hiểu rộng cũng sững sốt, hồi lâu mới phản ứng được, sững sờ hỏi ngược lại : “Người, người nói cái gì ?”

Tô Bạch cao giọng lên quần tám nói : “Lão nương chính là đến báo danh tham gia cuộc thi hoa khôi đấy ! Người có gì muốn hỏi sao ? !”

“Ha ha ha ha ha.....”mọi người đều phụt cười, tất cả đều hướng về nàng chê cười.

“Nàng ta nói muốn tham gia cuộc thi hoa khôi ?”

“Hoa khôi thì ai cũng có thể tham dự sao ?”

“Sao nàng ta không soi gương xem xem nàng ta thế nào !”

“Ta thấy đơn giản là nàng ta đầu óc có bệnh !”

Tô Bạch đè nén cảm xúc trong lòng, trên mặt vẫn giữ vững trạng thái vô lại : “Không cho lão nương tham gia, lão nương vẫn sẽ tham gia !”Dứt lời liền há to mồm, đặt mông ngồi ở cửa chính ‘liều hoa hương’, nháy mắt với người qua đường, không hề dọa người ta thì không bỏ qua !

“.....”vì vậy mọi người cười không nổi, đồng loạt nhìn về phía tú bà.

Tú bà nhìn trời sắc càng ngày càng đen, mắt thấy Cao Phong Kỳ sắp đến, không còn cách nào khác, cắn răng cho nàng một tấm bài dự thi, giận dữ : “Cô nương cần gì tự mình rước nhục, cuộc thi hoa khôi ngày mai tất cả đều là mỹ nhân tuyệt sắc, còn có áp lực từ Băng Tuyết cô nương, người đi cũng chỉ tăng thêm phần hài hước mà thôi !”

Tô Bạch cười lạnh : “Những thứ này cũng không cần phiền má mà phiền lòng.”nàng lấy tấm bài kia, đứng lên, từ từ biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Tú bà canh chừng bóng lưng nàng, dậm chân... Cô nương xấu như vậy.... Đây không phải là trực tiếp kéo cả trình độ tranh tài xuống sao !

Nhưng thật sự bà không còn cách nào khác, nếu như đợi lát nữa công tử dẫn theo hoàng tử quang lâm, phát hiện có một cô nương như vậy ngồi ở cửa, đây mới thực sự là không có suy nghĩ ! Hiện tại chỉ có thể mong đợi cô nương kia sớm tỉnh táo, ngày mai không đến quấy rối cuộc thi... Ai !

Ngày hôm sau, Tô Bạch dậy sớm một chút, giao Miêu Miêu cho Tô Hắc, “Tiểu Hắc, đệ và Miêu Miêu ngoan ngoãn ở trong phòng cho ta, ta đi ra ngoài có chút việc.”

tị gật đầu không nói gì, chỉ lo lắng nhìn nàng.

Tô Bạch cũng không để ý, ra khỏi khách điểm, trực tiếp đến tiệm trang phục, lấy bộ trang phục đỏ tía theo phong cách nhà giàu mới nổi nam vàng, váy dài thêu kim tuyến, yểu điệu đi vào một khách điểm nhỏ, thuê một gian phòng. Vào trong gian phòng, nàng tháo khăn che mặt xuống, lén lút chạy từ hậu viện của khách điểm đi ra ngoài.

Bởi vì hôm nay là ngày diễn ra cuộc thi hoa khôi, cho nên trên đường lớn không mấy người chú ý đến nàng. Đáng tiếc, cho dù số người đi trên đường không nhiều lắm nhưng thấy Tô Bạch hiện ngang đi trên đường cũng thu hút không ít ánh nhìn, trong không khí có âm thanh quỳ dị khác thường.

Tô Bạch hiển nhiên cũng không nghe thấy, cắm cúi đi đến nơi thi đấu.

Còn chưa đến nơi, từng tiếng sáo trúc, tiếng điệu dàng đáng yêu của nữ tử, hòa lẫn tiếng người hô hào đồng loạt bay vào tai nàng. Nhìn lại chỉ thấy lúc này trên khán đài có một cô nương đang vô cùng nhiệt tình, đang khoe vòng eo con kiến múa theo tiếng sáo đầu độc lòng người.

Bên cạnh đài cao, có ba người đang ngồi, trong đó có hoàng đế ngày hôm ấy, còn có một người diện mạo khá giống hoàng đế, nghĩ nghĩ có lẽ đây là Phượng Vương gia cận bã. Về phần còn có một... Tô Bạch âm thầm nhíu mày, chắc, người nọ cũng học theo nàng che mặt ? Chẳng lẽ hắn cũng giống nàng không muốn người khác thấy mặt sao ? Ở trong nguyên tác, nàng cũng không nhớ rõ có nhân vật này... Tô Bạch cảm thấy có chút kỳ quái.

Mà ban đầu mọi người chỉ lo cao giọng hô hào, đột nhiên cũng ngừng lại, chỉ vào nơi nào đó không ngừng bàn luận âm ỉ.

Tú bà ‘liễu hoa hương’ chủ trì bên trong chợt cảm thấy không khí khác thường, liếc nhìn lại liền trông thấy kẻ mà mọi người đang bao quanh chính là cô nương xấu xí hôm qua, lúc này bà toát cả mồ hôi lạnh, đang suy nghĩ làm cách nào để đi hòa giải, lúc này trên đài bỗng có một cô nương cả thân lửa đỏ.

Vị kế tiếp, vị kế tiếp.... má mì đứng ở trên đài, mồ hôi trên mặt nhanh chóng rơi xuống gò má, bởi vì, vị kế tiếp chính là cô nương xấu xí !

Bởi vì Băng Tuyết là nhân vật hàng đầu, cho nên dĩ nhiên là người cuối cùng ra sân. Nhưng tuyển thủ khác đều đeo băng tên tới. Vốn rằng có rất nhiều cô nương đến tham gia cuộc thi, nhưng mọi người vừa thấy Băng Tuyết cô nương muốn tham gia, cũng không hờn hở đi báo danh. Bởi vì nếu có Băng Tuyết ở đây, như vậy thua là tất nhiên. Nếu đã là tất nhiên, như vậy tham gia cũng không cần thiết. Vì vậy cuộc thi hoa khôi lần này, số người tham gia đặc biệt ít. Nếu tính cả cô nương xấu xí này, tổng cộng có sáu người. Trừ Băng Tuyết ra, cũng chỉ có bốn người, trong đó có hai người là bà éo buộc đi lên !

Tú bà đang rối rắm, bên kia cô nương xấu xí đã lên đài.

Nàng cuối cùng vẫn lên đài.... Tú bà nhắm mắt lại, sau khi cuộc thi kết thúc phải tính đến tự tử trước lão bản.

Nhưng thật ra bà biết, không thể nào tự tử, lần này ít nhất cũng nên là lẳng trì xử tử... ?

Chỉ thấy Tô Bạch hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đứng giữa ngàn vạn sự khinh bỉ, hăng giọng hét lớn : “Lão nương chính là ở chỗ tây cầu Nhất Chi Hoa, gọi là Tiểu dã miêu gọi cảm Tây Môn Tiểu Hận ! Coi như lão nương dung mạo chim sa cá lặn, mọi người không cần quá sùng bái ta. Bởi vì lão nương đã sớm có đối tượng trong lòng rồi !! Người kia chính là giọt nước tà mị vĩ đại của chúng ta.... Phượng Vương gia !!”

Trong đám người, một trận yên tĩnh chết chóc...

Chỗ ngồi của ban giám khảo, một trận yên tĩnh chết chóc...

Phía sau khán đài, một trận yên tĩnh chết chóc...

Tô Bạch hoàn toàn không để ý, bởi vì lúc này nàng không phải là Tô Bạch, mà là Tây Môn Tiểu Hận ! Là tây cầu Nhất Chi Hoa, gọi là Tiểu dã miêu gọi cảm Tây Môn Tiểu Hận ! Vì vậy nàng lại dùng âm thanh quỷ dị tiếp tục quát : “Phía dưới nghe đây, ta sẽ hát một bài hát, hiến tặng cho người ta thích nhất : Giọt nước tà mị vĩ đại – Phượng Vương gia !”

”Vương gia a, ~ người có phải đói bụng hay không ~ sợ a, gào thét gào thét

~Người phải là đói bụng ~ sợ a ~ người hãy nói cho Tiểu Hận biết

~Tiểu Hận cho người ruột già xào

~Người hãy nói cho Tiểu Hận biết

~Tiểu Hận cho người ruột già xào

~Không a, không a, không a không,

Lá cây dương cây liễu ~ xanh biếc a ~!”

Tô Bạch vừa hát vừa múa, diễn trò thâm hậu.... (đã bảo là tỷ ấy giỏi làm diễn viên mà ~ hắc hắc)

Trong đám người tiếp tục một trận yên tĩnh chết chóc...

Chỗ ngồi ban giám khảo, tiếp tục một trận yên tĩnh chết chóc...

Phía sau khán đài, tiếp tục một trận yên tĩnh chết chóc...

“Ta đây hát rất tốt đúng không? Ai ôi ~! Ta hát lại một lần nữa!” nàng vung chiếc khăn trong tay, dùng ‘mị nhãn’ hướng về phía Phượng Vương gia, hát lại một lần nữa....

”Vương gia a, ~ người có phải đói bụng hay không ~ sợ a, gào thét gào thét

~Người phải là đói bụng ~ sợ a ~ người hãy nói cho Tiểu Hận biết

~Tiểu Hận cho người ruột già xào

~Người hãy nói cho Tiểu Hận biết

~Tiểu Hận cho người ruột già xào

~Không a, không a, không a không,

Lá cây dương cây liễu ~ xanh biếc a ~!”

Tô Bạch thắng! Thắng trên phương diện khí thế!

Từ đó về sau, nhân dân ân cần hỏi thăm từ ngữ cường bạo phải từ “Hôm nay người ăn cơm chưa” thành “Hôm nay người trượt ruột già sao”. Tô Bạch thắng, thắng triệt để, triệt để!

11. Chương 11: Tất Cả Mọi Người Đầu Yêu Ruột Già Xào

Không khí xung quanh từ đầu đến cuối đều yên tĩnh quý dị khác thường. Tô Bạch đứng trên khán đài, chiếc khăn trong tay phe phẩy vô cùng vui sướng. Sau khi hát lại một lần, nhìn về mặt đồ dẫn của mọi người, trong lòng cười lạnh, trên mặt vẫn cười thẹn thùng như cũ, nói: “Ta hát rất tốt, nếu không ta hát lại một lần nữa ~ ? !”

Dứt lời, nàng định rống lên một lần nữa thì tú bà rớt cuộc cũng khiếp sợ phản ứng lại! Bà ta vội vàng đi từ trong góc của khán đài tới chính giữa khán đài, tuy nói với Tô Bạch nhưng ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía chỗ ngồi của ba vị giám khảo, ánh mắt tuyệt vọng mà bi thương! Chỉ nghe bà nói: “Cô nương, thời gian thi của cô nương đã hết, mời lát nữa xem kết quả.” Lại hướng về phía những người dưới khán đài giới thiệu chương trình, “Vị kế tiếp, Băng Tuyết cô nương...”

Chỗ ngồi ban giám khảo còn đang đắm chìm trong ruột già xào vừa rồi chưa tỉnh lại... Tại sao lại có nữ nhân kỳ lạ như vậy? Tại sao lại có diện mạo không giống bình thường như vậy? Phần thị giác và thính giác đã lưu lại trong lòng giám khảo, trở nên ám ảnh không thể xóa mờ! Đời này bọn họ đều sẽ nhớ có một ngày, một kẻ tên là Tiểu dã miêu gọi cảm Tây Môn Tiểu Hận, còn không sánh được với con người, tiếng hát cực kỳ bí hiểm, gương mặt cũng trừu tượng cực hạn....

Tú bà vừa giới thiệu xong, bên dưới chỉ thấy một trận yên tĩnh rớt cuộc cũng hoàn toàn, một trận, hai trận, ba trận, tứ phía đều là tiếng thảo luận về Tây Môn Tiểu Hận....

“Ta đây con mẹ nó, vừa rồi là biểu diễn cái gì, có phải là ta vừa thấy ảo giác không?”

“Mới vừa rồi là bài hát gì vậy? Ruột già xào? Rất tốt rất tốt, ta đây đói bụng, về nhà bảo lão bà xào ruột già cho ta đây!”

“Đậu xanh rau má, nữ nhân này diện mạo xấu xí, ngược lại bài hát này quả thực không tệ, ‘người có phải đói bụng hay không ~ ~ sợ’, ta đây đói bụng, ta đây thật sự đói bụng đấy!”

“Ông lớn, ai ôi, có phải ông cực kỳ rảnh rỗi hay không, nếu cực kỳ rảnh rỗi thì cùng ta về nói với lão bà, bảo lão bà xào ruột già cho chúng ta!”

.....

Vì vậy rất quý dị, quần chúng vây xem rồi rít dùi hành động của mình bày tỏ hứng thú của mình với bài hát này, hứng thú hơn cả Băng Tuyết, về sau còn phát triển đến mức cả đoàn người đều cùng nhau hát!

“xx, người có phải đói bụng hay không ~ ~ sợ, gào thét, gào thét

~Người có phải đói bụng ~ ~ sợ ~ ~ người hãy nói với xx

~Xx cho người ruột già xào ~”

.....

Tô Bạch thấy quần chúng nhiệt tình dâng cao, lúc này cảm xúc dâng trào! Đứng ở trên đài quơ khăn tay múa dẫn dắt bọn họ cùng nhau hát!

Không khí này, thực sự rất giống “tối huyền danh tộc phong”!

Tú bà trắng mặt, làm sao còn dám nhìn đến ban giám khảo đang hóa đá, vội vàng đưa tay kéo Tô Bạch đi. Nhưng đúng lúc đó nam tử học theo Tô Bạch che mặt đứng lên, đôi mắt sâu hết sức nghiêm túc nhìn Tô Bạch. Tô Bạch cho rằng hắn sẽ phát tay áp rờ đi, thế nhưng hắn lại đứng lên nhìn Phượng Vương gia mặt đang xanh mét hết lớn: “Tiểu ~ Phượng ~! Có phải huynh rất đói bụng ~ cuống cuống gào thét gào thét, có phải huynh rất đói bụng ~ ~ cuống cuống, hãy nói cho Tiểu Ngử biết, Tiểu Ngử sẽ cho huynh ruột già xào....”

Tô Bạch sững sốt, tú bà sững sốt, Hoàng Thượng sững sốt, Phượng Vương gia hoàn toàn bối rối, ngay sau đó sắc mặt một hồi trắng một hồi xanh!

————— Hắn vừa nghe thấy gì?

————— Ai tới nói cho hắn biết tất cả không phải sự thật?

Tô Bạch lấy lại tinh thần, rốt cuộc không nhịn được cười, phát ra một tiếng cười lớn kinh thiên động địa! Nàng cảm thấy rất có thiện cảm với người bịt mặt này, đáng vẻ cau mày hát ruột già xào, nét mặt thật sự rất có cảm xúc, nàng thích!

Hoàng Thượng cũng phản ứng lại, mặc dù trên mặt không thể hiện vẻ mặt gì nhưng trong mắt ánh lên tia cười nồng đậm, mở miệng nhạo báng: “Ngũ Hoàng Tử thật hăng hái, chỉ là không biết Hoàng huynh có bằng lòng tiếp nhận, khụ khụ...ruột già xào của Ngũ Hoàng Tử không?”

Phượng Vương gia mặt đã đen lại càng đen hơn, lạnh lùng nén giận, khóe miệng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, khó khăn khạc ra hai chữ: “Tùy, ý!” Dứt lời, sát khí lạnh lùng nhìn Tô Bạch, kẻ náo loạn cuộc thi hoa khôi lần này.

Tô Bạch tiếp nhận ánh mắt của hắn, ưỡn ngực, ném cho hắn ánh mắt dọa người: “Ai ôi, giọt nước tà mị vĩ đại Phượng Vương gia, không phải ngài thật lòng bị ta làm cho cảm động, muốn lấy ta làm vương phi không?”

Phượng Vương gia vừa đen mặt vừa muốn mắng liền nghe thấy Ngũ Hoàng Tử bên cạnh mở miệng nói với Tô Bạch: “Vị cô nương này, cô nương thích Tiểu Phượng sao?”

Tô Bạch phát phát khần tay về phía hắn, nũng nịu: “Phượng Vương gia của bọn ta vô cùng vĩ đại, nhân dân cả nước ai cũng yêu người!”

Ngũ Hoàng Tử che mặt này cau mày, nhìn nàng: “Ta cũng có thể tà mị vĩ đại, tại sao người không thích ta?”

Lần này đến phiên Tô Bạch sững sốt! Người này không phải là người ngốc chứ? Bản thân mình xấu xí, còn hi vọng mình thích hắn? Chẳng lẽ hắn không để tâm sao?

Ngũ Hoàng Tử bất chấp Hoàng Thượng và Vương gia bên cạnh không rõ điều gì, nói tiếp: “Theo như Bổn Vương thấy, người gọi là tiểu dã miêu gợi cảm Tây Môn Tiểu Hận, đúng không, đợi lát nữa tranh tài kết thúc ta sẽ cầu hôn với người.” Giọng điệu lạnh nhạt, không nhìn ra bất cứ sơ hở nào.

Rầm! Một tràng thiên lôi giáng xuống, chia năm xẻ bảy Tô Bạch đang sống sờ sờ. Nàng không dám tin nhìn hắn, tựa như đang nhìn một kẻ ngu vô cùng

~~Cầu hôn? Đừng đùa chứ, Tô Bạch thật vất vả lắm mới nghĩ ra cách báo thù, làm sao cho phép có người làm gián đoạn? Vì vậy lúc này như nói như đinh chém sắt cự tuyệt: “Không cần! Tây Môn Tiểu Hận ta đời này không phải Phượng Vương gia thì sẽ không lấy! Coi như người vĩ đại đi nữa, tà mị đi nữa, ta cũng sẽ không yêu người!”

Tô Bạch ngẩng đầu lên, lần nữa xác minh quyết tâm và lập trường của mình!

Ngũ Hoàng Tử che mặt hình như nổi giận, nghiêng đầu nhìn Hoàng Thượng nói: “Nước Hạ Lan các người chiêu đãi đối với sứ giả láng giềng như vậy sao? Vị cô nương này Bổn Vương nhất định muốn!” dứt lời, nguy hiểm nheo mắt lại.

Hoàng Thượng có chút khó xử, không lập tức trả lời, mắt nhìn về phía Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn lại Hoàng Thượng, giống như lơ đãng dùng tay che mặt mình, chỉ để lại một đôi mắt nhìn hẩn.

Động tác này không ai nghi ngờ gì, ý nghĩa chỉ có Tô Bạch và Hoàng Thượng là rõ ràng.

Tô Bạch: Còn nhớ rõ Tây Môn Tiểu Hận ở rừng cây nhỏ không?

Hoàng Thượng: Thì ra là Tây Môn Tiểu Hận ở rừng cây nhỏ... đáng đáp....tốt và xấu! !

Hoàng Thượng hồi tưởng lại ngày đó mình còn vuốt ve khuôn mặt này của nàng, lúc này trong dạ dày có cảm giác chua chua, nôn khan... Lúc đó hẩn vẫn còn đùa giỡn nàng! Không! Đây không phải thật....!

Trong lòng Tô Bạch thật sự rất muốn cười, nhưng lại không dám, suýt nữa thì bị nội thương!

Ngũ Hoàng Tử thấy Hoàng Thượng thế nhưng coi thường mình, vội vàng nóng nảy, hỏi tới: “Rốt cuộc thì Hoàng Thượng đồng ý hay không đồng ý?”

Hoàng Thượng lấy lại tinh thần, nhìn về dáng vẻ Tô Bạch, thấy thế nào lại sinh chán ghét, nhưng lại nhớ tới lúc ấy nàng ta nói sẽ giúp mình đoạt được Băng Tuyết, cũng đành khẽ cắn răng, nói: “Ngũ Hoàng Tử, cái gọi là nhân duyên chính là cái mà trời đã định trước, nếu Hoàng Tử và Tây Môn Tiểu Hận cô nương có duyên, cuối cùng sẽ đến được với nhau.”

Giọng Ngũ Hoàng Tử lập tức lạnh xuống: “Nói như vậy là Hoàng Thượng không đồng ý?”

Hoàng Thượng thực sự không nghĩ ra rốt cuộc Ngũ Hoàng Tử coi trọng cô nương xấu xí này ở điểm nào, nhưng lại không dám chất vấn mất thưởng thức của hẩn. Dù sao cũng là Hoàng Tử nước láng giềng, sống chung hòa thuận là điều quan trọng hơn cả, lúc này không biết phải trả lời thế nào cho phù hợp!

Phượng Vương gia mặt lạnh cuoosic ùng cũng mở miệng, giọng nói cũng lạnh như sắc mặt hẩn: “Hoàng Thượng, cần gì vì một nha đầu xấu xí làm ảnh hưởng đến hòa khí hai nước.”

Hoàng Thượng rối rắm nhìn Tô Bạch, dùng ánh mắt bày tỏ lúc này mình không thể làm gì, lại quay đầu nhìn về phía Ngũ Hoàng Tử, gật đầu với hẩn: “Như vậy ta làm chủ, cho phép Hoàng Tử và Tây Môn Tiểu Hận!”

Ngũ Hoàng Tử gãi gãi đầu, neho mắt nhìn Tô Bạch, quan sát Tô Bạch nói: “Sao Phượng Vương gia lại nói nàng là nha đầu xấu xí? Ta thấy không xấu xí chút nào...”

Phượng Vương gia và Hoàng Thượng lập tức đỏ mặt, không mở miệng phản bác, bởi vì bọn họ thật sự...không có lời nào để nói...

Ngũ Hoàng Tử chỉ dụi dụi đôi mắt: “Từ nhỏ Bồn Vương thị lực không tốt lắm, cho nên nhìn đồ không rõ ràng lắm, chẳng lẽ cô nương này thật sự rất xấu hay sao?” Dứt lời, từ chỗ ngồi giám khảo đi đến trước mặt Tô Bạch.

Tô Bạch nhếch mép cười với hẩn.

Hoàng Tử định thần nhìn lại, sừng sốt ba giây, trực tiếp trợn trắng lên, dọa cho hôn mê bất tỉnh.

12. Chương 12: Băng Tuyết Thành Công

Nhìn Ngũ Hoàng Tử ngã xuống trên khán đài, mọi người dưới đài nhất thời phát ra trận cười lớn!

Tú bà ở một bên cả người thấm ướt mồ hôi, vội vàng tiến lên đỡ Ngũ Hoàng Tử đứng dậy, vừa dùng ánh mắt oán hận nhìn Tô Bạch.

Tô Bạch không chịu yếu thế trừng lại bà ta, dùng hành động bày tỏ rằng Tây Môn Tiểu Hận nàng không phải là cái bánh bao mềm để người ta bắt nạt!

Ngũ Hoàng Tử nhờ sức của tú bà, mặc kệ cái đầu choáng váng, theo bản năng lui cách Tô Bạch một bước, mới hoảng hốt nói: “Bồn Vương, Bồn Vương chưa từng thấy nữ nhân nào xấu như vậy!”

Lúc này Tô Bạch giả vờ giận, nói: “Người nào xấu xí, ta chính là tây cầu Nhất Chi Hoa, người ta gọi là tiểu dã miêu gọi cảm Tây Môn Tiểu Hận!” (thực ra là ta không hiểu tây cầu Nhất Chi Hoa của bà Tiểu Bạch là gì cả nên cứ để thế *hút hút*)

Ngũ Hoàng Tử lão đảo một cái, vừa khôi phục chút hơi sức thân thể lại lão đảo ngả trên người tú bà, giọng nói như không còn hơi sức: “Gợi cảm, tiểu, tiểu, tiểu dã miêu...”

“Đúng, tiểu dã miêu!! Meo ~ ~ !!” Tô Bạch nũng nịu học theo tiếng mèo kêu.

Ngũ Hoàng Tử chỉ cảm thấy cổ họng dâng lên cảm giác lộn mửa, rốt cuộc cũng không dám dừng lại lâu, xoay người như một làn khói chạy về chỗ ngồi của giám khảo.

Hoàng Thượng trong lòng nén cười kịch liệt khiến mặt đỏ bừng, ngay cả phượng Vương gia đen mặt cũng bị phản ứng của Ngũ Hoàng Tử làm cho dịu đi một chút.

“Ngũ Hoàng Tử, không biết người còn muốn Tây Môn Tiểu Hận cô nương nữa không?” Hoàng Thượng nhìn hắn, ra vẻ trưng cầu ý kiến hắn.

Ngũ Hoàng Tử trước mặt nhiều người như vậy hoàn toàn mất hết thể diện, trong lòng hết sức tức giận, có thể nào còn muốn Tây Môn Tiểu Hận cơ chứ, lúc này tức giận nói: “Đời này Bồn Vương cũng không muốn nhìn thấy nữ nhân này nữa!”

Phượng Vương gia cũng không vui lòng, gương mặt lạnh lùng phản bác: “Ngũ Hoàng Tử, ngài nói muốn là muốn, không muốn liên không muốn? lời nói của Hoàng Thượng chính là vàng ngọc đã gả nàng cho ngài. Giờ ngài lại nói không muốn, chẳng lẽ Hoàng Tử ngài xem thường nước Hạ Lan chúng ta sao?” Những lời khí phách này từ ân oán cá nhân mở rộng thành sự kiện quốc tế.

Ngũ Hoàng Tử không phản bác được, nhưng lại không cam lòng mang nữ nhân xấu xí như vậy về nước, bắt đắc dĩ chỉ hừ lạnh, ngồi ở chỗ ban giám khảo phát tay áo không nói lời nào.

Phượng Vương gia còn muốn nói gì đó, phía bên kia Tô Bạch đã bị tú bà kéo xuống.

Bởi vì Ngũ Hoàng Tử mới quây phá, lại trì hoãn phần thi của Băng Tuyết khá lâu, giờ rốt cuộc cũng đến phiên nàng! Dưới sân một trận hoan hô, trừ chỗ của Ngũ Hoàng Tử, cả phượng Vương gia lẫn Hoàng Đế đều ngừng thở trợn mắt chờ Băng Tuyết ra sân!

Tô Bạch đứng ở phía sau đài, mắt lạnh nhìn Băng Tuyết. Nữ nhân xuất trần trong truyền thuyết kia lúc này đang được bốn nam tử phụng bồi đi lên khán đài.

Một thân áo trắng, mái tóc đen dài thẳng tắp tùy ý búi thành búi trên đỉnh đầu, phía trên còn cài một bông hoa nhỏ màu trắng, khuôn mặt đẹp vô cùng, mà đi theo bên người nàng có bốn nam tử, một lãnh khốc, một phong lưu, một ôn nhu dịu dàng, một khí phách. Bốn họ đều là tâm điểm chú ý của mọi người, hết sức dễ coi. Ánh mắt bốn người cũng đều tập trung trên người cô nương kia, xem nàng như một món quà trân quý nhất thiên hạ! Là tác phẩm hoàn mỹ nhất của tạo hóa! Nàng dịu dàng động lòng người! Nàng xinh đẹp như Tây Thi...! Chính là Băng Tuyết, nữ thần trong lòng bọn họ!

Mỗi bước chân Băng Tuyết bước lên đài, đám dân chúng ở dưới đài đều đồng thanh hoan hô, tiếng gào hét chói tai từng trận từng trận liên hồi. Hai người ở chỗ của ban giám khảo cũng nhìn không nháy mắt. Về phần Ngũ Hoàng Tử, bởi vì vừa ảnh hưởng bởi khuôn mặt xấu xí của Tây Môn Tiểu Hận nên hơi mất tập trung, đang nhắm mắt khôi phục cảm xúc.

Tô Bạch đứng phía sau khán đài, nhìn trùng trùng điệp điệp những người vây quanh Băng Tuyết, đột nhiên cảm thấy nàng có chút đáng thương. Bị nhiều người theo đuổi như vậy, nàng không cảm thấy rất phiền nhiễu sao?

Năm nam nhân một nữ nhân sẽ thật hạnh phúc sao? Tô Bạch cảm thấy có chút không thể thống suốt.

Trên đài tiếng đàn sáo chậm rãi vang lên, giai từ quen thuộc từ từ vang vọng bên tai Tô Bạch, tất cả đều dựa theo tiểu thuyết miêu tả, Băng Tuyết từ từ hát theo nhạc, khúc Vương Phi ‘ta nguyện ý’.

Không thể không nói, tiếng hát của nàng rất êm tai, dịu dàng đáng yêu, tự nhiên Tô Bạch cảm thấy từ trong bài hát có tình yêu rất nồng đậm.

Chỉ là không biết phần tình yêu này có đủ sức đảm nhận năm trái tim nhiệt tình?

Tô Bạch nghe nàng từ từ hát ‘nguyện ý vì chàng, ta nguyện ý vì chàng’ thì trong lòng lại bị làm cho cảm động cùng buồn thương.

Có lẽ Băng Tuyết cũng chỉ là vạn bất đắc dĩ mới không thể làm gì. Dù sao nàng cũng là cô gái một tay trời gà không chặt, quả thật không dễ để sống sót. Không phải mỗi người phụ nữ sinh ra đều kiên quyết như Tô Bạch, trực tiếp mang theo sói đi cướp sơn trại.

Tô Bạch đột nhiên cảm thấy, ít nhất Băng Tuyết là dựa vào sự cố gắng của mình mới có được tiền bạc, mình cũng là dựa vào đánh cướp lấy được! Đường như.... Mình so với Băng Tuyết còn vô sỉ hơn nhiều?

Nhận thức này khiến Tô Bạch rất hoảng hốt, vì vậy lúc này nàng tự biện hộ ỳnh. Dĩ nhiên không phải như vậy, nàng ta dựa vào bài hát của người khác, thơ của người khác có được sự ủng hộ và địa vị. Coi như mình dựa vào đánh cướp sơn trại, nhưng ít nhất sơn trại đó bản chất tà ác, nếu mình không đánh cướp, thực tế cũng coi như gián tiếp trừ hại cho dân. Huống chi đến cuối cùng cả sơn trang đã bị nàng éo chỉ còn lại một người không phải sao?

Nhưng hiện đại nhiều nghệ sĩ đầu đường hát ca khúc của người khác kiếm tiền như vậy, chẳng lẽ đều không hợp pháp sao?

Tô Bạch cau mày, đột nhiên phát hiện mình không thực sự chán ghét Băng Tuyết. Nàng đột nhiên cảm thấy có chút lờ mờ. Thật ra thì nàng thật sự không có lí do để ghét Băng Tuyết? Coi như Băng Tuyết vô tình trở thành tiểu tam, nhưng rốt cuộc vấn đề lại nằm ở chỗ Vương gia cận bã. Coi như nếu không xuất hiện Băng Tuyết thì có lẽ cũng có thể xuất hiện một Bạch Tuyết nào đó, yêu hay không yêu không liên quan đến tiểu tam, chỉ có trái tim đóng chặt (chỗ này không hiểu lắm).

Nghĩ đến đây, Tô Bạch rốt cuộc cũng có một chút thông suốt. Có lẽ khúc Vương Phi “ta nguyện ý” quá mức cường đại, mà Băng Tuyết quả thật đã giải thích bài hát này rất khá, cho nên mới có thể tiêu trừ hơn phân nửa cố kỵ trong lòng nàng. Hoặc cũng có thể vì ở một thế giới hoàn toàn lạ lẫm nghe được một ca khúc thuộc về thời đại của mình, quả thật cảm giác vô cùng.... ấm áp? Đây là một cảm giác rõ ràng rất kỳ quái không nói nên lời.... Tóm lại, Tô Bạch cảm thấy, mình nên thử từ từ nhìn lại Băng Tuyết.

Một khúc cuối cùng, tất cả mọi người như đắm chìm vào trong tiếng “ta nguyện ý”, không biết tại sao, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy ca khúc ruột già xào của mình biến thành một trò cười, lại không thấy khiến Băng Tuyết mất thể diện, cũng không ảnh hưởng nhiều đến Phượng Vương gia, nhiều lắm cũng chỉ có thể khiến dạ dày hần khó chịu mà thôi. Đáng hận nhất chính là nửa đường xuất hiện một tên Ngũ Hoàng Tử, cái tên trời đánh ngàn vạn lần đừng để nàng gặp lại, nếu không gặp một lần sẽ hù dọa một lần!

Tú bà “liễu hoa hương” lúc này trở về khán đài, hướng mọi người nói: “Tất cả biểu diễn của các cô nương đã kết thúc, xin mời các vị cô nương đang ở dưới tất cả đi lên, người đoạt giải hoa khôi cuối cùng sẽ do ba vị công tử chọn ra.”

Dứt lời, các cô nương nối đuôi nhau thành hàng đi vào, Tô Bạch đi đầu, Băng Tuyết là người đi cuối cùng. Trong đó mỗi người mỗi vẻ Diệu Linh nữ tử.

Chỉ đáng tiếc, bốn cô nương diện mạo xinh đẹp lại xuất hiện một người vô cùng xấu xí, một người vô cùng xinh đẹp, không gian vô cùng ảm đạm! Bởi vì toàn bộ người ở đây đồng loạt nhìn, một nửa nhìn chăm chăm Tô Bạch, một nửa nhìn chăm chăm Băng Tuyết.

Mà quý dị chính là, nhìn chăm chăm Tô Bạch đều là những thúc thúc lớn tuổi, còn nhìn chăm chăm Băng Tuyết tất cả đều là thanh niên.

Đây cũng không phải là cuộc tranh đấu bình thường! Đây là một sân khấu tranh đấu của nữ chính và nữ phụ! Kết quả cuối cùng rốt cuộc là nữ chính giữ vững vị trí thắng lợi trước sau như một, hay vật hi sinh nữ phụ tiến lên tập kích? Cái này đúng là một vấn đề khó có thể lựa chọn!

Tú bà má lúm đồng tiền nhìn ba người trên khán đài, cung kính nói: “Ba vị gia, xin viết tên vị hoa khôi mà mình nghĩ lên tờ giấy trắng trước mặt.”

Chân mày Tô Bạch càng nhíu chặt. Tổng cộng có ba phiếu, coi như Hoàng Đế bầu cho nàng một phiếu, phần thắng cũng sẽ là 2-1, nàng làm gì có cơ hội chiến thắng?

Không được, tuyệt đối không được, nàng nhất định phải ngăn cản! Nếu không trên trời dưới đất sẽ có người đến tìm nàng đòi tiền! Mà nếu nàng không giao nộp tiền, kết quả duy nhất chính là sẽ bị những kẻ cho vay nặng lãi đuổi giết, kết quả chỉ còn phơi thây đầu đường! Tô Bạch cả người đổ đầy mồ hôi!

Trong lúc nàng đang suy nghĩ, đột nhiên trong đám người lại phát ra một tiếng hốt hoảng! Tiếng thét chói tai sợ hãi truyền tới trong tai mỗi người! Tô Bạch tò mò phóng mắt nhìn, liền trông thấy một bộ lông xám bạc đứng dưới ánh mặt trời lấp lánh ánh sáng, uy phong凛冽, hiên ngang mạnh mẽ chân lướt như bay! Một con sói nhảy từ dưới đài lên trên đài, trong lúc mọi người cùng hít khí thì té nhào vào trong ngực Tô Bạch! Mà con sói khổng lồ như vậy, Tô Bạch đành chịu đựng ngồi xuống, một tay ôm nó, một tay nhéo nhéo cái tai mềm mại của nó, giận trách: “Miêu Miêu sao lại ra khỏi cửa, Tiểu Hắc đâu?”

Các cô nương bên cạnh và tú bà đã sớm thét lên rồi tránh đi thật xa, trên mặt tất cả mọi người đều tỏ thái độ lo lắng, làm gì còn dám về muốn nói. Ngược lại Băng Tuyết quả thật rất bình tĩnh nhìn nàng và Miêu Miêu, ánh mắt nhu hòa kín đáo. Từ chỗ ngồi ban giám khảo có hai người vô cùng kinh ngạc nhìn Tô Bạch, không thể ngờ Tô Bạch có thể thuần hóa một con sói. Về phần Ngũ Hoàng Tử, hẳn bị hạn chế tầm nhìn, tạm thời không nói.

Con sói lè lưỡi liếm liếm lòng bàn tay Tô Bạch, thở hồn hển.

Tô Bạch đang còn tò mò, tiểu chính thái đã từ trong đám người rẽ ra đứng dưới đài, không để ý bốn phương đang nói “Trời ạ! Lại là sói!” “Thật sự là sói sao?” ... Không thể tưởng tượng nổi nhìn Tô Bạch, ánh mắt có phần lo lắng nhìn Tô Bạch, nói: “Tỷ tỷ, tỷ....” Mặt của tỷ....

Tô Bạch hiểu hẳn muốn nói gì, không có ý định nói về đề tài này, chỉ cười với hắn: “Tiểu Hắc, dẫn Miêu Miêu đi, đợi tranh tài kết thúc ta sẽ nói với đệ.”

Tô Hắc lên đài kéo Miêu Miêu.

Nhưng ngay lúc này, Băng Tuyết vẫn giữ vững trầm mặc đột nhiên cười nhạt, nói với Tô Bạch: “Ta thấy con Bạch Lang này rất vừa mắt, không biết cô nương có thể bán nó cho ta hay không?” giọng nói dịu dàng non nớt như cũ, có thể nói ra lời nói đó khiến Tô Bạch cả kinh.

Tô Bạch trước một khắc còn có thể giữ vững nụ cười trên mặt, nghe được câu này rốt cuộc không thể cười nổi nữa, nụ cười trên mặt biến mất, nhìn Băng Tuyết, giọng kiên định cự tuyệt: “Băng Tuyết cô nương, Miêu Miêu là bằng hữu của ta, không phải vật phẩm, chẳng lẽ Băng Tuyết cô nương chưa từng nghe nói qua, có người đem bán bằng hữu của mình sao?”

Băng Tuyết nghe vậy, thể nhưng bĩu môi, nhìn chằm chằm Miêu Miêu, giọng lại hết sức uất ức: “Ta thật sự rất thích Bạch Lang này...”

Tô Bạch tự động coi thường, không có ý định để ý nàng ta.

Nhưng ở sau cửa, cũng không nguyện ý, nghe thấy Băng Tuyết nói thích con sói đó, lúc này đồng loạt bốn người bay lên khán đài, vây Tô Bạch và Miêu Miêu vào giữa!

Tú bà nhìn thấy tình huống này đã không chịu sự khống chế của mình, không thể làm gì ngoài cười trừ đứng một bên, không biết nên làm thế nào cho phải!

Tô Bạch nhìn thấy như vậy, bên miệng khẽ nhếch lên ý cười, đưa tay ôm chặt Miêu Miêu trong ngực mình, giọng nói凛冽: “Các vị, chẳng lẽ là ý mạnh hiếp yếu sao?”

Nàng nhìn đến Băng Tuyết vẫn giữ bộ mặt uất ức như cũ, nghĩ tới nhận xét của mình lúc trước, rồi đến cảnh tượng này thật đáng châm chọc và buồn cười. Cô nương có thể hòa hợp nhiều nam tử lại sao có thể là một tiểu tam bình thường? Rất tốt, rất cuộc nàng đã tìm được một lí do đường đường chính chính hận nàng ta!

13. Chương 13: Cuộc Thi Tranh Đoạt Miêu Miêu

Băng Tuyết tiếp nhận ánh mắt tràn đầy oán giận của Tô Bạch, trên mặt vẻ uất ức, buồn bã nhìn Tô Bạch nói: “Tây Môn cô nương, mặc kệ bao nhiêu tiền, ta đều có thể cho cô, chỉ cần cô nương nhường Bạch Lang cho ta...”

Tô Bạch ôm Miêu Miêu chặt hơn nữa, giọng nói càng lạnh: “Muốn ta tặng Miêu Miêu cho cô, ta cũng không thể, cái đó phải hỏi ý kiến của Miêu Miêu.”

Đoàn người đứng sau Băng Tuyết không vui, một hai ba bốn ánh mắt nhìn Tô Bạch với vẻ khinh bỉ.

Bốn nam nhân, một sát thủ lãnh khốc, một giáo chủ phong lưu, một lão bản thanh lâu dịu dàng, một cao thủ khí phách, nhưng cho dù bốn người này lãnh khốc, phong lưu, dịu dàng, khí phách hơn nữa, trong mắt Tô Bạch cũng chỉ là những nam nhân hơi hơi bỉ ổi mà thôi! Mấy người này mặt người dạ thú, còn không đẹp bằng Cầu Đản ở bang Long Hồ, so với đệ đệ nàng mới nhận còn thua xa chừng một trăm dặm!

Tô Bạch ở trong vòng vây tự mình ngẩng đầu ưỡn ngực, đương nhiên không nhìn thấy những ánh mắt khinh bỉ đó.

Lúc này vị giáo chủ phong lưu mở miệng, nói với Tô Bạch: “Vị cô nương này, sói cũng chỉ là một loại súc sinh, mặc kệ chủ nhân là ai, chỉ cần thêm huấn luyện, cuối cùng cũng sẽ thuần phục ta và Tuyết Nhi. Chỉ cần cô nương chịu bỏ thứ mình yêu thích, bất luận cô nương nêu ra điều kiện gì, ta nhất định thỏa mãn.”

Sói, cũng chỉ là một loại súc sinh. Những lời này khiến Tô Bạch căng thẳng. Cho tới bây giờ nàng thật ra chưa từng có cảm giác tức giận như vậy!

Miêu Miêu vẫn nằm trong ngực nàng như cũ, lè lưỡi liếm lòng bàn tay Tô Bạch, mắt tập trung lại, trong mắt nó chỉ thấy sợ hãi và sợ hãi... Nó tựa đầu vào ngực Tô Bạch, nhỏ giọng nức nở.

Tô Bạch đưa tay vỗ vỗ lưng nó, ý bảo nó yên tâm.

Nàng ngẩng đầu lớn tiếng nói: “Thứ nhất, Miêu Miêu không phải súc sinh, thứ hai, kẻ nói nó là súc sinh mới thật sự là súc sinh; thứ ba, dù là súc sinh, so với những kẻ mặt người dạ thú còn tốt hơn nhiều. Không biết vị công tử cảm thấy ta nói xong có ý kiến gì không?” Dứt lời nàng khinh bỉ nhìn hắn, tựa như đang nhìn một kẻ súc sinh!

“Người!” giáo chủ phong lưu bị nàng nói cho không thốt nên lời, hừ lạnh một tiếng, mặt biến thành màu gan heo.

“Vị cô nương này, cần gì phải cố chấp như thế với một con sói. Trong phủ ta có một con báo gấm, nếu cô nương bằng lòng, có thể đổi một lấy một.” Lão bản thanh lâu dịu dàng quả nhiên rất dịu dàng, biện pháp ứng đối đều là dụ dỗ.

Đáng tiếc “Cắt...!” Tô Bạch cười trào phúng, miệng há to như chậu máu đánh thẳng vào mắt người kia, “Nếu có người cho người một cô gái đẹp hơn Băng Tuyết, yêu cầu đổi một lấy một, ép người tặng Băng Tuyết cho hắn, người sẽ nghĩ gì?”

“Nói càn! Một con súc sinh sao có thể so sánh với Băng Tuyết được! Người quả nhiên là chán sống!” câu này là từ trong miệng cao thủ khí phách.

Lúc này Tô Bạch cũng không hề yếu thế chút nào, lớn tiếng nói: “Hừ! Chính là một Băng Tuyết còn dám so sánh với Miêu Miêu nhà ta! Chẳng lẽ các người cũng chán sống rồi sao!”

“Nói nhảm cái gì đó, người rốt cuộc có giao không, nếu không giao cũng đừng trách ta không khách khí!” sát thủ lãnh khốc rốt cuộc mở miệng.

Tô Bạch ôm Miêu Miêu chặt hơn nữa, cắn răng: “Dù ta có chết cũng sẽ không giao Miêu Miêu cho các người!”

“Tốt, rất tốt!” sát thủ lãnh khốc đưa tay chuẩn bị ra một chưởng.

Trên khán đài, ba người hình như cũng bị sự tình này đột nhiên phát triển đến nỗi không hiểu gì cả, cũng không kịp phản ứng.

Tô Bạch ôm Miêu Miêu xoay người lại rất nhanh, định dùng lưng mình chịu một chưởng.

Nhưng lúc này Băng Tuyết lại lên tiếng, giọng nói nhẹ nhàng: “Tây Môn cô nương, nếu cô nương nhường Bạch Lang cho ta, ngôi vị hoa khôi này sẽ là của cô nương.”

Nếu Băng Tuyết nguyện ý buông tha ngôi vị hoa khôi, vậy Tô Bạch có thể thắng trong cuộc thi này, trở thành người thắng lớn nhất toàn bộ kinh thành.

Nhưng Tô Bạch chỉ cau mày, quay đầu nhìn nàng, nói: “Cô vừa nói gì?”

Băng Tuyết cười, trên mặt tỏa ra ánh sáng nói: “Chỉ cần cô nương nhường Bạch Lang cho ta, ngôi vị hoa khôi này, ta chấp tay nhường cho cô nương!”

Tô Bạch chạy mày sâu hơn: “Tại sao?”

Trên mặt Băng Tuyết vẫn giữ vững nụ cười đắc ý, nhưng trong mắt thoáng qua tia giễu cợt, nói: “Nếu ngôi vị hoa khôi hư danh này rất quan trọng đối với cô nương, dĩ nhiên ta sẽ không cướp đi, cô nương nếu thích thì cứ lấy, chỉ mong cô nương có thể tặng Bạch Lang cho ta. Ta thỏa mãn nhu cầu của cô nương, cũng coi như chúng ta có duyên.” Lời nói này nói xong thật là mẹ nó, ám chỉ Tô Bạch ham hư danh vô số lần không tính, còn nhấn mạnh thêm bản thân mình khiêm tốn và hào phóng.

Miêu Miêu núp trong ngực Tô Bạch, yên lặng ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn vào mắt nàng.

Tô Bạch đưa tay vuốt vuốt thân mình Miêu Miêu, vừa chau mày không hiểu hỏi ngược lại: “Băng Tuyết cô nương, không biết cô rốt cuộc sao có thể phán đoán, cho rằng cái ngôi vị hoa khôi này trong lòng ta quan trọng hơn Miêu Miêu?”

Băng Tuyết cũng sửng sốt, nàng vụn vụn không nghĩ tới Tô Bạch sẽ trả lời nàng ta như vậy.

Tô Bạch cúi đầu nhìn Miêu Miêu, cảm giác có chút kỳ quái, cũng không suy nghĩ nhiều, tiếp tục nói với Băng Tuyết: “Chính là một hư danh, lại có thể so sánh với Miêu Miêu sao?”

Băng Tuyết hình như thẹn quá hóa giận, trên mặt lạnh không đổi: “Tây Môn cô nương, nếu cô có được ngôi vị hoa khôi, có thể có được ánh mắt ái mộ của mọi người, có thể được những quan lại quyền quý theo đuổi, chẳng phải đó là ý muốn của cô nương sao?”

Tô Bạch nhìn nàng, đột nhiên nhếch miệng cười nói: “Băng Tuyết cô nương dường như đang đi giày trong bụng ta, chẳng lẽ cô nương cũng từng có suy nghĩ như vậy sao?”

Băng Tuyết bị Tô Bạch đả kích như vậy, rốt cuộc nổi giận, ánh mắt càng lạnh, nhìn nàng không nói thêm gì nữa.

Lòng bàn tay của sát thủ lãnh khốc rốt cuộc xuất một chưởng, thẳng đến người Tô Bạch.

Trên khán đài Hoàng Đế và phượng nam nhân cận kề nói chuyện, Ngũ Hoàng Tử cận thị tạm thời đáng khinh.

Mọi người dưới đài cũng kinh ngạc không nói lời nào, nhìn khán đài,

Mắt thấy chưởng này sẽ rơi vào trên lưng Tô Bạch, Tô Bạch ôm chặt Miêu Miêu, nhắm mắt cắn răng. Mẹ kiếp! Mười tám năm sau, lão nương vẫn là một mỹ nhân!

Nhưng đúng lúc này anh hùng xuất hiện! Anh hùng trong truyền thuyết xuất hiện!

Chỉ thấy bỗng nhiên có một bóng dáng mỏng manh vọt tới trước lưng Tô Bạch, đón nhận chưởng phong kia.

“Phụt!”

Tô Bạch chỉ có cảm giác cổ mình bỗng nhiên có một thứ gì đó ấm áp đánh úp tới, nháy mắt máu tràn ngập trong miệng nàng!

Nàng không dám tin quay đầu đi, khuôn mặt Tô Hắc yếu đuối lọt vào trong mắt nàng.

Dưới ánh mặt trời, hần cười yếu ớt với nàng: “Tỷ tỷ, ta, ta cũng vậy, không bỏ được Miêu Miêu....” Dứt lời, nhắm hai mắt lại, hôn mê, chậm rãi ngã xuống dưới đất.

Tô Bạch trong lòng quỳnh lên, vội vươn tay nhận lấy thân thể hần từ từ rơi xuống, khoe miệng hần đầy máu tươi. Nàng đưa tay khẽ vuốt vết máu bên môi hần, sửa sang tóc đen xốc xếch của hần, lộ ra đoạn cổ trắng nõn, y phục phía trước đầy vết máu, hết sức thương cảm...

Nàng ôm hần, ngẩng đầu, từ từ ngược mắt nhìn bốn người trước mặt, lại nhìn Băng Tuyết thờ ơ lạnh nhạt, lạnh lùng nói rõ từng câu: “Một ngày nào đó, nợ máu trả bằng máu!”

14. Chương 14: Hoa Khôi Xuất Hiện

Tô Bạch ôm Tô Hắc bên cạnh vào lòng, nhìn Tô Bạch không biết làm sao hung dữ nói: “Giữa trận nghỉ ngơi mười khắc!”

Dứt lời liền đỡ Tô Hắc đi xuống đài, Miêu Miêu đi sát bên người nàng, một tắc không rời.

Băng Tuyết nhìn bóng lưng nàng và Bạch Lang, chu mỏ làm nũng với bốn người bên cạnh: “Bạch Lang này Tuyết Nhi thật muốn có ngay đây...”

Bốn người kia ta nhìn người người nhìn ta, hình như nhất trí đưa ra một quyết định.

Băng Tuyết nhìn bóng lưng Tô Bạch, cười hết sức đơn thuần.

Trên khán đài, ngũ hoàng tử cuối cùng tỉnh lại từ cơn khiếp sợ, cũng không để ý đến những người đứng trên khán đài là ai, tự mình bỏ đi ra phía sau khán đài, chuẩn bị đi nhà cầu.

Tô Bạch đứng sau khán đài, thấy ngũ hoàng tử đi từ chỗ giám khảo xuống, nắm chặt cánh tay Tô Hắc, vội vàng âm thầm đi theo hần.

Ngũ hoàng tử đi ra từ nhà cầu, đột nhiên thấy một bóng dáng quen thuộc khiến hần không thể chịu đựng được, đành để lộ vào tầm mắt. Hần theo bản năng run lên, đưa tay vịn tường đá bên cạnh, nhìn nàng: “Người, người định làm gì?”

Tô Bạch nhìn hần, hừ lạnh, uy hiếp: “Làm gì! Người nói ta xong rồi sao ! Chỉ cần người viết tên ta lên bảng hoa khôi, ta sẽ thả người !”

Ngũ hoàng tử mở trừng hai mắt, cố gắng híp mắt nhìn lại bóng dáng nàng một chút, mới vừa rồi ở trên khán đài hần chỉ thấy nàng nhìn mình cười lộ miệng. Coi như ngũ quan không thấy rõ nhưng chỉ cần một cái miệng đã đủ cho hần thất hồn lạc phách !Lúc này nhìn lại, mặc dù Tây Môn Tiểu Hận có đôi mắt sáng đẹp, nhưng bộ vị trở xuống thật sự là quá xấu, hần thật không tiếp nhận nổi !

Hần thở dài một cái, nói với nàng : “Không phải Bổng Vương không chọn người, mà bởi vì cái mặt này của người thật sự quá xấu, Bổng Vương thật sự không có cách nào lừa gạt thẩm mỹ của mình chọn người làm hoa khôi !”

Tô Bạch nhú mày : “Nói như vậy, là hoàng tử không đồng ý ?”

Ngũ hoàng tử neho mắt, cố gắng nhìn rõ vẻ mặt lúc này của nàng, lại mở to mắt lui về sau hai bước nhìn nàng kinh ngạc : “Kỳ quái, đứng xa nhìn người cũng có thể xem người là một tiểu mỹ nhân...” Nói tới lại đứng cách xa Tô Bạch mấy bước, nói tiếp : “Tại sao đứng gần nhìn người lại thành dáng vẻ xấu xí này ! Không trách người đời đều nói : ‘ Cự ly sinh đẹp !’, thì ra là đúng.” Dứt lời, từ từ đưa ra kết luận.

Tô Bạch cố nén kích động chửi mắng người, tức giận nói : “Người con mẹ nó rốt cuộc có đồng ý không ?” nàng cũng không có nhiều thời gian nghe hần cảm râm nhiều như thế.

Ngũ hoàng tử bởi vì mãi nghiên cứu bộ dáng Tô Bạch, cho nên cự ly nàng quá gần, liếc mắt một cái đột nhiên nhìn thấy Tô Hắc bên cạnh nàng. Hần kinh ngạc hết nhìn Tô Bạch lại nhìn Tô Hắc, không để ý đến vấn đề của Tô Bạch, tự mình hỏi : “Tiểu nam nhân này quan hệ nào với người ?”

Tô Bạch gần như rơi vào trạng thái bùng nổ, cầm áo trước ngực hất, hung dữ nhìn chăm chăm hấn : “Rốt cuộc ngươi có đồng ý hay không ?” Thời gian nghỉ ngơi tổng cộng chỉ có mười khắc, nàng không có nhiều thời gian hao tổn phụng bồi hấn như vậy !

Ngũ hoàng tử vẫn đặc biệt bình tĩnh như cũ, vuốt chiếc khăn che mặt, nhìn nàng nghi ngờ hỏi : “Tại sao đáng dấp dệ dệ đáng yêu như vậy, sao tỷ tỷ lại xấu xí thế này, chẳng lẽ các ngươi không phải cùng một mẹ sinh ra ?”

Tô Bạch giựt giựt khóe miệng, ngũ hoàng tử có phải hỏi quá nhiều hay không ?

Tô Bạch rốt cuộc không muốn tiếp tục dây dưa với hấn, buông tay nắm cổ áo hấn ra, ý định muốn dùng tình cảm làm cảm động : “Ta hỏi người, có phải người thích Băng Tuyết hay không ?” nếu là nam nhân trong văn Tiểu Bạch, có lẽ đều thích Băng Tuyết ?

Đây là tình tiết Tô Bạch nghĩ trong ý tưởng nguyên văn.

Nhưng ngũ hoàng tử lại trừng mắt nhìn, sững sờ nhìn nàng : “Băng Tuyết ? Băng Tuyết là ai ? Tên này nghe có vẻ quen quen.”

Lần này đến lượt Tô Bạch sững sốt, kinh ngạc nhìn lại hấn : “Ngươi ! Ngươi không phải vì nghe đến danh tiếng của Băng Tuyết cho nên mới tham dự cuộc thi hoa khôi này, muốn ngắm nhìn Băng Tuyết trong truyền thuyết rốt cuộc có đáng vẻ ra sao sao ?”

Ngũ hoàng tử tiếp tục trở mặt : “Bổn Vương thật sự không biết nàng ta, chẳng qua tên Băng Tuyết ngược lại thường nghe hoàng đệ nhắc tới.” Hấn sờ sờ cái cằm, bắt đầu hồi tưởng.

Tô Bạch giựt giựt khóe miệng, nhớ đến những chuyện bát quái đã nghe đến trong khách điểm.

“Cô nương nói Lục hoàng tử Lăng Quốc tiếp tục tham gia cuộc thi hoa khôi này là thật sao ?”

“Nghe nói Lục hoàng tử Lăng Quốc dung mạo cực kỳ tuấn mỹ phi phàm, quả thực là đáng vẻ quay đầu mỉm cười trăm vẻ đẹp ! Ngay cả những cô nương cũng phải mặc cảm !”

Tô Bạch nhân dịp hấn không để ý, đưa tay tháo chiếc khăn trên mặt hấn xuống, vì vậy khắc sâu vào trong mắt nàng lại có thể cùng so sánh với gương mặt của mình lúc này ! Liếc mắt thấy bốn chiếc răng hô không được đôi môi chặn lại nên đành xuất hiện !

Tô Bạch còn sững sốt hơn ! Thì ra khăn che mặt thật sự phân làm hai loại, một loại là để che đi khuôn mặt xấu xí cực hạn, một loại là đẹp đến cực hạn....

Mà rất dễ nhận thấy, Tô Bạch và ngũ hoàng tử đều thuộc về những người ở vẻ trước !

Ngũ hoàng tử thấy chiếc khăn trên mặt mình bị Tô Bạch vạch trần, nhưng cũng không hoảng hốt, ngược lại nhú mày, nhìn nàng cười tà mị : “Có phải Bổn Vương có khí chất trời sinh, quay đầu mỉm cười đẹp trăm vẻ không ?”

Ta đập chết cái loại người cặn bã nhà ngươi ! Ngươi cũng không soi gương, chỉ có bốn cái răng hô to bự tổ chẳng mà dám học theo giáo chủ, sát thủ, vương gia nhà ngươi ta tà mị ? !

Tô Bạch giựt giựt khóe miệng, nhìn bốn cái răng hô, vẻ mặt đau khổ thở dài : “Ngũ hoàng tử, khí chất trời sinh, quay đầu đẹp trăm vẻ, không bằng chết.... !” Dứt lời vươn tay trả lại chiếc khăn cho hấn.

Hấn nhận lấy, từ từ đeo vào, nói : “Đây là nhiệm vụ của Hoàng Đế, bắt đắ dĩ phụ hoàng nhất định bắt ta tới đây, Bổn Vương không thể làm gì khác hơn là nhận lấy. Đúng rồi, ngươi vừa mới nói gì ?” Hấn nhìn nàng.

Ngũ hoàng tử chỉ để lại một đôi mắt chân thật. Đáng tiếc lúc tháo chiếc khăn che mặt sẽ xuất hiện bốn chiếc răng hô to đã bán đứng hấn.

Tô Bạch xóa hình ảnh bốn chiếc răng trong đầu mình, bắt đầu phân tích với hấn : “Nếu như ngươi đến đây vì Băng Tuyết cô nương, ngươi giúp nàng có được ngôi vị hoa khôi, dĩ nhiên sẽ khiến nhiều người mơ tưởng tới nàng. Đối với ngươi một chút chuyện tốt cũng không có.”

Ngũ hoàng tử nhíu mày, tiếp tục nheo mắt nhìn nàng, bởi vì hấn bị cận thị nên không nhìn rõ vẻ mặt của đối phương rốt cuộc là gì, hỏi : “Nếu Bồn Vương ủng hộ ngươi thì có chỗ nào tốt ?”

“Ít nhất sẽ không làm cho nhiều người theo đuổi Băng Tuyết .”

“Đáng tiếc, Bồn Vương không có hứng thú với Băng Tuyết...” ngũ hoàng tử đột nhiên đưa tay vuốt cằm, nhìn nàng, giọng thần bí.

Tô Bạch sửng sốt, không dám tin nhìn hấn, ngay sau đó nhảy ra sau một bước, đưa tay ôm ngực thật chặt, phòng bị nhìn hấn : “Đừng có chủ ý với lão nương ! Lão nương chỉ yêu một mình Phượng Vương gia tà mị !”

Ngũ hoàng tử khinh thường, liếc xéo : “Hừ ! Thảm mỹ của Bồn Vương vẫn còn bình thường. Ngươi phải biết mũi người như củ tỏi, mặc rồi, đặc biệt miệng to như chậu máu, nghĩ rằng cả đời này cũng không có nam nhân nào chịu được !”

Tô Bạch nghe nhảm, cãi lại : “Đó là họ không mở mắt ! Dù không sao phải mỗi người cũng như Tô Hắc và Miêu Miêu, có thể phát hiện tâm ta xinh đẹp !” Dứt lời nhìn lại Tiểu Hắc té xỉu bên cạnh mình, vuốt ve mái tóc rối bời, lơ đãng để lộ một đoạn cổ ngắn.

Thái độ ngũ hoàng tử nhảy mắt trở nên nghiêm túc, kéo Tô Hắc từ tay Tô Bạch, không đợi Tô Bạch phản ứng, đưa tay kéo cổ áo hấn xuống, chỉ thấy một hình xăm đột nhiên xuất hiện trên xương bả vai trắng nõn hết sức chói mắt !

Tô Bạch mở to mắt, không thể tưởng tượng nổi hỏi : “Đứa bé này sao có thể xuất hiện một con nhặng thế này !”

Khóe miệng ngũ hoàng tử nhỏ nhẹ, tốt bụng giải thích : “Đây là bướm bướm.”

Tô Bạch trầm mặc, Nàng thật sự chưa bao giờ thấy con bướm bướm nào trêu tượng như vậy.

Nhưng nàng hiểu lúc này không phải nói đến cái này, nàng nhìn hấn, chờ hấn mở miệng.

Ngũ hoàng tử lấy ra một bình sứ cho Tô Hắc nuốt vào, mới nhìn Tô Bạch nói : “Nam hài này, Bồn Vương muốn. Mặc khác, Hoàng Thượng nước Hạ Lan đã sớm nói với Bồn Vương, muốn Bồn Vương ủng hộ một phiếu cho cô nương tên là ‘Tây Môn Tiểu Hận’.”

Ngũ hoàng tử liếc mắt nhìn nàng, chặc chặc khen : “Không nghĩ tới Hoàng Thượng nước Hạ Lan lại có phẩm vị kì quái như vậy. Nếu không lúc ấy Bồn Vương cũng sẽ không theo Hoàng Thượng muốn người. Vốn tưởng rằng cô nương Hoàng Thượng nhìn trúng tất nhiên không phải là cô nương bình thường, nhưng...khụ !!” Hấn nheo mắt nhìn nàng, nói không nên lời.... Bởi vì dáng vẻ xấu xí này của Tô Bạch cũng không phải hạng người bình thường = =

———— BỔ SUNG THÊM ————

Trong lòng Tô Bạch rốt cuộc thở dài một hơi, uống phí mình lo lắng, thì ra Hoàng Đế Tiểu Bạch đã sớm an bài thỏa đáng, chỉ chờ mình !

“Chắc ! Không đúng ! Tiểu Hắc là người của ta, ngươi sao có thể tự mình tùy tiện đem hấn đi !” chờ Tô Bạch phản ứng kịp ngũ hoàng tử đã ôm Tô Hắc đi xa.

Nếu nàng không có Tô Hắc, nàng sẽ thiếu đi một người đi mê hoặc đối phương !

Tô Bạch cau mày, bước nhanh đuổi theo, hô to : “Tiểu Hắc là đệ đệ của ta, ngươi không được ta cho phép sao có thể mang hấn đi !”

Ngũ hoàng tử ghé mắt, không nhìn được nói : “Các ngươi tỷ đệ tình thâm, ta không ngại cũng đem cả hai về nước.”

“Sao ?” nghe thấy lời đó, Tô Bạch sửng sốt.

Hấn muốn mang Tiểu Hắc về nước ?

Lúc này giọng nói của tú bà vang lên : “Các cô nương, mời lên đài, do người được chọn trong ban giám khảo đưa ra tên người đoạt giải.”

Tô Bạch nhìn ngũ hoàng tử đi xa, cắn răng không còn cách nào khác mang theo Miêu Miêu đi lên khán đài.

Dưới khán đài, quần chúng vây xem ríu rít huyết sao vang dội, không biết tại sao Tô Bạch cảm thấy hình ảnh này đặc biệt giống với cuộc thi chọn gia súc. Người này nói ‘con này mập, có thịt’, ‘con kia khỏe mạnh, dễ nuôi’... Không khí này thế nào cũng thấy quý dị, mà mình cũng chính là một trong số những con gia súc chờ chủ nhân vươn ngón tay ngọc ngà, cứu vớt mình thoát khỏi vòng vây gia súc, biến thành vua gia súc.

Tô Bạch thật sự không hiểu, tranh tài ngôi vị hoa khôi rốt cuộc do ai phát minh ?

Đúng rồi ! Chính là tác giả đáng chết !

“Xin ba vị giám khảo viết ra hoa khôi trong lòng mình !”

Lúc này ngũ hoàng tử che mặt đã quay lại chỗ ngồi, bên cạnh không còn bóng dáng Tô Hắc, nghĩ đến hắc đã cho người an bài.

Hoàng Thượng ngẩng đầu nhìn ngũ hoàng tử, ý tứ không cần nói cũng biết, ngũ hoàng tử quay lại nhìn, ý bảo hẩn yên tâm.

Vì vậy Hoàng Thượng viết thẻ bài trong tay, viết – Tây Môn Tiểu Hận, hoàng tử che mặt cũng viết Tây Môn Tiểu Hận. Chỉ còn Phượng Vương gia viết hai chữ rồng bay phượng múa ‘Băng Tuyết’ !

Kết vừa có, tất cả mọi người không dám tin mở to mắt, hết xoa nhẹ mắt lại vân vê mắt. không sai, đúng là 2 – 1 !

Nói cách khác, ‘ruột già xào’ thắng ‘ta nguyện ý’ vậy vậy khăn thắng được ngàn vạn thâm tình !

Tú bà hóa đá, Băng Tuyết cũng mở to mắt không dám tin, đôi mắt mở to nhìn Hoàng Thượng, tràn đầy tổn thương và phản bội !

Hoàng Thượng lạnh lùng nghiêm mặt cũng không thèm nhìn tới nàng, chỉ là mặt không đổi tổng kết : “Tây Môn cô nương với bài hát ‘ruột già xào’ biểu đạt hết sức chuẩn xác. Bách tính bên ngoài có thể cảm nhận được sự thân thiết như huynh đệ trong nhà. Một câu ‘có phải người đang đói bụng hay không’ đủ để vẽ ra cuộc sống nội tâm của mọi người, trở thành động lực thúc đẩy mọi người hăng hái phấn đấu. Đây là một ca khúc vô cùng động lòng người, là một loại yêu mến khác kêu gọi mọi người thức tỉnh, để mọi người suy nghĩ sâu xa.”

Ngũ hoàng tử ở bên phụ họa, “Nói không sai, bài ca này có thể học thuộc lòng, hết sức thích hợp để truyền xướng và tuyên bố phát hành rộng rãi. Mặc dù Tây Môn cô nương diện mạo trước mắt tương đối kém, nhưng ta có lý do tin tưởng, không chừng một thời gian nữa từ buổi sáng vinh quang sẽ hóa thành đóa thủy tiên đẹp nhất !”

Dứt lời, dưới khán đài tiếng vỗ tay rền vang như sấm động ! Nếu Hoàng Thượng đã lên tiếng, bọn họ có gì để cãi lại đây ?

Lúc này đến lượt Tô Bạch liếc xéo Băng Tuyết châm chọc : “Ta muốn Miêu Miêu, ngôi vị hoa khôi hư vinh này, ta cũng có thể cho cô. Cô thật sự ngu ngốc, cho rằng ngôi vị hoa khôi tất nhiên sẽ thuộc về cô sao ?”

Mặt Băng Tuyết ghen lại trở nên xanh mét, đôi mắt oán hận nhìn Tô Bạch, cắn chặt răng. Không, dùng từ để miêu tả về nữ chính nên đổi lại là ‘cắn chặt hàm răng’ mới đúng !

Tâm tình Tô Bạch dĩ nhiên rất tốt nhìn nàng ta, chỉ cảm thấy chưa bao giờ thỏa mãn như vậy.

Từ chỗ ngồi của Phượng Vương gia, là trực tiếp phát tay áo rời đi.

Tô Bạch nhìn lên, vội vàng hô to gọi hẩn : “A~~ ! Phượng Vương gia tà mị vĩ đại của chúng ta, ta còn chờ người đến khai bạc !”

Dưới chân Phượng Vương gia lão đảo, trực tiếp phi thân, biến mất trong không khí.

15. Chương 15: Cãi Nhau Âm Ĩ (quá Ôn Ào)

Tô Bạch nhìn Phượng Vương gia biến mất trong tầm mắt, tâm tình rất tốt, mang theo nụ cười của người chiến thắng, đưa tay hướng tới những người ở dưới kia lớn tiếng chào hỏi: “Các đồng chí đã cực khổ rồi, nhanh về nhà bảo vợ con xào ruột già và hầu rượu đi.”

Cuộc thi hoa khôi này có lẽ đã đến lúc kết thúc, mọi người nghe đến những lời ấy đều hưng phấn về nhà, trên sân nhảy múa đã du tẩn hơn phân nửa.

Nhưng trong lúc này trong đám người đột nhiên bùng nổ một trận cãi lộn khốc liệt!

Chỉ nghe một lão tử lớn giọng khóc: “Ta đây con mẹ nó đã đặt cược tất cả gia sản Băng Tuyết sẽ trở thành hoa khôi. Băng Tuyết của ta sao có thể so sánh với mụ đàn bà xấu xí này được! Ai nói Băng Tuyết không phải là hoa khôi, là ai nói? Lão tử phải đi chém hần!”

Trên khán đài, sắc mặt Băng Tuyết còn khó nhìn hơn, làn da trắng như tuyết đã ngẹn thành màu đỏ nhạt, nhìn Tô Bạch cố nặn ra một nụ cười: “Tây Môn cô nương, chúc mừng.”

Tô Bạch nhíu mày, nhếch cằm nhìn nàng ta: “Ta chính là tây cầu Nhất Chi Hoa, người ta gọi là tiểu dã miêu Tây Môn cô nương, vị trí hoa khôi này vốn dĩ là của ta!” Giọng điệu, vẻ mặt này thế nào cũng thấy rất đáng đánh đòn.

Vì vậy bốn người đi sau Băng Tuyết không nhìn nổi cùng nhau lên đài vây Băng Tuyết vào giữa.

Tô Bạch ôm Miêu Miêu bên cạnh, dùng hành động của mình bày tỏ mình cũng không phải một người yếu thế trong chiến đấu! Ít nhất nàng còn có một con sói.

“Tây Môn cô nương, người thật sự không muốn nhường Bạch Lang cho ta sao?” Băng Tuyết nhìn Bạch Lang, đôi mắt nhỏ nhu nhược thế nào cũng khiến Tô Bạch thấy buồn nôn.

Nàng kiên định lắc đầu: “Miêu Miêu sống là sói của ta, chết cũng là sói của ta, ai cũng đừng nghĩ cướp đi nó bên cạnh ta!” Tiếng của Tô Bạch hết sức kiên định, rất giống như một lời tuyên thệ.

Mà con sói nằm trong ngực Tô Bạch cũng như vậy, giật giật lỗ tai sói, ánh mắt dần trở nên sắc bén...

Từ chỗ ngồi bang giám khảo, Hoàng Thượng đang định rời đi, ngũ hoàng tử đột nhiên nói với hần: “Hoàng Thượng, mới vừa rồi ta đã làm vừa lòng ngài về chuyện bình chọn cho Tây Môn Tiểu Hận, bốn vương muốn dẫn nàng về nước, không biết ý Hoàng Thượng như thế nào?”

Hoàng Thượng dừng bước, nghiêng đầu nhìn Tô Bạch, lại nhìn vào mắt lục hoàng tử, tùy ý nói: “Ngũ hoàng tử thích là tốt rồi.” dứt lời không dừng lại, đi thẳng. Có lẽ một đám nam nhân vây quanh Băng Tuyết khiến hần thật sự không còn tâm tình để nói thêm gì nữa.

Tô Bạch nhìn tình cảnh của Hoàng Thượng, thở dài. Tiểu Hoàng Đế còn trông cậy mình giết Phượng Vương gia, nhưng hôm nay nhìn thấy diện mạo này của mình, xem chừng đã mất lòng tin với lời ước định trong rừng cây nhỏ. Nếu hần đã đồng ý với nàng, hần cũng đã làm đến, như vậy điều nàng đồng ý với hần dĩ nhiên nàng cũng làm được! Chẳng qua thời gian đã sớm trôi qua rồi!

“Ngũ hoàng tử, người phải biết tranh tài hoa khôi lần này sẽ gây rối cho người nhiều. Lần mất mặt này tuyệt đối không chỉ có mình ta!” trong lòng Tô Bạch cũng cố gắng động viên mình.

“Bạch Lang này rốt cuộc cũng không giao ra sao?” sát thủ lãnh khốc lại lên tiếng, trong lời nói sát khí càng thêm nồng.

Tô Bạch lui về sau một bước, trong lòng cảm thấy kinh sợ. Muốn nàng giao Miêu Miêu cho Băng Tuyết trừ phi nàng xuyên qua đến “Tân bạch nương truyền kì” biến thành Pháp Hải. Mẹ nó! Nếu nàng thật sự là Pháp Hải thì tốt rồi, khẳng định nàng sẽ thu phục bọn yêu nghiệt này trước!

“Đừng mơ tưởng!” Tô Bạch khạc ra hai chữ, chẳng biết tại sao nàng luôn cảm thấy đáng về hiện ngang này của mình rất giống các chiến sĩ cách mạng thời kì cách mạng dăm dăng hiến bản thân mình vì chiến thắng – vĩ đại, bền bỉ!

“Hừ!!!” một tiếng hừ lạnh truyền đến, nhìn lên thì ra là từ trong miệng cao thủ đệ nhất giang hồ. “Đúng là nha đầu xấu xí không biết điều!”

“Diện mạo dù xấu xí nhưng so với tâm địa xấu xa thì tốt hơn nhiều!” Tô Bạch trả lời, mắt nhìn ám chỉ Băng Tuyết.

“Ngươi!” cao thủ đệ nhất giang hồ rõ ràng là kẻ có tính khí khá nóng nảy, lúc này đang tức giận sôi trào vận một chưởng hướng tới Tô Bạch.

Ngay trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc này, anh hùng xuất hiện!!

Ngũ Hoàng tử từ chỗ ngồi ban giám khảo phi thân bay thẳng đến chỗ Tô Bạch, giống như một thiên tướng từ trên trời giáng xuống, dùng thân mình to lớn của mình che chở cho Tô Bạch, giống như Tôn Ngộ Không bảo vệ công chúa Bạch Tuyết trong suy nghĩ của mình!

Hắn chắn trước người của nàng, chưởng phong của cao thủ đệ nhất không kịp thu hồi, vì vậy trực tiếp đánh trúng trước ngực Ngũ Hoàng tử!

“Phụt...!” từ trong miệng Ngũ Hoàng tử phun ra một ngụm máu đỏ tươi, đọng trên chiếc khăn lụa che mặt mình!

Khăn lụa nhanh chóng biến thành màu đỏ như máu! Là máu tươi của Ngũ Hoàng tử! Nhiễm đỏ nó!

Tô Bạch đứng sau lưng hắn, trợn mắt há mồm! Một người mạnh mẽ hiên ngang như vậy sao lúc này lại phun ra một ngụm máu tươi từ trong miệng hắn? Lừa bịp sao?

Tô Bạch khinh bỉ, thì ra hắn không phải là Tôn Ngộ Không, nhiều nhất cũng chỉ là một con heo thôi.

Đáng khinh bỉ là đối phương bị thương vì mình, nàng cũng phải bày tỏ một chút chứ nhỉ. Nàng liền tiến lên, vin vào hắn, nói: “Cảm giác thế nào?”

Ngũ Hoàng tử mở to đôi mắt híp của mình, khụ khụ nói: “Có, khụ, hơi đau... Hi!” nói xong cũng hít một ngụm khí.

Tô Bạch than thở: “Ngươi tội gì phải vì ta, như vậy...”

Ngũ Hoàng Đế vẽ mặt đau khổ, cắn răng: “Bổn vương còn tưởng rằng người này muốn giao thứ gì cho ngươi, lúc này mới phi thân ra ngoài định nhận lấy...”

“....” cái đó, ừm, quả thật là đồ tốt.

Tô Bạch trầm mặc nhìn vào mắt hắn, mắt cận thị.... Ai!

Băng Tuyết một bên thấy Ngũ Hoàng tử bị thương, vội vàng kéo cao thủ đệ nhất đang đứng trước người mình lại, vội vàng chạy vọt tới bên cạnh hắn, gắt gỏng hỏi: “Ngũ Hoàng tử, Ngũ Hoàng tử, không cần thận bị thương, người cảm thấy thế nào?”

Ngũ Hoàng tử cũng không thèm nhìn nàng ta một cái, tự mình nhìn về phía Tô Bạch nói: “Tiểu Hắc ta đã sai người an bài thỏa đáng, ngươi cũng nhanh dọn dẹp đồ đạc, từ giờ chúng ta nhanh trở về nước.”

“Cái...cái gì?” Tô Bạch trừng to mắt. Nàng còn chưa triển khai kế hoạch báo thù, sao có thể rời nước Hạ Lan đến một nước khác?

“Nếu như ngươi không muốn, ta cũng chỉ cần mang Tiểu Hắc đi, tùy ngươi.” Ngũ Hoàng tử che ngực, từ từ đứng thẳng lên.

“Dĩ nhiên không thể để ngươi mang Tiểu Hắc đi được!” Tô Bạch không chút nghĩ ngợi, trực tiếp cự tuyệt.

“Như vậy ngươi nhanh chóng chuẩn bị đi, theo ta trở về nước.” Ngũ Hoàng tử kết luận.

“Hả?” Tô Bạch ngây người, “Không còn cách nào khác sao?”

Ngũ Hoàng tử nheo mắt nhìn Tô Bạch bên cạnh mọi người, trong mắt tràn đầy hứng thú: “Dĩ nhiên vẫn còn một giải pháp chính là để mặc cho bọn họ đánh ngươi thành cái bánh thịt.”

Tô Bạch nhìn mọi người xung quanh mình. Rất tốt, địch nhiều ta ít, địch ưu ta kém, địch mạnh ta yếu...

Đủ rồi! Không cần kết luận, nàng vẫn vô cùng rõ ràng tình huống của mình lúc này, tình huống Bạch Lang bị Băng Tuyết chọn trúng nên đã xuất hiện hàng loạt sự kiện nàng không thể không chế được! Tình huống như thế xuất hiện, rốt cuộc là bởi vì nàng đã xâm phạm Thái Tuế hay bởi vì nàng là nữ phụ nên không thể đổi mặt được với cuộc sống cầu huyết này?

Tô Bạch cắn răng, chẳng lẽ nàng phải trốn tránh bằng cách rời khỏi Lăng quốc?

16. Chương 16: Đánh Bạc

Vốn là nàng tính với diện mạo xấu xí này nàng sẽ chạy đến trước phủ Phượng Vương gia trước, mỗi ngày đều hô to một trăm lần “Phượng Vương gia vĩ đại ta yêu người”, hoặc ‘Phượng Vương gia vĩ đại tiểu hân chờ người đến rước sẽ xuất giá’ ... Làm khẩu hiệu như thế... hành vi điên cuồng bí mật hoặc công khai để ọi người trong thiên hạ biết có một nữ nhân vô cùng xấu xí ái mộ hân, để cho hân cảm thấy phiền hà, tức giận, mà mình dưới sự bảo vệ của Hoàng Đế hân chỉ có thể tức giận mà không dám nói gì, cuối cùng dùng đến phép khích tướng Hoàng Đế tác động đến hân! Sau khi đã đạt được sẽ tiếp tục giật dây cho Hoàng Đế ‘Bá Vương ngành thượng cung’ (ý chỉ ngang ngược chiếm đoạt) Băng Tuyết, đồng thời trùng hợp để cho bốn người đứng sau Băng Tuyết chính mắt thấy được Băng Tuyết và Hoàng Đế ở trên giường ***, để cho bốn người đó nhận định Băng Tuyết phản bội bọn họ!

Kế hoạch hoàn mỹ!!! Đúng là nước cờ không chê vào đâu được!!

Tô Bạch vừa mới nghiền cứu hàng loạt kế hoạch này trong lòng đã nở hoa, cho là trong cuộc đời nàng rốt cuộc đã có ánh sáng chiếu rọi hết thảy!

Đáng tiếc, thực tế luôn tàn khốc hơn nhiều. Sinh mệnh của nàng chỉ vừa le lói ánh mặt trời chiếu rọi liền bị một đám mây ở đâu bay tới cản trở, ánh mặt trời vừa xuất hiện nháy mắt không còn thấy bóng dáng tăm hơi....

Hoa khôi vừa xuất hiện, mặc dù khiến thanh danh Băng Tuyết bị mất, nhưng nàng không ngờ tới Băng Tuyết thế nhưng coi trọng Miêu Miêu, vả lại những người đứng sau nàng ta đều là những nhân vật không dễ chọc, dĩ nhiên Băng Tuyết cũng sẽ mạnh mẽ giành lấy Miêu Miêu!

Cho nên nói cách khác, nếu lúc này nàng và Băng Tuyết xung đột, tương đương nàng sẽ phải đối đầu với năm người. Nàng còn chưa kịp đứng ở cửa Vương phủ kêu hô thì đã bị thủ lĩnh sát thủ và cao thủ đệ nhất đánh cho thành cái bánh thịt.

Tô Bạch run người, trừng mắt nhìn Miêu Miêu đang bình tĩnh bên cạnh mới nhìn tới Ngũ Hoàng tử gật đầu: “Được, ta theo người...”

Huống chi Tiểu Hắc còn đang ở trong tay Ngũ Hoàng tử, nàng còn trông cậy vào việc Tô Hắc đi câu dẫn Băng Tuyết nữa sao!!

Về phần Phượng Vương gia, mặc kệ nàng phải trả giá cao thế nào, sớm hay muộn nàng nhất định dùng máu tươi của hân tế linh hồn Vũ Mị đã chết. Cái gọi là quân tử báo thù mười năm chưa muộn, nàng nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt.

Ngũ Hoàng tử nghe vậy, nhìn nàng gật đầu một cái: “Đã như vậy người theo ta cùng đi đi.”

Băng Tuyết đứng bên cạnh, sắc mặt xanh mét, cổ nén tức giận. Bởi vì từ đầu tới đuôi, Ngũ Hoàng tử cũng không nói câu nào với nàng ta.

Giáo chủ sau lưng nàng vươn tay sờ sờ cánh tay của nàng, lại bị nàng vung tay xoay người, không nói một lời đi xuống khán đài.

Mắt của giáo chủ phong lưu mang vẻ u ám, yên lặng thu tay lại, trên mặt không giấu nổi nét bi thương.

Bốn nam tử thấy Băng Tuyết đi cũng đồng loạt xoay người, đi theo bóng lưng Băng Tuyết.

Tô Bạch nhìn theo bóng lưng nàng ta, lẩm bẩm: “Một người yêu sáu người, có thể cân bằng sao?”

Ngũ Hoàng tử gãi gãi lỗ tai, neho mắt nhìn nàng: “Người vừa mới nói chuyện gì?”

Tô Bạch hoàn hồn, lại bị một chiếc khăn che mặt ở khoảng cách quá gần làm cho giật mình, tức giận nói: “Nói cái rầm, không nói gì cả!”

Ngũ Hoàng tử gật đầu một cái, lại nói: “Lỗi tai của bốn vương không phải là quá tốt, cho nên không thể nghe được tất cả mọi chuyện. Lần sau nếu như người muốn nói chuyện với bốn vương thì nói lớn lên một chút.”

Tô Bạch vừa kéo mặt vừa thử dò xét: “Cho nên mới vừa rồi người không thể nghe thấy Băng Tuyết nói gì sao?”

Ngũ Hoàng tử không hiểu gì cả, hỏi ngược lại: “Vừa rồi Băng Tuyết nói chuyện với ta sao?”

“Không có, không có...” Tô Bạch cảm thấy việc kém tai kém mắt cộng với rằng xát đúng là giống như mùa xuân ấm áp.

“Người đem Tiểu Hắc về nước là vì cái gì?” Tô Bạch rốt cuộc cũng có cơ hội hỏi về vấn đề này.

Ngũ Hoàng tử cảm thấy sâu xa khó lường nhìn vào mắt nàng nói: “Trong hoàng thất Lăng quốc có một cái giếng, mỗi tháng vào ngày trăng tròn, vào một khắc phải bỏ vào miệng giếng một thứ...”

“Cần máu tươi của một người có hình xăm bướm bướm trên lưng sao?” Tô Bạch theo bản năng tiếp lời.

“Không, là nước mắt.” Ngũ Hoàng tử cải chính nàng.

“...” Tô Bạch cảm thấy vấn đề này làm người ta cảm thấy buồn bực, phải biết là máu tươi tùy thời điểm đều có thể có, nhưng nước mắt cũng không thể muốn khóc là khóc được.

“Nước giếng này có lợi gì cơ chứ?” Tô Bạch tiếp tục hỏi.

“Nước giếng này...” Ngũ Hoàng tử cố ra vẻ bí mật, ngừng lại một chút mới nói tiếp: “Tuy nói không thể cải tử hồi sinh, nhưng có thể kéo dài tuổi thọ, giải trừ bách bệnh, nếu là người luyện võ có thể gia tăng công lực và nội lực.”

“Ôi?” thật thần kì như vậy sao? Tô Bạch tò mò.

Còn không đợi nàng phản ứng lại, con sói dưới chân nào đó đã dựng hết cả lông, đôi mắt sáng rực, ẩn ý không ngừng cọ bên chân Tô Bạch...

Tô Bạch chỉ coi là nó đang làm nũng, ngồi xổm người xoa xoa đám lông của nó liền không để ý đến nó.

Trên đường lớn, sắp hoàng hôn.

Tô Bạch theo Ngũ Hoàng tử đi vào phía sau hành cung, nhân dịp không có ai để ý đến nàng, liền lén lút chạy ra ngoài. Bởi vì Miêu Miêu thực sự quá gây chú ý nên lúc này chỉ có một mình nàng đơn độc hành động. Dù sao qua cuộc tranh tài hoa khôi này, tất cả mọi người đều biết Tây Môn Tiểu Hận diện mạo không bình thường có một con sói, nếu lúc này nàng mang theo Miêu Miêu không tránh khỏi khiến người khác sinh nghi.

Lúc này nàng đã thay một bộ xiêm áo màu đen, khăn mặt đen, cột tóc, chỉ để lộ đôi mắt thanh tú hướng về phía sông bạc Vượng Tài.

Trên đường lớn đều là tiếng bàn luận về cuộc tranh tài hoa khôi.

“Hoa khôi thế mà lại không phải Băng Tuyết, chẳng lẽ Băng Tuyết là hoa vàng ngày mai (lỗi thời) sao?”

“Ta thấy nhất định là đáng về yếu điệu của Băng Tuyết làm cho người ta cảm thấy cực kỳ chán ngấy, cho nên Hoàng Thượng mới chọn nàng ấy làm hoa khôi!”

“Ngược lại ta cảm thấy ruột già xào thực sự ảnh hưởng rất lớn, có lẽ lúc ấy Hoàng Thượng đang đói bụng, vừa nghe đến ruột già xào liền yêu thích!”

“Nói đúng!”

“Có đạo lý!”

Tô Bạch cảm thấy trán đầy mồ hôi, tiếp tục đi đến sòng bạc Vương Tài. Chẳng qua nàng còn chưa vào cửa, đã nghe thấy bên trong có một trận khóc lớn.

“Băng Tuyết quả nhiên là thứ đồ chơi bại gia. Ban đầu là ai nói Băng Tuyết nhất định sẽ đoạt giải nhất? ! Ta liều mạng với kẻ đó! Tay trắng, ta đây đã thành kẻ hai tay trắng!!”

“Sớm biết thế đã nghe theo lời của nữ nhân kia, nếu lúc ấy đặt cược như nàng ta, có lẽ đã sớm được ăn ngon uống say ở tửu lâu lớn rồi!!”

“Băng Tuyết đúng là thứ mặt hàng chỉ nhìn được chứ không dùng được, thậm chí ngay cả một nữ nhân xấu xí cũng mạnh hơn nàng ta! Lúc đầu lão tử nhất định là không có mắt mới đặt cược cho nàng ta!”

“Khoảng một trăm tiền đồng.... Một trăm tiền đồng a..... ! Như vậy không xong rồi... không xong rồi! Tất cả đều mất hết...”

Giọng nói cuối cùng Tô Bạch biết hẳn là ai, chính là lão bá bá ở tiệm đối diện khách điểm mình từng ở. Lão ta quanh năm dựa vào thu nhập từ tái sử dụng tài nguyên thiên nhiên mà sống, cho nên một trăm đồng đối với lão mà nói quả thật là một khoản rất lớn.

Nhưng một lão bá khổ cực như vậy cũng đem hết tiền kiếm được bỏ vào sòng bạc.

Cho nên án lệ giáo dục nước nhà điển hình chúng ta: phạm là việc làm ra làm chơi ra chơi đáng tin cậy nhất, ý nghĩ không làm mà giàu lên trong một đêm, bình thường sẽ là trộm gà không được còn mất nắm gạo (hình như là câu thành ngữ TQ – không được còn mất).

Tô Bạch lắc đầu một cái, thở dài không tiếng động, sau đó bước vào cửa chính, mang theo nụ cười và ngạo khí của người thắng cuộc thản nhiên nhận lấy ánh mắt của đám cờ bạc. Ghen tỵ có, khổ sở bị thương có, ngọt bùi cay đắng có, tất cả mọi biểu cảm! Dĩ nhiên người được nhận những ánh mắt đó chỉ có một người, đó là Tô Bạch!

Giờ khắc này, Tô Bạch cảm giác chính mình giống như nữ vương tiếp nhận ánh nhìn chú ý của vạn người. Mà tất cả những người ủng hộ nàng lúc này đang dùng ánh mắt sùng bái tôn kính để nhìn nàng!

Tô Bạch ngẩng đầu ưỡn ngực, đi lên bậc thang, đứng ở vị trí hai ngày trước nàng đã đứng, hắng giọng nói rất vui vẻ: “Các vị, gần đây có khỏe không?”

“Khỏe cái rắm! Băng Tuyết bại gia tranh tài cũng không sánh bằng ruột già xào, thật là khiến cho người ta phát hỏa!”

“Nhất định là Hoàng Thượng chán ngấy dáng vẻ yếu điệu của Băng Tuyết, muốn thay đổi khẩu vị! Mẹ nó! Ông trời đúng là không có mắt! Sao lão tử không chọn đúng thời điểm cơ chứ!”

“Lần này chúng ta thật sự phải về nhà húp cháo rồi!”

.....

Một loạt tiếng chửi, tất cả đều nhắm đến Băng Tuyết, Tô Bạch tò mò: “Sao mọi người không nói ruột già xào nhàn rồi không có việc gì lại đi tham gia cái cuộc thi hoa khôi, ngược lại sao lại nhắm về Băng Tuyết?”

“Nha đầu này cũng không sợ họa từ miệng mà ra! Ruột già xào này là từ miệng vàng của Hoàng Thượng phong tặng, chẳng lẽ ngươi có gan không tuân theo lời của Hoàng Thượng?” Một đại thúc bên cạnh vội vàng xông tới trước mặt Tô Bạch, thấp giọng nói.

Tô Bạch trong lòng đã rõ, cố gắng nén cười, mặt không biến sắc tiếp tục nói: “Các vị, ban đầu là do các người không nghe lời của tại hạ, hôm nay hối hận cũng đã muộn rồi. Vậy tại hạ cũng không khách khí.” Dứt lời nàng ưỡn ngực (to lắm hay sao mà bà tác giả cứ bảo tỷ ưỡn ngực suốt. hắc hắc) đi tới trước bàn bạc, đổ hết tiền đánh cược vào trong túi áo mình.

Khi nàng đi ngang qua lão bá dốc sức bảo vệ môi trường và tái sử dụng tài nguyên thiên nhiên vẫn còn lương tâm đưa cho lão một khối bạc vụn.

Lão bá kia sửng sốt, đôi mắt đăm lẹ nhìn nàng, mắt không dám tin.

Tô Bạch cười cười với hắn, an ủi: “Đây là một nửa, lão sống khỏe mạnh lần sau đừng đánh cược nữa, thực sự không có chuyện không làm mà có bạc đâu.” Nàng đắc ý vừa cầm bạc có được từ việc không làm mà cũng có ăn vừa giác ngộ tư tưởng giáo dục cho lão bá.

Dứt lời, đi thẳng ra ngoài, ngực chất đầy bạc không làm mà cũng có ăn, nụ cười trên mặt không dứt.

Ánh dương chiều tà không ngừng ve vẩy trong mắt nàng, hết sức sáng ngời.

Vào đêm, hành cung, Tô Bạch đang chìm sâu trong giấc ngủ.

Một con bạch lang đột nhiên mở mắt, đôi mắt thâm sâu u ám, từ từ di chuyển thân thể, bảo đảm mình sẽ không đánh thức một nữ nhân đang nói mơ rồi đột ngột đứng lên đi tới chỗ cửa sổ đang mở hờ, nhảy qua ra khỏi gian phòng.

Nhảy vọt lên mái nhà, ngửi mùi trong không khí rồi chạy như bay về một hướng. Mắt sói dưới ánh trăng càng thêm sáng, trong đó lóe lên vài tia khát máu....

Ngày hôm sau Tô Bạch từ từ tỉnh giấc, phát hiện Miêu Miêu bên cạnh đang ướt một mảng lông.

Nàng chớp mắt vài cái, vuốt vuốt lông của nó. Không sai, đúng là ướt một mảng!

Chắc, chẳng lẽ mình nói mơ càng ngày càng lợi hại sao? Sao lại chảy nhiều nước miếng như vậy, còn làm ướt hết cả lông của Miêu Miêu! =

Tô Bạch vội lay tỉnh Miêu Miêu, sờ sờ lỗ tai nó cười làm lành: “Miêu Miêu, ngủ đi, chắc mày cũng mệt rồi. Đến đây để Tô Bạch tiểu yêu tinh đáng yêu, mê người tắm táp giúp mày, giảm bớt mệt mỏi ày!!”

Miêu Miêu không thèm lên tiếng, mắt nó hết sức lơ đãng, tựa như đang nhìn một kẻ ngu ngốc.

Đáng tiếc Tô Bạch không hiểu mắt nó có nghĩa gì cả, ôm nó vào trong ngực đi về thung nước tắm phía sau tấm bình phong.

Tô Bạch ném nó vào trong chậu nước, dùng nước thấm ướt hết lông của nó, đưa tay rửa sạch từ trên xuống dưới một lần.

Rửa sạch đến nơi nào đó ** thì trong mắt chú sói nhà ta nhanh lướt qua một tia xấu hổ. (haha... ta cũng xấu hổ lắm, chả dám nghĩ linh tinh đầu tỷ ơi. Không biết đến lúc biết soái ca là ai tỷ có đỏ mặt không *hắc*)....

Tô Bạch vội tắm rửa cho nó, miệng nói: “Miêu Miêu, mày cũng trưởng thành rồi, mày thử nói xem ta có nên tìm ày một con sói cái không. Nếu chỉ có một mình mày là sói, thực sự sẽ rất tịch mịch đấy....?”

Tia xấu hổ trong mắt sói còn chưa tan liền bị những lời nói này biến thành tức giận!

Tô Bạch lấy khăn bông qua một bên, khoác lên người nó, vớt nó ra ngoài rồi từ từ lau chùi bộ lông ướt nhẹp.

“Dĩ nhiên ta sẽ không tùy tiện chọn sói cái ày, sói cái hợp với Miêu Miêu nhà ta tất nhiên không phải là con sói cái bình thường rồi. Ít nhất cũng có bộ lông màu bạc sáng lấp lánh nữa chứ? Oái, Miêu Miêu, mày đi đâu? Mày trở lại đây cho ta!”

Con sói nhảy thẳng ra ngoài cửa sổ, biến mất không thấy bóng dáng.

Tô Bạch nhìn bóng lưng của nó than thở. Tại sao vừa nghe đến việc tìm bạn gái cho nó đã mắc cỡ như thế rồi? Thật không có tiền đồ! (ôi ời mắc cỡ ~ ~)

Lúc này nàng không biết, trong một đêm, cả kinh thành đều đang bàn luận về việc đường đường là cao thủ đệ nhất giang hồ và sát thủ đệ nhất giang hồ đều bị phế bỏ một cánh tay. Quý dị hơn chính là bọn họ không biết kẻ phế tay của bọn họ bóng dáng hình thù như thế nào....

17. Chương 17: Mộng

Tô Bạch đang than thở, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ cửa. Mở cửa, Ngũ Hoàng Tử xuất hiện trước mắt nàng.

“Ngũ Hoàng Tử ngọc thụ lâm phong, tự nhiên phóng khoáng sao sáng sớm đã đến đây, có chuyện gì sao?” Tô Bạch tức giận nhạo báng.

Ngũ Hoàng Tử không giận, neho mắt nhìn nàng: “Sửa soạn đi, hôm nay chúng ta đi.”

Trong nháy mắt Tô Bạch sửng sốt: “Tại sao lại đi vội như vậy?”

Ngũ Hoàng Tử cau mày: “Đêm hôm qua Bồn Vương bấm ngón tay tính, phát hiện...”

“Chẳng lẽ lại phát hiện thiên nữ giáng trần có thể cứu vớt vạn dân đang trong tình trạng nước sôi lửa bỏng sao?” Tô Bạch nói tiếp.

Ngũ Hoàng Tử liếc nàng một cái: “Phát hiện mười lăm ngày sau sẽ có nhật thực.”

“Cho nên hoàng tử phải về Lăng quốc để thưởng thức?”

“Không, chỉ là nếu có nhật thực, nguồn nước trong giếng sẽ phát huy tác dụng lớn nhất. Chúng ta không có nhiều cơ hội như vậy, thời gian cũng gấp gáp chỉ nên không thể làm gì ngoài việc hôm nay sẽ phải lên đường.” Ngũ Hoàng Tử tiếp tục nói.

Tô Bạch lại nhìn hấn, không nói lời nào.

Ngũ Hoàng Tử gãi gãi lỗ tai, híp mắt nhìn nàng: “Mới vừa rồi ngươi nói gì vậy?”

Tô Bạch tiếp tục nhìn hấn, không nói lời nào.

Ngũ Hoàng Tử dứt khoát tiến lại gần nàng: “Thính lực Bồn Vương không được tốt, nếu như ngươi nói cái gì thì nói lớn lên một chút, nếu không Bồn Vương sẽ không nghe rõ lắm.”

Tô Bạch nhìn thẳng vào mắt hấn, nói: “Mắt ngươi không dùng được, vậy làm sao quan sát được nhật thực?”

Ngũ Hoàng Tử nghe vậy, cười một tiếng, neho mắt nhìn nàng, giọng điệu hứng thú: “Quan sát hiện tượng thiên văn với mắt thường thì có quan hệ gì với nhau. Chỉ cần tâm ta sáng, tất cả biến hóa cũng có thể rõ như lòng bàn tay, đều hiện trong đầu.” Về mặt còn như vậy, lúc này không hiểu sao mang theo vẻ mê hoặc.

Tô Bạch sáng tỏ, gật đầu hỏi: “Ngũ Hoàng Tử, có phải lý tưởng của ngươi là thần linh số một?”

Ngũ Hoàng Tử giật giật khóe mắt, có lẽ cảm thấy nói chuyện với Tô Bạch như đàn gảy tai trâu, xoay người đi thẳng.

Tô Bạch là người luôn theo đuổi phong cách đơn giản, bọc quần áo thực sự rất ít, bây giờ cũng không phải sửa soạn gì nhiều. Nàng vỗ vỗ số bạc kiếm được từ bang Long Hồ và bạc hôm qua mình lấy được từ sông bạc chồng chất thật nhiều ở trước ngực. Nhất thời bộ ngực liền thay đổi căng căng. Nàng thỏa mãn cười, vừa có thể tăng số cup, vừa có thể làm giảm không gian chiếm cứ, đúng là một công đôi việc!

Tiền này nàng mang theo bên người phòng thân, chuẩn bị lúc nào cần. Chờ sau này nàng báo thù cho Vũ Mị thành công, nàng còn phải dựa vào số tiền này mua một mảnh ruộng trồng rau! Nàng còn phải nuôi Cửu Đản, phải nuôi Miêu Miêu, còn phải nuôi bạn gái của nó, tương lai Miêu Miêu còn có thể có tiểu bảo bảo (con *Phụt*).... Đều là sói sống sờ sờ, từng miếng ăn đó đều phải dựa vào nàng, nàng sẽ tốn không ít bạc, từ bây giờ phải tiết kiệm một chút mới được!

Tô Bạch cảm giác gánh nặng trên vai càng lớn, mặt ưu sầu đi từ hậu viện đến bên cạnh Miêu Miêu vẫn kiêu ngạo như cũ, đi cùng Ngũ Hoàng Tử chuyển sang hành trình về phía Lăng quốc.

Hoàng Đế Tiểu Bạch lưu luyến không rời đưa tiễn Ngũ Hoàng Tử. Nói chúng là Hoàng Thượng dùng ánh mắt thâm thúy chân tình khó kìm nổi thương cảm chứng minh tình nghĩa thâm hậu giữa hai nước vẫn không đổi. Phượng Vương Gia mặt không đổi đứng bên người Hoàng Đế tiểu Bạch, Tô Bạch lại nổi hứng ló đầu từ xe ngựa ra, hướng Phượng Vương Gia ném cái mị nhãn: “Phượng Vương Gia tà mị vĩ đại, người phải

chờ ta, chờ đệ đệ ta tỉnh lại ta sẽ tới tìm người. Người cũng không thể phản bội ta...!” Lời còn chưa nói hết chợt cảm thấy cánh tay mình đau xót.

Nghiêng đầu nhìn nàng phát hiện một con sói đang đăm đăm nhìn mình, đôi mắt có vẻ tức giận.

Tô Bạch giật giật, từ lúc nào Miêu Miêu trở nên ngang ngược như vậy, chẳng lẽ nó tới kỳ động dục rồi sao? (haha... tỷ...tỷ...!!!)

Nàng yên lặng lui về sau hai bước, cố gắng cách xa Miêu Miêu, không nên dây vào.

Con sói nào đó hình như cảm thấy Tô Bạch không bình thường, thấy Tô Bạch cách mình hai bước, nó đuổi cùng giết tận đuổi theo hai bước.

Tô Bạch lùi một bước, sói tiến một bước.

Dù cho xe ngựa có cải tiến dài thêm, trang trí xa xỉ nhưng Tô Bạch cũng đã bị dồn vào trong góc.

Nàng sao còn có thể nhớ được Phượng Vương Gia cái gì kia chứ, trước mắt Miêu Miêu đang vô cùng phần nộ, nàng run lên. Chẳng lẽ bản tính sói của Miêu Miêu bộc phát muốn ăn thịt nàng sao? !

Miêu Miêu xông lên tấn công, Tô Bạch bị dọa sợ hai mắt lập tức nhắm nghiền.

Ngay sau đó Tô Bạch cảm thấy ướt át, mở mắt ra mới phát hiện Miêu Miêu đang dùng đầu lưỡi liếm láp cái cổ của mình, cảm giác mát mẻ truyền đến hết sức thoải mái.

Tô Bạch đưa tay ôm lấy nó, dùng đầu cọ không ngừng lên người nó, nói: “Miêu Miêu, tại sao mày không chải răng mà miệng lại có mùi vị thơm mát như vậy!”

Con sói nào đó toàn thân cứng đờ, nhanh chóng thu hồi đầu lưỡi, rụt đầu về ghét bỏ.

Tô Bạch tiếp tục lăn qua lăn lại trên người nó: “Miêu Miêu, lông của mày thật thoải mái...”

Sói nào đó ngẩng đầu, vẻ mặt kiêu ngạo ra vẻ đương nhiên ‘còn phải nói sao’.

Ngoài xe ngựa, Phượng Vương Gia thờ ơ lạnh nhạt với một kẻ xấu xí, trong mắt chợt lóe lên sát khí.

Tô Bạch hồn nhiên không hay, tiếp tục lăn lộn trong ngực Miêu Miêu, mắt của chú sói nào đó dõi theo hắn, lướt qua ý lạnh.

Rốt cuộc cũng từ biệt Hoàng Đế tiểu bạch, xe ngựa dần đi xa, Ngũ Hoàng Tử ngồi đối diện Tô Bạch, ngấm mắt ngủ gật.

Bên cạnh hắn là Tô Hắc vẫn đang nhắm mắt trong trạng thái hôn mê như cũ.

Tô Bạch nằm bên cạnh Tô Hắc, đưa tay sửa lại mái tóc của hắn, lo lắng nói: “Tiểu Hắc rốt cuộc bị làm sao vậy?”

Ngũ Hoàng Tử nhắm mắt như cũ, không nhanh không chậm nói: “Đã không còn gì đáng lo, nghỉ ngơi mấy ngày là có thể tỉnh.”

Tô Bạch thả lỏng tinh thần một chút, ngồi lại vị trí của mình, kéo Miêu Miêu, vỗ vỗ lỗ tai sói của nó, lầm bầm lầu bầu: “Miêu Miêu, mày nói xem ta nên độc chết tên Phượng Vương Gia đó hay ám sát tên Phượng Vương Gia đó. Làm hay không làm thì phải dứt khoát, đã làm thì phải làm cho xong, trực tiếp thiến hắn!”

Lỗ tai Miêu Miêu khẽ động, trong mắt có gì đó bắt đầu chuyển động.

Tô Bạch nheo mắt lại, hai tay cầm lỗ tai Miêu Miêu, ngạc nhiên: “Miêu Miêu, lỗ tai của mày sao lại động vậy?”

Con sói nào đó cắn răng, run rẩy giữa đôi tai bị nàng cầm liền vùi vào trong góc, nhắm mắt bắt đầu lịm đi.

Tô Bạch rảnh rỗi đến nỗi bị khủng, thật sự không có gì để làm, bên tai chỉ còn lại tiếng xe ngựa chuyển động. Nàng thì thầm trong miệng, đột nhiên hoài niệm về cuộc sống của đã nhân với Miêu Miêu trong sơn động kia.

Nàng lấy tay nâng cằm, nhìn Miêu Miêu sững sờ. Rốt cuộc nên chọn bạn gái thế nào cho Miêu Miêu, lông trắng hay lông đen? Nếu là lông trắng, như vậy tiểu bảo bảo sinh ra sẽ là một tiểu Miêu Miêu, còn nếu là lông đen, tiểu bảo bảo sinh ra sẽ là.... Sói đốm?

Nháy mắt một con sói con trắng và một con sói con đen xuất hiện trong đầu Tô Bạch, dáng vẻ kia nhìn thế nào cũng giống ngây ngốc.

Tô Bạch lắc lắc đầu, xóa tan hình ảnh sói con trong đầu, từ từ chuyển đến bên cạnh Miêu Miêu, tựa đầu vào trong đám lông trắng của nó, nhắm mắt từ từ ngủ.

Mà đợi đến lúc nàng thức dậy thì...

“A!!!!!!!!!!!!!!” Chỉ thấy một lão nhân mắt gà chọi đầu tóc trắng phớt, trên mặt chỉ chít nếp nhăn nghiêm nghị mê mẩn ngắm nhìn nàng, mà nàng thế nhưng lại nằm trước ngực lão ta ngủ ngon!

Tô Bạch vội vàng nhảy ra từ trong lòng lão ta, nhảy cao ba thước, nổi giận đùng đùng gào thét với lão: “Nhị cô gia nhà ngươi, mẹ nó, lão đầu háo sắc bỉ ổi! Tại sao lão nương lại nằm trong lòng của ngươi?!”

Ai ngờ, tên mắt gà chọi không biết xấu hổ nhìn nàng cười, nhỏ giọng nói: “Bạch Bạch, ta đây, ta chính là Miêu Miêu. Nàng thích nhất là Miêu Miêu mà....” Dáng vẻ kia, nét mặt kia, thế nào cũng thấy là tên biến thái!

Tô Bạch toàn thân chấn động, lùi lại một bước không dám tin: “Ngươi nói cái gì? ! Ngươi là Miêu Miêu? ! Không! Không không không! Ngươi gạt người! Miêu Miêu nhà ta sao lại có dáng vẻ thế này? Miêu Miêu nhà ta rõ ràng là một thiếu niên dũng cảm, sao có thể là một kẻ mắt gà chọi, tuổi già sức yếu như ngươi!”

Tên mắt gà chọi nghe vậy, nhìn nàng, trong mắt chứa đầy bi thương và khổ sở: “Nhìn thấy dáng vẻ này của ta, nàng không cần ta nữa có phải không....”

Tô Bạch chặn ngang lời lão ta nói như đinh chém sắt: “Ngươi căn bản không phải là Miêu Miêu, Miêu Miêu căn bản không phải ngươi! Ta rảnh rồi nhàm chán mới cần ngươi!”

Tên kia nghe vậy, vô cùng bi thương, nhìn nàng thả từng chữ: “Được, ta đi, ta sẽ đi....”, Dứt lời thân thể từ từ trong suốt, từ hai chân đến cả cơ thể, dần biến thành vô số mảnh vụn sáng ngời, trôi lơ lửng trong không trung, từng điểm từng điểm biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa.

Trong lòng Tô Bạch như có gì thất lại, thật giống như nàng mất đi một cái gì đó vô cùng quan trọng, trái tim trống trải, nàng đột nhiên nghĩ rằng muốn ngăn cản, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Nàng mất thấy tên kia biến mất trong không trung, rốt cuộc lấy hết dũng khí hỏi dò: “Ngươi, ngươi thật sự là Miêu Miêu....?”

Kẻ mắt gà chọi nhìn nàng, trong mắt ngập vẻ ưu thương, những sợi tóc trắng khô cằn, phay phiêu bạt trong không trung nói: “Ngươi đã nói muốn chúng ta ở cùng nhau, trồng đủ loại lúa nước trước sơn động....”

Tô Bạch mở to mắt không dám tin, nghĩ về quá khứ.

— Miêu Miêu, mày nói xem chúng ta trồng một mảnh ruộng lúa nước trước sơn động có được không?

— Miêu Miêu, sao mày không nói gì cả vậy, trồng bắp, trồng lúa nước chúng ta ngày nào cũng sẽ có gạo ăn á!

Chẳng lẽ lão thực sự là Miêu Miêu?

Nhưng Tô Bạch khó có thể chấp nhận được, Miêu Miêu sống chung với mình đã lâu, tại sao lại là một lão già cỗi xấu xí như vậy!

Nhưng Miêu Miêu cũng không nói nó năm nay bao nhiêu tuổi, cho rằng nó là một thiếu niên chỉ do bản tính dâm của mình mà thôi...!

Cho nên, Miêu Miêu thật sự là người này....?

Tô Bạch hít thở sâu hai cái, từng bước đi về phía hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn, nhẹ giọng nói: “Miêu Miêu, ngươi đừng đi....”

Tên mắt gà chọi sáng mắt, thái độ nháy mắt từ lo lắng chuyển sang vui mừng, không biết một âm thanh cực kỳ dễ nghe đầy tức giận từ đâu truyền tới cắt đứt.

Chỉ nghe thấy âm thanh đó là: “Từ lâu đầu, người chán sống rồi sao?”

Tô Bạch nháy mắt chưa kịp phản ứng đã cảm thấy mình bị một chưởng đánh ngất, nháy mắt mất dần ý thức. Trong một khắc cuối cùng trước khi mất đi ý thức, trong lòng Tô Bạch nghĩ đến, mặc dù Miêu Miêu xấu xí, dù Miêu Miêu già yếu, nàng cũng không nên bỏ nó. Đúng như nó đã ở cùng nàng vào giai đoạn u ám nhất, toàn tâm toàn ý chăm sóc nàng, không chịu rời xa.

Thế gian này, trong tất cả các tình cảm tồn tại một loại tình cảm không cần quan tâm đến dáng vẻ bề ngoài, không quan tâm đến số tuổi, càng không quan tâm đến chủng tộc.

“Tĩnh, tĩnh dậy...” một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Tô Bạch.

Tô Bạch đột nhiên mở mắt ra, phát hiện mình còn đang nằm trong xe ngựa, Miêu Miêu đang nằm bên cạnh, trước mắt là Ngũ Hoàng Tử với vẻ mặt đáng đánh đòn.

Nàng đột nhiên ngồi dậy, giấc mộng vừa rồi thật sự rất chân thực, chân thực đến mức nàng cảm thấy Miêu Miêu dần dần biến mất trước mắt nàng....

Tô Bạch lấy lại tinh thần, quay đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Miêu Miêu, lại phát hiện Miêu Miêu cũng đang chăm chú nhìn mình với ánh mắt phức tạp.

..... Chẳng lẽ giấc mộng này là thật?

..... Miêu Miêu thật sự là kẻ mắt gà chọi vừa già vừa xấu đó.....

Nàng nhắm mắt lại, sắc mặt trắng bệch.

Hiện tại đầu nàng còn vương vấn hình ảnh tên kia, ánh mắt bi thương nhìn nàng.

Khó trách khi Miêu Miêu nghe thấy mình nói tìm bạn gái cho nó thì phản ứng như vậy. Thì ra là bởi vì nó không có năng lực để nói lời yêu thương, cho nên mới xúc cảnh sinh tình giận dữ rồi đi mà không phải do xấu hổ?

Xem ra nàng không có duyên được chăm sóc tiểu bảo bảo của Miêu Miêu rồi, bởi vì Miêu Miêu cũng sớm không có khả năng sinh sản nữa rồi.... Ai!!!! *hút hút, sói ca mà nghe được tỷ chỉ có đường ăn cám*

Tô Bạch hoàn hồn, từ từ đến bên cạnh Miêu Miêu, đưa tay ôm đầu nó, nhẹ giọng nói vào bên tai nó: “Miêu Miêu, mặc kệ mày có dáng vẻ thế nào, ta đều thích mày.... Dù mày là một kẻ mắt gà chọi, mặt đầy nếp nhăn, đầu tóc trắng phơ như rơm rạ, ta cũng đều thích mày....”

Miêu Miêu giật giật lỗ tai, chỉ lúc này mắt sói của nó mới từ từ biến từ bất đắc dĩ sang vui mừng....

Ngũ Hoàng Tử nheo mắt, cố gắng nhìn nàng nói: “Người lại đang nói chuyện hoang đường gì vậy?”

Tô Bạch tức giận trừng mắt nhìn hắn: “Lúc nào mới có thể đến Lăng quốc?! ><>

“Ừm. với tốc độ hiện tại của chúng ta, chừng mười ngày nữa thì đến.”

Tô Bạch sáng tỏ, đưa tay vuốt đám lông trắng của Miêu Miêu không nói thêm gì nữa. Nàng muốn suy nghĩ một chút, về sau làm thế nào an bài tuổi già với Miêu Miêu, sống quãng đời còn lại mà không có tiếc nuối.

Đoạn đường chung cuối cùng với nó, nên để nàng chăm sóc cho nó.

, phiên ngoại 1

Cửa sơn động, khí trời quang đãng.

Tô Bạch hí mắt nhìn trời xanh, cảm khái: “Nơi này phong cảnh thật đẹp, đợi sau khi cơ thể ta hồi phục, ta sẽ làm một cao nhân ở ẩn, làm ruộng nuôi heo, mày nói có được không?”

Con sói nào đó hừ hừ, không nói lời nào.

“Tiểu bạch lang, tại sao mày không bao giờ nói gì vậy? Dường như có rất ít sói hiểu được tính người, chẳng lẽ mày đã thành tinh rồi. Rốt cuộc ta cũng cảm thấy, mày rất giống người!”

Tô Bạch chống cơ thể, nghiêng đầu nhìn nó, mắt óng ánh: “Tiểu bạch lang, mau biến thân!”

Chú sói hà hơi, xoay mặt, không để đối phương nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của mình.

“Quả nhiên là ảo giác....” Tô Bạch mất mát, lăm bầm lều bầu, ngay sau đó lại khôi phục tinh thần, vui vẻ nói với tiểu bạch lang: “Tiểu bạch lang, ta đặt à cái tên!”

“Vượng Tài, tên Vượng Tài thế nào?” mắt óng ánh.

“.... Ngao!”

“Vậy thì Tiểu Bạch! Tiểu Bạch thì sao?” Mắt tiếp tục óng ánh.

“..... NGAO..OOO!”

“A được rồi, vậy thì Miêu Miêu, miêu miêu rất hay....”

“....Hú!!!”

“Miêu Miêu, Miêu Miêu, ôi Miêu Miêu mày làm sao vậy?”

Con sói nào đó đập chân sau, chạy về phía xa.

“Miêu Miêu mày phải sớm quay lại, ta cũng cần.... nước miếng người!” Tô Bạch gào to với nó.

Thân thể chú sói chấn động, biến mất trong rừng cây như một làn khói.

Ngoại truyện 2

Tô Bạch lập một kế hoạch cải cách đất trước sơn động để trồng trọt trong tương lai.

1. Ở cửa sơn động có đủ mọi loại lúa nước, đến mùa thu có thể thu hoạch rất nhiều kê!
2. Bên trái sơn động có đủ loại cây, đến mùa xuân có thể hái hoa!
3. Bên phải sơn động trồng một ít loài hoa nhỏ, đến cuối vụ sẽ có muôn nghìn bông hoa xinh đẹp.
4. Quây một hàng rào bằng trúc, nuôi heo nuôi bò, vỗ béo cho chúng nó, mỗi ngày đều có thể thả rông chúng ở sau sơn động.

Tô Bạch nhào tới bên cạnh Miêu Miêu, vuốt ve bộ lông của nó, vui vẻ nói: “Miêu Miêu, mày nói xem chúng ta làm một mảnh ruộng trồng đủ loại lúa nước có được không?”

Miêu Miêu gừ gừ khe khẽ trong họng, không nói lời nào.

“Miêu Miêu, sao mày không nói lời nào vậy, trồng bắp, trồng lúa nước, ngày nào chúng ta cũng có lúa ăn á!” Tô Bạch rất hưng phấn.

Miêu Miêu ngao một tiếng, vút nằng khỏi lưng, chạy nhanh như làn khói.

Tô Bạch nhìn theo bóng lưng của nó, hừm, hình như có mập lên một chút.

(ba)

“Miêu Miêu, mày nói xem đây rốt cuộc đang là thời đại nào? Trong lịch sử có thật sự tồn tại một cách co cơ sở không?”

Miêu Miêu:

“Chẳng lẽ ta xuyên qua thành nữ chủ trong ‘xuyên qua thành tân nương của Vua Sói không ai có thể hãm hại’ sao?”

Miêu Miêu:

“Vừa vặn y phục trên người đúng là của cổ đại đúng không?”

Miêu Miêu:

“Chẳng qua cũng chẳng sao, ngày mai tươi sáng đều phải dựa vào hai bàn tay. Mặc kệ chúng ta đang ở đâu, chân lý từ xưa đến nay đều không thay đổi....”

Bên ngoài sơn động, trăng sáng trong như nước.

(bốn)

Một ngày nào đó, sơn động.

Sáng sớm, Tô Bạch ngủ, Miêu Miêu từ người của kẻ hay nói nào đó dùng móng vuốt rón rén di chuyển, đến khi đi được một thước mới chạy như bay ra ngoài.

Mặt trời mọc, Tô Bạch tỉnh ngủ, mở mắt, trước mắt là một đồng quả dại còn đọng những giọt sương hết sức long lanh, mừng rỡ ôm lấy Miêu Miêu, lăn lộn một hồi.

Buổi sáng, ôm Miêu Miêu, phơi nắng, nhìn rừng cây.

Buổi trưa, ôm Miêu Miêu, phơi nắng, nhìn rừng cây.

Buổi trưa sờ sờ bụng tỏ vẻ mình đói bụng, chú sói hừ hừ hai cái, biến mất ở nơi xa. Chỉ trong vòng chốc lát, trở về, trong miệng ngậm một quả táo lớn. Tô Bạch không ngại nước miếng Miêu Miêu, lấy quả táo sung sướng gặm trước. Chú sói tiếp tục hừ hừ, vẻ khinh bỉ.

Sau khi ăn xong, ôm Miêu Miêu, phơi nắng, nhìn rừng cây.

Buổi chiều, thử đứng lên, đi bộ, phát hiện cơ thể mình khôi phục rất nhanh, lúc này nằm xuống để Miêu Miêu tiếp tục liếm láp vết thương, cười với nó lấy lòng.

Gần tối, nằm trong ngực Miêu Miêu nhìn bầu trời vằng vặc, đề nghị Miêu Miêu nhuộm bộ lông của mình thành màu đỏ như vậy, thành công nhận được ánh mắt tức giận của Miêu Miêu.

Trời tối, trong miệng Miêu Miêu có thêm một con gà, Tô Bạch sáng mắt lên, không chút để ý nướng nó lên, chia sẻ cùng với nó.

Đêm khuya, hai chân hai tay nằm bò trên người Miêu Miêu, vừa nói vừa chảy nước miếng. Chú sói bắt đặc dĩ, cuối cùng nhắm mắt, ngủ.

(năm)

Ác trị thiên

Tô Bạch đang trong giấc mộng bị một tiếng kèn làm cho thức tỉnh, nàng mở mắt ra, phát hiện rõ ràng lúc này mình đang mặc y phục đỏ thắm, mái tóc đen dài hết sức tương xứng với chiếc quần dài đỏ rực. Nàng cả kinh, nhìn bốn phía, phát hiện nơi này chính là sơn động, khắp nơi đều dán chữ ‘hỉ’ ‘ ’.

“Đây là đâu? Chẳng lẽ mình lại xuyên qua?” Tô Bạch mở to mắt, sợ đến mức không nói nên lời.

“Hôm nay là ngày Đại Vương cử hành hôn lễ, phu nhân chờ người một lát, người đến ngay thôi!” Chỉ thấy đối diện đột nhiên xuất hiện một con yêu quái.

“Vua sói là ai? Là ai?”

“Vua sói là vua lớn, người là tân nương của đại vương.”

“Gọi Vua sói của các người đến gặp ta.”

Đang nói chuyện, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mặt nàng.

“Oái ? Người là.... Miêu Miêu ? Người ! Mặt của người....”

Giết.... lại là thêm một tấm mặt nạ che mặt, không nhìn thấy mặt ===

18. Chương 18: Cùng Đến Lãng Quốc

Xe ngựa vẫn tiếp tục di chuyển như cũ, âm thanh của bánh xe vang lên không theo quy luật nào cả.

Tô Bạch ngồi trong xe ngựa, Miêu Miêu ngồi ở bên cạnh, tay không biết đặt đâu. Nàng len lén nghiêng đầu nhìn về phía nó, phát hiện nó cũng đang nhìn nàng.

Tô Bạch cười cười nhìn nó lúng túng, dứt khoát úp mặt trước mặt nó, nhìn nó nói : “Miêu Miêu, ta....ta sẽ không cười mày, không lẩn lộn trên người mày, không bao giờ gây áp lực tìm sói cái ày thành thân nữa. Nếu không mày lớn như vậy sao có thể chịu đựng được.... Miêu Miêu mày đừng tức giận, đừng cắn tay ta, ai ôi !”

Chú sói buông tay Tô Bạch ra, đầu nhếch lên, nằm về hướng ngược lại, không để ý đến nàng.

Tô Bạch cẩn thận nhìn nó, theo vị trí của nó cũng đổi vị trí của mình, nhìn vào đôi mắt của nó, cẩn thận quan sát.

Năm phút sau, đang quan sát.

Mười phút sau, tiếp tục quan sát.

Mười lăm phút sau, Miêu Miêu nổi giận, gào thét ‘NGAO OOO ‘ vào mặt nàng.

Tô Bạch gãi gãi đầu, nhìn đầu nghi ngờ nói : “Kỳ quái, rõ ràng không phải mắt chó gà á....”

“.....” chú sói nghiêng rằng, mắt tức giận.

Tô Bạch ngay sau đó đưa tay vỗ vỗ đầu của nó, an ủi : “Không sao, coi như thật sự là kẻ mắt gà chó cũng không sợ. Mắt gà chó so với mắt cận thị còn tốt hơn rất nhiều.” dứt lời đôi mắt vô tình hay cố ý đối diện với mắt Ngũ Hoàng Tử.

Ngũ Hoàng Tử vuốt vuốt lỗ tai, mắt hình đường thẳng, híp mắt nhìn nàng : “Người vừa mới nói chuyện gì ?”

Tô Bạch lắc đầu như trống bỏi : “Ảo giác, đó là ảo giác.”

Ngũ Hoàng Tử nghi ngờ nhìn nàng một cái, tiếp tục nhắm mắt ngủ.

Tô Bạch đặt hai chân trước của Miêu Miêu lên trên người mình, vuốt ve bộ lông trắng của nó, hình như lầm bầm nói : “Chờ ta báo thù, ta sẽ cùng mày về sơn động sống qua ngày, trồng lúa, trồng hoa, nuôi gà nuôi vịt. À đúng rồi, bây giờ còn thêm một Cầu Đản nữa, chỉ không biết Cầu Đản có đồng ý sống qua ngày cùng chúng ta.... Gà rừng ở gần sơn động nhất định rất khỏe mạnh, thịt gà đúng là tiên !”

Miêu Miêu từ từ nhắm mắt lại, lỗ tai động mấy lần, tỏ rõ mình đang nghe đối phương nói chuyện.

Tô Bạch cứ vuốt lông Miêu Miêu lần này đến lần khác, đôi mắt dần trở nên khô cạn. Vừa này lúc vừa tỉnh giấc, người đầu tiên nàng nhìn thấy là Miêu Miêu, từ đầu đến giờ người bạn bên cạnh mình cũng chỉ có Miêu Miêu mà thôi.

Ngoại trừ Miêu Miêu, thế giới này sẽ không có ai nhớ nàng.

Nếu như Miêu Miêu chết, như vậy người thân duy nhất của nàng cũng không còn, chỉ còn lại một mình nàng phiêu bạt trên thế giới xa lạ này.

Nghĩ đến đó, nàng cúi đầu vùi mặt vào lông của Miêu Miêu, giọng buồn bực : “Miêu Miêu, ta không ày chết, mặc kệ là già chết hay bệnh chết, ta đều không cho. Chờ đến Lãng quốc, ta nhất định lấy nước giếng ày uống, để ày uống không thể già chết được.”

Lỗ tai Miêu Miêu bắt động, cả người trở nên cứng nhắc.

Tô Bạch than thở, muốn nói tiếp gì đó, đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến một hồi tiếng vó ngựa.

Tô Bạch sững sốt, Ngũ Hoàng Tử nghe động cũng mở mắt ra nhìn nhau, mặc dù Tô Bạch hiểu đối phương căn bản không nhìn thấy về mặt mình, nhưng trong lòng vẫn rất ăn ý, nàng đưa tay vén chiếc màn ở cửa sổ sau lưng, nhìn ra ngoài, kết quả phát hiện.....

Nàng trầm mặc quay đầu lại, dụi dụi mắt : “Lâu không thả lỏng mắt, sao càng nhìn càng sinh ảo giác rồi.”

Vừa định vười mấy tiếng thả lỏng tâm tình, ngoài xe ngựa tiếng vó ngựa ngày càng gần, rất nhanh liền dừng lại, một tiếng nói quen thuộc vang lên, dịu dàng : “Ngũ Hoàng Tử, xin dừng bước.”

Tô Bạch run người, thì ra không phải là ảo giác, Băng Tuyết, thật sự là Băng Tuyết. Sao Băng Tuyết lại đuổi theo ? Chẳng lẽ là để cướp Miêu Miêu ?

Nàng ôm chặt Miêu Miêu, núp ở trong góc của xe ngựa.

Ngũ Hoàng Tử nheo mắt nhìn cử động của Tô Bạch, ‘ừ hừ’ một tiếng, dùng thái độ bày tỏ sự khinh bỉ đối với hành động này của nàng. Sau khi khinh bỉ xong, hần cúi người đi lên, kéo vải che, nói với Băng Tuyết : “Xin hỏi có phải Băng Tuyết cô nương ?”

“Chính là Băng Tuyết, đã làm phiền Ngũ Hoàng Tử, chỉ vì bằng hữu của Băng Tuyết không rõ nhân sĩ nơi nào nhân cơ hội ban đêm đánh lén đến mức bị phé một tay, bắt đắ dĩ không thể làm gì khác hơn là tới tìm Ngũ Hoàng Tử, mong Ngũ Hoàng Tử có thể giúp Băng Tuyết lần này, Băng Tuyết chắc chắn vô cùng cảm kích !” Trong giọng nói lộ ra ba phần nóng nảy.

“Cái này.... Băng Tuyết cô nương sợ là tìm sai người rồi. Tại sao không đi tìm đại phu, ngược lại còn đi tìm Bồn Vương.” Giọng nói vẫn không nhanh không chậm như cũ.

Tô Bạch núp trong xe ngựa, ôm cả người Miêu Miêu, không ngừng đổ mồ hôi lạnh, không ngừng ôm chặt lấy Miêu Miêu. Đối với nữ nhân muốn giành giật người duy nhất bên cạnh mình, lại còn là nữ chính nguy hiểm, lúc này Tô Bạch cảm thấy mình cần phải hoàn toàn cảnh giác đề phòng nàng ta, tránh mình bị những người đứng sau nàng ta đánh cho biến thành cái bánh thịt.

“Người này đánh lén quá mức tàn nhẫn, cánh tay bị phé, dù là thần y Thi Ngọc Nam ra mặt, chỉ sợ cũng không còn cách xoay chuyển....” Giọng nói của Băng Tuyết lúc này hết sức điềm đạm đáng yêu.

“Bồn Vương cũng cảm thấy vô cùng tiếc, chỉ là nếu thần y cũng không có cách gì, Băng Tuyết cô nương tìm đến Bồn Vương, Bồn Vương cũng thật sự không có cách gì....” Giọng nói của Ngũ Hoàng Tử cũng hết sức đáng yêu.

..... Tô Bạch nghe vậy, trong lòng vui vẻ. Ngũ Hoàng Tử cũng tốt đấy chứ, ngàn vạn lần đừng để bọn họ đuổi theo, nếu không xui xẻo không ai khác chính là Tô Bạch nàng!

“A.... Ngũ Hoàng Tử thật biết nói đùa, thiên hạ đều biết Hoàng Thất Lăng quốc có một ngày trăng tròn, trong giếng nước hình thành nên loại nước cải tử hồi sinh, giúp người sắp chết, còn hàn gân gân cốt. Hạ Lan và Lăng quốc luôn giao hảo, nếu hoàng tử đồng ý giúp ta lần này, Băng Tuyết nguyện vì hoàng tử không màng sống chết.” Lời này vừa nói xong vô cùng cảm động lòng người, đúng là một cô nương tốt!

Tô Bạch trốn ở trong góc, cắn răng, đừng đồng ý, đừng đồng ý, ngàn vạn lần đừng đồng ý....

“Vậy sao.... Quả thật bảo cô nương làm gì, cũng đồng ý sao?” Ngũ hoàng tử mập mờ nói.

“Vâng...” Chỉ một chữ, cũng là một lời cam kết khác thường.

Tô Bạch càng run lợi hại hơn, việc này tựa như đang nghe đoạn hội thoại thỏa thuận về điều kiện không thể không đáp ứng đề nghị của người khác, nàng cũng không nên nghe quá nhiều!

Vì vậy, quả nhiên!

“Được, bồn vương đồng ý! Lục đệ của bồn vương luôn tâm niệm Băng Tuyết cô nương tài hoa tuyệt mao, nếu Băng Tuyết cô nương về nước cùng ta, lục đệ hẳn sẽ rất vui!” Ngũ hoàng tử giải quyết dứt khoát.

“Băng Tuyết vô cùng cảm kích....” Giọng nói Băng Tuyết vừa mừng rỡ, vừa buồn thương.

Tô Bạch cả người như mất hết hơi sức, tựa vào thành xe ngựa không nói được một lời, chỉ cảm thấy thế giới hình như đang trở nên tối đen.

Vốn tưởng rằng nhân dịp mình đi Lăng quốc có thể có được một chút thời gian, ít nhất để nàng chăm sóc cho Tiểu Hắc, thuận tiện dù dưới bất cứ tình huống nào cũng phải lấy một ít nước giếng. Kết quả Tiểu Hắc

vẫn còn đang hôn mê, lại phát hiện Miêu Miêu là cao linh, vừa rồi lên đường chưa được bao lâu Băng Tuyết đã đuổi theo, chẳng lẽ mấy ngày nay nàng là sao Thái Tuế????!!

Nàng vẻ mặt đau khổ, cảm thấy cuộc sống có chút vô vọng.

Rất nhanh sau đó ngũ hoàng tử trở lại bên trong xe ngựa.

Mặc dù Tô Bạch không muốn quan tâm đến hắn, nhưng nàng vẫn thử thăm dò: “Là Băng Tuyết sao?”

Ngũ hoàng tử mặt che sa, híp mắt nhìn nàng gật đầu: “Ừ, là Băng Tuyết.”

“Tôi mấy người?”

“Ba, hai nam một nữ.”

Tô Bạch gật đầu một cái. Thật may là chỉ hai, nếu tới sáu người cùng một lúc, nàng thật sự muốn khóc.

Ngũ hoàng tử tiếp tục nheo mắt: “Bổn vương đã muốn hỏi người sớm một chút, vì sao kể từ khi rời kinh thành, người liền học theo ta lấy khăn che mặt? Bổn vương còn tưởng rằng người giống một cô nương sớm không coi thể diện là gì, muốn làm gì thì làm.”

Mặt Tô Bạch tối sầm, vừa muốn phản bác, nhưng thấy bên kia Băng Tuyết nhanh chóng lên xe, thấy Tô Bạch, trong mắt nàng ta xẹt qua tia kinh ngạc.

Suy nghĩ một chút, Tô Bạch vội vàng đối phó, cười duyên nói: “Ngũ hoàng tử đúng là biết nói đùa. Bản thân ta là người ‘hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn’ che kín mặt để ngăn không cho ai được chiêm ngưỡng dung mạo của ta.”

Ngũ hoàng tử lúc này mới nhẹ nhẹ gật đầu, sáng tỏ nói: “Không hổ là tây môn cô nương, quả nhiên là không làm ta thất vọng.”

Tô Bạch đẩy lòng hung dữ trừng mắt nhìn ngũ hoàng tử, ôm Miêu Miêu thành một cục.

“Băng Tuyết cô nương, hai người bằng hữu kia của cô nương đã xử lý ổn thỏa chưa?” ngũ hoàng tử quay đầu hỏi Băng Tuyết.

“Vâng, đã ổn, chúng ta có thể nhanh chóng lên đường thôi.”

Ngũ hoàng tử hiểu rõ, gật đầu một cái, phân phó người tiếp tục đi.

Bánh xe ngựa lại tiếp tục chuyển động theo quy luật, Tô Bạch và Miêu Miêu cuộn lại trong góc, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Không, đúng ra mà nói, là Tô Bạch ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Về phần Miêu Miêu, là dám lông trắng rung rung, đối lại còn thoải mái hơn cách vùi ở trong ngực Miêu Miêu.

Băng Tuyết quay đầu nhìn nàng, Tô Bạch vội vàng dời mắt, sợ nàng ta tìm ra manh mối gì đó.

Băng Tuyết lại cười với nàng, nói: “Tây môn cô nương không cần quá lo lắng. Nếu cô nương thật sự không muốn tàn nhẫn từ bỏ bạch lang yêu thích để nhường cho ta, Băng Tuyết dĩ nhiên cũng không ép buộc người khác.”

Tô Bạch sững sờ nhìn nàng không dám tin, hỏi ngược lại: “Thật?”

Băng Tuyết cười một tiếng, thấy Tô Bạch sững sờ thì cười mãi, nói: “Cô nương đừng quá lo lắng, Băng Tuyết cũng không phải loại người ép buộc người khác đoạt lấy thứ yêu thích của người khác.”

Tô Bạch mỉm cười đáp lại với nàng ta, nhưng trong lòng oán thầm, nếu thật như lời nàng ta nói vậy, cũng không xảy ra chuyện bốn kẻ đứng sau nàng ta đã thương Tiểu Hắc và ngũ hoàng tử vậy.

“Đúng rồi, hắn...” Băng Tuyết chỉ vào Tiểu Hắc nằm hôn mê bên cạnh, muốn nói lại thôi.

Không đợi Tô Bạch tiếp lời, ngũ hoàng tử đã trả lời thay nàng: “Đây là đệ đệ của tây môn cô nương, tây môn Tiểu Hắc.”

Tô Bạch im lặng một hồi, được rồi, tây môn Tiểu Hắc thì là tây môn Tiểu Hắc, ai bảo nàng hiện tại chính là tây môn.

“Hôm đó do bằng hữu của Băng Tuyết nhất thời lo lắng nên đã đa thương hân. Thật sự xin lỗi. Xin tây môn cô nương đại lượng, trong lòng chớ ghi hận.”

Tô Bạch cười nhẹ một tiếng, không nói lời nào, trong lòng tiếp tục oán thầm - hiện tại mới nói những lời này, chẳng qua đã quá muộn.

Băng Tuyết thấy Tô Bạch không phản ứng gì, cũng không tiện nữa, lẳng bầm đi xuống. Trên xe lúc này nhất thời yên tĩnh trở lại, cả xe ngựa chỉ còn nghe thấy tiếng xe ngựa.

Vốn là nàng chỉ định trộm nói với phượng vương gia, cho hắn biết Băng Tuyết và thần y đã có đứa bé, để cho hắn tức giận và khổ sở. Nhưng nàng lại nghĩ, lời dụng đứa bé thật sự quá xấu hổ, lợi dụng hoàng đế còn tốt hơn. Nếu là hoàng đế nổi ác ý với phượng vương gia, như vậy những ngày tiếp theo của hắn cũng không quá dễ chịu.

Không đúng, hai tháng? Tô Bạch đột nhiên trắng mặt – hai tháng, nàng cho tới bây giờ vẫn còn nhớ rất rõ ràng. Nàng ta sinh non, là do lúc tham gia hỉ sự của một môn phái thì bị ám kích, bị một chưởng trên bụng. Sau khi tra ra, hung thủ chính là một cô nương mê luyện giáo chủ phong lưu trên giang hồ. Dĩ nhiên cuối cùng những người đứng sau Băng Tuyết đã làm cho cô nương đó chết rất thảm.

Mà bây giờ Băng Tuyết không đi tham gia hỉ sự của môn phái nào cả, mà là ngồi với nàng trong một xe ngựa đi Lăng quốc, như vậy điều này nói lên cái gì?

Tô Bạch trong lòng cảm thấy có chút sợ.

19. Chương 19: Trên Đường, Trong Xe Ngựa

“Tây Môn cô nương, cô làm sao vậy? Sao đột nhiên lại ngây ngốc vậy ?” Băng Tuyết nhìn nàng, trên mặt còn mang nụ cười đắc ý.

“Không có, không có...” Tô Bạch lấy lại tinh thần, lúng túng cười, cúi đầu xuống, thất thần vỗ nhẹ lưng Miêu Miêu.

Nếu như Băng Tuyết không tham gia hỉ sự của môn phái nào đó, như vậy kết cục cuối cùng sẽ có hai khả năng. Thứ nhất, sức khỏe cơ thể nàng ta rất tốt, mang thai mười tháng sinh ra một tiểu bảo bảo, trình diễn vở kịch ‘một trong năm người phụ thân’; thứ hai, xảy ra một tình huống mới là Băng Tuyết sảy thai, theo nguyên văn tiếp tục biểu diễn diễn xuất vốn có.

Còn chưa xác định được sự kiện xảy ra sẽ không ảnh hưởng đến tình trạng sức khỏe bản thân, Tô Bạch cảm giác tạm thời mình nên giữ một khoảng cách nhất định với Băng Tuyết, tránh mình vô tội dính lứ vào, tránh biến thành vật hy sinh. Hơn nữa mình còn mang theo Miêu Miêu bên cạnh, nếu không cẩn thận khiến cho Băng Tuyết kinh động quá đến mức cuống rón không ổn định kinh động đến thai nhi, lại khiến cho nàng ta bị sảy thai, đem việc làm của cô nương giang hồ kia nên làm chuyển qua đầu mình. Cái đó không phải là một cái bẫy rất lớn để cho những kẻ đứng sau nàng ta tiêu diệt cả mình và Miêu Miêu rồi vút thây ở bãi tha ma....

Không không không không không ! Tô Bạch thu hồi cái suy nghĩ càng lúc càng xa, lắc đầu trộm nhìn Băng Tuyết bởi vì vừa mới cười ngựa nên khuôn mặt rõ ràng trắng bệch, len lén kéo Miêu Miêu cách xa nàng ta càng xa càng tốt.

ở chung một chỗ với phụ nữ có thai, nên tránh ít tiếp xúc thì tốt hơn.....

Tô Bạch nắm hai lỗ tai Miêu Miêu, không ngừng vờ về để thả lỏng tâm tình của mình lúc này, đoán trước ở chung một chỗ với phụ nữ có thai sinh non, cực kỳ căng thẳng nha !

Mà thật bất ngờ, Miêu Miêu thể nhưng không tránh, ngược lại ngoài ý muốn dụ ngoạn *ối, dụ ngoạn cơ á* ở trong ngực Tô Bạch không nhúc nhích. *hắc hắc thì ra là sói ca chui trong ngực tỷ tỷ* *gật gù*...

Tô Bạch xoa xoa, cảm thấy có điểm không đúng, cúi đầu xem xét, phát hiện Miêu Miêu cả người vô lực xụi lơ ở trong ngực mình, ánh mắt yếu ớt.

Tô Bạch sửng sốt, buông hai tay đang vịn vào lỗ tai nó, đưa tay nâng móng nó lên, tò mò nhìn cặp mắt của nó, nhẹ giọng nói : “Miêu Miêu, mày làm sao vậy ?”

“NGAO....OOO ~ !” một tiếng gào nhẹ vang lên, mang theo ba phần..... làm nũng ? *té ngựa*

Sẽ không phải ăn phải đồ ôi thiu chứ ? Tô Bạch đặt nó ở trên xe ngựa, vuốt ve bụng của nó, nhẹ nhàng ấn, lại đưa tay nắm đuôi nó, để ý lông trên đuôi.

Chẳng qua là nàng vừa mới cầm đuôi nó, nó căng lên và rút ra.

Nàng lại cầm lên, nó lại rút ra.

Tô Bạch cắn răng, cùng đưa hai tay lên, nặng nề cầm đuôi của nó, lại phát hiện nháy mắt Miêu Miêu không phản kháng bằng cách cào bốn móng trên xe, chỉ rên hừ hừ yếu đuối ở trong miệng.

Tô Bạch cười to trong lòng, vội buông cái đuôi nó ra, tiếp tục vuốt lông trên lưng nó, thì ra cái đuôi của Miêu Miêu là vô năng, không trách nó vẫn luôn không cho nàng đụng đến.

Vì Miêu Miêu, nàng cũng nên tránh thủ đi lấy nước giếng, nàng không thể để cho Miêu Miêu rời nàng đi. Tô Bạch liếc nhìn Băng Tuyết đang nhắm mắt nghỉ ngơi, kiên định nắm tay lại.

Xe ngựa trùng trùng điệp điệp chạy nhanh gần bảy ngày, Tiểu Hắc cũng tỉnh lại như dự liệu của Ngũ Hoàng tử, nhìn qua khôi phục không tệ, ít nhất có thể đùa giỡn cùng Miêu Miêu, hơn nữa còn là chơi đùa rất vui vẻ.

Tuy Tô Bạch mỗi ngày đều lo lắng đề phòng, nhưng ít nhất cũng chưa từng gặp nguy hiểm, cũng không ngoài ý muốn xảy ra việc Băng Tuyết động đến thai khí vân vân. Nhìn Băng Tuyết khí sắc thân thể vẫn không khác thường lắm. Mà trên đường cả quá trình này duy nhất chỉ có một điều là Tô Bạch cảm thấy bất đắc dĩ là, hai người bên cạnh Băng Tuyết không biết bị người nào phết tay cứ nhìn Tô Bạch thân mật ôm Miêu Miêu, có lẽ trong lòng cảm giác tiếc thay Băng Tuyết. Mỗi ngày Tô Bạch đều cảm thấy ánh mắt ấy, vẻ mặt ấy như nói rằng ‘người có đưa cho ta hay không, có đưa hay không, không đưa lão tử đánh chết người’. Đáng vẻ ấy thật giống như nếu nàng không tặng Miêu Miêu cho Băng Tuyết thì thật có lỗi với trời, có lỗi với đất, có lỗi với vận mệnh NP của bọn họ. (sao tỷ lại liên tưởng giỏi thế nhỉ ? Dự là ngày trước ở hiện đại tỷ là nghệ sĩ).

Tô Bạch và Miêu Miêu, Tiểu Hắc lẫn lộn với nhau, dùng hành động biểu đạt mình có thể có lỗi với trời, có lỗi với đất, với vận mệnh NP của bọn họ nhưng không thể có lỗi với lương tâm của mình.

Ừm, rất tốt ! Tô Bạch kéo vải che cửa xe ngựa, nhìn mặt trời đang lên từ phía xa, trong lòng dâng lên cảm giác mới lạ. Bởi vì chỉ cần một ngày đi đường nữa, nàng có thể thoát khỏi nước Hạ Lan, sang một nước khác.

Lúc này trời còn đang sớm, không khí còn vương đọng một tầng sương mây, ven đường hoa cỏ bồng bồng sức sống, từng giọt sương kiêu kiêu điểm rũ xuống bên cạnh.

Tô Bạch lui người vào trong, đưa tay khoác lên người Miêu Miêu, mắt rạng rỡ.

Băng Tuyết cười nhạt nhìn nàng : “Tây Môn cô nương, có chuyện gì mà vui vẻ vậy ?”

“Không có chuyện gì quan trọng, chỉ là nhìn trời rất đẹp, trong lòng cảm thấy vui vẻ .” Tô Bạch tùy tiện nói.

Băng Tuyết lại nở nụ cười càng đậm : “Thời tiết đẹp như thế, sao cô nương không làm mấy câu thơ nhỉ ?”

Tô Bạch nghe vậy, cả người cứng ngắc. Làm thơ ? Nàng là một kẻ chỉ biết chỉnh sửa bài ruột già xào. Làm thơ ???

Dây là đang nói đến xuất khẩu thành thơ sao !!

Tô Bạch lau mồ hôi lạnh trên trán, vừa muốn cự tuyệt, lại nghe thấy Ngũ Hoàng tử ngồi đối diện nói : “Làm thơ thường từ ? Rất tốt, rất tốt, bổn vương sớm nghe nói Băng Tuyết cô nương tài mạo song toàn, hôm nay vừa vận có thể một lần no bụng sướng tai.”

Băng Tuyết cười thỏa mãn khác thường, nói : “Hư danh cũng chỉ là nghe đồn bấy thôi, Băng Tuyết thật không đảm đương nổi bốn chữ ‘tài mao song toàn’ đâu.”

Tô Bạch vừa định nói, ‘đã như vậy ta liền giữ yên lặng để ta làm thôi’, Băng Tuyết lại mở miệng, “Chẳng qua được Ngũ Hoàng tử khen ngợi, Băng Tuyết không làm thơ chẳng phải là đại bất kính sao ?”

Tô Bạch im lặng, may mắn duy nhất chính là vừa rồi không mở miệng nói lời này, nếu không chẳng phải là nàng đã chặn cơ hội biểu hiện lần đầu của Băng Tuyết sao ?

Trong lúc nàng đang trầm mặc, Băng Tuyết đã từ từ mở miệng : “Tối hữu hạnh hoa phần, chi chi nhược thủ đoàn. Tu tri nhất xuân thúc, mặc yếm bách hồi khán.” (nghĩa là: hoa hạnh nở nhiều nhất, cành cành từng đoàn. Cần biết xuân là ngắn, đừng không quay lại nhìn) *ù ù cạc cạc* . Giọng điệu này, so với nguyên tác còn sâu sắc hơn.

Tô Bạch tiếp tục im lặng, nàng không nói cho người khác biết nàng đã từng vô số lần lướt qua bài thơ này trên sách giáo khoa, chẳng lẽ đã từng lướt qua vô số lần để đổi lại một lần này kiểm nghiệm ‘ngoài khét trong sóng’ sao? – đây là một vấn đề cần phải nghiên cứu sâu. Nàng im lặng, da gà nổi đầy người, tiếp tục phối hợp để ý đến lông trắng của Miêu Miêu.

“Thơ hay, thơ hay... không hổ là Băng Tuyết cô nương, quả thật người cũng như tên, rất thông minh.” Ngũ Hoàng tử sử dụng giọng nói kinh ngạc và đầy phô trương này của hắn. Sau này trên thế giới lại thêm một nam nhân bị thuyết phục bởi mị lực của mỹ nhân xuyên qua.

“Băng Tuyết cô nương thật là tài tình, bốn vường thật không nỡ gửi cô nương cho Lục đệ của ta.” Ngũ Hoàng tử hứng thú nói tiếp, lần nữa chứng minh mình là một nam nhân thật sự bị cảm phục bởi mị lực của mỹ nhân xuyên qua.

Tô Bạch đứng ở trong góc, cùng Miêu Miêu và Tiểu Hắc tròn tròn mắt nhìn người trước mặt đang nói, cảm thấy lúc này mà thêm cây dưa hồng tử (cây dưa gang) và đập đầu thì đúng là quá tuyệt.

Đáng tiếc không đợi đến lúc có thêm cây dưa hồng tử, ngược lại chờ được ánh mắt hứng thú buồn nôn của Ngũ Hoàng tử

Chỉ thấy hắn híp mắt, nháy mắt chỉ tay vào người nào đó đang ngồi trong góc, giọng nói truyền cảm, mị hoặc hết sức điên cuồng nói: “Tây Môn cô nương, đến lượt ngươi.”

Ta đập chết ngươi cái đồ cặn bã! Không cần dùng mị lực điên cuồng gầm thét với ta!

Đáng tiếc đối phương là người cận thị hạng nặng, cho nên tức giận của Tô Bạch trong mắt hắn vĩnh viễn không thấy!

Chỉ thấy hắn nheo mắt lại, nói: “Chẳng lẽ Tây Môn cô nương sợ sao?”

Mặc dù Tô Bạch rất muốn gạt đầu, nhưng sự châm chọc trong mắt Băng Tuyết nói cho nàng biết, không đánh mà hàng là chiêu hèn nhất nhất! Vì vậy nàng ngẩng đầu, cũng cười mị hoặc điên cuồng với hắn: “Đừng nói làm thơ, lão nương ba tuổi mở miệng có thể nói thành văn! Người nghe cho kỹ! Khụ khụ.... ‘Một con ngựa chạy trên đường. Hai cái miệng lượn quanh bên cạnh. Thật ra là ta có cảm giác, ngủ, ngủ!’ ” Dứt lời ngáp to một cái.

Mặt Băng Tuyết xuất hiện vạch đen.

Sắc mặt Ngũ Hoàng tử và Băng Tuyết không khác nhau là mấy, chỉ hơn màu xanh một chút.

Tô Bạch dụi dụi con mắt, tựa như đang lẩm bẩm : “Miêu Miêu Tiểu Hắc, ngủ một lát, sáng sớm đã làm thơ tuyệt tác, thật là một mối.”

Dứt lời ôm Miêu Miêu vui vào trong góc nhắm mắt. Miêu Miêu trong ngực giật giật lỗ tai, cũng nhắm mắt ngủ. Tiểu Hắc cười hữu nghị với Băng Tuyết, ngay sau đó cũng nhắm mắt, giả vờ ngủ.

Ngũ Hoàng tử ho khan một tiếng, hòa giải : “Tây Môn cô nương tính nết khác biệt, Băng Tuyết không cần để bụng !”

Băng Tuyết cười miễn cưỡng, sắc mặt càng đen hơn.

Tô Bạch cũng nhắm mắt. Nàng không quản được nhiều, chỉ cần qua ngày hôm nay, cách xa Lăng quốc một chút, gần nước giếng cũng gần một chút.

Nghĩ như vậy, nàng siết chặt Miêu Miêu đang nằm trên người.

Trong xe ngựa không khí lúc này càng thêm khác thường quỷ dị đột nhiên xuất hiện lay động khác thường khiến mọi người trong xe cũng bắt đầu lay động !

Tô Bạch quỳnh lên, theo bản năng ngẩng đầu nhìn về Băng Tuyết, chỉ thấy Băng Tuyết trước tiên che kín bụng mình.

Nàng thấy xem ra Băng Tuyết đã biết mình có thai.

“Cái đồ hồ ly tinh, còn không mau ra ngoài chịu chết, dám quyến rũ nam nhân của ta, người chán sống rồi sao ?” vô cùng đột ngột ngoài xe ngựa bỗng vang lên một tiếng nói kiêu diễm khác thường.

Tô Bạch nhú má, liếc mắt nhìn Băng Tuyết, thì ra là coi như nàng ta không tham gia hỉ sự trong chốn giang hồ thì cô nương mê luyện giáo chủ phong lưu cũng sẽ tìm đến cửa.... Nàng ôm Miêu Miêu chặt hơn, một tay khác nắm chặt cánh tay Tiểu Hắc, quyết định mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng cách xa chút, may mắn không muốn kết thúc. Tóm lại phải cách Băng Tuyết càng xa càng tốt !

20. Chương 20: Nữ Tử Giang Hồ Lâm Nhất Trinh

Đúng như suy nghĩ của Tô Bạch, liền nghe thấy tiếng ở ngoài vang lên !

Nàng mở to mắt, trở mắt nhìn xe ngựa hoa mỹ nhanh chóng biến thành một đồng vớ vẩn. Ánh mặt trời sáng rõ như ngăn cản tầm mắt của nàng. Nàng theo bản năng nheo mắt lại, sau khi mắt thích ứng được với ánh mặt trời, rốt cuộc cũng trông thấy cô nương hiền ngang oai hùng đang ngồi trên lưng ngựa. Chỉ thấy lông mày của nàng rất rậm, y phục bó sát người hết sức rực rỡ, nhìn ra đó chính là cô nương trên giang hồ không câu nệ tiểu tiết. Lúc này nàng ta đang trừng mắt nhìn Băng Tuyết, trên mắt đều viết chữ tức giận rõ ràng.

Chỉ với điều này Tô Bạch đột nhiên sinh hảo cảm với cô nương này, nàng cũng bớt sợ ít phần.

Mà đội thị vệ theo sát bên cạnh Ngũ Hoàng tử đồng loạt rút kiếm sáng loáng, vây quanh xe ngựa, một con ruồi cũng không bay lọt ! (thực ra nguyên văn bảo là giọt nước không lọt nhưng ta đổi thành con ruồi cho hợp văn phong vn. Hi hi) Mọi người đều nhìn cô nương giang hồ như một tín hiệu nguy hiểm, dùng hành động bày tỏ bản thân mình có thể vì Ngũ Hoàng tử cao quý thanh nhã có chết cũng không chối từ !

“Cái đồ hồ ly mê hoặc người lại dám giành nam nhân với ta, thật đúng không biết xấu hổ !” Cô nương giang hồ thờ ơ, có lẽ không coi mấy tên thị vệ kia vào trong mắt, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào Băng Tuyết, sát khí nồng đậm.

Tô Bạch đang vui trong góc xe ngựa đã vỡ, âm thầm vỗ vỗ lưng Miêu Miêu, mắt ý bảo nó nằm ở xe ngựa này, lại lôi kéo y phục Tiểu Hắc, liếc mắt một cái, Tiểu Hắc đã hiểu, vì vậy hai người cùng lên ra khỏi xe ngựa.

Ngũ Hoàng tử vẫn định thần như cũ, vung về nhìn lại nơi phát ra âm thanh. Tô Bạch rất rõ ràng, thứ hắn có thể thấy nhiều nhất cũng chỉ là một khối màu đỏ mà thôi, nhưng Ngũ Hoàng tử mị hoặc điên cuồng lại có phần chắc chắn về vòng vây không lọt ruồi, chỉ nghe hắn hết sức tỉnh táo nói : “Người tới là ai ?”

Cô nương không câu nệ tiểu tiết kia cầm roi da vung bành bạch trong không trung hai vòng, cất cao giọng nói : “Bản cô nương đi không đổi danh ngồi không đổi họ, Lâm Nhất Trinh !” người kia hết sức hào khí cũng không bị cản trở.

Sắc mặt Băng Tuyết có chút tái nhợt, đôi mắt yếu ớt nhìn người ngồi trên ngựa và đám thị vệ cùng với hai người đứng sau nàng. Mặc dù hai người đó không biết người nào đã phé tay, công lực bị tổn hao khá nhiều, lúc này cũng cưỡi ngựa lên phía trước, chắn trước xe ngựa. Cái này đại khái chính là lực lượng chân thực !

Ngũ Hoàng tử tiếp tục không xao lòng, nheo mắt nhìn Nhất Trinh : “Lâm cô nương, cô nương ngăn cản đường Bồn Vương về nước là vì có gì ?”

Lâm Nhất Trinh nhìn chăm chăm Băng Tuyết, giận dữ : “Cái đồ hồ ly cả ngày chỉ biết hát dân ca diêm khúc mị hoặc người khác, nếu không phải nàng ta hết lần này đến lần khác dùng thủ đoạn thối nát, bản cô nương đã sớm cùng giáo chủ lập gia đình rồi !” quả thật nghe đã rơi nước mắt, thấy đã hận ! Trên đời này sao còn có một Tiểu Tam không có da mặt như vậy !

Sắc mặt Băng Tuyết càng lúc càng trắng bệch.

Tô Bạch tiếp tục đi đến bên cạnh xe ngựa.....

Ngũ Hoàng tử gật đầu một cái, trong mắt còn có ba phần kinh ngạc và tò mò, nhưng cũng không phát biểu quan điểm gì, chỉ tiếp tục nói : “Đã như vậy, cô nương muốn xử trí nàng ta như thế nào ?”

Lâm Nhất Trinh nghiêng răng ken két, nhìn Băng Tuyết khó nén tức giận : “Giết nàng ta, tể đoạn tình cảm đã chết đi của bản cô nương !”

Nàng nói là ‘tể đoạn tình cảm đã chết của bản cô nương’ mà không phải là ‘đoạt lại nam nhân mà bản cô nương yêu’.

Tô Bạch hảo cảm với nàng tăng lên ba mươi phần trăm. Như vậy cô nương đã bỏ được giáo chủ phong lưu, chỉ tập trung sự bi phần mình đã thua một cô nương hát diêm khúc mị hoặc.

Ngũ Hoàng tử nghe vậy, gật đầu một cái, trấn định nói : “Đã như vậy, nếu không phải Lâm cô nương ghét bỏ thì đi cùng chúng ta, chờ sau khi Bồn Vương kết thúc chuyện nhà, lập tức thả người, mặc cho cô nương xử trí.”

Tô Bạch gãi gãi đầu, chuyện nhà của Ngũ Hoàng tử hẳn có quan hệ gì với Băng Tuyết, chẳng lẽ còn muốn trước hết để cho Băng Tuyết và Lục đệ của hắn ngủ một giấc cho đỡ thèm rồi mới thả người ? *trí tưởng tượng quá phong phú

*

Lâm Nhất Trinh cũng mặc kệ việc nhà hay không, giọng nói giờ cao lên quăng tám, quả quyết phản bác : “Không được ! Bản cô nương hiện tại rất muốn giết ả ta, nếu không trong lòng sẽ tích tụ nhiều tức giận, ăn cơm cũng không còn hứng thú !”

Ngũ Hoàng tử nhú mày, neho mắt, mắt hết nhìn Lâm Nhất Trinh lại nghiêng đầu nhìn Tô Bạch.

Tô Bạch đã đi đến bên cạnh xe ngựa, thấy được ánh mắt Ngũ Hoàng tử, không thể làm gì khác hơn là cười gượng : “Tiếp tục, ngài cứ tiếp tục, không cần để ý đến ta....”

Ngũ Hoàng tử cau mày neho mắt nhìn nàng, nói : “Cô nương kia muốn giết người, người không sao cả sao ?”

Tô Bạch, Miêu Miêu và Tiểu Hắc : “.....” một tiếng sét đánh xuống, cả tập thể cứng ngắt.

Băng Tuyết : “.....” một tiếng sét đánh xuống, nháy mắt trở mắt.

Hai kẻ đứng sau : “.....” một tiếng sét đánh xuống, lúc này ngốc trệ.

Không khí yên tĩnh quỷ dị này kéo dài thật lâu, Ngũ Hoàng tử hồn nhiên không hay, tự mình nói : “Thì ra trên đời này thật sự có một nam nhân chịu được cái mũi củ tỏi, khuôn mặt rỗ, miệng như chậu máu, đúng là Bồn Vương thật coi thường người.”

—————Trí nhớ quay ngược lại.

Trong cuộc thi hoa khôi, bên ngoài nhà vệ sinh :

Tô Bạch sững sốt, không dám tin nhìn hắn, ngay sau đó nhảy về sau một bước, đưa tay che ngực thật chặt, phòng bị nhìn hắn : “Đừng đánh lão nương ! Lão nương thích Phượng Vương gia tà mị vĩ đại !”

Ngũ Hoàng tử khinh bỉ, liếc xéo : “Hứ ! Thảm mỹ của Bồn Vương vẫn bình thường. Người phải biết mũi người củ tỏi, khuôn mặt rỗ, miệng như bồn máu, đời này đừng nghĩ đến chuyện có nam nhân nào chịu đựng được !”

————— thu hồi trí nhớ.

Băng Tuyết càng trở mắt to hơn.

Cuối cùng Tô Bạch cũng phục hồi tinh thần, co quắp khóe miệng, ngay sau đó than thở, nhìn Ngũ Hoàng tử nói: “Mặc dù ta cũng là người hoa nhường nguyệt thẹn chim sa cá lặn. Nhưng ta cũng không kham nổi danh hiệu ‘hồ ly mị hoặc lòng người’. Danh hiệu này vừa khác biệt vừa mới mẻ, càng xúc động lòng người.... Danh hiệu như thế sao có thể dùng trên người ta! Danh hiệu như thế chỉ xứng với Băng Tuyết cô nương! Mặc kệ là hồ ly mị hoặc, Băng Tuyết còn không hổ!”

Ngũ Hoàng tử nheo mắt, tò mò: “Lâm cô nương không phải tìm người mà tìm Băng Tuyết hả?”

Tô Bạch cắn răng: “Dạ!”

“Ừm, Bồn Vương đã nói trên thế gian này căn bản không có nam nhân nào chịu được cái mũi củ tỏi, khuôn mặt rỗ, miệng như bồn máu, trong lòng đang kinh ngạc, thì ra là Bồn Vương tìm sai đối tượng rồi.”

Nói như vậy cũng không sai, nhưng đây không phải là điều quan trọng trước mắt!

“Chỉ là Bồn Vương cảm thấy cướp đoạt mảnh khóe xấu xa này, căn bản không giống tác phong của Băng Tuyết cô nương, cho nên mới theo bản năng cảm thấy đối tượng Lâm cô nương báo thù chính là người.” Ngũ Hoàng tử không nhanh không chậm bổ sung thêm một câu.

Phụt! Tô Bạch suýt chút nữa bị những lời này của hắn gây sốc, Ngũ Hoàng tử nói chuyện quả thật có trình độ, vòng vo mắng Băng Tuyết xấu xa, quá hỉ cảm rồi!

Tuy lúc hắn nói bóng gió Băng Tuyết còn nhân tiện nói cả bản thân mình, nhưng vì hai chữ ‘xấu xa’ ở trên, Tô Bạch quyết định đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân tha thứ cho hắn lần này.

Nàng trộm nhìn Băng Tuyết, quả nhiên mặt Băng Tuyết lúc xanh lúc đỏ lúc đen thật sự rất đa dạng!

Lâm Nhất Trinh ngoài xe ngựa cũng không có nhiều kiên nhẫn hoang phí, nâng giọng lên quát tám một lần nữa rồi nói: “Ta không cố ý mạo phạm Hoàng tử, nhưng kính xin Hoàng tử để lại Băng Tuyết, ta cũng dễ dàng giết ả ta xả hận!”

— tiểu yêu tinh, được, tiểu yêu tinh tốt cuộc cũng thể hiện rất tốt hình tượng buồn chán của Băng Tuyết cực kỳ sinh động.

Lúc này Miêu Miêu nhảy xuống xe ngựa, Tô Bạch và Tiểu Hắc vội vàng cũng leo xuống.

Giọng nói của Lâm Nhất Trinh truyền tới: “Như vậy thật xin lỗi, Ngũ Hoàng tử...” vừa dứt lời liền phi thân bay về phía Băng Tuyết, lòng bàn tay xuất một chưởng hướng về nàng ta, dễ nhận thấy hận ý nồng đậm trong đó....

Tô Bạch, Tiểu Hắc và Miêu Miêu nhanh chóng lui về phía xa, muốn làm lơ chuyện này.

Ngũ Hoàng tử nheo mắt, cũng không tính tiến lên ngăn cản.... Nếu như hắn nhớ không lầm, lần trước hắn tiến lên ngăn cản, kết quả là miệng phun ra máu tươi đỏ cả cái khăn che mặt. Cho nên lần này hắn thật sự đã nhận đủ bài học.

Băng Tuyết hô to một tiếng: “XX !” *là sao @@*

Vừa hô xong, hai người của nàng ta nháy mắt đồng loạt bay ra, quyết liệt ngăn cản chưởng kia của Lâm Nhất Trinh!

Quả nhiên là chân tình !

Tô Bạch mở to mắt, nhìn lên màn biểu diễn Tình Thâm Thâm Vũ Mông Mông, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc !

Nhưng cùng lúc đó lại phát hiện Băng Tuyết nhân dịp kê hồ đó chạy thẳng đến chỗ Tô Bạch !

Tô Bạch đầu óc trống rỗng, nàng cảm thấy lúc này Băng Tuyết chạy tới mình chắc chắn không có chuyện gì tốt. Nàng xoay người một tay kéo Tiểu Hắc một tay vỗ lưng Miêu Miêu chạy về phía xa !

Sau lưng bước chân Băng Tuyết càng ngày càng gần, chỉ nghe một tiếng: “Thật xin lỗi, Tiểu Hắc.” Từ trong miệng nàng nói.

Tô Bạch ngẩn người, xoay người, phát hiện trong mắt Băng Tuyết hoàn toàn dứt khoát.

Lòng nàng run lên, Tiểu Hắc bên cạnh không cảm thấy gì khác lạ, mở to mắt cười rạng rỡ nhìn Tô Bạch.

Phía sau là một rừng cây hơi dốc xuống, Tô Bạch không chút nghĩ ngợi, nắm tay Tiểu Hắc chạy vào trong.

Nhưng nàng lơ nhịp với hắn.

Nàng quay đầu, trơ mắt nhìn Băng Tuyết nắm lấy cánh tay hắn chắn trước ngực nàng ta, còn đối mặt với chướng phong của Lâm Nhất Trinh.

Tô Bạch lần đầu tiên từ khi sinh ra biết thế nào là pha quay chậm.

Chuyện xảy ra trong mắt Tô Bạch đột nhiên trở nên vô cùng chậm chạp, nàng trơ mắt nhìn từng sự kiện từng việc xảy ra trước mặt mình, để cho nàng có đủ thời gian suy nghĩ, mình rốt cuộc nên làm thế nào.

Đỡ, hay không đỡ, đây là một vấn đề.

Mấy ngày trước Tiểu Hắc đã đỡ cho nàng một chưởng, như vậy hiện tại có phải nàng nên báo ân hay không ? Mặc kệ nàng là Tây Môn Tiểu Hận hay Tô Bạch, nàng luôn không thích thiếu người khác cái gì, bất luận là tiền bạc hay nhân tình.

Nghĩ đến đó, Tô Bạch chạy ra ngoài, chắn trước mặt Tiểu Hắc. Không biết vì sao bây giờ nàng cực kỳ giống một kẻ ngốc.

—— Bốp !!!

Một chưởng nặng nề giáng xuống ngực, Tô Bạch chỉ cảm thấy ngực đau nhói, một ngụm máu tươi không chút lưu tình phun ra từ trong miệng nàng. Lúc nàng ngã xuống đất không biết gì, trong đầu nàng chỉ có một ý nghĩ duy nhất chính là.....thì ra ngày đó cảm giác trào máu của Ngũ Hoàng tử là như thế Tiêu hồn !

Sau đó mắt trợn lên, ngã trên mặt đất, dưới lực hút của Trái Đất nhanh như chớp lăn xuống dưới, không biết xa chừng nào.

Miêu Miêu trợn to mắt sói, giận dữ, lúc này cũng nhảy lên đuổi theo Tô Bạch !

Lâm Nhất Trinh chăm chú nhìn lên, phát hiện đánh lăm người, lúc này lửa giận ngút trời chỉ vào Băng Tuyết tức giận mắng to : “Lăn lộn giang hồ nhiều năm như vậy, TMD, ta chưa từng gặp kẻ nào không biết xấu hổ, đề tiện như cô !” nói xong cũng đuổi theo Tô Bạch.

Tiểu Hắc sững sốt ước chừng ba khắc mới phản ứng được ! Lúc này hắn gào to một tiếng ‘tỷ tỷ’, rồi cũng sải chân đuổi theo ! Nhưng lúc này cánh tay bị người khác sau lưng kéo lại.

Quay đầu lại thì ra là Ngũ Hoàng tử.

Chỉ thấy hắn nheo mắt, dong dạc nói : “Tây môn cô nương đâu ?”

Tiểu Hắc gấp đến độ nước mắt đều rơi : “Đừng kéo ta, ta muốn đi tìm tỷ tỷ, tỷ ấy lăn xuống đồi...”

“Không vội, không vội, tây môn cô nương Bồn Vương sẽ phái người tìm kiếm, chỉ cần người đi theo ta, ta tất nhiên sẽ trả lại cho người một tây môn tỷ tỷ nguyên vẹn.” Ngũ Hoàng tử vẫn bình tĩnh như cũ.

“Đứng kéo ta, ta phải đi tìm tỷ tỷ...”

Ngũ Hoàng tử không thèm để ý đến hắn, nháy mắt với một thị vệ bên cạnh, hắn tiến lên, nhất thời Tiểu Hắc xụi lơ, hôn mê.

“Tiểu Hắc, ngày hôm đó thực sẽ phải bắt đầu, Bồn Vương cũng chỉ là hành động bắt đắc dĩ, nếu thật sự xảy ra, không lấy được nước giếng sẽ là vô cùng đáng tiếc...” giọng nói của Ngũ Hoàng tử trong chốn rừng núi trở nên hết sức ẩn hiện.

Băng Tuyết sững sờ, đưa tay vuốt ve bụng mình, nhìn nơi Tô Bạch biến mất, lẩm bầm nói : “Đừng hận ta, ta chỉ là, vì tiểu bảo bảo của ta...”

Ngũ Hoàng tử đi ở trước, quay đầu lại, nhìn Băng Tuyết, đôi mắt sáng ngời : “Kính xin Băng Tuyết cô nương nhanh chút, bỏ phí thời gian đúng là rất có lỗi.”

ánh mắt kia khiến Băng Tuyết không khỏi hoảng hốt, nàng miễn cưỡng cười với hắn một tiếng, cúi đầu đi theo.

Nàng đi tới chỗ hai người của mình, mắt nén lệ chờ họ dậy. Hai người này cũng rối rít trầm mặc, có lẽ trong một đêm bởi vì không biết kẻ nào phế tay nên đã từ cao thủ biến thành phế vật, vô công bây giờ so với trước đây chênh lệch quá lớn, lúc này nhìn nàng không nói lời nào.

Băng Tuyết nhìn hai gương mặt anh tuấn trước mặt, lạnh giọng : “Mặc kệ là ai, ta nhất định giúp các người báo thù.”

Tựa như giận dữ, nhưng cũng giống như một lời hứa.

21. Chương 21: Tô Bạch Và Miêu Miêu

Tác giả có lời muốn nói:

T-T, ta quyết định sẽ không nói cho các người biết ta vừa nghe truyền kỳ phượng hoàng bên cạnh con ngựa = Vì vậy không phải tự động truyền phát tin, có khả năng phải nghe truyền phát ra bàn phím. Ta thật sự sẽ không nói cho các người biết chương này ta viết rất đau đớn! Khóc! vấn đề này rõ ràng là không ngược a!!!

PS: Phượng Hoàng truyền kỳ thật sự không phải là khẩu vị của ta!!

Lại nói đến Tô Bạch, chỉ thấy nàng lộn một vòng lẫn quanh đồi rồi mới lặn xuống, trong lúc cơ thể nàng va chạm phải vô số gốc cây, một tảng đá cũng không chút lưu tình xé toạc xiêm y của nàng, mấy bụi gai ven đường đâm thật sâu vào da thịt nàng, ngực nàng đau nhói khiến nàng mơ màng đắm chìm không biết giờ là năm nào, vừa vặn giờ này đang ở trong rừng sâu không ai nói cho nàng biết, hiện nay đang thịnh hành xu thế lặn xuống.

Không thể ngắt, không thể ngắt, ngàn vạn lần không thể ngắt! Tô Bạch không ngừng động viên bản thân.

Nàng vươn tay, muốn níu lấy thứ gì đó để giảm tốc độ lặn xuống của mình, kết quả cũng không biết tóm được cái gì, chỉ tóm được một thứ gì đó lạnh lạnh tanh sống, chẳng những không giúp tốc độ lặn của nàng chậm lại, ngược lại còn là một thứ mềm nhũn nằm trong tay nàng.

Nàng cố gắng mở to mắt, muốn nhìn xem rốt cuộc thứ mình tóm phải là thứ gì. Kết quả định thần lại, phát hiện trong tay nàng lại là một cặp mắt tam giác màu sắc u ám.... Rắn độc màu xanh lục lúc này há to miệng, muốn cắn kẻ đầu sỏ đã quấy rầy giấc ngủ của mình.

Tô Bạch liếc nhìn thấy con rắn độc há to miệng muốn cắn người, rốt cuộc trợn tròn mắt, hôn mê bất tỉnh.

Rắn độc đang chuẩn bị cắn vào bắp đùi Tô Bạch, Miêu Miêu trực tiếp từ phía sau nhảy ra, dùng móng nhọn xé con rắn độc thành hai nửa, nháy mắt máu tanh của nó bay tung tóe khắp nơi, rải đầy mặt đất.

Nó lại nhanh chóng nhào đến cây đại thụ phía trước Tô Bạch, khi Tô Bạch trượt đến thì dùng da và lông mình che chở cho nàng, ngực đập kịch liệt, trên lưng Miêu Miêu, máu thịt không rõ, ngay cả bộ lông trắng lúc này cũng bị máu và nước bùn trộn lẫn, đáng vẻ nhếch nhác khác thường.

Cuối cùng cũng ngừng lặn lại, nó quên đi vết thương của mình, chỉ liếm láp khắp người Tô Bạch, mắt nó ngập đầy bi phẫn và tức giận... hoặc có thể là lúc đó nó cảm thấy Tô Bạch rất ra dáng anh hùng....

Lúc Lâm Nhất Trinh đến sau lưng, thấy một màn như vậy..... một con sói không để ý đến vết thương của mình, trong lòng chỉ lo lắng cho chủ nhân.....???

Ừm, nàng cảm thấy rất ghen tỵ.

Nhưng nàng càng cảm thấy cảm động hơn.

Lâm Nhất Trinh đi lên trước, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, ta không nên đã thương trúng người.” nàng cũng không biết rốt cuộc mình đang nói xin lỗi với cô nương này, hay đang nói với cô gái này.

Nàng ngồi xổm xuống, lấy từ trong ngực ra hai lọ thuốc, nhét vào trong miệng Tô Bạch.

Thấy trong mắt bạch lang có sự đề phòng, nàng mở miệng giải thích: “kim sang được, là thuốc bí truyền Lâm gia nhà ta chuyên dùng để trị nội thương. Cái này vô hại đối với thương thế của nàng,”

Cảnh giác trong mắt bạch lang rốt cuộc cũng biến mất.

“Lần này là ta đã thương nhầm người, nếu mày cảm thấy không đáng với chủ nhân của mày thì hãy tới báo thù. Ta Lâm Nhất Trinh nhất định mặc ày xử lý, tuyệt không hai lời! Nhưng xin để lại cái mạng cho ta, mỗi thù hôm nay tất nhiên đều do Băng Tuyết, ta còn phải giữ lại cái mạng này để đi giết ả ta, đau đớn này sẽ trả lại cho ả ta gấp trăm lần!”

Lâm Nhất Trinh mặt thản nhiên, giọng thành khẩn, nữ nhi giang hồ quả nhiên vô cùng hào sảng.

Đề phòng trong mắt Miêu Miêu rốt cuộc cũng tản đi, chỉ là ánh mắt có chút lạnh lẽo, tiếp tục cúi đầu liếm láp vết thương của Tô Bạch.

Lâm Nhất Trinh hơi khó chịu trong lòng, bởi vì nàng cũng không cố ý đã thương nàng ấy, quả thật là cứ liền như vậy.

Nàng ngồi xếp bằng bên cạnh Tô Bạch, nhìn Miêu Miêu liếm láp, suy nghĩ một chút, nói: “Ta về lấy bao đồ, vết thương trên người cô nương này quá nhiều, cần trị thương.” Nàng biết nó nghe hiểu được, dứt lời liền phi thân rời đi.

Miêu Miêu không để ý đến nàng, tiếp tục liếm.

Vì vậy chờ đến khi Lâm Nhất Trinh quay lại, muốn giúp Tô Bạch rửa vết thương lại phát hiện rất nhiều vết thương nhỏ đã khôi phục lại bình thường, cho dù là vết thương hơi lớn một chút cũng đã kết vảy từ từ khôi phục!

Nàng sững sờ, kinh ngạc nhìn Miêu Miêu.

Miêu Miêu không để ý đến nàng, tiếp tục liếm.

Lâm Nhất Trinh gõ gõ đầu mình, lại ngược mắt lên nhìn mặt trời mới mọc, nàng cảm thấy thế giới này có chút quỷ dị.

Nàng thu hồi tầm mắt, thấy trên lưng Miêu Miêu có mấy vết máu nhàn nhạt, liền xách bọc quần áo đi tới sau lưng nó, dừng lại, lấy từ trong bọc một cái lọ, rảy một ít chất lỏng cẩn thận bôi trên miệng vết thương của nó.

“NGAO.....OOO!” Miêu Miêu kêu một tiếng ngậm chịu đựng, cả thân thể cũng không có động, không phản kháng.

Trong mắt Lâm Nhất Trinh lóe lên tia tán thưởng, thuốc trên vết thương cực kỳ đau xót, tính kích thích lớn, dù là người cũng khó có thể không nói tiếng nào. Nàng chưa từng nghĩ con sói này lại hiếm như vậy, hiểu ý người như vậy.

Vì vậy hai người một sói, một liếm láp vết thương, một bôi thuốc, một ngã xuống đất ngất đi – không khí hẳn là hài hòa khác thường.

(sao ta thấy có cô nào lăm le sói ca là ta lại thót tim, không thích tí nào, sói ca là của Tô Bạch tử, không cho phép cô nào lăm le đâu)

Bất giác trời cũng đã tối, Lâm Nhất Trinh cúi người ôm lấy Tô Bạch đang hôn mê, chuyển nàng đến dưới một cây đại thụ, lại đi nhặt ít củ khô, hái ít quả dại đốt một đồng lửa ở gốc cây.

Có lẽ bởi vì nàng là người của giang hồ, thói quen sống bên ngoài đã ngấm vào da thịt nên giờ này mọi việc đều làm hết sức thuận thực.

Cứ như vậy qua gần ba ngày... Trong thời gian này nàng vẫn không ngừng thay thuốc cho Miêu Miêu, cũng may mắn khả năng khôi phục của Miêu Miêu không tệ, cho nên vết thương đã khôi phục hơn phân nửa. Về phần Tô Bạch, tất cả là nhờ có nước miếng của Miêu Miêu, bởi vì nó tự mình liếm, cho nên vết thương trên người Tô Bạch khôi phục rất tốt, hơn nữa thuốc nội thương của Lâm Nhất Trinh cũng rất công hiệu nên không qua mấy ngày Tô Bạch cũng đã tỉnh táo lại.

Mà khi Tô Bạch từ từ mở mắt ra, trí nhớ của nàng cũng dừng lại lúc con rắn độc mở to miệng xông về phía nàng. Nàng theo bản năng run lên: “Rắn, a... đúng là con rắn lớn đáng sợ...”

Lâm Nhất Trinh thả quả đại trong tay, từ dưới tàng cây đứng lên đi tới bên cạnh nàng, vui vẻ nói: “Cô nương, cô rốt cuộc cũng tỉnh...” Dứt lời, nặng nề thở ra một hơi.

Tô Bạch chớp chớp ánh mắt mê man, đưa tay sờ mặt mình, phát hiện trên mặt mình không thấy khăn che mặt đâu, nàng có chút lững lúng, đưa tay che mặt theo bản năng, ho khan nói: “Khụ, cô nương, ta...”

Lâm Nhất Trinh nào còn tâm trạng quan tâm dung mạo nàng đẹp hay xấu, tiếp tục nói: “Nếu cô nương không tỉnh, chỉ sợ bạch lang rốt cuộc cũng tiêu tụy rồi.”

Tô Bạch sửng sốt, cũng không để ý đến mạng che mặt nữa, mắt nhìn bốn phía tìm kiếm dáng hình Miêu Miêu.

Quay một vòng, phát hiện không có.

Lại tìm một vòng, tầm mắt dừng lại ở sau một thân cây.

Chỉ thấy Miêu Miêu núp ở sau một thân cây, giấu cả người đi, chỉ lộ một cái đầu, nhìn nàng.

Trong lòng Tô Bạch đau xót, không hiểu tại sao nhìn vào mắt nó lúc này làm mũi nàng cay cay, muốn khóc.

Nàng đứng lên, từ từ đi tới dưới tàng cây, nhìn nó, cố gắng cười nói: “Miêu Miêu, ta rất.... nhớ mày.”

Chỉ là nàng vừa nói xong câu đó, liền nhìn đến cơ thể nó. Chỉ thấy trên lưng nó đám lông trắng vốn vẫn rất kiêu ngạo bây giờ đã bị mất một mảng lớn. Coi như vết thương đã khôi phục cũng còn để lại vết sẹo rõ ràng như vậy, một mảng da hồng ở bên ngoài nhìn qua hết sức buồn cười, nhưng Tô Bạch chỉ cảm thấy trong lòng đau xót.

Cố gắng nặn ra nụ cười rốt cuộc cũng không được nữa, nàng cúi đầu đi tới bên cạnh nó, đưa tay vuốt ve mảng da hồng hào, ngồi xuống, nằm trên lưng nó, vùi mặt vào hõm cổ nó không nói lời nào.

“Miêu Miêu.... Ta.... Thực xin lỗi mày.” Hồi lâu, giọng buồn buồn mang theo ý ghen ngào...

Nàng nhớ tới ngày nàng xuyên qua là lần đầu tiên nàng nhìn thấy nó, lông trên người xinh đẹp như vậy, uy phong凛冽 như vậy, giống như cả thiên hạ chỉ có nó là vua.

Nàng thường lăn lộn trên người nó, nằm trên người nó ngủ, lúc nhàm chán còn tết lông của nó..... Nhiều việc như vậy giống như một đoạn phim câm cũ kĩ từ từ hiện ra trong đầu nàng.

“Ô...!” Miêu Miêu nức nở, hình như đang an ủi nàng.

Tô Bạch nằm trên người nó, rốt cuộc không nén được nước mắt, thút thít không thở nổi.

Lâm Nhất Trinh đứng cách đó không xa, nhìn bọn họ, chỉ cảm thấy tình cảnh hài hòa như vậy, giống như tất cả vốn là như thế.

Nàng lùi xa một chút, không muốn quấy rầy bọn họ.

Tô Bạch nằm trên lưng nó ngẩng đầu lên, hai mắt nhắm lệ nhìn nó: “Miêu Miêu, có đau không?”

Nó lắc lắc đầu, giật giật lỗ tai.

Nàng từ từ vuốt ve miệng vết thương của nó, nhẹ giọng nói: “Ta nhất định lấy nước giếng ày uống, bất luận thể nào cũng muốn mày ở bên cạnh ta....”

Nàng đưa tay vòng qua cổ nó, ôm lấy nó. Nàng vĩnh viễn cũng không cho phép nó rời khỏi nàng.

22. Chương 22: Biến Đổi

Nước giếng.... Tô Bạch đứng lên, lau khô nước mắt, ánh mắt nháy mắt trở nên kiên định, đi thẳng tới trước người Lâm Nhất Trinh, vội la lên: “Lâm cô nương, ta đã hôn mê mấy ngày rồi?”

Lâm Nhất Trinh cười một tiếng, gương mặt trong sáng thẳng thắn nói: “Cô nương hôn mê vên vên ba ngày, nếu ta đoán không sai, cô nương là vì nước trong giếng Hoàng thất Lăng quốc nên mới gấp gáp đúng không?”

Tô Bạch quay đầu lo lắng nhìn Miêu Miêu, trong mắt lo lắng không nhìn sót cái gì: “Đúng, ta nhất định phải lấy nước trong giếng cho Miêu Miêu uống.”

Lâm Nhất Trinh hiểu rõ, cười an ủi: “Cô nương thả lỏng mình một chút, địa hình nơi này ta cũng có chút quen thuộc, chúng ta cách Lăng quốc cũng không xa. Nếu đi ngựa, không quá ba ngày sẽ đến.”

Ba ngày, nếu nàng nhớ không lầm, ngày nàng và Ngũ Hoàng tử chia cắt, còn cách nhật thực vừa vặn một tuần nữa.

Bây giờ nàng hôn mê mất ba ngày, thúc ngựa chạy mất ba ngày, vậy nàng chỉ còn lại một ngày để chuẩn bị.

“Không còn kịp rồi, bây giờ chúng ta xuất phát! Không biết xung quanh đây có trấn nào không, ta cũng cần mua ngựa.” Tô Bạch mặt mày nôn nóng.

Vốn là nàng có thể cười Miêu Miêu đi, nhưng nàng đã đảm bảo với Miêu Miêu sẽ không cười nó nữa, cho nên giờ nàng cần mua một con ngựa. Vả lại Miêu Miêu vì nàng bị thương càng không thể để cho nó hao tổn sức khỏe!

Lâm Nhất Trinh cười sảng khoái với nàng, phóng khoáng nói: “Cô nương cần gì đi tìm ngựa. Nếu cô không ngại có thể cười chung với ta. Ta vốn muốn đi Lăng quốc tìm ả tiện nhân Băng Tuyết để báo thù, chúng ta vừa đúng cùng đường.”

Tô Bạch vui mừng: “Thật là làm phiền cô nương!”

Lâm Nhất Trinh vung tay lên: “Cô nương không cần khách khí, gọi ta là Nhất Trinh là được rồi, không biết tên cô nương là gì?”

Độ hảo cảm của Tô Bạch với Lâm Nhất Trinh tăng thẳng lên tới 3000%, nàng không muốn lừa dối nàng ấy, vì vậy nói: “Ta tên là Tô Bạch, nhưng với người ngoài ta tên là tây môn tiểu hận.”

Lâm Nhất Trinh sửng sốt: “Cô nương chính là tây môn tiểu hận xào ruột già?”

Tô Bạch giật giật khoe miệng, chẳng lẽ ruột già xào của tây môn tiểu hận đã nổi tiếng như vậy. Nàng im lặng.

Lâm Nhất Trinh tiếp tục nói: “Mọi người đều nói ruột già xào của tây môn tiểu hận ngày đó ngay cả Hoàng Thượng cũng khen không dứt lời, ban ngôi vị hoa khôi cho nàng.”

Miệng Tô Bạch càng co rút lợi hại hơn, lén đến gần nàng ấy, nhẹ giọng nói: “Đều là lời đồn tầm bậy cả, ta bí mật nói cho cô nương biết, bởi vì ngày đó Hoàng Thượng ăn ruột già xào của ta nhưng phát hiện trên người không mang bạc, bắt đắc dĩ đồng ý ban tặn ngôi vị hoa khôi cho ta làm tiền cọc ruột già xào. Suyt! Chuyện này ta chỉ nói cho cô nương biết, những người khác ta không nói đâu!” *vỗ bàn, đập đầu!! tỷ, tỷ quá lợi hại!!*

Lâm Nhất Trinh hiểu rõ, gật đầu một cái, nét mặt biểu lộ ‘thì ra là vậy’.

Nhiều lời thêm vô nghĩa, Tô Bạch và Lâm Nhất Trinh, Miêu Miêu lập tức lên đường.

Dọc đường đi một khắc cũng không muốn lãng phí, chạy như điên về phía Kinh Thành.

Tô Bạch liếc nhìn Miêu Miêu bên cạnh, trong lòng lo lắng, sợ nó cố sức quá mức. Nhưng nếu lúc này không tốn sức, chậm một khắc nàng sẽ hối hận!

Cho nên không ai mở miệng nói gì, Miêu Miêu cũng không mấy may để lộ hơi thở mệt mỏi, hình như đều ngậm hiểu lẫn nhau.

Nơi tế điện là một coi xa xăm, cho dù đêm tối nàng cũng không dám ngủ nhiều, bình thường chỉ nghỉ ngơi chốc lát rồi lập tức lên đường.

Lúc nàng cảm thấy cơ thể mình thật sự sắp không chịu nổi được nữa, mắt nàng rớt cuộc cũng nhìn thấy cổng thành Lăng quốc.

Nàng rớt cuộc cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm. Liên tục mấy ngày rong đuổi trên đường đã khiến cho cả người nàng đau đớn vô cùng. Nhìn lại Lâm Nhất Trinh, tinh thần nàng ấy vẫn sáng khoái như cũ. Có lẽ nàng ấy vốn là cô gái giang hồ, giống những tháng ngày di chuyển qua lại trên đường như bình thường.

Trong lòng Tô Bạch càng khâm phục nàng ấy.

Hai người một sói vào thành, thuê hai gian phòng trong một khách điếm, gọi tiểu nhị chuẩn bị nước tắm.

Tô Bạch cởi hết y phục nằm trong bồn tắm tẩy rửa hết bụi bẩn trên người.

Bởi vì nàng ra sức xoa xoa thân thể, cho nên nàng không thấy động tác xoay người và ánh mắt ranh mãnh của Miêu Miêu. *hắc hắc, sói ca háo sắc*

Rớt cuộc cũng tắm rửa xong, lại để cho tiểu nhị đổi nước, để Miêu Miêu nhảy vào.

Nàng thấm ướt cả người Miêu Miêu, bắt đầu giúp nó tắm rửa. Khi xoa nắn đến tấm lưng trần của nó, nàng hết sức cẩn thận với mảng hồng hồng trên lưng. Mỗi lần nhìn thấy vết sẹo này, trong lòng nàng một phần đau, một phần tự trách, một phần thêm hận ý đối với Băng Tuyết!

Khi rửa đến chân Miêu Miêu nàng mới phát hiện bốn chân nó cũng đã sưng nhẹ lên, vả lại trong móng vuốt còn có rất nhiều hạt cát nhỏ. Trong lòng Tô Bạch cảm thấy đau xót, từng chút từng chút rửa sạch từng hạt cát trong khe móng cho nó. Sau khi đảm bảo cả người nó đã sạch sẽ, nàng dùng khăn khoác lên người nó, dẫn nó đi ra khỏi bồn tắm, mở rộng cửa sổ hóng gió.

Nàng ôm chặt nó, nhìn khung cảnh phồn hoa xa lạ trước mắt.

Nàng tựa đầu lên người nó, nhẹ giọng nói: “Miêu Miêu, ngày mai thức dậy, ta nhất định không để mày thất vọng.”

Đây là lời hứa của nàng với nó.

Miêu Miêu nghiêng đầu, cọ xát vào cổ nàng mấy cái, trong mắt không ngừng lóe lên vài tia sáng...

Bởi vì mấy ngày vừa rồi đều dốc sức chạy, nàng ôm Miêu Miêu vừa nằm xuống giường đã ngủ mê man. Giấc ngủ này, nàng ngủ thật sâu, ngủ thẳng đến gần tối của ngày hôm sau.

Mãi cho đến khi ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Tô Bạch mới bị làm cho tỉnh, liếc nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, đầu óc tỉnh táo đôi chút. Nàng còn tưởng rằng mình ngủ quên, nếu thêm mấy canh giờ nữa nhất định nàng sẽ không tha thứ ỉn!

Mở cửa, Lâm Nhất Trinh đã mặc chính tề đứng ở cửa. Hôm nay nàng vẫn mặc y phục đỏ như cũ, hết sức chói mắt, búi tóc đơn giản, cả người xuất chúng hết sức dễ nhìn.

Trong mắt Tô Bạch lóe lên tia kinh ngạc, cười nói: “Nhất Trinh tỷ thật xinh đẹp!”

Lâm Nhất Trinh nhíu mày: “Đó là điều dĩ nhiên, nếu không xinh đẹp Lâm Nhất Trinh ta có phí sức đi tìm tiền nhân Băng Tuyết.”

Tô Bạch gạt đầu một cái, xoay người vào phòng bắt đầu rửa mặt.

Lâm Nhất Trinh ở sau lưng nàng đột nhiên nói: “Bạch Bạch, muội vừa sinh ra....bộ mặt đã như vậy..”

Cơ thể Tô Bạch có chút cứng nhắc, nàng không muốn lừa dối nàng ấy, nhưng nếu nói ra ban đầu nàng có dung mạo ‘khuyh quốc khuyh thành người thấy người yêu’ cũng là lừa gạt. Dung mạo kia là của Vũ Mị, không phải Tô Bạch nàng.

Nàng suy nghĩ một chút, vẫn gạt đầu nói: “Đúng, vừa sinh ra chính là dung mạo này...”

Lâm Nhất Trinh nhẹ giọng đáp một tiếng rồi không nói gì nữa.

Tô Bạch chỉ coi như nàng ngại thảo luận về vấn đề dung mạo của mình, sợ làm tổn thương mình nên cũng không mở miệng nói nữa.

Sửa soạn xong, nàng đến bên giường lấy mạng che mặt mới mua thắt lại mới dẫn Miêu Miêu cùng đi ra cửa.

Lúc này trên đường đều là tiếng bàn luận về ngày hôm nay, và lại phần lớn mọi người cùng đi một hướng.

Tô Bạch và Lâm Nhất Trinh liếc mắt nhìn nhau, cũng đi theo hướng kia.

Mà càng đến gần, người càng đông.

Tô Bạch cầm chặt tay Lâm Nhất Trinh, một tay khác đặt ở người Miêu Miêu nhằm vào giữa đám người đi.

Chỉ thấy ở giữa trung tâm một vùng đất trống là một cái giếng cực kỳ bình thường.

Tô Bạch nhìn miệng giếng cầu mây, nhìn nó vẻ ghét bỏ: “Thứ này, thật sự là trong sân vườn sao?”

Lâm Nhất Trinh cũng cau mày: “Không sai biệt lắm.”

Miêu Miêu lại nhìn cái giếng, trong mắt hình như sắp có gì đó trào ra....

Lúc này trên đường đột nhiên yên lặng, mọi người đồng loạt hướng về một chỗ nào đó quỳ xuống. Lâm Nhất Trinh vội vàng lôi kéo Tô Bạch còn chưa kịp bình tĩnh quỳ xuống. Nàng lén ngẩng đầu, chỉ thấy một trận thể trùng điệp từ nơi xa, màu vàng chói sáng dội vào trong mắt nàng. Dẫn đầu là một ghế kiệu hết sức khí phách, tiếp theo còn có ba ghế kiệu nhỏ, nhìn vào, chỗ ngồi nhỏ đầu tiên không phải Ngũ Hoàng tử thì còn là ai. Hắn vẫn treo mạng như cũ, ánh mắt mê ly nhìn mông lung vào phương xa. Một người ở chỗ khác nhìn cũng thật sự đẹp mắt, mặt mũi thanh lệ, môi hồng răng trắng quả nhiên là quay đầu mỉm cười đẹp trăm vẻ! Nghĩ đến, hắn đó là Lục hoàng tử. Mà người ngồi ở ghế cuối cùng, cũng là.... Tiểu Hắc.

Lúc này hắn thỉnh thoảng cúi đầu, nói gì đó với một cô nương bên cạnh.

Mà nữ tử ngồi bên cạnh hắn chính là Băng Tuyết.

Hình ảnh này, thế nào cũng rất chói mắt, là nàng xuất hiện ảo giác sao?

Tô Bạch dứt khoát thu hồi tầm mắt, nhắm mắt làm ngơ. Nhưng hình ảnh kia vẫn ứ đọng trong đầu nàng không xua đi được. Coi như Băng Tuyết là nữ chính, thế nhưng mới mấy ngày, chẳng lẽ Tiểu Hắc đã yêu nàng không tự kiềm chế rồi sao?

Nàng có chút không dám tin.

Nàng nhắm mắt, lắc đầu.

Lúc này, nhóm người trùng điệp đã đi đến chỗ đất trống phía trước, ngồi chỉnh tề, vạn dân cũng đứng lên.

Lúc này trời đã tối hẳn, chỉ thấy Ngũ Hoàng tử đứng lên, hướng Phụ Hoàng của mình lạy một cái, cũng không biết nói lời khách sáo gì, liền qua một bên kéo tay Tiểu Hắc, dẫn hắn đến bên cạnh miệng giếng.

Miệng giếng ngược lại rất gần chỗ Tô Bạch và Lâm Nhất Trinh đứng, chỉ thấy Ngũ Hoàng tử nói với Tiểu Hắc: “Khóc đi.”

Tiểu Hắc trừng mắt nhìn: “Ta.... Ta khóc không ra.”

Ngũ Hoàng tử nhẹ a một tiếng, giọng nói này vang lên trong đêm tối hết sức quỷ dị, chỉ nghe hắn nói: “Người không phải vẫn hỏi bốn vương về tung tích tây môn tỷ tỷ của ngươi sao. Bốn vương giờ này nói cho ngươi biết, khi bốn vương phái người đi tìm nàng ta, chỉ tìm thấy một vết máu. Nghĩ đúng thì chắc đã chết rồi, thi thể cũng bị dã thú ăn thịt. Cho nên đến nay sống không thấy người, chết không thấy xác.”

————— một chuyện như vậy, hắn nói hết sức lưu loát.

Tiểu Hắc vừa nghe, quả thật nước mắt trong mắt đã chảy xuống, lại quật cường phản bác: “Sẽ không! Miêu Miêu lợi hại như vậy, sẽ không để tỷ tỷ xảy ra chuyện gì! Người gạt người!”

Ngũ Hoàng tử tiếp tục đầu độc lòng người: “Nếu như ngươi không tin, ngươi cứ thử đi. Chỉ là nếu ngươi có thể lấy nước giếng này để cho tỷ tỷ ngươi sống lại.”

Tiểu Hắc đang khóc cũng chợt tỉnh táo lại: “Là thật?”

Ngũ Hoàng tử theo thói quen nheo mắt lại: “Bổn vương cũng không nói dối.”

Stop! Tô Bạch ở bên cạnh tỏ ra khinh bỉ, không nói dối? Người đứng là kẻ gạt người!

Tiểu Hắc ngẩng mặt lên, nhắm mắt, chỉ thấy một giọt nước mắt trong suốt từ trong mắt hấn chảy ra, trực tiếp rơi vào miệng giếng.

Không khí lúc này đều ngưng đọng lại, tất cả mọi người đều ngừng thở, chờ đợi chuyện tiếp theo xảy ra!

Nhưng lúc này.....

Tô Bạch chỉ cảm thấy một bóng dáng bên cạnh nháy mắt giống như cung tên thẳng tắp bay ra ngoài.

“Miêu Miêu.....!” Một âm thanh gào thét vang lên! Vang vọng cả nơi này.....

Chỉ thấy một thân sói trắng trắng kiện nhảy thẳng vào miệng giếng, động tác dứt khoát!

Tô Bạch mở to mắt không dám tin nhìn bóng lưng nó!

——— Miêu Miêu, Miêu Miêu, Miêu Miêu của nàng!

Từ lúc mới bắt đầu nàng và nó đã sống nương tựa vào nhau, là Miêu Miêu.....

Nàng yêu nó như sinh mạng, là Miêu Miêu.....

Cam tâm để mình bị thương cũng không nguyện để nàng bị tổn thương một chút nào cũng chính là Miêu Miêu....

Trí nhớ nàng, nàng và nó như vậy, nó và nàng suy nghĩ cùng nhau, lại là Miêu Miêu....

Không phải như vậy?

Tô Bạch chỉ cảm thấy trái tim mình đập thành thịch như trống, đầu óc trống rỗng. Hình ảnh Miêu Miêu nhảy vào miệng giếng không biết bao lần nàng muốn xóa đi, hình như trong cuộc đời nàng không có đau đớn nào như lúc này, mọi đau đớn như đồng loạt đánh úp tới người nàng, nàng chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn như sắp ngã nhào xuống đất.....

Miêu Miêu của nàng, không phải vậy!

Nàng chỉ có duy nhất một người bạn, không!

Nàng chỉ có duy nhất một suy nghĩ, không.....!!!

Tư tưởng của nàng vì vậy dừng lại, ngơ ngác ngã tại mặt đất, trước mắt từng hồi trắng bệch.

Ngay cả Tiểu Hắc phía sau nàng thấy nàng thì vui vẻ, nàng cũng không còn tâm trí quan tâm, nàng chỉ biết Miêu Miêu đã nhảy vào trong giếng, nàng cũng không còn tâm trạng chơi đùa với người khác..

Có lẽ đây mới là cuộc đời của nàng, một nữ phụ.

Nàng cảm thấy trái tim có chút khó chịu, nhưng nàng không biết nên làm thế nào để nó dễ chịu hơn...

Nàng ngã vào vai Lâm Nhất Trinh bên cạnh, rốt cuộc không nén được nữa, khóc oa oa...

Miêu Miêu không cần nàng, nhưng nàng vĩnh viễn không không cần nó!

Nàng đột nhiên đứng lên, đi thẳng đến miệng giếng, cặp mắt đỏ bừng không nháy mắt, cũng kéo quần tính nhảy xuống!

Nhưng vào lúc này....

Đáy giếng đột nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng mạnh mẽ khác thường.

Tô Bạch sửng sốt, cả người ngậy ngốc nhìn luồng sáng không ngừng vút bay lên, lên cao, cuối cùng trôi lơ lửng đối diện với mình.

Ánh sáng từ từ lan tỏa, dần tạo thành một bóng dáng thon dài quen thuộc.

Tóc bạch kim, mày kiếm, mắt phượng, mũi cao, môi tươi tắn....

Một nam tử phong cách diêm dúa lãng lờ , bá đạo cực điểm ở trong luồng sáng nhìn nàng cười, mang theo khao khát mãnh liệt...

Nhưng... những thứ này không phải trọng điểm! Trọng điểm là, lúc này hắn.... đang lửa thân!

* cầu cho người nào đó ko bị chảy máu mũi*

23. Chương 23: (tiếp Tục) Trong Sân Vườn

Tô Bạch không chớp mắt nhìn một người khác bạch quang vây quanh chói mắt, có chút không phản ứng kịp.

——— Khỏa thân!

——— Nam nhân khỏa thân!

Đây là ảo giác? Nhất định là thế!

Tô Bạch nhắm mắt lại, lắc đầu, đưa tay hung hăng néo đùi mình. Á!! Thật đau!

Nàng mở mắt lần nữa, phát hiện nam nhân đầu tóc trắng vẫn nhìn nàng không chớp mắt như cũ.

Tô Bạch cuống cuống, khí huyết dâng trào, cặp mắt bắt đầu mê ly! Đây không phải là do nàng xấu hổ, mà bởi vì mặc kệ đối diện với bất kỳ một cô gái nào cũng là một nam nhân dung mạo đẹp đẽ, khí chất cao quý tất nhiên cũng sẽ sinh ra phản ứng như vậy.. Cho nên Tô Bạch trong lòng thâm tha thứ cho phản ứng của mình lúc này.

Nàng cũng không dám ngẩng loạn, chỉ là ngu ngơ nhìn vào ánh mắt của hắn, càng nhìn càng cảm thấy...mất hồn.

Hắn tiến lên trước một bước, trực tiếp ôm nàng vào ngực, vùi đầu vào hõm cổ nàng cọ xát, nhếch miệng với nàng, nở một nụ cười điên đảo chứng sinh, trong mắt tồn tại nhu tình và khí phách nhỏ nhẹ kêu nàng một tiếng: “Bạch Bạch. “

Hơi thở nam nhân này nháy mắt vây quanh người nàng, cảm giác như đã từng quen biết đã lâu.

Tô Bạch cảm giác lỗ mũi có chút ê ẩm, nàng không biết lúc này khó chịu ở đâu đến, hình như có chuyện gì đó đã vượt qua dự liệu của nàng.

Nàng nghe được giọng nói của mình vang lên khe khẽ, dường như mang theo vài chút kiên nhẫn không thể tưởng tượng nổi: “Là Miêu Miêu sao? “

Hắn nhìn nàng, nhíu mày, khí phách: “Nàng cứ nói đi. “ Mắt nheo lại, tóc bạc bay phất phơ trong gió, vẽ ra hình ảnh tuyệt đẹp, chói mắt khác thường.

Tô Bạch hít sâu hai cái, nhanh chóng thoát khỏi lòng hắn, chỉ vào hắn lớn miệng mắng: “Mẹ kiếp! Miêu Miêu của lão nương bị người ta thấy hết rồi! “ một lần mắng vừa đưa tay cởi áo khoác trên người mình khoác trên người hắn.

Miêu Miêu tiếp tục ngẩng đầu ưỡn ngực, ý nói mình không ngại ngại đối với việc không mặc y phục chút nào, nhưng cũng mặc cho Tô Bạch giầy vò thân thể mình, giúp mình mặc quần áo vào.

Chẳng qua Tô Bạch nhìn chiếc áo khoác khoác trên người hắn bỗng nhiên bó sát người, im lặng một hồi. Vóc dáng Tô Bạch bình thường đã cao, nhưng đứng chung một chỗ với Miêu Miêu bỗng nhiên trở nên nhỏ bé. Áo khoác của nàng khoác trên người Miêu Miêu thế nào cũng chỉ thấy không hợp. Chỉ là dù không hợp đi chăng nữa cũng đã che kín phần bộ vị quan trọng, so với khỏa thân cũng đã tốt hơn rất nhiều.

Lúc này bốn phía vẫn ngốc trệ như cũ, không cách nào khôi phục tinh thần. Mới vừa rồi bọn họ không nhìn thấy gì hết..... A!!! Nhất định là như vậy....!

Tô Bạch đi thẳng đến trước mặt Ngũ Hoàng tử đang trở mắt nhìn, tức giận nói: “Ta nói Ngũ Hoàng tử mị hoặc cuồng luyện biết, ngài đại nhân đại lượng, có thể cho ta mượn áo khoác, ta nhất định cảm ơn đại ân đại đức làm trâu làm ngựa cảm ơn cho ngài! “

Ngũ Hoàng tử trừng mắt, thu hồi cặp mắt mê ly, chỉ ngón tay dài hướng về phía Miêu Miêu tóc bạch kim phiêu lãng, ngơ ngác nói: “Hắn, là nó.... “

Tô Bạch cũng nhìn về phía Miêu Miêu, buồn bực nói: “Ta cũng vậy không rõ ràng lắm rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì. Miêu Miêu nhà ta làm sao đột nhiên biến thành người rồi.... “

Ngũ Hoàng tử vẫn giữ giọng điệu sững sờ như cũ: “Hắn là yêu quái? “

Tô Bạch lúc này bình tĩnh lại, gầm lên: “Người mới là yêu quái, cả nhà người đều là yêu quái.... “

Ngũ Hoàng tử nheo mắt, ý vị không rõ nhìn nàng nói: “Muốn y phục của Bồn Vương, có thể, chỉ là.... “

Trong lòng Tô Bạch hết sức rõ ràng khinh bỉ Ngũ Hoàng tử, nhưng là nàng muốn nhờ người ta, vẫn nên bình tĩnh là tốt hơn, vì vậy nàng tiếp lời: “Nói đi, điều kiện gì? “

“Để cho hắn xuống đáy giếng lấy cho Bồn Vương một ít nước giếng. “

Tô Bạch không chút nghĩ ngợi trực tiếp cự tuyệt, trong giọng nói mang theo ba phần chê cười: “Ngũ Hoàng tử, ngài cảm thấy y phục của ngài có thể sánh với sinh mệnh của Miêu Miêu, ta sẽ chọn ngài sao? “

Dứt lời, nàng trực tiếp xoay người, tính rời đi, lại phát hiện chẳng biết Miêu Miêu lúc nào đã xuất hiện phía sau nàng, dọa nàng giật mình.

Chỉ thấy hắn ngẩng đầu, mái tóc bạch kim tung bay trong không trung, cũng không thèm nhìn tới người khác, chỉ nhìn chằm chằm Tô Bạch, cúi đầu, mặt nghiêm túc nói nhỏ vào bên tai nàng: “Nàng muốn y phục của hắn? “

Tô Bạch vừa định giải thích, liền không thấy bóng dáng trước mặt đâu. Một khắc sau đã thấy y phục của Ngũ Hoàng tử đã bị xé thành vô số mảnh vụn tung bay trong gió, giống như một vũ điệu đẹp nhất thế gian bái tế cho sinh mệnh ngắn ngủi của chính mình...

———— BỔ SUNG THÊM ————

Mà bóng dáng khí phách kia nhanh chóng di chuyển trên không trung, sắp sửa làm cho người ta hoa mắt thì rồi cuộc dừng lại, trong không trung vô số mảnh vụn đã không thấy đâu nữa, định thần nhìn lại, thì ra tất cả đều nằm trong tay hắn.

Nụ cười khoe miệng rực rỡ, vươn tay, tựa như tranh công đưa cho nàng vô vàn mảnh vụn y phục của Ngũ Hoàng tử: “Cho. “

Tô Bạch nhìn hắn vô tội đầy thương hại, giống như đang nhìn một kẻ ngốc!! *sói ca, ta thất vọng!!!*

Chẳng qua may là Tô Bạch dù ngưỡng chừng thế nào cũng so với Ngũ Hoàng tử trong khoảnh khắc chỉ còn lại quần vẫn chưa lấy lại tinh thần thì tốt hơn nhiều.

Miêu Miêu nhìn thấy ánh mắt Tô Bạch nhìn chằm chằm quần của Ngũ Hoàng tử, gạt đầu một cái, sáng tỏ: “Thì ra ra là nàng muốn quần. “ dứt lời vừa lắc mình định đi lên phía trước xé.

Tô Bạch vội vàng kéo hắn lại, ngăn cản nói: “Không không không, ta không muốn, ta không muốn quần. “

“Không cần sao? “ hắn cau mày.

“Không cần! Thật không cần! “ Tô Bạch lắc đầu như trống bỏi.

Miêu Miêu lúc này mới thu hồi bước chân, chỉ là ôm nàng trong ngực, không nói tiếng nào. Tô Bạch thở ra một hơi, lau mồ hôi lạnh trên đầu, thật là may, thật may là không xé quần Ngũ Hoàng tử, nếu không hậu quả sẽ là bị Hoàng thất Lăng quốc chém bổ, cả nàng và Miêu Miêu!

Miêu Miêu đưa tay ôm nàng, lại cảm thấy không đủ, dứt khoát bế nàng lên, để nàng cùng tầm với mình, dánh vào lồng ngực mình.

Ừm, mềm mại, thoải mái.

Tô Bạch tối sầm mặt, vừa muốn phản kháng, liền nghe thấy một tiếng vui mừng bên cạnh vang lên: “Tỷ tỷ! Miêu Miêu!”

Miêu Miêu quay đầu nhìn hấn, sau đó ‘hứ’ một tiếng.

Tô Bạch nhô đầu ra khỏi ngực Miêu Miêu, cười rạng rỡ với Tô Hắc: “Tiểu Hắc!”

Miêu Miêu khó chịu, tiếp tục ‘hứ’. *soái ca @@ ghen*

Đám người xung quanh lúc này mới hồi hồn, đều chỉ chỉ trỏ trỏ!

“Ánh sáng vừa rồi.... Trời ạ, chẳng lẽ là ta nhìn nhầm....”

“Là sói, sói, sói hóa người.... Trời ạ, yêu quái!...”

“Có yêu quái, chạy mau!...”

“Chạy mau chạy mau!...”

Không biết người nào bắt đầu gào thét, quần chúng vây quanh rồi rít chạy trốn, rất nhanh sau đó đã không thấy một bóng dáng tăm hơi nào! Chỉ còn lại một mình Lâm Nhất Trinh đứng ở đó, sững sờ.

Tô Bạch nhìn tình huống xung quanh, im lặng một hồi, xoay người nhìn lên đài cao.

Chỉ thấy trên đài cao, ngồi ngay ở giữa là lão hoàng đế, đôi mắt nhìn Miêu Miêu tràn đầy sợ hãi. Thân thể run rẩy đến mức không nói nên lời. Bên cạnh Lục Hoàng tử tuy trấn định hơn hoàng đế một chút, nhưng rõ ràng cũng chưa lấy lại tinh thần. Về phần Băng Tuyết cùng hai tên thân thích, Tô Bạch cũng coi thường.

Đáng tiếc tên đầu sỏ gây chuyện lại hồn nhiên chưa tỉnh, tự mình ôm Tô Bạch cười khúc khích, không muốn buông.

Ừm. Thì ra hấn chính là một kẻ điên. *haha.... Hài!!*

Có lẽ nàng nên giúp hấn thông minh lên một chút, Tô Bạch nghĩ như vậy, dù sao thế giới loài người và thế giới loài sói không giống nhau.

Ngũ Hoàng tử cuối cùng cũng khôi phục thần trí, liếc nhìn thân thể mình chỉ còn độc mỗi chiếc quần, không những không buồn mà còn vui vẻ nói với Miêu Miêu: “Tốc độ thật nhanh!”

Miêu Miêu tạm thời không nghe thấy, tự mình cười khúc khích với Tô Bạch.

Tô Bạch cảm giác đầu mình có chút đau: “Khụ, Miêu Miêu, Ngũ Hoàng tử nói chuyện với ngươi đấy.” (không biết nên sửa xưng hô của tỷ với Miêu Miêu như thế nào nữa)

Miêu Miêu nhìn nàng: “Nha.”

Tô Bạch chảy mồ hôi lạnh, tiếp tục: “Không phải ngươi nên bày tỏ chút gì với hấn sao?”

Miêu Miêu nghe vậy, rốt cuộc nghiêng đầu nhìn hấn, giọng nói bỗng nhiên lạnh lùng: “Chớ nói chuyện với ta, phiền.”

Tô Bạch: “.....”

Ngũ Hoàng tử: “.....”

Ừm, có một số việc nên từ từ, không gấp được, không gấp được.... Tô Bạch cố nén việc giật khóe miệng, trong lòng thâm nghĩ.

Lúc này đây giếng bỗng vang lên tiếng nước chảy róc rách, ánh mắt Ngũ Hoàng tử sáng lên, vội vàng ra lệnh cho thị vệ lấy thùng hứng.

Lúc này Băng Tuyết cũng không kiềm chế đi xuống, kéo hai người của mình đi tới bên cạnh giếng, lấy tay múc một ít nước cho vào trong miệng hai người kia.

Tô Bạch nhìn nàng ta và hai người kia, lại nhìn Miêu Miêu trước mặt mình. Rất tốt, nhan sắc-toàn thắng, phong cách – toàn thắng, tất cả toàn thắng!

Nàng rót cuộc cũng cảm giác thế giới này tồn tại ánh mặt trời, nụ cười trên môi không ngưng được, trực tiếp đưa tay ôm Miêu Miêu, cổ hạ thấp giọng nũng nịu: “Ai ôi ~! Miêu Miêu a, diện mạo của người đúng là tuyệt mỹ, ta yêu người chết mất! “

Miêu Miêu nghe vậy, trong đôi mắt phượng ngập đầy ý cười, hiển nhiên hẳn rất hưởng thụ những lời này.

Băng Tuyết nghe vậy, nhìn nàng một cái, lại nhìn mắt Miêu Miêu, trên vẻ mặt chứa mấy phần phức tạp.

Đáng tiếc, không đợi nàng phức tạp cái gì, chỉ nghe trong không trung vang lên một tiếng quát giận dữ: “Tiện nhân! “ một màu đỏ xoẹt qua trong không trung, Lâm Nhất Trinh hiện thân, đứng trước mặt nàng.

24. Chương 24: Là Hắc Không Phải Nó

Băng Tuyết theo bản năng lui về sau một bước, mắt nhìn Lâm Nhất Trinh vẻ sợ hãi.

Làn váy đỏ rực của Miêu Miêu khê phiêu diêu trong gió, vô cùng rực rỡ! Nàng rút chiếc roi bình thường vẫn làm đai lưng, một tiếng ‘phanh’, hung hăng vung trên mặt đất, nháy mắt bụi bậm bay lên không trung! Lại tiến lên một bước, đưa tay nhanh chóng vận công hướng về phía hai người của Băng Tuyết!

Nàng nhìn nàng ta, cười nhạt một tiếng, giọng lạnh lùng mang theo sát khí: “Băng Tuyết, hôm nay ta muốn giết chết nhà ngươi!”

Mặt Băng Tuyết bỗng chốc trắng bệch, lắc đầu nhìn nàng, bắt đầu cãi lại: “Không, ta không sai, lúc ấy là do hắc bám víu lấy ta, ta cũng là do bất đắc dĩ!”

Lâm Nhất Trinh không nói gì, chỉ nhìn nàng ta, ngực đập kịch liệt, hình như những ẩn nhẫn tức giận trong lòng hồi lâu mới mở miệng, chỉ là giọng nói này đã mang theo hận ý thấu xương: “Được, là bất đắc dĩ, ban đầu ta và hắc đã có nhân duyên với nhau, đều vì người phóng đảng, câu hắc thất hồn phách lạc, từ đó đã đoạn tuyệt hôn nhân với ta! Bất đắc dĩ, bất đắc dĩ, người nói thật hay. Lâm Nhất Trinh ta chưa từng thấy qua người nào không biết xấu hổ nào như ngươi!”

Tô Bạch ôm cổ Miêu Miêu, tựa đầu vào vai hắc, nhìn Băng Tuyết trầm mặc. Băng Tuyết có một đoàn theo sau khổng lồ như thế, gồm cao thủ đệ nhất, cao thủ đệ nhất, còn giáo chủ kia, lại cả thần y giang hồ, nguyên nhân cũng là do vào buổi tối ở đại hội võ lâm, trước mặt cả đám giang hồ nhân sĩ đã hát một bài ‘Carmen’ (Carmen, !875 opera by Georges Bizet based on novel by Proper Mérimée) mỉa hoặc, mới khiến đông đảo mọi người trong giang hồ xoay quanh nàng, đều là bởi vì bọn họ chưa từng thấy qua cô nương nào lớn mật như vậy, hoàn toàn khác biệt với những cô nương khác!

Nàng thu hồi tầm mắt nhìn Băng Tuyết, rồi lại nhìn Miêu Miêu, Ừm, thật may là Miêu Miêu không cần nàng phải ông ẹo làm dáng, ca hát khiêu vũ, ngâm thi tác đối, cầm kỳ thi họa.

Tô Bạch đưa tay vuốt vuốt mái tóc bạch kim của hắc, nghe hơi thở trên người hắc, đột nhiên cảm thấy trong lòng an tâm khắc thường.

Nàng không cần phải lao lực đi lấy lòng hắc, càng không cần vắt óc suy nghĩ lựa ý nịnh nọt hắc.

Tô Bạch cười cười, trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Miêu Miêu cảm nhận được ánh mắt của Tô Bạch, cũng nhìn nàng, cười rạng rỡ. Làn môi đỏ vẽ ra một đường cong đẹp mắt, lộ ra hai hàm răng trắng tinh, bỗng nhiên tăng thêm mấy phần đáng yêu! Tô Bạch thấy ngẩn ngơ, lén lút cười một mình, không muốn ngừng.

Mà bên kia Băng Tuyết đang mở miệng biện bạch tiếp, nàng ta nói: “Hắc căn bản không thích ngươi, nếu hắc thực sự thích ngươi, hắc sẽ không thay lòng yêu ta.”

Lâm Nhất Trinh cười to một tiếng, giọng nói hết sức châm chọc: “Hắn thích hay không thích ta tạm thời là chuyện khác, hiện ta chỉ muốn cho người biết thế nào là tự trọng! một đám nam nhân vây quanh người, người không cảm thấy rất phiền phức sao? Ta ngược lại cảm thấy rất chướng mắt. Hôm nay ta phải thay trời hành đạo giết tên hồ ly tinh như người, tránh để cho người tiếp tục làm hại nam nhân khác, trắng trợn chia rẽ gia đình người ta!”

Dứt lời, trực tiếp vận chưởng, phi thân tiến lên.

Chỉ thấy Ngũ Hoàng tử còn độc cái quần theo bản năng lùi lại sau mấy bước, Tô Hắc bên cạnh cũng lui về sau mấy bước theo bản năng. Miêu Miêu vẫn bất động tại chỗ như cũ, ôm Tô Bạch mặt không đổi nhìn về nơi xa. Mà hai người của Băng Tuyết bị điểm huyết vẫn ngồi không một chỗ, không cách nào hình dung được cảnh tượng trước mắt.

Băng Tuyết rút cuộc cũng mất trợ thủ, chỉ thấy nàng nghiêm túc, trơ mắt nhìn lòng bàn tay Lâm Nhất Trinh hướng về phía bụng mình....”

Nàng chỉ cảm giác bụng mình đau nhói, lúc này một dòng nước ấm từ hạ thân nàng chảy xuống.... Máu tươi thấm vào làn váy dài trắng cực kỳ chói mắt, máu chảy trên đất, rất nhanh thấm vào trong bùn đất.

Mặt Băng Tuyết trắng bệch, không dám tin cúi đầu nhìn cơ thể mình, trong miệng lẩm bẩm: “Đứa bé.... Con của ta.... Con của ta.... Không.....” Bước một bước liền ngã, gục trên mặt đất, đôi mắt ngập nước, nàng nhìn Lâm Nhất Trinh trước mặt đang vô cùng sửng sốt, nói ra một câu đứt quãng: “Ta.... Ta nhất định, nhất định sẽ không, bỏ qua cho người....!” nói xong, nhắm mắt, té bất tỉnh.

Lâm Nhất Trinh nhìn bàn tay mình, trố mắt: “Nàng ta, nàng ta có thai rồi sao?”

—— Tô Bạch thở dài, tất cả đều giống trong nguyên văn, chỉ là không phải Băng Tuyết tham dự hỉ sự bang phái nào đó, mà là biến thành nơi giếng nước Lãng quốc.

Chuyện xảy ra tiếp theo —— Tô Bạch run lên, nàng lo lắng nhìn Lâm Nhất Trinh. Không phải chuyện xảy ra tiếp theo là Lâm Nhất Trinh bị người của Băng Tuyết đánh thương thành thịt nát xương tan, báo thù cho đứa bé trong bụng Băng Tuyết chứ!!!

Tô Bạch vô cùng thích Lâm Nhất Trinh, nàng không muốn nàng ấy chết. Cho nên nàng cảm thấy thật sự cần phải làm cái gì đó để thay đổi số mạng Lâm Nhất Trinh.

Nàng nghiêng đầu, nhẹ giọng nói vào tai Miêu Miêu: “Buông ta ra, ta muốn nói đôi lời với tỷ tỷ.”

Miêu Miêu nheo đôi mắt phượng, vẫn không buông nàng ra, trực tiếp ôm nàng đến trước mặt Lâm Nhất Trinh, mặt không chút thay đổi.

—— Ahhh! Không đến nỗi như thế chứ! trong lòng Tô Bạch cảm thấy khi dễ hết lần này đến lần khác, lại cảm thấy ngọt ngào trong lòng, ưm, hỗn tạp!

Lâm Nhất Trinh vẫn còn nhìn vào tay mình, sắc mặt tái nhợt, nàng ngẩng đầu nhìn Tô Bạch, có chút quần bách không biết làm thế nào: “Ta không biết, nàng ta có thai....”

Tô Bạch khẽ than thở, an ủi: “Là nàng ta chưa nói, bản thân mình tất nhiên sẽ không biết.” cho nên đó chính là nàng ta tự tìm đến.

Lâm Nhất Trinh vẫn còn thần thờ, lẩm bẩm: “Đứa bé vô tội, ta lại giết nó.”

“Có câu nói ‘đánh người chạy đi không đánh người chạy lại’. Nàng ta không nói thì làm sao tỷ có thể biết được là nàng ta có thai. Dù là thần y cũng cần phải chẩn mạch này mới đưa ra phán đoán, Nhất Trinh tỷ không cần tự trách mình....” Tô Bạch tiếp tục an ủi.

Trên mặt thì nói như vậy nhưng trong lòng Tô Bạch cảm thấy Băng Tuyết quá mức hèn hạ. Nàng ta không nói là mình mang thai, khiến cho Lâm Nhất Trinh đã thương nàng ta, chỉ cần Lâm Nhất Trinh đã thương nàng ta, mấy người của nàng ta sẽ có lý do không thể nào dễ dàng tha thứ cho Lâm Nhất Trinh! Chỉ cần một Phượng Vương gia bĩ ổi cũng đủ để cho Lâm Nhất Trinh sống không bằng chết, huống chi là năm?

Thậm chí trong lòng Tô Bạch cho là, Băng Tuyết cũng chỉ muốn mượn đứa bé này để tiêu diệt Lâm Nhất Trinh mà thôi. Cuộc sống riêng của Băng Tuyết và nam nhân của nàng ta không đứng đắn, cực kỳ thối

nát. Cho nên khi năm nam nhân vừa nghe Băng Tuyết sẩy thai cũng tự động xem đứa bé trong bụng Băng Tuyết là máu mủ ruột thịt của mình, cho nên đã ra tay cay độc với Lâm Nhất Trinh. Nam nam nhân kia vĩnh viễn cũng không thể biết được, Băng Tuyết cũng nghi ngờ là con của thần y, mà không phải là con của bất cứ người nào trong bọn họ.

Thật đúng là một kẻ điên – Tô Bạch trong lòng kết luận.

Ngũ Hoàng tử đi lên trước, nhìn Băng Tuyết nằm vật xuống trên mặt đất, neho mắt hỏi thăm Tô Bạch: “Nàng.... Người nói xem Bồn Vương nên đưa nàng trở về phủ sao?”

Tô Bạch liếc xéo hần: “Vấn đề này người nên hỏi Lục đệ quay đầu mỉm cười trăm vẻ đẹp của người.”

Ngũ Hoàng tử trừng mắt, gật đầu tỏ vẻ đồng ý, trực tiếp hướng về phía Lục Hoàng tử hô: “Lục đệ, đệ còn thích Băng Tuyết này không?”

Chỉ thấy Lục Hoàng tử đi từ trên cao xuống, đi thẳng đến bên cạnh Lâm Nhất Trinh, không thèm quan tâm đến lời Ngũ Hoàng tử nói, mà nói với nàng: “Xin hỏi vị cô nương này tên họ là gì?” thanh âm cực kỳ dễ nghe, cực kỳ nho nhã, rất phù hợp với dung mạo xinh đẹp, thật xứng với bốn chữ ‘ôn thuận như ngọc’!

Lâm Nhất Trinh đỏ rục, Lục Hoàng tử xanh nhạt đứng chung một chỗ, đúng là tuyệt phối! Tập hợp tài tử giai nhân, thật là cực kỳ bổ mắt.

Ngũ Hoàng tử neho mắt, nhìn lục đệ mình nói chuyện với Lâm Nhất Trinh, trực tiếp làm lơ mình, cũng không giận, tiếp tục hỏi, giọng điệu dịu dàng: “Lục đệ, Băng Tuyết....”

Lục Hoàng tử lúc này mới quay đầu, nhìn hần cười nhạt: “Người đời nói Băng Tuyết cô nương tài hoa tuyệt thế, giai nhân xinh đẹp, chỉ là lúc này nghe thấy nàng đã thuộc sở hữu của nam nhân khác. Cái gọi là quân tử không đoạt người đã có chủ, Bồn Vương vẫn nên tìm một nam nhân khác.” dứt lời, hướng đôi mắt đen nhìn thẳng Lâm Nhất Trinh.

Tô Bạch nghe vậy, mừng rỡ trong lòng, nàng vốn cho rằng Lục Hoàng tử này giống mấy nam nhân của Băng Tuyết, chưa từng nghĩ đến lại khác với dự đoán của nàng, là một công tử phong nhã! Nếu hần và Lâm Nhất Trinh ở chung một chỗ, nàng cũng không cần lo lắng Nhất Trinh bị người của Băng Tuyết biến thành bần nhão. Bởi vì sau khi tỷ ấy đi theo Lục Hoàng tử, tương đương với người của Hoàng thất. Người giang hồ sao có thể ngông cuồng chống lại áp lực của Hoàng thất?

Ngũ Hoàng tử gật đầu một cái, không nói thêm gì nữa, lui về ghế sau phía Phụ Hoàng mình ngồi.

Lâm Nhất Trinh nhìn Lục Hoàng tử, trong mắt không giấu nổi tia thẹn thùng, nhưng trên mặt vẫn cố gắng duy trì nét điềm tĩnh, cười nhẹ với Lục Hoàng tử, nói: “Ta tên là... Lâm Nhất Trinh”.

Lão hoàng đế và Ngũ Hoàng tử khởi giá hồi cung, Lục Hoàng tử và Lâm Nhất Trinh trao đổi tín vật, ước định ngày hôm sau đến khách điểm tìm nàng.

Thấp thỏm trong lòng Tô Bạch rốt cuộc cũng được buông lỏng, đưa tay vỗ đầu Miêu Miêu, tựa như vô số những lần trước đây cũng vậy, nàng cười rục rĩ với hần: “Kết thúc, chúng ta về phòng thôi. “

Miêu Miêu nhú mày, ôm nàng chặt hơn một chút, nhỏ giọng nói vào tai nàng: “Hiện tại đến lượt ta ôm nàng.”

Bên miệng hần phả ra làn hơi ấm áp, xông thẳng vào trái tim nàng.

Tô Bạch ngẩng đầu lên, không muốn để cho hần nhìn thấy trong mắt nàng đầy cảm động. Hình ảnh thường ngày nàng ôm nó trong sơn động giờ hiện lên trong đầu nàng, tất cả dường như chỉ mới hôm qua. Ánh mặt trời ở cửa sơn động ấm áp như vậy, vấy lên người nàng và Miêu Miêu, khiến cho người ta trở nên lười biếng rãi rời. Nàng ôm nó ngủ, ôm nó ngắm mặt trời lặn về phía tây, ôm nó vượt qua thời gian mỗi ngày trị thương.

—— thì ra Miêu Miêu là ‘hần’, không phải ‘nó’.

—— thật tốt

25. Chương 25: Phương Thức Của Miêu Miêu

Tác giả có lời muốn nói:

(tiếp tục – truyền kỳ Phượng Hoàng)

Ta chắc sẽ không nói ấy người biết về sườn nội dung một lần nữa, thế nhưng nhiệt huyết sôi trào

(^o^)/~. Lộ bài một phen, quả nhiên xuân được là thứ thúc đẩy tình tiết phát triển! !

Sau đây, ta có tin xấu = Ta đi làm nhiệm vụ tăng cường, mỗi ngày không đổi 2 chương, mặc dù không bỏ được mấy người... Nhưng thật sự không có biện pháp, cho nên trước mắt chỉ có thể mỗi ngày cập nhật một chương. Bắt đầu tuần này, mỗi ngày có thể có hai chương!

Mặt khác, niềm vui thú lớn nhất của ta chính là bình luận sách, mỗi ngày ăn cơm thậm chí cả đi nhà cầu ta đều nhớ tới đám muội tử các người bình luận sách. Cảm ơn các người, sau khi mọi người xem xong nhớ chấm điểm bình luận cho ta. Viết văn rất cô đơn, ta đây rất thích xem bình luận sách. Ta lẩn lộn cầu xin, lẩn lộn cầu xin, lẩn lộn cầu xin!! (haha... ta thích bà tác giả này)

Rất nhanh, trên vùng đất trống rộng lớn như vậy chỉ còn lại Băng Tuyết và hai người của nàng ta tiếp tục ở bên không nhúc nhích.

Tất cả mọi người hết sức ăn ý bỏ quên ba người này, tự mình rời đi.

Miêu Miêu ôm Tô Bạch chạy nhanh, không lâu sau đã không thấy tăm hơi đâu nữa. hơi thở ẩm áp phả đều vafot ai Tô Bạch, Tô Bạch mất tự nhiên nghiêng đầu, cảm giác trên mặt có chút nóng lên.

Đây là người đàn ông đầu tiên đến gần nàng như vậy. Mặc dù người đàn ông này lại là Miêu Miêu.

Kiếp trước nàng là một người ưa thích sạch sẽ, đối với nam nhân luôn đề cao cảnh giác. Phàm là những kẻ nàng cảm thấy dù chỉ dơ dáy bẩn thỉu một chút nàng cũng đều cố gắng cách xa. Thực tế và tiểu thuyết quá khác biệt nhau, trong hiện thực nào có nhiều mỹ nhân như vậy, cho nên nam nhân phù hợp với thẩm mỹ của Tô Bạch thực sự rất ít. Vậy mà hôm nay đến cái thế giới này, cơ hồ mỗi người đều là một tuyệt đại phong hoa, nhưng đối với những nam nhân của Băng Tuyết nàng vẫn không có cách nào thưởng thức, cảm giác trong mắt họ sát khí quá nặng, nhìn thấy đám mây càng lộ ra tà khí, càng nhìn càng thấy bí ối. Nhưng Miêu Miêu hoàn toàn khác, có lẽ bởi vì từ khi nàng bắt đầu chưa từng nghĩ hắn là người, cho nên lúc nhìn thấy hắn biến thành người, nàng chỉ cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Trong sự thỏa mãn đó còn mang theo cảm giác cảm động, ngoài cảm động còn hầu như không tưởng tượng nổi.

Mùi trên người Miêu Miêu rất dễ chịu, mang theo một mùi vị thơm mát nhẹ. Nàng nhắm mắt lại, cảm thụ những làn gió xẹt qua người.

Mái tóc bạch kim của hắn quét qua môi nàng, nàng đưa tay cầm lên, đùa bỡn ở trong tay.

“Bạch Bạch.” Miêu Miêu nhẹ nhàng gọi nàng.

Tô Bạch cười, nhìn lại hắn, mắt cong thành hình mặt trăng, cũng nhẹ nhàng gọi hắn: “Miêu Miêu.”

Hai người giống như hai đứa trẻ cùng gọi đối phương. Tiếp không nói chuyện nữa, trực tiếp đi vào khách điểm, vào phòng, đóng cửa lại.

Bởi vì Miêu Miêu khoác trên người áo khoác của Miêu Miêu, cho nên xương quai xanh của nàng hơi lộ, còn lộ hai mảng đùi trắng nõn, lưng cũng lộ một nửa, trong phòng thấp vài chiếc đèn cây sập chiếu trên người hắn, thực đầu độc lòng người. Đặc biệt là một ít tóc bạch kim chói mắt, ánh sáng lung linh. Ít nhất lúc này đã thành công đầu độc Tô Bạch, mặt nàng nóng bừng, đưa lưng về phía hắn lấy tay quạt.

Miêu Miêu hồn nhiên không hay, nhìn dáng vẻ này của Tô Bạch, đi tới bên người nàng, cúi người nhìn thẳng vào nàng, trên mặt đều là dáng vẻ nghiêm túc: “Bạch Bạch, nàng làm sao vậy? Chắc chắc, tại sao mũi nàng chảy máu? Sao lại không cẩn thận để mũi chảy máu như vậy? Chắc, mũi chảy máu thật lợi hại!!!” – cái đồ lão tử nhà người! Nếu như người nào đó không cúi thấp người để lộ lồng ngực trắng hồng như vậy thì nàng làm gì chảy máu!

Đáng tiếc Miêu Miêu cuối cùng cũng không giác ngộ được, hắn mộ tay gạt mạng che mặt dính máu, không nói hai lời liền đưa môi mình tới, trực tiếp dính vào môi Tô Bạch.

——— Á!

——— Đây là ảo giác?

——— Không! Mẹ nó không phải là ảo giác!

Bởi vì Tô Bạch hết sức rõ ràng cảm thấy đầu lưỡi hắn đưa vào trong miệng nàng, không chỉ có như thế, hắn còn không ngừng cho nước bọt vào miệng nàng!

A! Đúng rồi! nước bọt của Miêu Miêu có thể trị cả nội thương và ngoại thương lẫn hỗn hợp.....!

Đúng là lừa bịp!

Tô Bạch cứng người, không dám nhúc nhích, bởi vì nàng sợ chọc giận người khác. Nếu như nàng rung động, thú tính nổi lên, làm hay không làm, đã làm thì làm cho ra trò đụng ngã Miêu Miêu rồi chà đạp vô số lần, như vậy nàng cũng không bao giờ tha thứ cho chính mình! Nàng không thể làm ô nhiễm hắn! Tại sao nàng có thể làm ô nhiễm một con sói kém thông minh như vậy? *ôi, đến hôm nào đó còn tự mình làm vậy bản sói ca đây, đừng có mà giả nai*

Miêu Miêu là sói, là bạn đồng hành của nàng, là bằng hữu tốt nhất của nàng! Miêu Miêu tương đương với sủng vật mình nuôi trong nhà vậy!

Tại sao nàng lại có suy nghĩ xấu xa như vậy với sủng vật của mình chứ!

Tô Bạch hung hăng lắc đầu, hất mọi ý tưởng lộn xộn linh tinh ra khỏi đầu mình, quyết định tự cho nộ hôn này chỉ là nộ hôn thuần túy, chỉ vì muốn trao đổi ấm áp với nhau, hôn nhau hữu nghị.

Đúng, chính là như vậy!

Tô Bạch rút cuộc cũng định thần, để toàn bộ chú ý đặt ở trên môi.

Mềm mại, ôn nhu, ươm, thật là thoải mái.... Nàng từ từ nhắm nghiền hai mắt lại, đưa tay ôm cổ Miêu Miêu.

Vì vậy, bất tri bất giác Tô Bạch liền xụi lơ trong ngực Miêu Miêu.

Miêu Miêu cảm thấy có gì đó hơi kỳ quái, bởi vì hắn ngừng suy nghĩ, lại phát hiện Tô Bạch vòng tay ôm quá chặt, không để hắn rời đi. Ừm, vậy thì tiếp tục, nước bọt hắn rất nhiều, không có gì đáng ngại.

Bởi vì ôm Tô Bạch nghĩ như vậy, hắn dứt khoát duy trì trạng thái môi kề môi, bế nàng lên, cùng nhau ngã xuống giường.

Tô Bạch vừa đụng đến giường, đầu óc nhanh chóng tỉnh táo, phát giác mình ôm Miêu Miêu, lúc này buông tay đẩy hắn ra, lắc đầu, kinh hãi nhìn hắn có chút không ổn.

“Bạch Bạch, sao nàng lại buông ta ra, nước bọt của ta còn rất nhiều, nàng không muốn sao?” Miêu Miêu cười với nàng, nộ cười có chút ngu ngốc.

Tô Bạch ngồi dậy, hít sâu, hồi lâu mới quay đầu lại nhìn hắn, cau mày nghiêm mặt nói: “Vừa rồi là hôn, là thể hiện tình hữu nghị khi chung sống, nộ hôn hữu nghị, là nộ hôn khỏe mạnh, là nộ hôn cực kỳ tiến bộ, người cũng đừng nghĩ sai!

Miêu Miêu cũng chuyển từ nằm sang ngồi, đưa tay ôm chầm nàng, trong mắt ánh lên sự hốt hoảng, thử dò xét nói: “Nàng.... Tức giận?”

Rõ ràng là kẻ kiêu ngạo không thềm liếc đến bất cứ kẻ nào, lúc này lại vô cùng cẩn thận với nàng.

Tô Bạch mềm nhũn, vội vàng lắc đầu phủ nhận: “Không, không tức giận, không tức giận....” nàng chỉ là muốn thuyết phục mình không cần suy nghĩ lệch lạc thôi.

Miêu Miêu hoảng hốt, đổi lại nộ cười ấm áp: “Ta chỉ muốn giúp nàng ngừng máu mũi.”

Tô Bạch đưa tay che mặt mình, tránh tay hắn ra, lui về sau hai bước, cũng không dám nhìn hắn: “Đừng, đừng nhìn ta, ta rất xấu, vô cùng xấu....”

Miêu Miêu nhìn nàng lúc này hết sức lo sợ, mặt không đổi sắc, cũng không nói chuyện.

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh lại, chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người.

Tô Bạch che mặt, từ từ để lộ đôi mắt to, nhìn về phía hân.

Lại phát hiện hân cũng đang nhìn mình, trong mắt có một chút mê man.

——— Mê man?

Tô Bạch sửng sốt, hạ thấp giọng gọi hân: “Miêu Miêu....”

Miêu Miêu rút cuộc cũng phục hồi tinh thần, cũng dịch ra hai bước, chuyển đến bên cạnh nàng, giọng nói dễ nghe trộn lẫn ba phần hoang mang: “Cái gì là xấu xí, đáng vẻ như thế nào là xấu xí?”

Lần này đến lượt Tô Bạch sửng sốt.

Mặc dù nàng không muốn thừa nhận nàng thật sự rất không muốn dạy hân phân biệt thế nào là đẹp, xấu, nhưng là người đồng hành của hân, nàng rút cuộc phải có trách nhiệm dạy hân cách phân biệt. Nàng than thở, tay cũng không che mặt, chỉ thẳng vào mặt mình, bắt đầu giáo dục hân: “Giống như ta vậy, chính là xấu xí, giống như Lâm Nhất Trinh vậy, chính là xinh đẹp!”

Miêu Miêu trừng mắt nhìn, lông mi thật dài nói: “Ta không nhớ đáng vẻ, chỉ nghe mùi.”

Tô Bạch nuốt nước bọt một cái, mùi? – Ừm, có lẽ nàng cảm thấy nên may mắn là mình không bị hôi nách!

“Hai mắt một mũi, miệng, môi, loài người đều có đáng vẻ như vậy, nào biết đẹp hay xấu, chỉ có mùi là dễ nhớ nhất.” Miêu Miêu bổ sung, đưa tay ôm chầm lấy vai nàng, “Ta thích mùi trên người nàng, thật dễ ngủ...”
Dứt lời cúi đầu, chôn ở cổ nàng, cọ xát.

Tô Bạch yên lặng lau đi mấy vệt đen trên trán. Nàng thật sự vô cùng may mắn là mình không bị hôi nách!

Quả nhiên sói và người vô cùng bất đồng! Ít nhất Tô Bạch chưa từng thấy qua người nào lại dựa vào mùi để phân biệt người này với người khác.

“Cho nên người không cảm thấy ta xấu xí?” Tô Bạch lần nữa xác nhận.

“Không xấu xí, rất thơm...” tiếp tục cọ.

Xấu xí và mùi hương không phải từ ngữ tương ứng có được không! Tô Bạch quần bách.

Người nào đó không để ý tới, tiếp tục cọ.

Cọ cọ, há mồm cắn vào nơi cổ nàng như chiếm hữu, xô ngã nàng té nhào trên giường.

Tô Bạch một lát lại hít không khí: “Đừng đừng đừng, ai ôi cổ ta....”

Chú sói nhẹ nhàng cắn gặm, thật là thơm!

Ngoài cửa sổ, ánh trăng êm dịu.

Ngày hôm sau, thời tiết quang đãng, trong phòng khách.

Chỉ thấy hai tay hai chân Tô Bạch cùng lúc quần thật chặt trên người của ai đó, trong miệng lẩm bầm, nước bọt bay tán loạn, trực tiếp làm ướt một mảng mái tóc bạch kim.

.....

Trở lên, là đặc tả người nào đó.

Mắt hân mở ra, thật giống với những lần trước đây, đáy mắt bắt đặc dĩ, nhưng vẫn là nhắm mắt, giả vờ ngủ say.

Cho đến khi Tô Bạch tỉnh táo, phát hiện tư thế quỷ dị của mình, vội vàng thu tay chân lại, lau nước bọt, tiêu diệt chứng cứ.

Đợi Tô Bạch thủ tiêu chứng cứ xong, Miêu Miêu mới chậm rãi mở mắt ra, thật giống như nàng mới vừa tỉnh ngủ như bình thường, cười.

Tô Bạch không chút chột dạ, đưa tay chụp đầu hắn như chụp đầu con cún nhỏ, tựa như đã làm rất nhiều lần trước đây, nói: “Miêu Miêu tỉnh rồi à? Ngủ ngon không?”

“..... tốt.” hắn thề là hắn nói đúng sự thật.

Tô Bạch gật đầu hài lòng, nằm trước mặt hắn nhìn hắn không chớp mắt.

“Miêu Miêu, thật là kỳ quái.”

“Kỳ quái?”

“Tại sao người không phải là kẻ có mắt gà?”

“.....”

“Tại sao người không phải là một lão già?”

“.....”

“Tại sao tóc người không phải màu đen?”

“.....”

“Tại sao.....?”

“Đủ rồi!”

Hắn đứng dậy, không nhìn, từ từ bay ra khỏi cửa sổ.

“Đó là cửa sổ, không phải cửa....!” Tô Bạch hét to.

“Phạch....!” Ngoài cửa sổ vang lên tiếng một vật nặng rơi xuống đất.

26. Chương 26: Phòng Lớn, Sáng Sớm, Trong Lúc Gặm Bánh Bao

Tô Bạch ngồi đối diện Miêu Miêu, Lâm Nhất Trinh mặc một bộ đồ đỏ ngồi bên cạnh Tô Bạch.

“Băng Tuyết sao rồi?” Tô Bạch miệng gặm cái bánh bao to, vừa như không chút để ý hỏi.

“Huyết đạo trên người hai nam nhân của nàng ta sau hai canh giờ sẽ tự động được hóa giải, lúc này có lẽ đã mang nàng ta đi trị thương.” Lâm Nhất Trinh nói tiếp, trên mặt có mấy phần chán ghét.

Tô Bạch lặng yên, hai canh giờ này.....

“Lão tử không cần ăn bánh bao!” mặt Miêu Miêu lạnh lùng, nhìn bánh bao trên bàn vẻ ghét bỏ. Lúc này hắn đã thay Tô Bạch mua một bộ y phục đen như mực, nhưng lại làm nổi bật làn da trắng nõn của Miêu Miêu, mái tóc bạch kim chói mắt – dường như hấp dẫn toàn bộ ánh mắt mọi người.

Tô Bạch vội vàng cười làm lành: “Miêu Miêu, bánh bao này nhân thịt mà.”

Mắt Miêu Miêu di chuyển, lãnh đạm bức người, đôi mày xinh đẹp nhăn lại thành hàng: “Ta TMD không cần bánh bao!”

Tô Bạch miệng rút gân, ánh mắt của hắn tựa như một kẻ ngốc: “Miêu Miêu, người sao vậy?”

Lâm Nhất Trinh thấy thế, vội vàng hòa giải: “Nếu Miêu Miêu không thích bánh bao, vậy thì không cần ăn.”

Miêu Miêu lạnh lùng, cả người tản ra khí lạnh, nhìn Lâm Nhất Trinh lẩm liệt nói: “Là ai cho phép người gọi ta là Miêu Miêu đấy?”

Lâm Nhất Trinh: “.....”

Tô Bạch: “.....”

“Nướng một mẻ thịt dê cho lão tử, nếu không ta sẽ phá căn nhà này.” Dứt lời, mái tóc bạch kim tung bay trong gió, dáng vẻ động thủ đi phá nhà.

Tô Bạch cau mày nhìn hần, trầm mặc.

Lâm Nhất Trinh vội vàng kéo Tô Bạch, nhẹ giọng hỏi: “Miêu Miêu hần vẫn tính tình như vậy sao?”

Tô Bạch lắc đầu một cái, mắt vẫn nhìn Miêu Miêu như cũ, nghi ngờ nói: “Tối hôm qua rõ ràng không phải như vậy...” Đêm qua hần hồn nhiên như đứa trẻ, ngay cả nụ hôn nam nữ trong mắt hần cũng chỉ như hai khối thịt đụng nhau mà thôi. Nhưng đến sáng nay, hần vô cùng khác thường không nhận được trực tiếp nhảy từ cửa sổ xuống...”

Lâm Nhất Trinh cũng kinh ngạc, liếc nhìn Miêu Miêu, lại nhìn Tô Bạch cau mày: “Hần rốt cuộc là thế nào?”

Tô Bạch lắc đầu một cái, nhưng trong lòng có chút hoảng sợ.

Nàng đi lên, đi tới bên cạnh Miêu Miêu, kéo tay hần đi ra ngoài.

Miêu Miêu hừ lạnh một tiếng, nhưng không nói gì, mặc cho nàng lôi kéo, chỉ là thái độ gay gắt thối nát.

Đi thẳng đến một nơi không người, Tô Bạch mới thả lỏng tay hần, nhìn thẳng vào mắt hần, nghiêm túc nói: “Miêu Miêu, có phải ngươi mắc bệnh?”

Lúc này Tô Bạch không chú ý, lúc này nhìn lên mới phát hiện lúc này toàn thân Miêu Miêu toát ra hơi thở quỷ dị. Những đáng yêu đêm hôm qua đã biến đi đâu mất, trên mặt chỉ còn khí phách và kiêu ngạo, giống như vua loài sói!

Khóe môi hần vẽ ra một đường cong nhỏ, hơi thở bá đạo thể hiện rõ ràng, đưa tay kéo Tô Bạch vào trong ngực, hừ lạnh một tiếng: “Cõi đời này, ta chỉ cho phép người gọi ta là ‘Miêu Miêu’, những người khác nhất định không được.”

Dường như lúc này hần đã biến thành một người khác so với đêm qua, mặc dù vẫn là vóc dáng này, nhưng phong cách đã hoàn toàn khác! Tô Bạch vậy ở trong ngực hần, chỉ cảm thấy khó thở, tim đập như sấm, Miêu Miêu như vậy hình như rất nguy hiểm.

“Không gọi ngươi là Miêu Miêu thì gọi ngươi là gì?” Tô Bạch cảm giác khí thế của mình như bị Miêu Miêu lấy hết, lúc nói ra tựa như không hề có chút sức lực.

“Văn Nhân Phi.”

Tô Bạch mở to mắt: “Sói cũng có tên sao?”

Trong mắt Miêu Miêu nhanh chóng lướt qua một tia ý lạnh, có lẽ nghĩ tới điều gì, chỉ nhanh chóng khôi phục lại như bình thường, vươn tay dán lên lưng nàng, túm túm tai nàng nói: “Sói cũng là một chủng tộc, giống như người.”

Chẳng biết tại sao, Tô Bạch run cả người theo bản năng, da gà đều nổi lên, nàng cười mỉa: “Rất tốt, rất tốt...”

Miêu Miêu tiếp tục ngang ngược, một tay nhấc Tô Bạch vào trong ngực mình: “Ngu xuẩn! Cười đến ngu ngốc, là muốn đi quyến rũ nam nhân sao?” >

“.....T_T” Tô Bạch khóc, chỉ có thể trơ mắt để mặc cho Miêu Miêu nhấc mình lên, tựa như đang nhấc một con lừa ngu ngốc. Vấn đề là nàng không thể nói nổi một câu phản bác, bởi vì nàng sợ Miêu Miêu đột nhiên nổi thú tính đem nàng lăn lộn vô số lần.

Trở lại khách điểm, Tô Bạch, Lâm Nhất Trinh và Miêu Miêu ba người vẫn ngồi ở vị trí như cũ, chỉ là bánh bao trên bàn giờ đã đổi lại thành thịt dê. Tô Bạch, Lâm Nhất Trinh không nói chuyện, chỉ lặng nhìn Miêu Miêu một mình gặm đùi dê, khí thế đàng đàng làm người ta nhìn đã thấy sợ mất mật.

Thật giống hổ nha, đêm qua nhìn rất đáng yêu, thế nào mới qua một buổi tối, bây giờ làm người ta rợn cả tóc gáy?

Trong lòng Tô Bạch vô cùng rối rắm. Miêu Miêu sẽ không phải là.... Nhân cách phân liệt chứ?

Nghĩ như vậy, nàng run càng mãnh liệt hơn. Nếu như nàng nhớ không lầm, người bệnh nhân cách phân liệt rất dễ dàng làm ra mọi hành vi đánh cướp giết chóc... Hành vi cực đoan , phá hỏng xã hội, gieo tai họa vào nhân gian.

Tô Bạch len lén nhìn Miêu Miêu, tính toán đợi đến tối sẽ đến gần hẳn.

Miêu Miêu đang gặm đùi dê vô cùng sung sướng, lúc này ở cửa truyền đến một hồi xô xao, chỉ nghe được bên cạnh có một tiếng vang lớn.

“Lục Hoàng tử, Lục Hoàng tử vì sao lại tới đây! Thật là một nam nhân tuyệt đại phong hoa!” (vô cùng ‘ép ai’ ><>)

“Lục Hoàng tử, Lục Hoàng tử, thiếp yêu chàng...”

“Chậc, cũng không nhìn vào gương một chút, chỉ có chút sắc này của người mà dám để mắt Lục Hoàng tử!”

.....

Tô Bạch và Lâm Nhất Trinh nghe thấy, liền trông thấy Lục Hoàng tử dịu dàng như ngọc lúc này đang bước vào cửa chính của khách điểm, một bộ áo xanh kết hợp với làn da trắng nõn hết sức nổi bật.

Tô Bạch cười một tiếng, rất hứng thú nhìn Lâm Nhất Trinh, phát hiện mặt Lâm Nhất Trinh đã sớm biến thành màu hồng, hồng ửng xinh đẹp, kiều diễm.

“Lục Hoàng tử quay đầu mỉm cười đẹp trăm vẽ đã tới, người khác đừng hòng nắm bắt cơ hội, chớ để công tử nhỏ nhoi tan nát cõi lòng mới phải.” Tô Bạch trêu ghẹo.

Lâm Nhất Trinh giận trách nhìn nàng một cái, nhưng cũng không phản bác.

Lục Hoàng tử đã đi vào, dứt khoát ngồi đối diện với Lâm Nhất Trinh.

Nhất thời toàn bộ ánh mắt trong khách điểm đều tập trung vào bàn này, trừ một cái đầu tóc bạch kim đang cắm cúi gặm đùi dê như một tên ngốc – Miêu Miêu, còn có một Lục Hoàng tử đẹp nhất Lăng quốc!

Khách điểm này như bốc hỏa! Đây là suy nghĩ trong lòng mọi người.

Tô Bạch cau mày, cảm thấy cứ ở đây tiếp tục làm kỳ đà cản mũi thật sự không ổn, liền đứng dậy, ánh mắt bảo Miêu Miêu đi theo mình.

Miêu Miêu cúi đầu gặm đùi dê, không thèm nhìn nàng.

Tô Bạch thử lại, Miêu Miêu vẫn không để ý tới như cũ.

Không còn cách khác, nàng gõ gõ bàn, nhẹ giọng nhắc nhở: “Miêu Miêu chúng ta nên trở về phòng...”

Miêu Miêu cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục gặm, hàm hồ nói: “TRỞ về phòng sao, về phòng thì sao có thịt dê!”

“.....” Tô Bạch giận, trực tiếp đoạt lấy đùi dê trong tay hắn lại, đi dọc theo cầu thang khách điểm. Lúc này trong mắt Miêu Miêu chỉ có đùi dê, lúc này đi theo như một ocn chó.

Lục Hoàng tử nhìn Tô Bạch và Miêu Miêu, cười nhạt nói: “Hai người này đúng là tuyệt phối.”

Lâm Nhất Trinh cúi đầu cười một tiếng, trên mặt có chút ửng đỏ, gật đầu một cái: “Lục Hoàng tử nói rất có lý.” – mặc dù then thùng, có thể nói lời nói vẫn tự nhiên như cũ, không chút kiêu cách.

Hắn nhìn thẳng vào nàng: “Lâm cô nương, khách điểm này thực sự rất đơn sơ, nếu cô nương không ngại có thể vào phủ của ta, ăn uống cũng được đảm bảo.”

“Này....” Trên mặt Lâm Nhất Trinh có chút khó xử. “Làm phi tần Vương gia không sao, nhưng nếu làm phi tần Vương phi cơ thiếp thì thật là một lỗi rất lớn.” rõ ràng là thăm dò.

Trong mắt Lục Hoàng tử lóe lên nụ cười, thản nhiên nói: “Trong phủ ta không có Vương phi cơ thiếp.”

“Hả?” Lâm Nhất Trinh sửng sốt, nam nhân như hắn sao lại không chứa chấp bất kỳ cô nương nào khác?

Lục Hoàng tử tiếp tục thản nhiên như cũ: “Bất ngôn không tham lam , cả đời chỉ cần một người.”

“Bất Ngôn?” Lâm Nhất Trinh thì thầm.

“Lăng Bất Ngôn, là tên của ta.” Lục Hoàng tử nhìn nàng, cười như gió xuân.

Lâm Nhất Trinh rút cuộc an tâm, hai mắt dịu dàng, nhẹ nhàng nói : “Như người nói.”

Cho đến khi Tô Bạch nâng đồng ngân phiếu trong ngực mình ve vẩy trước mặt Miêu Miêu để đến phủ Vương gia cặp mắt nó sáng lên, cho tới bây giờ nàng chưa bao giờ vui vẻ như vậy. Điều này cho biết nàng không cần phải tốn tiền một căn phòng nhỏ cho Miêu Miêu, không cần tốn tiền mua đùi dê cho Miêu Miêu, còn có thể sớm gặp Ngũ Hoàng tử, chỉ cần gặp được Ngũ Hoàng tử thì sẽ gặp được Tiểu Hắc. Nàng có thể trở lại nước Hạ Lan như để trả thù tên nam nhân bỉ ổi. Sau khi trả thù xong, nàng có thể tiếp tục trở về sơn động sống một cuộc sống đồng ruộng.

————— một cuộc sống thật tốt đẹp!

“Ngu xuẩn! Cười đến mức ngu xuẩn, lại muốn câu dẫn nam nhân khác hả!” Miêu Miêu nhắc nhở Tô Bạch lên lưng, nâng nàng lên một độ cao vừa tầm.

“.....” Tô Bạch im lặng nhìn hắn, tựa như nhìn một đứa ngốc. Dáng vẻ này của nàng đừng bảo là đi quyến rũ nam nhân, nam nhân bình thường vừa nhìn thấy cũng đã sợ đến hồn bay phách lạc.”

“Lần trước là Cầu Đản, chờ khi lão tử về sẽ giết hắn!” Miêu Miêu tiếp tục lạnh giọng, liếc xéo nàng.

“.....” Tô Bạch thương hại nhìn hắn, tựa như đang nhìn một kẻ ngu ngốc. nhưng làm sao hắn có thể nhớ rõ như vậy?

“Ừm, rất tốt, giữ vẻ mặt như vậy, không nên cử động.” Miêu Miêu rút cuộc cũng buông nàng xuống, “Chính là vẻ mặt như vậy, rất tốt.”

“.....” vì vậy Tô Bạch không thể tiếp tục giữ vẻ mặt thương hại nhìn hắn, nhìn hắn như một kẻ ngốc.

Lúc này Lục Hoàng tử và Lâm Nhất Trinh đã đến hậu viện phát triển gian tình, Tô Bạch dĩ nhiên sẽ không làm đèn cây đứng đó, nàng dứt khoát để Miêu Miêu về lại phòng ngủ, mình thì bò lên ngọn núi giả trong viện, nằm ở trên đó phơi nắng.

Phủ Vương gia tất nhiên không thể so sánh với khách điếm, vô cùng xa hoa, tráng lệ, khí thế vương giả, núi giả, nước chảy, hoa cỏ cũng vô cùng vui tai vui mắt.

Tô Bạch nheo mắt, mặc cho ánh mặt trời lười biếng chiếu lên người, hết sức thoải mái.

Mà đúng lúc này, ven đường vang lên hai tiếng đối thoại.

“oái, người có thể nhìn thấy dung mạo của Ngũ Hoàng tử sao?”

“Ngũ Hoàng tử? Ngũ Hoàng tử cả ngày che mặt làm sao có thể dễ dàng nhìn thấy! Đừng đùa!”

“Nhưng.... Có lẽ người không tin, mà ta nghe người ta nói, tướng mạo Ngũ Hoàng tử so với Vương gia chúng ta chỉ có hơn chứ không kém. Nhưng Ngũ Hoàng tử có kiếp số, không thể dùng bộ mặt thật, cho nên mới che lại!”

“Không muốn sống nữa? Sao dám ở đây nói loạn, nhanh đi làm việc, chớ nói!”

Hai giọng nói dần dần qua đi, rất nhanh không còn bóng dáng.

Tô Bạch nheo mắt lại, trong lòng chê cười. Cái gì vận mệnh kiếp số, cái gì nhất định không thể dùng bộ mặt thật, cũng chỉ là vì hắn có bốn cái răng hô mà thôi!

Dáng vẻ kia của hắn sao có thể so sánh với sự tao nhã lịch sự của Lục Hoàng tử?

Lúc này Tô Bạch cảm thấy nàng như vừa nghe xong một câu chuyện khôi hài.

27. Chương 27: Dung Mạo Của Ngũ Hoàng Tử

Tô Bạch chép chép miệng, đang muốn đứng dậy rời đi, đột nhiên trước mắt xẹt qua một bóng dáng, y phục màu xanh trắng rất ưu nhã, với mọi loại hoa thêu, hết sức trong sáng.

Ba mớ tóc đen tung bay trong không trung, cuối cùng cũng chịu trở về chỗ cũ theo dáng người. Một đôi mắt sáng hừng thú nhìn Tô Bạch trước mặt, cái mạng che mặt không che giấu được nét phong tình.

Đáng tiếc, đúng là vừa tao nhã vừa thanh tân thoát tục như khi lên sân khấu, cũng không trách trên mặt hắn lúc nào cũng có một tấm mạng che mặt màu trắng, và ẩn hiện trong mạng che mặt là bốn cái răng hô.

Tô Bạch nhìn hắn, bên ngoài cười bên trong không cười: “Ngũ Hoàng tử mị hoặc và cuồng luyện đây mà. Ngọn gió nào thổi ngài tới đây vậy?”

Ngũ Hoàng tử mặt mày ôn hòa, khẽ nheo đôi mắt mê ly: “Bổn Vương tới tìm người.”

Lần này là Tô Bạch sững sốt. Tìm nàng? Tìm nàng làm gì?

“Tìm ta xào ruột già sao?” Tô Bạch theo bản năng tiếp lời.

Ngũ Hoàng tử không để ý, tự mình nói: “Bổn Vương chỉ muốn Tiểu Hắc, nhìn hắn thật lạnh lợi, tư chất thông minh, Bổn Vương rất yêu thích.”

“Sao?” Tô Bạch chăm chú nhìn hắn, thử dò xét nói: “Ngũ Hoàng tử, chẳng lẽ người...là đồng tính sao?”

Ngũ Hoàng tử tối sầm mặt, bị nàng chặn lời không nói nên lời.

Tô Bạch thấy hắn lặng im như đang ngấm ngầm thừa nhận, vội vang bổ sung, chề cười nói: “Ngũ Hoàng tử bớt giận, đồng tính cũng không có gì không đúng, nam tử với nam tử, một công một thụ, rất tốt, vô cùng tốt...”

“Bây giờ Bổn Vương sẽ chứng minh với người, Bổn Vương rốt cuộc có phải là đồng tính hay không!” Ngũ Hoàng tử cắn răng, tiến lên một bước.

Tô Bạch vội lui về sau, hai tay che ngực, mở to mắt hô to: “Người điên rồi!” cô nương xấu như thế sao người có thể xuống tay được?!

Đúng lúc này trong không trung đột nhiên xuất hiện một bóng sáng lạng, không đợi Ngũ Hoàng tử bộ mặt giận dữ phản ứng kịp, đưa tay đánh hắn một quyền bắn ra ngoài.

Miêu Miêu khí phách ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn Ngũ Hoàng tử bay theo đường vòng cung biến mất trong không khí, trên mặt vẫn giữ nụ cười mị hoặc. Lúc này chỉ nghe hắn giận dữ không kiềm chế được lửa giận nói: “TMD! Dám đùa giỡn với nữ nhân của ông! Chán sống rồi!”

Tô Bạch run cả người, không để ý lúc này hiển nhiên giống như ‘kiều thê điều ngoa’ hay ‘thiếu gia lạnh lùng bỏ qua cho ta’.... Miêu Miêu không nói hai lời trực tiếp hướng nơi Ngũ Hoàng tử biến mất đuổi theo. Dù sao cũng là người của hoàng thất, sao có thể tùy tiện dă thương hắn!

Miêu Miêu cũng không làm, kéo cánh tay Tô Bạch, tiếp tục mị hoặc cuồng luyện nói: “Ta đã nói cho nàng là đừng có cười, nàng còn cười, luôn nghĩ đến việc mị hoặc nam nhân!”

Tô Bạch nhắm mắt lại, điều chỉnh vẻ mặt của mình một chút, lại mở mắt một lần nữa vô tội nhìn hắn, tựa như đang nhìn một kẻ ngốc.

Miêu Miêu lúc này mới thả tay, hình như cũng đã bớt tức giận một chút: “Cái này không sai biệt lắm, nhớ, về sau nên giữ nét mặt này, không được cử động!”

Tô Bạch vô tội nhìn hắn, gật đầu một cái: “Được, ta nghe người...”

Dứt lời, liền xoay nơi Ngũ Hoàng tử biến mất đi.

Tìm thật lâu, rốt cuộc cũng phát hiện hắn ở trong đám cỏ dại.

Chẳng qua, khi Tô Bạch lật Ngũ Hoàng tử đang hôn mê, lại phát hiện bốn cái răng hô kia rơi cả trên đất.

Tô Bạch thót tim, đường đường là bốn cái răng cửa của Ngũ Hoàng tử giờ đều rơi rụng, mặt mũi của Lăng quốc biết để đâu? Tôn nghiêm của Ngũ Hoàng tử biết để nơi nào? Làm sao chịu nổi, làm sao chịu nổi!!

Trong lòng nàng vì thương tiếc Ngũ Hoàng tử rơi răng, vừa muốn đưa tay vỗ mặt Ngũ Hoàng tử, đột nhiên cảm thấy bốn răng cửa có gì đó không đúng. Răng cửa Ngũ Hoàng tử rơi sao không chảy máu?

Nàng cố gắng bình tĩnh, đưa tay vạch mạng che mặt của Ngũ Hoàng tử.

—— mắt, rất đẹp mắt, cho dù nhắm hai mắt nhưng đường cong rất đẹp, mang theo ý lạnh thường ngày không thể nhận ra.

—— lỗ mũi, rất kiệt xuất, cho dù bị che lấp bởi một lớp bụi.

—— về phần đôi môi.....

Tô Bạch nhìn môi Ngũ Hoàng tử, trầm mặc.

Chỉ thấy môi Ngũ Hoàng tử bởi vì lúc này không có bốn răng cửa trở ngại, rốt cuộc có thể khép lại, môi đầy đặn, hồng hào lấp lánh.

——- khó khăn lắm mới nhìn ra, Tô Bạch ngáy người.

Quả thật đúng như lời nha hoàn kia nói, tướng mạo Ngũ Hoàng tử so với Lục Hoàng tử chỉ có hơn chứ không kém. Sự quyến rũ ngày thường đã biến mất, còn lại vẻ mặt lạnh lùng đầu độc lòng người, không muốn để cho người khác đụng vào, chỉ làm cho người ta kính trọng.

Tô Bạch cảm thấy thế giới này đúng là quỷ dị, tại sao Ngũ Hoàng tử bình thường lúc bị mình làm rơi răng cửa dường như trở thành một người khác.

Nàng nhìn gương mặt của Ngũ Hoàng tử, mê man.

Cũng không biết qua bao lâu, Ngũ Hoàng tử từ từ mở mắt, lông mi đen dài mở ra, ánh mắt hết sức trong sáng. Hắn tự mình sờ môi, phát hiện bốn răng cửa không còn, cũng không giận, nhìn Tô Bạch đang còn sững sờ nhướn mày cười: “Bốn Vương có phải rất có phẩm chất trời sinh, quay đầu đẹp trăm vẻ không?” trong lúc nói chuyện, một hàm răng trắng tinh đầy đủ lộ ra. Đáp án đã quá rõ ràng, bốn cái răng hô là giả.

——- BỔ SUNG THÊM ——-

—— thời gian hình như quay về cuộc so tài hoa khôi ngày hôm đó.

Ngũ Hoàng tử thấy mạng che mặt trên mặt mình bị Tô Bạch vạch trần, nhưng cũng không hoảng hốt, ngược lại nhướn mày, nhìn nàng cười tà mị: “Bốn Vương có phải rất có phẩm chất trời sinh, quay đầu mĩm cười đẹp trăm vẻ không?”

Tô Bạch giật giật khóe miệng, nhìn bốn răng cửa hô của hắn thở dài: “Ngũ Hoàng tử, thiên sinh lệ chất, quay đầu mĩm cười đẹp trăm vẻ, không bằng chết...!”

—— nhớ lại xong ——

——- Chẳng qua, vẫn là đối thoại như vậy, nhưng lúc này Tô Bạch cũng không nói ra câu trả lời như ban đầu.

Nàng nhìn dung mạo của hắn, sững sờ gật đầu một cái: “Khuyhnh quốc khuyhnh thành.”

Ngũ Hoàng tử không nói lời nào, nhìn Tô Bạch, trên mặt lộ vẻ ăn năn hối hận, hồi lâu nhắm mắt lại, lấy mạng che mặt trong tay Tô Bạch, trực tiếp vận công, lắt mình rời đi.

Chẳng qua Tô Bạch không biết có phải là ảo giác hay không, hình như nàng nghe thấy một tiếng thở dài từ trong không trung.

Nàng trở mắt đứng nguyên tại chỗ, cảm thấy Ngũ Hoàng tử lúc này và Ngũ Hoàng tử lúc trước không giống nhau. Phong cách không giống, đối đãi với nàng không giống, ngay cả phương thức nói chuyện cũng thay đổi.

——— chẳng lẽ đầu năm nay lưu hành nhân cách phân liệt sao? Miêu Miêu cũng như thế, Ngũ Hoàng tử cũng như thế, mọi người rốt cuộc là thế nào?

Tô Bạch cảm thấy trong lòng trống trải không rõ, rữ bả vai xoay người, tính rời đi.

Nhưng nàng không nghĩ Miêu Miêu lại đứng ở phía sau nàng, vẻ đau lòng nhìn nàng.

Tô Bạch chỉ cảm thấy đánh đòn cảnh cáo, có một loại cảm giác như hồng hạnh vượt tường trong nháy mắt xông vào tim nàng. Mặc dù loại cảm giác này chỉ như gió thoảng, nhưng nàng vẫn không nén được đỏ mặt lo lắng, ngay sau đó cũng nói cà lăm: “Miêu Miêu, Miêu Miêu, người, người, ái, người đừng đi, người định đi đâu?!”

Miêu Miêu không đợi nàng nói xong, liền dùng bộ mặt hắc ám xoay người định đi.

Tô Bạch vội vàng tiến lên, kéo tay hấn lại, vội la lên: “Miêu Miêu, người hãy nghe ta nói, cái đó, Ngũ Hoàng tử, Ngũ Hoàng tử vốn không có bốn cái răng hô. Ta chỉ đang an ủi hấn đừng quá đau lòng!”

Miêu Miêu kinh ngạc, còn chưa nói gì, chỉ đơn giản là dừng bước.

Tô Bạch thở dài, đi tới trước mặt hấn, nhìn hấn: “Miêu Miêu, người giận sao?”

Miêu Miêu rốt cuộc cúi đầu nhìn nàng, trong mắt có chút bi thương: “Nàng ở sau lưng ta trộm nam nhân!”

Tô Bạch co rút khóe miệng, vô tội lẫn thương hại nhìn hấn: “Cái này không gọi là trộm nam nhân.”

Miêu Miêu nán ná một phen, tức giận đi lên, bắt đầu gần như hung dữ: “Đây chính là trộm nam nhân! Ta tận mắt nhìn thấy, nàng đừng ngụy biện.”

Trên trán Tô Bạch có mấy vạch đen, giứt giứt khóe miệng, suy nghĩ không chấp nhận con sói nào đó, đưa tay nắm lấy tay hấn, muốn cùng hấn trở về trong viện.

Nhưng Miêu Miêu vẫn cố chấp đứng tại chỗ, bất động.

Tô Bạch quay đầu liền phát hiện mặt Miêu Miêu đang gần trong gang tấc, đưa tay tháo mạng che mặt của nàng, không lời giải thích hôn nàng mãnh liệt.

Ách! –Tô Bạch hít lấy hít để.

Đây là ảo giác?

Không không không, TMD không phải là ảo giác!

Động tác của Miêu Miêu rất khí phách, rất nhanh đã hút hết không khí trong miệng Tô Bạch. Nháy mắt Tô Bạch vô lực xụi lơ trong vòm ngực hấn, Miêu Miêu thuận thể ôm chặt lấy nàng, rời khỏi môi nàng, nhỏ giọng nói vào tai nàng: “Về sau không cho phép ở sau lưng ta trộm nam nhân.” - giọng điệu hết sức bi thương.

Nơi xa, hai nha hoàn lén núp trong bụi cỏ, nhìn một màn trước mắt này, nhỏ giọng bàn luận:

“Người nói xem, nữ nhân xấu xí như vậy sao lại có khả năng của được một đại nam nhân hoàn mỹ như vậy?”

“Hứ! Tám phần là sử dụng thủ đoạn hồ ly gì đó rồi!”

“Không, ta thấy không giống vậy, khẩu vị nam nhân hoàn mỹ có lẽ là càng xấu càng tốt.”

“A... Nếu như lúc này ta cũng gặp được một mỹ nam ngu ngốc như vậy, nhất định nằm mơ cũng cười...”

“Không được! Tại sao một mỹ nam lại bị một nữ nhân xấu xí này chiếm lấy! Nhất định phải cho nàng ta biết lễ độ một chút! Nếu không thật đúng là khinh thường chủ tử chúng ta rồi!”

“Được! Giống như nha đầu xấu xí nên gả cho Vinh thịnh heo sát vách hoặc Lý bánh bao đối diện!”

“Lý bánh bao đối diện với Trần Dã đậu hũ có vẻ khá xứng đôi!”

“Trần đậu hũ có một bà vợ đánh đá, nếu nàng ta gả cho Trần đậu hũ làm thiếp, nhất định là bà vợ sẽ không chịu đâu.”

“Bà vợ đánh đá? Lần trước người chặt chân của Trần đậu hũ là người vợ đánh đá kia sao? Trần đậu hũ sợ vợ, hẳn sao có thể nạp thiếp?”

“Yên tâm! Cứ để ta lo!”

“Vậy thì phải chờ xem người rồi.”

“Sau khi thành công, ta và người sẽ cùng nhau hầu hạ bên người mỹ nam!”

“A được được được...”

“Ha ha ha ha...”

.....

Vì vậy, cuộc sống thống khổ của Tô Bạch bắt đầu như vậy.

28. Chương 28: Trần Đậu Hũ

Miêu Miêu liếc mắt ra phía sau, gầm lên: “Là ai đang nói?”

Tô Bạch vội vàng kéo hẳn qua, trên mặt vẫn duy trì vẻ vô tội đáng yêu, ngoài miệng thì tận tình khuyên bảo: “Ở đây dù sao cũng đang là Vương phủ, không giống với khách điếm, nha hoàn đi qua đi lại cũng nhiều, giọng nói vang lớn như vậy cũng là chuyện bình thường.”

Miêu Miêu hừ lạnh một tiếng, nha hoàn sau lưng nhanh chóng quay trở về phủ nói về một con lừa ngu ngốc.

An bài gian phòng xong Miêu Miêu rất muốn ở chung với Tô Bạch trong một phòng, nhưng Tô Bạch nhất quyết phản đối rất cuộc cũng thỏa hiệp, trong gian phòng của mình. Nhưng điều kiện tiên quyết là hai gian phòng ngủ phải tương liên. Cho nên quản gia Vương phủ dứt khoát an bài một phòng cho Miêu Miêu và Tô Bạch ở trong sân, cũng tốt là có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Tô Bạch và Miêu Miêu trở về phòng của mình nghỉ ngơi. Cuộc sống này qua rất nhanh, mấy ngày ở đây thời gian trôi qua rất nhanh. Không thể không nói, cuộc sống làm sâu gạo vô cùng sung sướng. Nàng nhìn khoảnh không mờ mịt phía xa, quyết định đi tìm Ngũ Hoàng tử nói chuyện, có thể gặp Tiểu Hắc hay không.

Chẳng qua Tô Bạch mới ra khỏi phòng đã nhìn thấy Lâm Nhất Trinh canh giữ ở trong tiểu hoa viên của viện, lượn lờ ngắm hoa.

Mấy ngày nay Lâm Nhất Trinh thỉnh thoảng rảnh rỗi sẽ đến thăm nàng, trên mặt hồng quang tỏa sáng, nhìn là biết nàng là tiểu nữ nhân đang rơi vào bể tình.

Tô Bạch vội vàng đi lên trước, nói cười với nàng: “Nhất Trinh tỷ, tỷ và Lục Hoàng tử nói chuyện xong rồi sao?”

Lâm Nhất Trinh cười hết sức ngọt ngào: “Cái đồ nha đầu này lại nhạo báng ta rồi.”

Tô Bạch cười hắc hắc, nhìn nàng.

“Ta muốn thương lượng với muội một chuyện.” Lâm cô nương trên mặt đột nhiên đỏ lên, nhìn Tô Bạch.

Tô Bạch mở to mắt, tò mò: “Nhất Trinh tỷ cứ nói, đừng ngại.”

“Cô nương giang hồ không câu nệ tiểu tiết, hôm nay ta đã tìm được phu quân, và lại tình đầu ý hợp, hôn sự này cũng đã định rồi.” Lâm cô nương hết sức kiên định.

“Hả?” Tô Bạch mừng rỡ, nhanh như vậy đã định rồi? – Cái này...từ khi Lục Hoàng tử và Lâm Nhất Trinh gặp nhau lần đầu, tổng cộng chỉ có bảy ngày. Bảy ngày đã xác định một đoạn nhân duyên, hiệu suất này thật đúng là làm nàng có chút ửng phỏ không kịp.

“Hôn kỳ định vào 15 cuối tháng. bb, muội nhất định phải tham gia.” Lâm Nhất Trinh nắm tay nàng.

Tô Bạch nhìn Lâm Nhất Trinh cười rạng rỡ, lúc này cười nói: “Hôn lễ của Nhất Trinh tỷ, sao muội có thể bỏ qua chứ.” Chuyện báo thù chờ sau hôn lễ nói cũng không muộn.

Lâm Nhất Trinh mở cờ trong bụng: “Cứ quyết định như vậy đi, có chuyện gì chờ ta thành thân xong có thể làm tiếp cũng không muộn.”

Tô Bạch gật đầu, trong lòng cũng vui vẻ vì Lâm Nhất Trinh. Nàng ấy và Lục Hoàng tử thật đúng với ý trời tạo nên một đôi thân tiên tuyệt mỹ, số phận của Nhất Trinh bây giờ so với số phận thê thảm trong nguyên văn đã tốt hơn rất nhiều...

Chẳng qua không biết tại sao, trong lòng Tô Bạch luôn có cảm giác lo lắng mơ hồ, giống như có một cái trống nhỏ đánh vào trái tim nàng, khiến nàng khó có thể an tâm.

Sau khi tiễn Lâm Nhất Trinh đi, Tô Bạch cũng gấp rút đi tìm Ngũ Hoàng tử. Mặc dù kể từ hôm nàng vô ý thấy được dung mạo của hắn, hắn cũng không có xuất hiện trước mặt nàng, nhưng nàng cũng không lo lắng gấp gáp. Dung mạo đã bị nàng vạch trần, chỉ cần hắn không cần nàng chịu trách nhiệm, như vậy tất cả đều dễ bàn. *tỷ đúng là kẻ ảo tưởng*

Nghĩ như vậy nàng dứt khoát về phòng, buồn chán nằm trên giường đếm bạch lang.

Không để ý tới trời cũng đã tối, Tô Bạch sờ sờ cái bụng đói đến mức kêu ọc ọc, ngồi trước bàn chờ cơm ăn.

“Cốc cốc...” đúng lúc ngoài cửa có tiếng gõ cửa, chỉ nghe tiếng một nha hoàn ngoài cửa gọi: “Cô nương, Đào nhi đưa bữa tối cho cô đây.”

Tô Bạch tiến lên mở cửa để cho nàng ta đi vào.

Nàng ta lấy từ hộp đựng ra hai món đậu hũ rán và đậu hũ sốt bày ở trên bàn, cười tíu mắt nhìn Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn hai món ăn này, khoe miệng co quắp, háng giọng một cái, cố gắng để cho giọng của mình dễ nghe mà thân thiện một chút: “Tiểu Đào à, món ăn buổi trưa là đậu hũ nguyên chất, món ăn tối qua là đậu hũ sốt cay, trưa hôm qua là canh đậu hũ, ngày hôm trước là đậu hũ kho tàu và rau trộn đậu hũ, hôm nay lại là đậu hũ. Cái này...không biết có thể đổi một món không?” nàng thề, không phải là nàng ăn kiêng, mà là ăn nhiều đậu hũ nàng đã muốn ói rồi.

Đào nhi đột nhiên héch mảy, giọng điệu nghiêm túc khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa: “Cô nương, đậu hũ có chất dinh dưỡng rất tốt, mong rằng cô nương đừng bắt bẻ, nếu không Đào nhi sẽ không biết ăn nói thế nào với phòng bếp.”

Tô Bạch im lặng một hồi, gật đầu một cái, cầm muỗng lên đưa vào trong miệng.

Đào nhi này lại tiếp tục nói: “Đậu hũ này đều từ một cửa hàng, từ Vương phủ quẹo trái khoảng 100 thước rồi đi về phía tay phải khoảng 50 thước chính là cửa hiệu đậu hũ Trần ký của lão bản Trần đậu hũ.”

Tô Bạch giật giật khoe miệng, mồ hôi lạnh đầy mặt nghe Đào nhi kia nói. Nàng rốt cuộc không thể nào có hứng thú với tên đậu hũ từ miệng nàng ta, nhưng thấy Đào nhi đang đắm chìm diễn thuyết cho nên nàng ta dĩ nhiên sẽ không nhận thấy mồ hôi lạnh trên mặt Tô Bạch.

“Trần đậu hũ này là một ông trùm trong giới đậu hũ, chỉ trong mấy tháng gần gũi đã thành công đứng lên ở Lăng quốc, cũng nhanh chóng phát triển, tin rằng hắn nhất định sẽ trở nên lớn mạnh, trở thành một ngôi sao mới trong giới đậu hũ.”

Tô Bạch nuốt nuốt miếng đậu hũ cuối cùng trong miệng, rốt cuộc cũng mở miệng, cười cười với nàng ta: “Đào nhi, ta ăn xong rồi, người dọn dẹp đi.” - ngụ ý là con mẹ nó mau rút nhanh cho lão nương.

Đáng tiếc, Đào nhi làm gì có năng lực suy đoán và năng lực lý giải cao siêu như vậy, cho nên không tình nguyện chậm chậm dọn dẹp, vừa không từ bỏ ý định hỏi: “Cô nương, cô cảm thấy Trần đậu hũ thế nào?”

Tô Bạch mở trừng hai mắt, chẳng lẽ nàng nên cảm thấy Trần đậu hũ thế nào sao?

Nhưng nhìn thấy Đào nhi mở to mắt trông đợi, Tô Bạch thật sự không đành lòng nói quá mức tàn nhẫn, vì vậy không thể làm gì khác là cười mỉa nói: “Không tệ, không ngừng cố gắng, giới đậu hũ trong tương lai nhất định sẽ nằm trong tay hắn.”

Ai ngờ Đào nhi nghe vậy, bỗng nhiên cười tươi như hoa, lời nói tiếp theo cũng hết sức nhẹ nhàng: “Cô nương, như vậy ta sẽ nói chuyện với hắn.”

Tô Bạch sững sờ gật đầu một cái, nàng phải nói là nàng không dám, chẳng qua là tại sao nàng ta lại cao hứng như vậy?

Tô Bạch nhìn bóng lưng Đào nhi có chút khó hiểu. Ăn xong cơm tối, nàng lén chạy tới gian phòng Miêu Miêu, tính rình xem hắn đang làm gì.

Nhưng còn chưa đến gần, Tô Bạch đã ngửi thấy mùi thịt dê nướng nồng nặc, mùi vị đậm đà, thật đúng là mê hồn! Hoàn toàn đối lập với đồng đậu hũ trong bụng Tô Bạch!

Lúc này Tô Bạch hoàn toàn nổi giận – Tại sao Miêu Miêu có thể đường hoàng ăn thịt dê nướng, nàng mỗi ngày đều phải ăn đậu hũ?!

Có thiên lý hay không?

Nàng vừa định phá cửa vào trong tổ giác với Vương phủ là phân biệt đối xử liền nghe bên trong truyền tới một tiếng kêu diêm: “Um ~! Ghét ~! Công tử ngài ăn chậm một chút ~~, nếu khó thở, ta thật sự mạnh mẽ gì gì đâu

”

“Chẹp chẹp chẹp” thanh âm đáp trả nũng nịu này chính là tiếng gặm thịt khí phách khác thường.

Tô Bạch cả người tức giận! Cái này còn có vương pháp hay không, chẳng lẽ nhìn tướng mạo Miêu Miêu đẹp cho nên liền dùng thịt dê nướng để lung lạc tâm trí tên Miêu Miêu ngu ngốc kia sao!

Vì vậy lúc này nàng phá cửa, đứng ở cửa gió thổi xào xạc, hướng hai người trong phòng quát to một tiếng: “Yêu nghiệt! buông tên ngu ngốc kia ra!”

Tô Bạch cảm thấy hình tượng của mình lúc này vô cùng cao lớn

29. Chương 29: Cửa Hàng Đậu Hũ Trần Ký

Chỉ thấy trong phòng có một tiểu nha hoàn đang đánh mắt đưa tình nhìn Miêu Miêu miệng đầy dầu mỡ, Miêu Miêu mắt sáng nhìn đùi dê nướng trong tay, dường như miếng thịt dê còn đáng yêu mê người hơn Tô Bạch !

Tô Bạch đen mặt, từng bước đi về phía Miêu Miêu, đôi mắt thâm tình nhìn khối thịt dê trong tay Miêu Miêu, trố mắt đưa tay vượt qua thịt dê, há to miệng gặm một miếng.

Miêu Miêu tiếp tục nháy mắt, đáng vẻ kinh ngạc vô cùng đáng yêu.

Về mặt tiểu nha hoàn tối lại, lúc này lớn tiếng nói : “Cô nương sao phải giành thức ăn với nam nhân, không cảm thấy quá mất mặt sao ?”

Tô Bạch hừ lạnh một tiếng, nhìn nàng ta : “Là người ép ta.”

“Người !” gương mặt tiểu nha hoàn lúc đỏ lúc trắng hết sức đa dạng, không cãi lại được, cuối cùng chỉ giận dữ phất tay áo rời đi.

Tô Bạch nhìn theo bóng lưng của nàng ta, khoe miệng nâng lên nét cười.

Mắt thấy khung cảnh ngoài trời càng lúc càng mờ, Tô Bạch lo gặm thịt dê, không chú ý tới vẻ mặt lúc này của Miêu Miêu.

Chỉ thấy hai mắt càng lúc càng mờ mịt, đôi mắt đẹp không ngừng di chuyển, rốt cuộc không chống đỡ nổi, mắt tái đi đập đầu mạnh vào bàn. Một tiếng ‘phịch’ vang lên khiến Tô Bạch giật mình !

Tô Bạch cuối cùng cũng ngẩng đầu lên khỏi miếng thịt dê, nhìn Miêu Miêu đang hôn mê không hiểu, trong lòng lo lắng chuyển hẳn đến giường ! Nàng lấy một ly trà lạnh trên bàn, trực tiếp dội lên mặt Miêu Miêu, vỗ vỗ thật mạnh vào mặt Miêu Miêu, la lớn : “Miêu Miêu, Miêu Miêu người làm sao vậy, Miêu Miêu...”

“Hút ! Á, thật là đau....” lông mi Miêu Miêu rớt cuộc cũng động, tỉnh lại.

Tô Bạch nhìn hần, sững sốt. chỉ thấy lúc này Miêu Miêu lại biến đổi sang một phong cách khác, hiển nhiên là biến thành một tiểu bạch thỏ. Ít ngày trước Tô Bạch còn khóa tất cả các cửa sổ lại, không để Miêu Miêu có cơ hội sử dụng, cho nên không phát hiện hôm nay nàng mới được tận mắt chứng kiến !

Chỉ thấy hần nhìn Tô Bạch, cười khúc khích, nhỏ giọng gọi : “Bạch Bạch,” dáng vẻ này thật giống với dáng vẻ ăn thịt lúc này.

Tô Bạch thử dò hỏi : “Miêu Miêu ? Người...”

Không đợi Tô Bạch nói xong, Miêu Miêu tiếp tục cười khúc khích với nàng : “Bạch Bạch.”

— Tô Bạch coi như đã rõ ràng, ban ngày Miêu Miêu rất phách lối bá đạo, ban đêm sẽ biến thành một tiểu bạch thỏ đáng yêu. Nhưng TMD tính tình hần biến đổi như thế nào, sự thông minh của hần từ đầu đến cuối tương đương với đứa trẻ năm tuổi. Dáng vẻ si ngốc như trẻ con mãi mãi không đổi, mà đối với loại bệnh trạng này, theo y học chính là kém thông minh, trên giang hồ gọi là kẻ ngốc.

Ý thức trách nhiệm bỗng tràn ngập trong đầu Tô Bạch, là người giám hộ chịu trách nhiệm với hần. Vì vậy rất cần thiết vì tương lai của hần nàng phải giáo dục hần, cho dù con đường chông gai trước mắt, nàng cũng sẽ không từ bỏ, càng không thấy lâm nguy mà sợ !

Tô Bạch chụp lấy cái đầu Miêu Miêu cười khúc khích với hần, ánh mắt thương hại nói : “Miêu Miêu, từ nay về sau ta chính là mẹ ruột của ngươi.”

Miêu Miêu vẫn nhìn nàng, nhú mày : “Bạch Bạch, lần này đến lượt ta ôm nàng.”

Tô Bạch gãi gãi lỗ tai, những lời này sao nghe quen tai thế này ?

Quay lại cảnh trước đây :

—Miêu Miêu nhú mày, ôm nàng càng chặt hơn, nhỏ giọng nói vào tai nàng : “Hiện tại đến lượt ta ôm nàng.”

—— Hơi thở ấm áp phả từ miệng hần phả ra, từ từ quét vào trái tim nàng.

Chính là một câu nói như vậy đã khiến Tô Bạch lúc ấy vô cùng cảm động.

Nhưng cảnh tượng thay đổi, vẫn là người như vậy, vẫn là câu nói như thế, cảm động lúc đó không còn, còn dư lại tiếng thở dài trong lòng Tô Bạch.

——- Thì ra Miêu Miêu cũng chỉ biết tổng cộng từng này lời kịch.

Sóng mắt Miêu Miêu lưu chuyển, quả nhiên phong tình vạn chủng, cúi đầu cọ cọ vào cổ nàng, giọng hết sức đầm ấm đáng yêu : “Bạch Bạch, mỗi đêm ta đều ngủ ở cửa, cảm giác có chút lạnh.”

Tô Bạch trong lòng run lên, cúi đầu nhìn hần : “Cửa ?”

Miêu Miêu đương nhiên gật đầu một cái : “Nàng không cho ta vào phòng, ta dĩ nhiên muốn ngủ ở cửa.”

Tô Bạch trầm mặc, nàng không ngờ rằng buổi tối lúc mình ngủ, Miêu Miêu cũng ngủ ở cửa. Khó trách mấy đêm này nàng ngủ vô cùng tốt, thì ra là bởi vì có Miêu Miêu bảo vệ ở cửa.

Trong lòng nàng đau xót, đưa tay ôm cổ Miêu Miêu, nhẹ giọng nói : “Sau này sẽ không, sẽ không....”

Miêu Miêu cười hết sức dịu dàng, dưới ánh trăng vô cùng xinh đẹp.

Tô Bạch sờ sờ đầu hần : “Có dây thừng không ?”

“Có.” Miêu Miêu cười khúc khích lấy từ trong tủ ra.

Tô Bạch gật đầu một cái, nhận lấy, bắt đầu bận việc.

“Bạch Bạch, tại sao nàng phải cột tay ta và mép giường vào chung một chỗ ?”

“Bạch Bạch, tại sao nàng cũng phải trói chân ta ?”

“Bạch Bạch, nàng đi đâu, dây còn chưa cởi ra.... !”

“Phạch..... !” tiếng cửa khóa trái.

Miêu Miêu bị trối thành bánh chưng, nằm ở trên giường nhìn Miêu Miêu biến mất khỏi cửa phòng, một khắc biến mất kia nàng nhìn hấn tàn nhẫn nở nụ cười lạnh lùng, mị hoặc mà cuồng luyến nói : “Sáng mai ta tới cõi ra.”

Miêu Miêu cả đêm không ngủ, mắt sợ hãi nhìn bóng đêm xung quanh hấn, nhưng hấn cũng không thể nào tự kiềm chế trong đêm tối này.

Sáng hôm sau, Tô Bạch còn chưa tới. Nha hoàn đưa thức ăn đến gõ cửa, không để ý tới, tiếp tục giữ nguyên tình trạng như vậy.

Sáng hôm sau nữa, Tô Bạch vẫn chưa tới. Nha hoàn đưa thức ăn tới gõ cửa, giận giữ mắng mỏ cút đi, tiếp tục giữ nguyên hiện trạng.

Ngày thứ tư, Miêu Miêu hung hăng hít hà mùi trong không khí, giật mình nhận ra mùi của Tô Bạch trong phạm vi năm dặm đã trở nên vô cùng nhạt mới biết Tô Bạch đã xảy ra chuyện. Lúc này hấn tru một tiếng sói, sợi dây trên người tự đứt, tựa như một trang giấy, đá văng cánh cửa phòng, chạy thẳng tới nhà trước. Mái tóc bạch kim tung bay trong gió, bộ mặt tức giận, vụn vàng kéo Lục Hoàng tử đang chuẩn bị hôn lễ hỏi. Miêu Miêu nghiêng răng nói, Lục Hoàng tử tức giận, lúc này thông báo cho Ngũ Hoàng tử, Ngũ Hoàng tử dẫn theo Tô Hắc và một đội quân bắt đầu tìm kiếm khắp thành.

Trên đây là trải nghiệm của Miêu Miêu.

Tô Bạch vỗ tay một cái, trối Miêu Miêu hết sức ổn thỏa, lúc đóng cửa nững nịu nói cho hấn biết : “Tiểu Miêu Miêu, sáng mai ta tới cõi nhé.”

Tô Bạch trở về phòng của mình, nằm ở trên giường ngủ hết sức an bình.

Chỉ là đợi đến lúc nàng mở mắt.....

Nàng nhìn nhà ngói ở đây hoàn toàn xa lạ, bên cạnh mình là một đồng đậu nành đang ngâm trong nước, bên cạnh đậu nành là một tảng đá mài lớn, bên trên tảng đá mài lớn có một nam nhân râu ria tầm bốn mươi tuổi đang nhìn rất bỉ ổi.

Nàng mở trừng hai mắt, có chút không phản ứng kịp.

Lúc này động tác xay đậu nành của tên nam nhân râu ria kia cũng dừng lại, xoay người, cười với Tô Bạch, càng cười càng thấy bỉ ổi, bởi vì hàm răng của của hấn đều là màu đen.

Tô Bạch còn phản ứng không kịp.

Sau khi nam nhân râu ria cười với nàng xong, lại bắt tay vào làm, bộ mặt then thùng đi tới bên cạnh Tô Bạch, nhìn nàng, nhỏ giọng gọi : “Bà xã...”

Tô Bạch như bị trúng sét giữa trời quang, chẳng lẽ nàng lại xuyên qua ? Và còn là xuyên qua thành ‘Cường ép làm ruộng’ ?

“Bà xã, nàng yên tâm, ta sẽ không ghét bỏ nàng miệng rộng, nhà ta không có gì cả, chỉ là có rất nhiều đậu hũ, nàng cứ ăn hết mình, đừng khách khí...” Nam nhân râu ria nhìn nàng, vẻ mặt xấu hổ biến thành màu đen.

Tô Bạch nổi da gà khắp người, nàng cố gắng đứng lên, lại phát hiện người không chút sức lực, lắc đầu một cái, khuôn mặt kinh hãi : “Ta không phải vợ người, người nhận lầm người rồi !”

Nam nhân râu ria đen mặt khẽ mỉm cười, ngoắc ngoắc miệng coi như trò cười, nói với nàng : “Ta cho Đào nhi một lượng bạc, đã mua lại nàng rồi, cho nên bây giờ nàng là người của ta.”

Tô Bạch thề cho tới bây giờ nàng không có tức giận như vậy, là ai có thể tùy tiện mua bán người ? Còn có Hoàng thượng, còn có thiên lý, còn có luật pháp ?

Nàng nhìn hấn, giọng lạnh lùng : “Ta không phải vợ người, người nghĩ sai rồi !”

Nam nhân râu ria lộ vẻ bi thương, nén nhịn nói : “Bà xã hung dữ của ta đã bị Đào nhi cho tiền bỏ về quê rồi, tạm thời sẽ không trở về, ta có thể thừa dịp mấy ngày này chiêu nạp nàng làm tiểu thiếp, hôm nay đậu hũ ta bán ngon lắm, ta sẽ làm cho nàng hạnh phúc, bà xã !”

Tô Bạch mở to mắt, TMD ! Thì ra một nam nhân râu ria như vậy cũng không đến phiên nàng làm chính thất, nàng chỉ có thể làm tiểu thiếp?

“Người thật sự muốn lấy ta làm tiểu thiếp sao?” Tô Bạch nhìn hắn, mặt mũi quý dị, đột nhiên khẽ mỉm cười, nhìn hắn nhíu mày. “nói thật cho người biết, trên người ta đã không còn sạch sẽ, nhưng nếu người thật lòng muốn lấy ta, ta cũng không sao cả.”

Nam nhân râu ria trừng mắt nhìn, trố mắt nói: “Cái gì không sạch sẽ?”

Tô Bạch đá lông nheo với hắn: “Người cứ nói thử xem...”

Nam nhân râu ria run lên, vẻ mặt đưa đám nói: “Bà xã, nàng đừng nhìn ta như vậy, quá, quá xấu...”

Tô Bạch: “.....”

Nam nhân râu ria này thở dài: “Thôi, ngày khác đưa nàng trở về, cô nương xấu như vậy, ta thật không tiếp nhận nổi...”

Tô Bạch: “.....” hoàn toàn không cảm thấy vui mừng.

Hai người cứ như vậy qua mấy ngày, Tô Bạch mỗi ngày đều ở trong đồng đậu hũ nhìn hắn, thử dò xét nói: “Người sẽ không phải là Trần đậu hũ chứ?”

Nam nhân râu ria quay đầu, lắc đầu một cái: “Ta không phải họ Đậu.” (Thực ra dịch ra tiếng việt là Trần đậu hũ = họ Trần + đậu hũ, nhưng lão này lại nghe theo tiếng trung là Đậu hũ trần)

Tô Bạch cau mày.

“Chỉ là ta thường nghe người ta gọi ta như vậy.” nam nhân râu ria lại nói.

Tô Bạch: = !

Mãi cho đến ngày thứ tư, trong thành rốt cuộc có động tĩnh.

Tô Bạch thân thể lười biếng nằm ở cửa ra vào, một tí hơi sức cũng không có, không biết rốt cuộc bị trúng độc gì. Một đại mù đi qua trong miệng thốt ra lời giận dữ: “Lục Hoàng tử Ngũ Hoàng tử cùng hành động, không biết đang tìm thứ gì, nhìn từ xa đúng là kinh ngạc đến ngây người, sao lại có người đẹp đến như vậy!”

Tô Bạch héch mảy, trong lòng có chút vui mừng. Nàng thật sự thật sự rất nhớ tên ngu ngốc kia, coi như ban ngày hắn chỉ biết mắng nàng thích quyến rũ nam nhân, buổi tối nhìn nàng cười khúc khích gọi Bạch Bạch, nhưng nàng vẫn luôn không ngừng nghĩ đến hắn.

Đang suy nghĩ nơi xa xuất hiện một bóng dáng, tóc bạch kim tung bay, mắt phượng sắc bén, chạy như điên về phía Tô Bạch.

Phía sau hắn, có mấy dáng hình quen thuộc, hốc mắt Tô Bạch ê ẩm.

Thật xa, Miêu Miêu liếc nhìn nàng, hắn dừng lại ở cửa, nghiêng răng thì thầm: “Cửa tiệm đậu hũ trần ký?”

Đọc xong, ánh mắt hung ác bắn về phía Tô Bạch lệ nóng quanh tròng: “TMD! Thậm chí còn dám câu dẫn nam nhân đậu hũ!”

Tô Bạch: “.....=”

Lúc này Ngũ Hoàng tử, Lục Hoàng tử và Tô Hắc sau lưng Miêu Miêu cũng đuổi đến, Ngũ Hoàng tử che mặt nhìn Tô Bạch nói một hơi: “Thật may là mũi hắn tốt...”

Tô Bạch thờ ơ nhìn Miêu Miêu, khen ngợi: “Rất giống mũi chó...”

Vừa đúng lúc này, Trần đậu hũ nghe tiếng, từ trong nhà chạy ra. Sau khi thấy rõ người trước mắt, sững sốt, miếng đậu hũ trong tay rớt phịch xuống đất, trở nên nát bầy.

Mà Tô Hắc bên cạnh Ngũ Hoàng tử, thân hình lay động, giọng nói không thể tưởng tượng được nhìn Trần đậu hũ gọi: “Cha...”

30. Chương 30: Đây Mới Là Chân Tướng

Một tiếng ‘cha’ như vậy, làm ọi người ở đây sững sốt.

Tô Bạch liếc mắt nhìn Tiểu Hắc, lại nhìn Trần đậu hũ, từ khuôn mặt đến hàm răng của hai người, nhưng không có chút gì giống nhau?

Nàng nhìn Trần đậu hũ, không dám tin nói: “Tiểu Hắc, không phải đệ là con một sao?”

Trần đậu hũ nhìn Tô Hắc, hai mắt lệ nóng quanh tròn, cơ thể run rẩy đi tới trước mặt Tô Hắc, giọng khàn khàn nói: “Con, cha thực xin lỗi, thực xin lỗi con...”

Tô Hắc cũng khóc kịch liệt, trở tay ôm lấy Trần đậu hũ, nức nở nói: “Cha, có phải cha không quan tâm đến con nữa hay không....?”

Trần đậu hũ khóc bị thương, ôm Tô Hắc nước mắt đầm đìa: “Cha nhớ con, sao cha lại không nhớ con cơ chứ. Chỉ là cha thiếu tiền đánh bạc quá nhiều, cha cũng là bất đắc dĩ...”

Tô Hắc nghẹn ngào không thốt nên lời.

Tô Bạch đứng ở một bên, lặng yên, thì là Tiểu Hắc họ Trần, như vậy tên hắc lúc đầu phải là ‘Trần Nhị Sỏa’?

Hiện trường lừa bán thiếu nữ bỗng nhiên trở thành phụ tử gặp mặt, thực tế quá mức tàn khốc và vô tình, mọi người tại đây cũng bị chuyển biến trước mắt làm cho không thốt nên lời!

Có thể coi là Tiểu Hắc đã tìm được phụ thân của hắn, Tô Bạch hoàn toàn cảm thấy không vui mừng. Cái ý vị thế này là thế nào? Kết quả chắc chắn là Tiểu Hắc sẽ sống cùng với phụ thân, như thế sẽ không đi với nàng nữa, chứ đừng nói là thay nàng báo thù! Phụ thân của hắn ở chỗ này, tất nhiên hắn cũng ở chỗ này, phụ thân và Tô Bạch, Tiểu Hắc làm sao có thể bỏ phụ thân theo nàng đây?

Nghĩ như vậy, Tô Bạch cảm thấy hết sức đáng tiếc.

Tiểu Hắc thoát ra khỏi lồng ngực phụ thân của hắn, đưa tay lau nước mắt trên mặt, đi tới bên cạnh Tô Bạch khẽ giọng nói: “Tỷ tỷ, ta...”

Chuyện tiếp theo cũng như đã biết sẽ phát triển thế nào, nàng cần gì phải đi cưỡng cầu, nàng nhìn hắn mỉm cười, trong tiếng cười vẫn lẫn ba phần miễn cưỡng: “Nếu Tiểu Hắc đã tìm được phụ thân, vậy hãy sống chung một chỗ phụ thân hạnh phúc qua ngày.” Không bằng thuận nước dong thuyền, cũng thể hiện một phần nhân tình của mình.

Ánh mắt Tiểu Hắc sáng lên, nhìn nàng cảm kích.

Tô Bạch phát phát tay, ý bảo hắn quay lại bên Trần đậu hũ.

Lúc này Miêu Miêu tiến lên, trực tiếp nâng nàng lên, ôm nàng ở trong lồng ngực mình, nhú mày nhìn Tô Hắc và Trần đậu hũ, ương ngạnh nói: “Hai nam nhân đoàn tụ ở một chỗ, xem nàng có chết tâm không! Ngủ ngốc, nam nhân dưới vùng trời này, nàng chỉ có thể đến gần một mình ta!”

Tô Bạch nhắm mắt, mở mắt vô tội nhìn hắn như nhìn một tên ngốc.

Miêu Miêu hài lòng gật đầu cười: “Chính là vẻ mặt đấy, rất tốt, không nên cử động.”

Tô Bạch chỉ nhìn Miêu Miêu, vì vậy không nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của Ngũ Hoàng tử.

Nể tình Trần đậu hũ là phụ thân Tô Hắc, vì vậy việc cướp người náo nhiệt này kết thúc ở đây, Ngũ Hoàng tử và Lục Hoàng tử cũng không mở miệng trách phạt hắn.

Còn một khắc cuối cùng, Tô Bạch không nhịn được hướng Trần đậu hũ hỏi một câu nghi vấn nàng vẫn để trong lòng: “Tô Bạch thật là con ruột ông?”

Trong mắt Trần đậu hũ ngập ý vui mừng, đôi mắt hiền lành nhìn Tô Hắc, gật đầu cười, lộ ra hàm răng đen, nói: “Là máu mủ của ta, nhưng dung mạo nó không giống ta, giống mẹ nó. Mẫu thân nó lúc sinh nó đã.... Ai...” Dứt lời Trần đậu hũ thở dài nặng nề.

Tô Bạch gật đầu, không hề dừng lại nữa, đi thẳng.

Ngũ Hoàng tử lúc này gọi nàng, Tô Bạch tò mò quay đầu lại.

Hắn còn nheo mắt như trước kia, ánh mắt mê ly nhìn nàng hỏi: “Tây Môn cô nương, cô và Tiểu Hắc...?”

Tô Bạch lúc này ho khan một cái, nàng sao lại quên mất vụ này rồi!

Nàng nhìn Tiểu Hắc, mới từ từ nói: “Ta và Tiểu Hắc là quan hệ tỷ đệ kết nghĩa, không phải máu mủ.”

Ngũ Hoàng tử sáng tỏ: “Khó trách Bồn Vương tò mò, đáng đáp đệ đệ tuần tú như vậy, sao đáng đáp tỷ tỷ lại như ‘nhân thần cộng phần’ như vậy.”

Tô Bạch giật giật khóe miệng, xoay người.

Ngũ Hoàng tử lại nói: “Đã như vậy, Tiểu Hắc ta có thể để lại, không cần sự đồng ý của người.”

Tô Bạch giận dữ, sải bước rời đi.

Về trong phủ, chuyện mà Lục Hoàng tử làm trước tiên là đuổi nha hoàn kia ra khỏi phủ, Tô Bạch mặt không đổi nhìn bọn họ thất hồn lạc phách xách hành lý, trong lòng khê thở dài. Ăn đậu hũ nhiều ngày như vậy, nàng cuối cùng không phải chịu khổ nữa rồi!

Ngày tiếp theo rốt cuộc cũng sóng yên biển lặng, Miêu Miêu ôm nàng, nằm trên giường nhìn mây bay phiêu lãng ở ngoài cửa sổ, phong cảnh như tranh vẽ.

Đôi mắt Tô Bạch suy nghĩ mất hồn, nàng thật sự không nghĩ đến Tiểu Hắc có thể gặp được phụ thân ở Lăng quốc!

Nhưng cái này có thể trách ai, chỉ trách số mệnh nàng quá kém, quá xui xẻo.

Chỉ là coi như ít ra Tiểu Hắc không sao, nàng ít nhất còn có Miêu Miêu. Chờ sau khi hôn lễ kết thúc, nàng sẽ ngay lập tức rời đi. Mấy ngày nay Lâm Nhất Trinh về nhà đón cha mẹ, cho nên nàng cũng đã lâu không nhìn thấy nàng ấy. Chẳng qua tính toán ngày giờ, cũng đã nên quay lại rồi.

Lại đưa mắt nhìn khoảng không ngoài cửa sổ, Tô Bạch cảm thấy nàng thật sự cần tìm một cái gì đó để làm, tiêu phí một chút thời gian lãng phí. Vì vậy sau ngần ấy lần lừa gạt và dụ dỗ, rốt cuộc Miêu Miêu cũng về phòng ngủ trước, Tô Bạch cúi thấp lưng lén lút đi ra con đường hẹp trước tiên viện.

Trước mắt một bóng xanh trắng xẹt qua, một vạt áo tinh xảo nhẹ nhàng phiêu đảng. Cái mạng che mặt không che giấu nổi nét phong tình trên mặt, tất cả tư thái, mà Tô Bạch cũng sẽ không quên, coi như lúc này hắn che mặt nhưng dưới lớp sa mỏng là gương mặt khuynh đảo chúng sinh.

Chỉ thấy bóng dáng cao lớn, khí chất cao quý, ngẩng đầu nhìn Tô Bạch trực tiếp. Cặp mắt kia vẫn lun lun liếc nhìn đối.

——— Đấy lần đầu tiên nàng đơn độc gặp mặt sau khi chìm ngóng dung mạo Ngũ Hoàng tử.

Chỉ nghe thấy một tiếng thở dài nhẹ sau lưng sa mỏng của Ngũ Hoàng tử, rồi giọng thanh sau khi nàng chìm ngóng dung mạo hắn, đồng thời lộ ra bí ẩn bất ngờ.

Tô Bạch nháy mắt mỉm cười, không nói lời nào, chỉ nhìn hắn, chờ hắn mở miệng.

“Ty Môn cô nương, Bồn Vương...thực xin lỗi ngài.” Chưa từng nghĩ Ngũ Hoàng tử vừa mở miệng đã nói một câu không đầu không đuôi như vậy.

“Hả?” Tô Bạch theo bản năng cách xa hắn một bước, nhìn hắn đi phòng, “Chẳng lẽ ngài làm chuyện gì có lỗi với tri lương ta vì ta sao?”

Ngũ Hồng tử lè đầu một cái, tiếp tục nói: “Lúc Bổng Vương sinh ra đã có một người tin đơn rằng, dung mạo Bổng Vương khuynh nê khuynh thành, không người sinh kịp, chỉ l...”

“Chỉ là tất cả các công nương nhìn thấy người cũng sẽ yêu người su đậm, yêu không kim chế, ruột gan đứt từng khúc cui cùng chỉ còn cạch nháy vech đ?” Tô Bạch gật đầu, thuận thế nói.

Ngũ Hoàng tử nhìn nàng một cái, tiếp tục nói: “Chỉ là, phàm là người nhìn thấy dung mạo Bổng Vương, vận rủi sẽ quần lấy thân.”

Trời quang sét đánh, mặt Tô Bạch trở thành đen tối, không trách được! Không trách được kể từ hôm nàng chiêm ngưỡng dung mạo của hắn, vận rủi vẫn không rời nàng! Mặc kệ là bị Miêu Miêu ngộ nhận là hồng hạnh vượt tường, ăn đậu hũ nhiều ngày, cuối cùng là bị Trần đậu hũ nạp tiểu thiếp, cuối cùng đợi tới lúc Miêu Miêu tới cứu người, nhưng TMD hắn rời bỏ nàng trở về vòng tay cha hắn!

Thì ra tất cả đều là xui xẻo do nàng nhìn thấy dung mạo chân thực của Ngũ Hoàng tử.

Nàng run cả người, vội la lên: “Có giải pháp nào không?”

Ngũ Hoàng tử nhìn nàng một cái, không nhanh không chậm nói: “Vận rủi quần thân tất nhiên cũng có kỳ hạn, mỗi người khác nhau. Thuở nhỏ có bà vú chăm sóc Bổng Vương, bởi vì tò mò dung mạo của Bổng Vương, trượng phu đã bỏ trốn cùng người khác, nhi tử bị bọn buôn lậu bắt đi, đến nay vẫn không có tin tức, tiền bạc cùng cực gom góp vài chục năm cũng bị đạo tặc trộm mất, cuối cùng rơi vào tình cảnh gia đình tan nát. Từ lúc đó trở đi, Bổng Vương yêu cầu người ta làm bốn chiếc răng hô, muốn dịch dung, không muốn gây tội cho người khác.”

Tô Bạch run cả người càng mãnh liệt hơn, run run nói: “Vậy không biết, không biết vận rủi lúc này trên người ta có khó xóa tan hay không...”

Ngũ Hoàng tử bình tĩnh: “Nếu Bổng Vương xuất hiện trước mặt người, vận rủi trên người người nhất định tiêu tán. Nếu không Bổng Vương sao có thể đi tìm người.”

—— Tô Bạch xem như đã rõ ràng, thì ra mấy ngày trước hắn đến đây tìm nàng không phải do ngưỡng ngưỡng, càng không cần nàng chịu trách nhiệm, mà bởi vì vận rủi trên người nàng.

Nghĩ như vậy, Tô Bạch nghiêng răng, hung hăng nói: “Sao không sửa răng hô của người lại?”

Ngũ Hoàng tử hơi nhíu mày: “Sửa răng rất khó, nhưng Bổng Vương đã thúc giục người ta. Người yên tâm, không mấy ngày nữa sẽ mang răng giả về.”

Trước khi Ngũ Hoàng tử mang răng giả về, Tô Bạch cảm thấy Ngũ Hoàng tử chính là một phần tử kinh khủng, tốt nhất nên cách hắn càng xa càng tốt.

Nàng vừa định quay người đi, Ngũ Hoàng tử nói tiếp: “Mấy ngày gần đây trong kinh thành có một danh kỹ hết sức xinh đẹp, nghe nói tối nay sẽ lên đài biểu diễn, chỉ cần một trăm lượng. Người có hứng thú đi xem một lát không?”

Tô Bạch kinh ngạc: “Ngũ Hoàng tử sao lại muốn mời ta đi?” Chỉ là... danh kỹ ?

Ngũ Hoàng tử nhẹ nhàng cười một tiếng: “Bổng Vương chỉ muốn đền bù cho người, nếu như người không muốn đi, cũng không sao.” Dứt lời, xoay người định đi.

“Ta đi, tất nhiên ta sẽ đi!” Tô Bạch vội vàng gọi hắn lại, nói: “Danh kỹ là thế nào, tất nhiên ta phải đi để mở rộng tầm mắt !”

Dứt lời, như suy nghĩ điều gì đó.

Ngũ Hoàng tử gật đầu một cái, nghiêng đầu nói: “Buổi tối ta tới đón người.” Lời chưa dứt, người đã biến mất trong không khí.

Tô Bạch nhìn xa xăm, chép miệng..... danh kỹ ?

Chắc, chẳng lẽ trong thế giới này, ngoài Băng Tuyết muốn làm danh kỹ đệ nhất, còn có công nương nào ngu muội như Băng Tuyết, không chừa thủ đoạn sao ?

Tô Bạch cực kỳ hiếu kỳ với vị danh kỹ kia. Nàng thật sự sốt ruột, không thể chờ thêm một giây phút nào nữa, rốt cuộc là cô nương nào giống Băng Tuyết lãng phí tài năng bản thân, thỏa mãn con mắt người đời.

31. Chương 31: Băng Tuyết Xuất Trận

Trời tối nhanh, Tô Bạch thay một vạt áo màu đen, bịt mặt bằng cái mạng màu đen, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, đứng ở cửa viện đợi Ngũ Hoàng tử đến đón mình.

Miêu Miêu đứng cạnh nàng, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng, Tô Bạch nhìn hắn một cái, thở dài. Mặc dù hắn dịu dàng thế nào, thâm trầm thế nào, nhưng trí thông minh từ đầu đến cuối chỉ dừng lại ở mức năm tuổi.

Thử hỏi, có ai không có lương tâm đưa một đứa trẻ năm tuổi đến nơi hoa bướm? Cho nên Tô Bạch không tính dẫn hắn theo.

“Bạch Bạch, nàng định đi đâu?” Miêu Miêu nháy mắt, đôi mắt thấu đáo.

Tô Bạch: “Ặc, khụ, ta muốn ra ngoài một chuyến, người về phòng nghỉ ngơi đi, đợi ta về ta sẽ đến gặp người.”

Miêu Miêu nhướng mày, nhìn nàng: “Bạch Bạch muốn đi đâu ta cũng muốn đi. Bạch Bạch không mang ta theo, ta cũng sẽ trốn đi theo.” Trên mặt vẻ kiên định dứt khoát.

Tô Bạch nghiêng răng, giậm chân: “Người muốn đi?”

“Bạch Bạch đi đâu ta liền đến đó!”

————— Đây chính là tự hấn tìm!

Tô Bạch nhìn hắn, đột nhiên cười quỷ dị, không biết lúc Miêu Miêu nhìn thấy cảnh tượng thanh lâu, sẽ có cảm tưởng thế nào?

Miêu Miêu nhìn nàng, cơ thể đột nhiên run lên.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Ngũ Hoàng tử đã đi tới bên cửa chỗ Tô Bạch và Miêu Miêu.

Vẫn là chiếc xe ngựa dài, Tô Bạch nhìn chăm chú, lại thấy Lục Hoàng tử tao nhã lịch sự đang ngồi đối diện nàng, cười với nàng.

Tô Bạch sửng sốt, trong lòng bỗng nhiên có chút không thoải mái. Hắn đã có nhất trình tỹ, sao có thể đi ra ngoài trên hoa gheo nguyệt, Ngũ Hoàng tử đi thanh lâu tìm vui thú cũng không tính, dù sao hắn cũng không có gia thất, nhưng Lục Hoàng tử không giống hắn, sao có thể tùy tiện theo Ngũ Hoàng tử ra ngoài tìm thú vui!

Nghĩ như vậy, trong lòng Tô Bạch không vui đều thể hiện hết trên mặt. Nàng tựa người vào người Miêu Miêu, mắt nhìn hắn.

Ngũ Hoàng tử tiếp nhận ánh mắt, nhưng cũng không buồn, còn nhìn nàng cười nhạt, giải thích: “Thanh lâu này là do Hoàng tỹ ta lập nên, chỗ sinh sôi hoa khôi, nếu ta không đi, chỉ sợ sẽ thuyết giáo bên tai ta mấy tháng.”

“Hà?” Tô Bạch tò mò.

Ngũ Hoàng tử vẫn dùng đôi mắt mê ly nhìn nàng bổ sung: “Bổn vương thực ra cũng không có hứng thú với danh kỹ thanh lâu, nhưng do hoàng tỹ ép buộc, bổn vương không còn cách nào khác. Vả lại bổn vương đã từng đồng ý với hoàng tỹ sẽ dẫn hoa khôi xào ruột già của Hạ Lan quốc cho nàng ấy được diện kiến, để cho nàng xem thế gian này có nữ nhân nào xấu xí như bổn vương miêu tả hay không.”

————— Cho nên thực ra không phải hấn muốn đền bù cho nàng, mà là coi nàng như con khỉ để đùa bỡn, để cho người khác xem nàng như một truyện thuyết khôi hài!

Tô Bạch cảm thấy bản thân không những không tức giận, mà còn là vô cùng tức giận.

Nhưng xe ngựa đã chuyển bánh, nàng có hối hận cũng không kịp rồi.

Miêu Miêu ôm nàng, nhìn nàng cười vô hại. Trong lòng Tô Bạch đau xót. Quả nhiên chỉ có Miêu Miêu là toàn tâm toàn ý đối tốt với nàng, không chê nàng là kẻ xấu xí!

Nháy mắt, trong xe ngựa chỉ còn tiếng bánh xe.

Mà càng đi về phía trước, tiếng huyên náo càng lớn.

“Nghe nói danh kỹ này mị cốt trời cho, xinh đẹp tuyệt trần, thẳng thắn khiến xương cốt người cũng phải tê rần!”

“Bắp đùi trắng bóc, eo nhỏ mềm mại, thật là mị chết người!”

“Còn nữa còn nữa, cánh tay kiêu diễm nhỏ xinh, thật là giày vò người khác!”

“Thôi đi, đó là cái gì, ta đây còn chứng kiến hai cái kia của nàng.... Hắc hắc.... he he....”

—— Nghe đến đó, nàng chau mày lại. Cho một đám nam nhân bỉ ổi nhìn sạch thân thể mình, rõ là.... Tô Bạch lắc đầu một cái, thật là phí thời giờ!

“Vương gia, đã đến.” Lúc này thuộc hạ của Ngũ Hoàng tử thò đầu vào, cung kính nói.

Ngũ Hoàng tử gật đầu một cái, xuống xe ngựa. Lục Hoàng tử, Tô Bạch và Miêu Miêu cũng cùng nhau xuống, chỉ thấy đập vào mắt nàng là một tòa nhà cực kỳ xa hoa lộng lẫy, đèn lồng đỏ lớn treo cao hai bên, ngọn đèn tỏa sáng lan tỏa hầu hết khắp xung quanh. Giữa tòa nhà cao có một dòng ba chữ ‘Tầm Hoan các’, mà ở cửa lúc này người người lui tới, dĩ nhiên đều là nam tử hảo sắc.

Ngũ Hoàng tử và Lục Hoàng tử dĩ nhiên sẽ không giống với những khách quan khác, thuộc về người mình, cho nên Tô Bạch và Miêu Miêu cũng nhờ phúc của họ được ngồi ở phòng của tầng lầu cao cấp tao nhã nhất. Nhìn qua cửa sổ trong phòng, vừa vặn có thể nhìn thấy tất cả mọi việc đang xảy ra.

Lúc này sảnh đường đã đầy ắp người, ngay ở giữa là một khán đài cực kỳ chuyên nghiệp, có lẽ là nơi danh kỹ kia dùng.

Tô Bạch kéo kéo Miêu Miêu, cực kỳ khiêm tốn đứng trong góc phòng, yên lặng quan sát mọi thứ bên dưới. Ngũ Hoàng tử, Lục Hoàng tử vô cùng ăn ý ngồi ở bàn bên cạnh, từ từ thưởng thức trà.

Miêu Miêu nhìn khung cảnh ồn ào dưới kia, thắc mắc: “Bạch Bạch, bọn họ đang nói cái gì vậy?”

Tô Bạch mắt không hề chớp nói thẳng: “Bọn họ đang nhìn một kẻ màu mỡ, ăn nàng ngon lành.”

Miêu Miêu mở to mắt: “Trực tiếp ăn thịt?”

“Đúng! Ăn thịt! Trực tiếp ăn! Xương cũng không thừa!” Tô Bạch giận dữ.

Ánh mắt Miêu Miêu lúc này rất rối rắm, lại nhìn vào bầy người ở dưới kia, cảm giác hơi sợ.

Nhưng vào lúc này, phía dưới vang lên một hồi tiếng trúc, nghe hết sức cảm động! Khúc điệu có ba phần cố ý ôn nhu, bảy phần bài hát không có chút sơ sót, không phải khúc ‘tiểu hồng trần’ thì là gì?

Tô Bạch run người, theo bản năng úp mặt vào trong ngực Miêu Miêu, cả người nổi da gà. Biết hát thể loại này, ngoại trừ Băng Tuyết còn có ai vào đây?

Trên võ đài chỉ thấy một bóng dáng chậm rãi xuất hiện, một thân trong trắng không nhiễm trần, khó khăn nhìn lại, lại thật sự có mấy phần không khí trích tiên xuất trần! Tóc đen dài nhẹ nhàng tung bay, kéo lê trong không trung tạo thành một đường vòng cung. Ra sân xinh đẹp như vậy, chẳng những làm ọi người ở đây ngây ngốc, ngay cả Tô Bạch cũng có mấy phần khiếp sợ.

Âm nhạc vang lên nhàn nhạt, thật đúng là.... Vô cùng thành công khiến Tô Bạch nổi hết da gà!

Dĩ nhiên, nàng ta muốn ca hát, nàng không có ý kiến. Chỉ là, Tô Bạch càng tò mò hơn, tại sao Băng Tuyết lại xuất hiện ở chỗ này?

Vì nổi danh? Vì đắc lợi? Hay là vì....”

Càng nghĩ càng thấy không đúng, càng nghĩ càng thấy lo lắng, Tô Bạch cảm giác Băng Tuyết xuất hiện ở đây dĩ nhiên có âm mưu! Hoặc là nói rằng, nàng đồng ý Ngũ Hoàng tử đến đây xem danh kỹ này chính là một sai lầm!

Nhưng lúc này không để nàng hối hận, Tô Bạch liếc nhìn Ngũ Hoàng tử, Lục Hoàng tử vẫn bình tĩnh thưởng thức trà, rót cuộc mở miệng hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

Ngũ Hoàng tử nheo mắt, sờ sờ lỗ tai: “Cái gì thế nào?”

Lục Hoàng tử cười thoải mái: “Bài hát không tệ.”

Tô Bạch lấy lại bình tĩnh, tiếp tục xem diễn biến dưới đài.

Lúc này, một khúc hát thôi, Băng Tuyết đã đi ra. Đổi lại tú bà đi lên, nói một vài lời giới thiệu, đơn giản đó chính là nâng giá tiền lên, mọi người trên giang hồ kiếm miếng cơm ăn không dễ dàng, vân vân.... Sau khi mọi người ríu rít bày tỏ ‘lão tử có tiền’, tú bà rót cuộc vui về đi xuống đài, mà tiếng sáo đổi lại một bài hát trầm thấp.

Mà bài hát này, rõ ràng chính là Vương Phi.

Khụ, Tô Bạch không có nghiên cứu về ca khúc, cho nên cũng không rõ lắm về tên, nhưng nàng có thể xác định chính là Vương Phi ===

Lúc này Băng Tuyết thay một bộ đồ rực, hết sức xinh đẹp, lộng lẫy, lộ ra cả mắt cá chân nõn nà, cùng với cái rốn ẩn hiện bên hông.

Mà bấy người phía dưới muôn vàn, không ngừng vang lên những tiếng thét chói tai, không khí càng thêm hỗn loạn. Mọi người ríu rít móc ngân phiếu ra bỏ lên khán đài, tú bà đứng ở trong góc nhỏ đã sớm cười không khép nổi miệng.

Thật vất vả mới đợi nàng hát xong, tú bà vung tay lên, bày tỏ danh kỹ đã biểu diễn xong, muốn xem thì mời ngày mai lại đến, ca múa cũng có thể để ọi người xem.

Mặc dù mọi người đều tỏ ra tức giận, nhưng cũng không thể nói gì, từng người vẫn chưa thỏa mãn lưu luyến không rời hiện trường, tìm cô nương khác uống rượu.

Tô Bạch lúc này thở phào nhẹ nhõm, vừa muốn hỏi thăm Ngũ Hoàng tử có thể rời đi hay không, nhưng lúc này, gian phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Ngũ Hoàng tử đứng lên mở cửa, chỉ thấy một cô gái kiều mỹ định đi vào, nhanh chóng nắm lấy cánh tay Ngũ Hoàng tử, trong miệng vội nói liền thoảng, hoàn toàn không phù hợp với dáng vẻ bên ngoài: “Tối nay có thể kiếm được chừng năm ngàn lượng!” trong lời nói toàn là vui sướng.

Tô Bạch sáng tỏ, người này nhất định là hoàng tử rồi!

Không đợi Ngũ Hoàng tử nói, hoàng tử tiếp tục nói: “Ta đi gọi nàng, giúp các người tận hưởng.” Dứt lời, vội vàng xoay người, biến mất ở cửa.

Câu ‘không cần’ trong miệng Ngũ Hoàng tử còn chưa phun ra khỏi họng, nuốt cũng không trôi, cuối cùng không thể làm gì khác là nhìn Lục Hoàng tử cười, buông tay: “Gọi thì cứ gọi, tất nhiên là yêu cầu danh kỹ kia, nếu không hoàng tử sao có thể vô cớ cho nàng gặp bọn ta.”

Lục Hoàng tử gật đầu một cái: “Hoàng tử không bao giờ làm chuyện buồn chán.”

Tô Bạch nghe vậy, trong lòng căng thẳng.

32. Chương 32: Mùi Hương Nồng Đậm

Trong lúc Tô Bạch đang hoảng hốt, trong mũi truyền đến một mùi hương lạ lùng. Nàng nhướn mày, theo bản năng bịt mũi, lại để cho Miêu Miêu bịt miệng mũi, tránh ngửi quá lâu sẽ gây choáng váng đầu óc.

Vào lúc này, cửa mở to, chỉ thấy Băng Tuyết mặc một bộ y phục hồng phấn xinh đẹp, cổ trắng nõn ưu nhã, búi tóc đơn giản, hắt ở trên vành tai, hai mắt dưới ánh nến càng thêm mị hoặc. Nào đâu dáng vẻ chạt vạt

hôm đó, khuôn mặt chuyển sang vẻ thẹn thùng. Nếu không phải Tô Bạch từ đầu đã có ác cảm với nàng ta, lúc này nàng cũng đã bị nàng ta mê hoặc. Bình trà bưng trong tay lúc này đã bốc hơi.

Nàng ta lượn lờ đi tới trước mặt Ngũ Hoàng tử và Lục Hoàng tử, ưu nhã cúi chào, cười nói: “Mấy ngày không gặp, các hoàng tử có khỏe không?”

Theo nàng đi vào còn có một mùi hương nồng đậm, Lục Hoàng tử không nghe được gì, khẽ nhíu mày, vẫn ôn hòa như cũ, khẽ gật đầu với nàng: “Thì ra là Băng Tuyết cô nương, quả thật là tài hoa tuyệt sắc kinh diễm bốn vương.”

Ngũ Hoàng tử vẫn nheo mắt như cũ, không nói lời nào, phe phẩy ly nước trong tay, tâm trạng buồn chán.

Tô Bạch trốn trong góc phòng, bịt mũi mình càng kín, lẩm nhẩm một trăm lần ‘nàng ta không thấy ta, nàng ta không thấy ta’. Đáng tiếc lời nói của nàng không có hiệu quả, bởi vì ngay sau đó Băng Tuyết liền hướng tới nàng nở nụ cười: “Tây Môn cô nương, đã lâu không gặp.”

Chỉ là không biết trên mặt nàng ngoài mặt cười trong lòng không cười quá mức rõ ràng, ý lạnh trong mắt không kịp thu hồi hay trong lời nói căn bản ẩn giấu lời khinh thường?

Trong lòng Tô Bạch đối với lần này không có gì đáng nói. Nhưng mà nàng ta tới thì tới, tại sao còn mang theo phần son nồng đậm như vậy, chẳng lẽ nàng....! Không, không đúng, không phải như vậy.... Mùi thơm lạ lùng, mùi thơm lạ lùng.... Tô Bạch đột nhiên cảm thấy căng thẳng, tại sao mùi thơm lạ lùng này lại trở nên quen thuộc như vậy?

Nàng dựa người vào Miêu Miêu ở bên, cảm thấy trong lòng như có trống đập!

Băng Tuyết lại hướng Miêu Miêu cười một tiếng, khẽ gật đầu chào hỏi. Miêu Miêu dứt khoát nhắm nghiền hai mắt, không nói lời nào. Bởi vì dường như Miêu Miêu buổi tối dịu dàng, nhưng hẳn chỉ dịu dàng với mỗi Tô Bạch mà thôi. Đối với những người khác hẳn vô cùng thờ ơ, hoặc nói đơn giản là có chút cự tuyệt, tương tự như lời nói ‘cút, phiền toái’/ Nhưng mà điều này cũng đã coi như là một phương thức dịu dàng của hắn. Nếu là ban ngày, người nào nói lời nhảm chán với hắn, hắn nhất định sẽ nổi giận dưng dưng. *chém chết ả Băng Tuyết!!!*

Băng Tuyết đặt lên bàn bộ trà cụ cầm trong tay, theo thứ tự Ngũ Hoàng tử, Lục Hoàng tử rồi xoay người hướng Miêu Miêu và Tô Bạch nói: “Cô nương, công tử nếu không ghét bỏ, mời nếm thử tay nghề pha trà của Băng Tuyết một chút.”

Tô Bạch nắm chặt cánh tay Miêu Miêu, lấy lại bình tĩnh, lắc đầu, từ từ đi đến.

Băng Tuyết vừa cười một tiếng, cầm bình trà trong tay rót đầy chén, giọng rất vui vẻ: “Các vị, thử xem mùi vị thế nào.”

Mùi hương trong mũi càng ngày càng nồng nặc, Tô Bạch thật sự không có tâm trạng thưởng trà, nàng cảm thấy đầu óc choáng váng, không biết là vì nén hương này mùi quá nồng đậm hay thật ra là có độc?

——— Độc!

Tô Bạch giật mình! Độc! —— Nàng rốt cuộc cũng nghĩ tới, nén hương này rốt cuộc cũng dùng để làm gì! Chỉ cần một nén hương này, không có độc, nhưng càng khiến người ta xa xắm mặt mày, có thể sinh ảo giác, lảo đảo đối phương là người trong lòng mình, từ đó thú tính bộc phát, lẫn lộn với đối phương vô số lần!

Độc này của Băng Tuyết là thần y cho nàng, mà nàng dùng cho nam nhân của mình, chính là để kiểm tra xem đối phương có thật lòng với mình không. Nếu là thật lòng, như vậy người xuất hiện trước mắt hẳn dĩ nhiên sẽ là Băng Tuyết. Nhưng nếu trong miệng hắn không thể nói ra tên tuổi Băng Tuyết, như vậy nam nhân kia không chung tình với Băng Tuyết.

——— Chưa từng nghĩ, nàng ta lại dùng nó ở nơi này!

Tô Bạch cả người run rẩy, nếu Ngũ Hoàng tử, Lục Hoàng tử và Miêu Miêu đều trúng độc, nên làm thế nào cho phải?

“Băng Tuyết cô nương thật khéo tay, chỉ là không biết thân thể cô nương đã khôi phục chút nào chưa?” Lục Hoàng tử thản nhiên lên tiếng.

Tô Bạch thấy trong mắt Băng Tuyết nhanh chóng xẹt qua một tia bi thương, nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy gì nữa, giọng nhẹ nhàng nói: “Nhờ Lục Hoàng tử quan tâm, Băng Tuyết đã khôi phục như thường, ngược lại trong lòng thường xuyên nghe người ta nói Lục Hoàng tử thiên nhân chi tử, tài năng vô song, trong lòng vô cùng sùng bái.

Lục Hoàng tử cười đáp trả, không nói thêm gì nữa.

Lời nói này khiến Tô Bạch cảm thấy hết sức không thoải mái. Đây không phải là quyền rũ thì là gì? ! Nàng liếc trộm Lục Hoàng tử, thật may là, hắn không trúng độc của Băng Tuyết, không bị nàng ta si mê, nếu không nhất định sẽ khiến Lâm Nhất Trinh rời bỏ hắn, tránh cho nhất trinh khó có thể kiểm chế!

Nhưng trước mắt không phải là thời điểm lo lắng! Tô Bạch chăm chú nhìn bốn cái ly trên bàn, khoan dung trong lòng rồi cuộc cũng nhìn vào trong chén. Cau mày đi tới xem, vẫn là cảm thấy Lục Hoàng tử có khả năng nhất. Lần này Băng Tuyết trở lại, nhất định là báo thù giúp tiểu bảo bảo của nàng ta, như vậy nếu muốn trả thù Lâm Nhất Trinh, tất nhiên hành hạ Lục Hoàng tử là thủ đoạn nhất! Nhìn lại Băng Tuyết lúc này, một bộ y phục màu đỏ, không phải rất giống y phục Lâm Nhất Trinh ngày thường vẫn mặc sao!

Nghĩ như vậy, Tô Bạch cũng không để ý mặt mũi, đứng dậy đi lên.

Ngũ Hoàng tử, Lục Hoàng tử lúc này cùng cầm ly lên, ý muốn thưởng thức, nhìn Tô Bạch đứng lên, cũng ngừng lại, tò mò nhìn nàng.

Tô Bạch nghiêng rằng, đưa tay đoạt cái ly trong tay Lục Hoàng tử, nhắm mắt nghiêng rằng gạt mạng che mặt sang một bên, ngửa đầu uống! TMD! Nàng không vào địa ngục thì ai vào!

Sau khi uống xong, nàng đặt cái ly nặng nề xuống, nhìn Băng Tuyết đột nhiên không phản ứng kịp nghiêng rằng nói: “Tay nghề không tệ! Băng Tuyết TMD!”

Lục Hoàng tử nhìn chiếc ly rỗng tuếch trong tay, sững sờ một chút, Ngũ Hoàng tử cũng trừng mắt, trở mắt nhìn. Về phần Miêu Miêu, vẫn là tò mò nhìn nàng.

Tô Bạch suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy không chỉ có Lục Hoàng tử có khả năng, Ngũ Hoàng tử cũng có khả năng rất lớn. Đêm đó hắn không ra tay cứu giúp Băng Tuyết, Băng Tuyết hoàn toàn có lý do ghi hận trong lòng. Về phần Miêu Miêu càng không cần phải nói, Miêu Miêu bộ dạng xinh đẹp, hơn nữa đêm hôm đó trực tiếp biến thân trước mặt mọi người, trước đây Băng Tuyết rất muốn có được Miêu Miêu, là nàng không đưa cho, cho nên đã không làm thì thôi, đã làm thì phải dứt khoát quyết liệt, trực tiếp thực hiện thủ đoạn gạo nấu thành cơm!

Nếu nàng đã uống một ly, cần gì suy nghĩ vấn đề hai ly! Cùng lắm đến lúc đó uống nhiều nước bọt Miêu Miêu cũng được!

Vì vậy mọi người chỉ thấy Tô Bạch duỗi tay ra, uống hết ba ly trà đầy, một giọt không lưu!

Ngũ Hoàng tử nheo mắt nhìn nàng, nhạo báng: “Nếu như Tây Môn cô nương khát, trực tiếp bảo người ta pha nhiều trà hơn một chút, cần gì tranh giành ly trà với người khác.”

Lục Hoàng tử còn cười: “Uống thì uống, Ty Mn c nơng vui về l tt rồi.”

Miu Miu lo lng ni: “Bạch Bạch, nng rt kht sao?”

T Bạch thờ ơ, đi mt sc bén nhn Băng Tuyết, khng ni g.

Mặt Băng Tuyết lúc ný đã trng bệch, lo lng nhn T Bạch, sc mặt nh biến thnh gan heo! Nng ta từ từ đứng ln, nhn T Bạch.

T Bạch cười nhạt một tiếng: “Khng nghĩ ti ngơi cũng c th dùng thủ đoạn hạ lu nh vậy, thật l bội phục.”

Ngụy trang trn mặt Băng Tuyết rt cuộc cũng khng duy tr độc nữa, trong mt chứa đầy nc mt, hét to vo mặt nng: “L nng ta giết chết tiu bảo bảo của ta! L nng ta khiến ta sảy thai!! Ta khng th c con... cũng khng th lm mấu thn...đời ný...cũng khng th lm mấu thn... » Tm trạng nng ta rt kích động, nhn nng ln tiếng t co, gng nh đã trút hết năng lực bản thn.

T Bạch hít su một hơi, nhn nng tỉnh to ni : « L ngời qu ph trông ti năng, nếu khng phải l ngời, nng đã thnh thn vi gio chủ. »

Băng Tuyết nghe vậy, cng kích động : « Ta thật lòng thương hn, tại sao khng mun bỏ qua cho ta. Đứa bé của ta v tội, nhng nng ta đã giết chết đứa bé của ta ! » Gương mặt xinh đẹp rực rỡ như vậy giờ trở nên vô cùng dữ tợn.

Tô Bạch lắc đầu, cười khổ : « Đây cũng là do người sẵn sàng nhận lấy không phải sao, nếu không vì sao người phải giấu giếm Lâm Nhất Trinh là người đang có thai, người hoàn toàn có thể nói cho nàng biết, để nàng tha thứ cho người. »

Không đợi Băng Tuyết nói tiếp, Tô Bạch tiếp bạch : « Trong lòng người ôm một tia may mắn lắm tới, muốn mượn cái chết của đứa bé kích thích nam nhân của người, để bọn họ đi giết Lâm Nhất Trinh ? Trong lòng tự hỏi, ý nghĩ như vậy, người chưa từng nghĩ đến sao ? Nếu không phải Lâm Nhất Trinh bị Lục Hoàng tử nhìn trúng, sẽ không trở thành Lục Hoàng phi, lúc này người sao có thể lỗ mãng ra tay cơ chứ ? Thứ cho ta nói một câu, sợ rằng lúc này người xuất hiện nơi này, nhưng cũng chỉ là vì để Lục Hoàng tử yêu người, khiến Lâm Nhất Trinh đứt từng khúc ruột, buồn tha hẫn ? Mà Lâm Nhất Trinh chỉ cần không trở thành Hoàng phi, bản thân người sẽ có muôn vàn mưu kế và thủ đoạn chấm dứt cuộc đời Lâm Nhất Trinh.... Người nói xem, ta nói có đúng không ? »

Tô Bạch nhìn nàng, mặt không đổi.

Lục Hoàng tử nghe vậy, trong nháy mắt mở to mắt không dám tin nhìn Băng Tuyết.

Băng Tuyết bỗng nhiên thẹn quá hóa giận, phản bác : « Tây Môn cô nương thật biết nói đùa ! Băng Tuyết ta có tài đức gì để có thể để Lục Hoàng tử yêu ta ! Chẳng lẽ cô nương cảm thấy Lục Hoàng tử là kiểu người sa vào sắc đẹp sao ? ! »

Tô Bạch nghe vậy, cười lớn một tiếng, nhìn nàng, giọng càng lạnh hơn : « Trên người người là mị hương, loại không độc, nhưng nếu thêm một vị dẫn, đó chính là mị độc mạnh nhất thế gian. Mặc kệ người trước mắt là ai, kẻ trúng độc sẽ coi đối phương là người mình thích nhất, từ đó sinh ra sai lầm. Băng Tuyết cô nương nói xem ta nói có đúng không ? » Dứt lời, Tô Bạch cảm thấy cả người bắt đầu bốc lên khí nóng.

Băng Tuyết hoảng hốt, mở to mắt không dám tin : « Người ! Người làm sao biết được ! »

Mặt Tô Bạch đã bị đốt thành màu đỏ, nàng đưa tay vịn mép bàn, nhìn nàng ta, há mồm thở dốc, đứt quãng nói : « Ta, ta làm sao mà biết được, người không phải....để ý tới, nhưng là, người đang làm, trời đang nhìn.... » Dứt lời, người trước mắt nàng dần trở nên mơ hồ không rõ.

Lục Hoàng tử nhìn Băng Tuyết ngày thường đều mang vẻ mặt ôn hòa, tức giận : « Độc ? Băng Tuyết cô nương thật to gan, bốn vương hầu gì cũng là người của Hoàng thất, người thật sự cho rằng bốn vương sẽ làm gì người ? »

Ngũ Hoàng tử nghe vậy, neho mắt, trên mặt mang theo một tầng nguy hiểm : « Lục đệ chó nổi giận, cô nương như vậy, cứ nhốt nàng ta vào địa lao là tốt rồi, đừng tức giận rồi hại đến thân thể. »

Băng Tuyết giận quá, đưa tay chỉ Ngũ Hoàng tử, quát thẳng : « Nước thánh của Lăng quốc các người có cái gì hay, bọn họ uống nước xong, tuy nói cánh tay đã khôi phục như bình thường, nhưng võ công lại mất hết, làm gì còn truyền thuyết thần kỳ như vậy ! »

===== Cho nên, đây mới là nguyên nhân Băng Tuyết trở lại kỹ viện lần nữa sao ? Một là đến gần Lục Hoàng tử, hai là vì hai nam nhân của nàng đã mất võ công, đã trở thành phế nhân ?

Trong một khắc cuối cùng Tô Bạch còn giữ vững tỉnh táo, nàng nghĩ, nước thánh này quả thật không có tác dụng gì, người xem Miêu Miêu mặc dù biến thành người, nhưng trí thông minh của hắn chỉ có năm tuổi thôi... Thật sự quá bi thương !

Vì vậy, phát triển tiếp theo, đã không chịu được sự khống chế của đại não Tô Bạch.

Nhiệt độ cả người thiếu chút nữa đã làm nàng trở nên điên dại, sắc mặt trở nên đỏ thẫm, đôi mắt cũng trở thành màu hồng ! Chỉ thấy nàng mở to mắt, chăm chú nhìn lên, phát hiện bốn người đang đứng trước mặt, mỗi người đều là Miêu Miêu !

« TMD ! Miêu Miêu.... Miêu Miêu của ta..... Làm sao có nhiều Miêu Miêu như vậy... » Nàng nhìn một vòng qua gian phòng, nổi giận ! đi tới mấy ‘Miêu Miêu’ trước mặt kia, đưa tay lên muốn xé toang đi, muốn nhìn đối phương một chút, có phải đang đeo mặt nạ người không.

Băng Tuyết nhìn thấy Tô Bạch tới bầu mặt mình, lúc này vươn tay tát một cái.

Miêu Miêu nhìn thấy, nào có chịu, lúc này bay đến, đẩy nàng ta vào trong một góc phòng !

Bên trong gian phòng, Ngũ Hoàng tử và Lục Hoàng tử nhìn Băng Tuyết té xuống đất, liếc nhìn nhau, phân phó người nhốt nàng ta vào trong ngục.

Mà Miêu Miêu đưa tay ôm lấy cả người Tô Bạch đang nóng đến dọa người, phi thân bay ra khỏi phòng....

33. Chương 33: Gặp Lại Lão Đầu Mắt Gà

Tô Bạch xấu xa đưa bàn tay nhỏ bé sờ loạn lồng ngực cường tráng của Miêu Miêu, lúc này, một bàn tay bỗng bắt lấy tay nàng, tà mị nói : “Cái người này đúng là tiểu yêu tinh!”

Ta đập chết người cái đồ cặn bã! Cảnh tượng như vậy chỉ xảy ra ở trong ‘Vương Gia XXX Vương Phi’ có được không!!

Chúng ta hoàn toàn có lý do tin tưởng, theo tính tình khí phách của Tô Bạch, hoàn toàn sẽ bỏ qua cảnh tượng ở trên.

Cho nên, tình huống thật là....

Miêu Miêu ôm nàng vào lòng, lo lắng nhìn nàng. Nhưng Tô Bạch không biết Miêu Miêu đang lo lắng, lộ ra ngoài đôi mắt. Nàng dính chặt đôi môi cực nóng vào vành tai Miêu Miêu, cách một lớp sa của mạng che mặt. Vành tai Miêu Miêu lạnh lạnh, rất thoải mái, Tô Bạch dứt khoát trực tiếp nói vào trong tai.

Nàng ôm lấy cổ hắn, ghé vào lỗ tai hắn khàn khàn giọng nói nhỏ : “Miêu Miêu, người cũng không muốn ta.”

Lý trí nàng đã sớm không còn ở đây chỉ muốn tổng khứ nhiệt độ cơ thể hoàn toàn ra ngoài. Nàng đưa tay vào trong vạt áo của hắn, vuốt ve lồng ngực Miêu Miêu, đôi môi chuyển dần từ vành tai đến cổ, mút nhẹ nhàng thỏa thích!

Miêu Miêu chân bước lảo đảo, chỉ cảm thấy cả người đầm đìa mồ hôi, có chút mơ màng, lúc này càng chạy vững bước, ôm nàng xông vào trong sân phủ Vương gia.

Hắn thả Tô Bạch trên giường, xoay người muốn đến bàn lấy cho Tô Bạch một cốc nước hạ hỏa. Nhưng Tô Bạch đưa hai tay bắt tay hắn lại, nặng nề kéo hắn vào trong ngực. vì vậy Miêu Miêu nhanh chóng ngã xuống giường, trực tiếp nằm trên người nàng.

Ánh mắt Tô Bạch chỉ thấy khuôn mặt tuyệt đại phong hoa của Miêu Miêu, nàng đưa tay đến hông Miêu Miêu, rút dây thắt lưng của hắn, từ từ đẩy áo của hắn, vừa nhìn hắn nhỏ giọng gọi tên hắn : “Miêu Miêu...”

Miêu Miêu chỉ cảm thấy trống ngực mình đập thành thịch, trên trán rịn đầy mồ hôi. Hắn cảm thấy trong cơ thể mình như có một ngọn lửa đang đốt cháy, nhưng hắn rốt cuộc không biết mình nên làm gì.

“Bạch Bạch, ta...” trên trán Miêu Miêu đầy mồ hôi gọi tên Tô Bạch.

Tô Bạch cởi sạch y phục trên người mình, thân thể trắng như tuyết hoàn toàn lộ ra ngoài. Nàng dính sát trên người Miêu Miêu, lại di chuyển biến thành nữ trên nam dưới. *oái, tỷ quá bá đạo, cũng vì sói ca chỉ...năm tuổi!!*

Nàng nằm trên người Miêu Miêu, tìm đúng vị trí từ từ hạ xuống.

Trong nháy mắt thân thể bị xé mở khiến nàng đau đớn toàn thân, kêu to thành tiếng!

Nháy mắt, Miêu Miêu như bay lên tận trời xanh. Lý trí của hắn cũng không còn ở đây, nhưng theo bản năng, hình như mơ hồ biết nên làm gì tiếp theo, hắn ôm cơ thể trần truồng của Tô Bạch vào trong lồng ngực, lật ngược nàng xuống dưới cơ thể mình, cúi đầu hung hăng hôn môi nàng, lại dần chuyển đến cổ nàng, dùng răng nhẹ nhàng gặm nuốt, dời xuống trước ngực nàng, mút thỏa thích. Hắn nhắm mắt, mùi hương trên người Tô Bạch thơm như vậy, hắn không thể không chế nổi, di chuyển trên người nàng.

Có một số việc không cần dạy, vốn là bản năng.

Tô Bạch phối hợp nhịp nhàng với cơ thể hắn, ánh trắng nhẹ nhàng rải vào trong phòng, giống như một lớp chăn mỏng.

Cũng không biết rốt cuộc lặp lại bao nhiêu lần, lý trí Tô Bạch cũng dần quay về, rồi mơ màng, mị hoặc trong cơ thể dường như đã được giải thoát, có lẽ còn không có, có lẽ chỉ là nàng đơn thuần mê luyện thân thể Miêu Miêu, hay là nàng không nguyện chấp nhận thực tế không muốn tỉnh lại.

Lần cuối đạt tới đỉnh điểm, nàng rút cuộc buông hắn ra, đẩy hắn cashc mình một chút.

Mãi cho đến thật lâu sau, Tô Bạch mới chịu mở mắt ra. Lúc này ngoài cửa sổ đã bắt đầu bình minh, Tô Bạch thử đứng lên, phát hiện cơ thể vô cùng đau đớn, nơi nào đó càng thêm rất đau. Nàng nhìn lên đỉnh giường, không nói lời nào. Nàng biết Miêu Miêu ở bên người nàng đang nhìn nàng, thậm chí nàng có thể tưởng tượng ra ánh mắt ngây thơ vô tội. Nhưng nàng không muốn nói chuyện với hắn.

Không phải bởi vì khổ sở, cũng không phải bởi vì giận dữ, mà là nàng bỗng nhiên cảm thấy có chút thương cảm.

Miêu Miêu không hiểu cái gì, trí thông minh chỉ dừng lại ở mức năm tuổi, nàng sao có thể thành thân với hắn? Sau đó còn sinh ra một sói con, trí thông minh dừng lại ở mức ba tuổi như phụ thân nó sao?

Tô Bạch cảm thấy cực kỳ giận dữ, trong mắt có chút chua xót, muốn khóc.

Nàng biết mình không thể rời khỏi Miêu Miêu, nhưng nàng cũng biết trí thông minh quá thấp, thấp đến mức nàng có thể làm mẹ hắn.

Lúc này Miêu Miêu đưa tay ra, ôm nàng ở trong lòng nàng. Hắn nhẹ giọng nói bên tai nàng : “Bạch Bạch, nàng...vẫn khỏe chứ...” Trong giọng nói rõ ràng đang rất sợ hãi.

Hồi lâu, Tô Bạch mới nhỏ giọng trả lời, “Có một một chút, ta...ngủ trước đã.”

Dứt lời, liền nhắm mắt, âm thầm lọt vào mộng đẹp.

Chỉ là khi nàng mở mắt lại lần nữa, lọt vào tầm mắt nàng không phải không gian quen thuộc, mà là một không gian trắng sáng.

Nàng sửng sốt, chỗ này là nơi nào mà trắng sáng quỷ dị như vậy, thế nhưng có chút cảm giác quen thuộc.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một ánh sáng chói mắt, Tô Bạch theo bản năng lấy tay che lại, đợi khi ánh sáng tan biến, xuất hiện trước mặt nàng là một lão đầu đầu tóc bạc phơ, trên mặt đầy nếp nhăn!

Chậc, không phải là lão đầu giả trang Miêu Miêu xuất hiện lần trước thì là ai!

Tô Bạch nhìn đôi mắt gà của hắn, lúc này theo bản năng lui về sau một bước, vẻ phòng bị nói với hắn : “Người không phải là Miêu Miêu! Đừng hòng gạt ta lần nữa!”

Lão đầu bỗng trở nên nghiêm túc, đầu còn đáng vẻ khinh nhờn và sung sướng lần trước nữa.

Chỉ thấy lão nhìn nàng, thở dài : “A Phi, hắn...”

“A Phi?” Tô Bạch sửng sốt, sau đó phản ứng kịp, Miêu Miêu từng nói cho nàng biết, tên của hắn là Văn Nhân Phi.

“Sự thông minh của hắn, ai~!” lão đầu càng nhú chặt mày hơn.

Nghe vậy, Tô Bạch cũng trầm mặc. Nếu không phải trí thông minh của Miêu Miêu thấp như thế, nàng có thể cũng thoải mái hơn một chút?

“Đều là do cái tên bán đậu hũ đó!! Nếu không phải hần, Miêu Miêu cũng không biến thành như vậy!!” Lão đầu bỗng nhiên giật dữ.

“Hả? Tên bán đậu hũ?” Tô Bạch còn sững sốt, mở to hai mắt.

“Người xem!” Lão đầu vung tay lên, chỉ thấy trên khoảng không trắng như tuyết bỗng nhiên xuất hiện một màn ảnh lớn!

Mà trong màn ảnh....

Ta đánh chết người lão bắt tử! Gần trăm tuổi đầu còn đùa bốn tiểu cô nương! À? Bảo người đùa bốn! Bảo người đùa bốn! Lão nương bảo người đùa bốn!” Trong tay một người đàn bà đánh đá cầm một cây chổi, từng phát từng phát đánh trên người một nam nhân.

Nam nhân kia quay đầu lại, nhìn về phía người đàn bà đánh đá. Mà lúc này Tô Bạch rốt cuộc cũng nhìn rõ mặt của nam nhân kia, bỗng nhiên nhận ra đó chính là... Trần đậu hũ!

Bởi vì người đàn bà đánh đá vẫn đuổi đánh, cho nên hần không còn cách nào khác là nghiêng răng, chạy đi theo hướng khác.

Mà địa điểm dừng lại cuối cùng, vừa vặn là bên sân vườn.

Người đàn bà đánh đá nhìn Trần đậu hũ cười nham nhở, chỉ thấy nàng ta nhìn hần chống nạnh : “Lão nương để cho người chạy, chạy trốn chết như con ghé con!”

Dứt lời liền nắm cái chổi trong tay quất qua quất lại trên đùi Trần đậu hũ, ầy thế mà đánh ra máu!

Mà Trần đậu hũ lúc này nằm bên miệng giếng, khi đòn cuối cùng của người đàn bà đánh đá kia giáng xuống thì Tô Bạch rõ ràng nhìn thấy máu trên đùi hần bay tứ tung, đa phần rơi thẳng xuống đáy giếng.

=====đến đây, hình ảnh kết thúc.

Tô Bạch trố mắt không nói nên lời.

Lão đầu kia nhìn nàng, vô cùng đau đớn : “Bởi vì sinh mệnh Trần đậu hũ xúi quẩy, nếu không phải thê tử trước kia là tiên tử chuyển kiếp, làm sao có thể sinh ra một đứa con trai lanh lợi như vậy. Cũng bởi vì đứa con này có sự kết hợp của tiên tử, cho nên nước mắt hần có linh khí, có thể đưa tới nước trong sân vườn. Nhưng số phận tên bán đậu hũ thật là quá xui xẻo, giọt máu cổ ý rơi vào trong giếng, nước trong giếng bị nhiễm, linh lực đã giảm một nửa. Nếu không trí thông minh của A Phi cũng không chỉ dừng lại ở năm tuổi!!”

Tô Bạch giựt giựt khoe miệng, trong lòng bưng bít. Khó trách hai phé nhân sau lưng Băng Tuyết mặc dù đã uống nước giếng, nhưng không thấy khôi phục công lực. Nàng còn tưởng là vô tình, chưa từng nghĩ sẽ có lý do.

Nhưng lúc này ngoài cảm giác bưng bít, nhiều hơn thì nàng chỉ cảm thấy thế giới này thật quỷ dị!

Chỉ nhớ tới lúc Miêu Miêu biến từ sói thành người cũng thật sự rất khó tin, vì vậy nàng cũng không truy cứu nữa.

Tô Bạch kiềm chế, hỏi ngược lại : “Vậy cũng có cách xử lý khắc phục chứ?”

Lão kia gạt đầu một cái, hai mắt sáng quắc nhìn nàng : “Chỉ cần bắt được Phượng Hoàng thạch, cho hần ăn vào là có thể khôi phục.”

Ánh mắt kia trực tiếp khiến cho Tô Bạch trùng vai xuống, trách nhiệm này so với núi còn cao hơn, so với biển còn sâu hơn!

“Chỉ cần người tham gia đại hội võ lâm, thắng được kẻ giỏi nhất, Phượng Hoàng thạch sẽ là của người!” Lão đầu tiếp tục quắc sáng hai mắt nhìn Tô Bạch.

Tô Bạch cố nén nổi cơn giận khoe miệng, cuối cùng vẫn gạt đầu một cái.

Nét mặt lão đầu kia bỗng nhiên chuyển sang vui mừng, đưa tay vỗ vai nàng, “Người trẻ tuổi, làm rất tốt.”

Tô Bạch : “.....”

Giật mình một cái, Tô Bạch mở mắt ra, phát hiện bên ngoài cửa sổ trời đã sắp hoàng hôn. Trên người nàng vẫn là kết quả của ngày hôm qua, chỉ là Miêu Miêu thân thiết đã đắp chăn cho nàng.

Lúc này hần ngồi ở bên giường, đầu nằm trên giường nàng, nhắm mắt ngủ.

Tô Bạch nhìn Miêu Miêu đang trong cơn mơ, trong lòng trở nên kiên quyết. Phượng Hoàng thạch, bất luận thế nào nàng cũng phải lấy được nó!

Miêu Miêu hình như cảm giác được ánh mắt của Tô Bạch, cũng mở mắt ra, lúc này hần đã khôi phục tính tình bá đạo ban ngày, vẫn nhẹ nhàng như cũ, sợ nàng kinh hãi : “Ngu ngốc, còn mệt hơn sao?” tiếng ‘ngu ngốc’ vang lên dịu dàng như thế, thật đúng là lần đầu tiên Tô Bạch nghe được.

Tô Bạch nhìn hần, nở nụ cười bình thản, đưa tay ôm hần, nhẹ giọng nói : “Miêu Miêu, người chờ ta.”

Miêu Miêu không nghe rõ nàng nói gì, hần chỉ cảm giác trước mặt mình hai người đang dinh sát, bỗng nhiên ánh mắt liền u ám.

Tô Bạch buông hần ra, phát hiện có gì đó không đúng, nhìn đến ánh mắt hần, lúc này xệ mặt xuống : “TMD! Cho lão nương ra đi!”

Miêu Miêu chu mỏ, đáng vẻ có phần uất ức, nhưng cũng không nói gì, vâng lời Bạch Bạch, đi ra ngoài.

Tô Bạch : “.....” —— nàng còn có thể nói gì!!

34. Chương 34: Hôn Lễ Lâm Nhất Trinh

Kể từ ngày đó, Băng Tuyết bị nhốt vào trong địa lao, Tô Bạch căn bản không có cảm tưởng gì về lần đó, cũng chỉ là một trả thù, một thù, căn bản không phân rõ ai đúng ai sai. Nhưng nếu nàng đã lựa chọn đứng ở phía với nàng ta, nàng cũng sẽ không giả mù sa mưa đồng tình với nàng ta. Kết cục của Băng Tuyết không phải do một tay nàng thúc đẩy sao.

Tô Bạch ngồi trên xích đu trong viện, nhìn những đám mây trôi lơ lửng trong không trung, nghĩ về quãng thời gian đã qua.

Ngày hôm đó, còn cách hôn lễ Lâm Nhất trinh mấy ngày, Tô Bạch đang nằm trong lòng ngực Miêu Miêu, nhắm chán nhìn cảnh sắc trong phủ. Kể từ đêm Tô Bạch và Miêu Miêu khai màn, hần càng thêm cẩn thận với nàng, dường như là nâng niu trong tay sợ làm vỡ, ngâm trong miệng sợ tan, càng bám dính người chặt hơn. Chỉ ra khỏi tầm mắt hần một chút, hần liền hốt hoảng gấp gáp, điều này khiến Tô Bạch rất buồn bực.

Hai người đang nhàm chán, đột nhiên có một bóng dáng lướt qua.

Còn là vật áo xanh trắng, hoa văn bí ẩn, ba phần quý quyết, bảy phần ưu nhã.

Tô Bạch nhìn hần một cái, nói : “Ngũ hoàng tử nghiêng nước nghiêng thành, sao có thời gian tới đây?”

Ngũ hoàng tử không mấy may rung động, nhìn nàng, nheo mắt, ánh mắt mê ly, giọng đều đều : “Hôn lễ mấy ngày sau của Lục đệ, Phượng Vương gia Hạ Lan quốc cũng đến.”

Tô Bạch đứng thẳng người lên, nói : “Người nói gì?”

Ngũ hoàng tử thấy nàng xông tới, gật đầu nói : “Phượng Vương gia cũng tới, lúc này đã tới trong hành cung.”

Tô Bạch cau mày, trầm mặc, Phượng Vương gia tới Lăng quốc, sao có thể là bởi vì hôn lễ Lục Hoàng tử, chỉ sợ là vì Băng Tuyết mới đến.

Lúc Băng Tuyết bị bắt nhốt vào địa lao, hai nam nhân của nàng ta cũng không bị quan quân bắt đi. Từ hôm đó đến hôm nay cũng đã mấy ngày rồi, đương nhiên bọn họ có đủ thời gian chạy về Hạ Lan quốc thông báo cho Phượng Vương gia. Căn cứ theo miêu tả trong nguyên văn, trong năm người này, người yêu Băng Tuyết sâu đậm nhất chỉ sợ chính là Phượng Vương gia bí ối, đối với nàng ta vừa yêu vừa hận – yêu con người nàng, hận con tim nàng.

Đến cứ đến, có chứng cứ đường hoàng, nên cứ chậm rãi.

Nghĩ như vậy, Tô Bạch vừa cười, nhìn Ngũ Hoàng tử nhú mày, nói : “Hắn có nói gì với người không?”

Ngũ Hoàng tử tiếp tục hí mắt : “Người nghĩ hắn sẽ nói cái gì?”

“A.... Còn có thể nói cái gì, ngoài Băng Tuyết ra chẳng lẽ hắn còn mục đích khác sao?”

“Tiểu Phượng là vương gia Hạ Lan quốc, vì một Băng Tuyết mà trở mặt, bốn vương nghĩ cũng không thỏa đáng lắm. Cho nên bốn vương đã đồng ý với hắn, để cho hắn đưa Băng Tuyết về nước.” Ngũ Hoàng tử nhàn nhai nói.

Tô Bạch gật đầu một cái : “Hôn lễ của Ngũ Hoàng tử, hắn và Băng Tuyết cũng cùng tham gia sao?”

Ngũ Hoàng tử đứng chấp tay : “Bốn vương đặc biệt nói rõ, Lục đệ vô cùng không có hảo cảm với Băng Tuyết. Lúc diễn ra hôn lễ, chỉ để hắn một mình đến, tránh để Lục Hoàng phi nhìn thấy nàng ta, trong lòng không thoải mái.”

Tô Bạch âm thầm thở ra một hơi, thả lỏng một chút.

Tiến Ngũ Hoàng tử, Tô Bạch nhìn trời cười vui vẻ. Có một số việc, cứ để diễn ra theo tự nhiên, ngăn cản cũng không được...

Bởi vì sắp đến gần hôn lễ, lúc này trong phủ vô cùng bận rộn. Khắp nơi có thể nhìn thấy chữ hỉ đập vào mắt, vô cùng vui vẻ. Lâm Nhất trinh đã dẫn theo song thân trở lại trong phủ, vừa về phủ đã chạy thẳng tới chỗ Tô Bạch tìm nàng ôn chuyện.

Mà rất ăn ý, chuyện mấy ngày trước tất cả mọi người đều không nói, chỉ sợ với tính tình của Nhất trinh, cần phải làm ầm ĩ lên mới bỏ qua. Nhưng lúc này Phượng Vương gia đã ra mặt, gây sự sẽ gây ra bất mãn.

Tô Bạch nhìn nàng ấy hạnh phúc vui vẻ, lại đưa mắt nhìn về bộ mặt cuồng vọng của Miêu Miêu, trong lòng vô cùng chua xót.

Chớp mắt đã đến ngày đại hôn Lâm Nhất trinh.

Mới vừa mở mắt, trong phủ đã vô cùng huyền ảo ầm ĩ, tất cả mọi người đang chuẩn bị những cái cuối cùng cho hôn lễ.

Tô Bạch sao còn có thể ngủ được, lôi kéo Miêu Miêu đứng ở trong cửa sổ lén nhìn Lâm Nhất trinh, chỉ thấy lúc này Lâm Nhất trinh toàn thân đỏ rực, hết sức xinh đẹp, kết hợp thêm trang sức màu đỏ mị hoặc càng thêm vô cùng quyến rũ, dưới ánh nến càng nhộn nhạo lòng người.

Trong mắt nàng hết sức thẹn thùng, mặc cho bọn nha hoàn chỉnh trang ở trên người, mũ phượng, khăn quàng vai, khăn voan cấm tú, từng chút từng chút một đặt lên người nàng. Cuối cùng nàng ngồi ở trên giường đỏ thẫm, chờ thời khắc cuối cùng.

Đợi đến giờ Ngọ, phủ đệ của Lục Hoàng tử chưa từng nghênh đón nhiều người như vậy, khắp nơi đều là tiếng chúc mừng, người ngoài nghe như có tiết tấu.

Tô Bạch và Miêu Miêu đứng ở trong góc nhỏ, nhìn dòng người tự mình cũng cảm thấy vui mừng.

Lại đưa mắt nhìn một lượt, nàng liền thấy Phượng Vương gia một thân một mình uống rượu, còn vô cùng xinh đẹp. Nhưng ở trong mắt Tô Bạch, từ đầu đến cuối hắn chỉ là hung thủ giết Vũ Mị thôi.

Giờ tốt đã đến, lúc này bà mai hô to gọi tân lang tân nương vào đại đường.

Lục Hoàng tử ôn nhu như ngọc lúc này càng làm cho người ta không thể dời mắt. Một thân hồng y, tóc đen buộc ở đỉnh đầu, thần thái sáng bừng, trong tay cầm một đầu tấm vải đỏ, phần còn lại ở trong tay Nhất trinh. Lục Hoàng tử nhìn tân nương của mình – huyền ảo ầm ĩ thế gian dường như không tồn tại, chỉ còn duy nhất một Nhất trinh.

Lão Hoàng đế ngồi ở trên cao, phía dưới một chút là song thân của Lâm Nhất trinh, lúc này đều nước mắt lưng tròng nhìn cảnh tượng trước mắt, chờ đợi hồi lâu cuối cùng đã thành sự thật.

“Nhất bá thiên địa...”

“Nhị bá cao đường...”

“Phu thê giao bá...”

“Kết thúc hôn lễ...”

Lục Hoàng tử vô cùng vui mừng, mọi người ở đây cũng trầm trồ khen ngợi, tài tử giai nhân rốt cuộc cũng thành đôi, đây là chuyện người nào cũng cảm thấy vui.

Tô Bạch nhìn y phục đỏ rực trên người Lâm Nhất trinh, trong lòng đột nhiên thương cảm. Nhất trinh đã có được hạnh phúc của nàng ấy, nhưng hạnh phúc của nàng đang ở nơi nào?

Nàng ngẩng mắt nhìn Miêu Miêu, trong lòng có chút thê lương. Hẳn hiểu được ý nghĩa của thành thân sao?

Miêu Miêu phát giác Tô Bạch đang nhìn hẩn, cũng cúi đầu nhìn lại nàng, nhẹ giọng nói vào bên tai nàng :
“Ngu ngốc, nàng làm sao vậy?”

Tô Bạch lắc đầu một cái, ý bảo hẩn tiếp tục xem.

Lúc này Lục Hoàng tử dứt khoát thu hồi tám vãi đỏ, trực tiếp dẫn Lâm Nhất trinh trở về động phòng.

Thấy qua một màn như vậy, mọi người tại chỗ đều cười, tiếng ồn ào càng thêm ồn ào!

Tô Bạch cũng không nhin cười nổi, lúc này không nhìn ra Lục Hoàng tử cũng thật giống trẻ con.

Sau khi Lục Hoàng tử dẫn Lâm Nhất trinh đi, những người trong đại sảnh liền bắt đầu chuyển tâm vào tiệc rượu, hăng hái dâng trào.

Lúc này Phượng Vương gia đứng lên, tính rời đi. Tô Bạch nhìn thấy, vội vàng đi theo!

Hẩn trực tiếp rời khỏi vương phủ, trên mặt không nhìn ra hỉ nộ ái ố. Tô Bạch nhắm mắt đuổi theo sau hẩn, cũng không cố ý ngụy trang.

Phượng Vương gia đi ở phía trước, bỗng nhiên dừng lại, quay người lại, vì vậy một cái là nhìn thấy Tô Bạch che mặt và Miêu Miêu đầu tóc bạch kim chói mắt.

Tô Bạch cũng không lo lắng, đưa tay chào hẩn : “Phượng Vương gia vĩ đại tà mị, còn nhớ rõ ta không! Ta chính là tây cầu Nhất Chi Hoa, người ta gọi là tiểu dã miêu Tây Môn Tiểu Hận!”

Phượng Vương gia tối sầm mặt, sát khí tứ phía : “Người tới làm gì?”

Tô Bạch hừ lạnh một tiếng, mặt không đổi, tiếp tục nói : “Ta tới là nói cho người biết một sự thật.”

“Sự thật? Hừ, người cho rằng bốn vương sẽ tin lời sàm ngôn của nhà ngươi sao!” Phượng Vương gia ngẩng đầu, hắt cằm nhìn nàng.

Tô Bạch cũng mặc kệ phản ứng của hẩn, nói một mình : “Ta chỉ muốn nói với người một chuyện, đó là, đứa bé đã chết trong bụng Băng Tuyết, cũng không phải của ngươi.” nàng nhìn hẩn, hai mắt sáng quắc. “Băng Tuyết có thai khoảng ba tháng, ba tháng trước Băng Tuyết đang ở đâu, cùng với ai, ta nghĩ Phượng Vương gia còn rõ ràng hơn ta.”

Phượng Vương gia tái mặt, không thể ngăn mình rung động, mắt ngập đầy tàn nhẫn và không thể tin :
“Người....nói gì?”

Tô Bạch nheo mắt nhìn hẩn, nói : “Đứa bé trong bụng Băng Tuyết không phải của ngươi, không phải của một trong năm người các ngươi, mà là của thần y.... Người có còn nhớ ba tháng Băng Tuyết biến mất khỏi năm người bọn ngươi không? Khi đó nàng bị thần y dịch dung thành cô nương xa lạ, ước chừng lưu Băng Tuyết bên mình ba tháng, mà một trong các ngươi cái gì cũng không biết, cũng không hoài nghi. Thời gian ba tháng, đủ để xảy ra rất nhiều chuyện.”

Lời vừa dứt khỏi miệng, Tô Bạch càng thấy mình đã phát huy tinh tế thân phận nữ phụ ác độc, thật không thấy có lỗi với hai chữ ‘ác độc’.

Phượng Vương gia đã mất hồn, ngây ngốc xoay người, chán nản rời đi.

Tô Bạch xoay người vùi mặt vào trong ngực Miêu Miêu, ôm chặt hân, nhẹ giọng nói : “Ta chỉ muốn khiến cho Phượng Vương gia đau lòng. Ta sẽ không để cho Vũ Mị chết vô ích.”

Miêu Miêu đưa tay ôm chặt nàng : “Ngốc, có ta ở đây, sợ cái gì!”

Tô Bạch an tâm, cả người bỗng nhiên cảm thấy thực ấm áp.

Nàng kéo tay Miêu Miêu, lén chuồn đến dưới phòng tân hôn của Lục Hoàng tử và Lâm Nhất trinh, cùng ngồi xuống.

Tô Bạch cười vô cùng quỷ dị, đưa tay che miệng Miêu Miêu, ý bảo hân không cần nói gì.

Chỉ nghe bên trong phòng vang lên tiếng ưu nhã của Lục Hoàng tử : “Trinh nhi, cuộc đời này của ta, nhất định không phụ nàng.”

Tô Bạch giật giật khoe miệng, cả người đều nổi da gà, quả nhiên ngồi nghe người khác nói lời tâm tình là cực kỳ không có đạo đức, thật buồn nôn....!

Rất nhanh, trong phòng truyền đến tiếng cởi quần áo xột xoạt, Tô Bạch rút cuộc yên tâm, kéo Miêu Miêu rời đi.

Nhất trinh đã có được hạnh phúc, nàng rút cuộc có thể yên tâm rời đi.

Tô Bạch cũng không biết Băng Tuyết rút cuộc thế nào, chỉ thỉnh thoảng nghe hạ nhân khua môi mua mép là, tối hôm đấy nghe được tiếng khóc của Băng Tuyết.

Nhưng Phượng Vương gia cuối cùng cũng đưa nàng ta về nước. Có lẽ hân yêu Băng Tuyết sâu đậm đến tận xương tủy, mặc dù Băng Tuyết phản bội hân thế nào, hân cũng không có cách nào buông tha cho nàng.

Tô Bạch thở dài, cũng kéo Miêu Miêu cáo biệt Lâm Nhất trinh và Lục Hoàng tử, lại phó thác Lục Hoàng tử thông báo cho Ngũ Hoàng tử, đối xử tử tế với Tiểu Hắc.

Cuối cùng nàng quay đầu nhìn lại Đô Thành Lãng quốc. Mặc dù trong lòng nàng có chút tiếc nuối, nhưng vẫn dứt khoát rời đi, ôm hông Miêu Miêu, cười ngửa đến đại hội võ lâm.

35. Chương 35: Trước Đại Hội Võ Lâm

Cái gọi là đại hội võ lâm, chính là một nhóm người tụ tập lại, ta đánh ngươi, ngươi đánh ta, người còn lại cuối cùng là kẻ vua bạo lực.

Loại hoạt động này đúng là tàn nhẫn, là máu tanh, không có nhân đạo!

Nhưng tại sao vẫn có nhiều người ngu ngốc dốc hết tâm huyết vào hoạt động bạo lực này như vậy ?

Đáp án: Bởi vì bọn họ là những kẻ ngu ngốc!

Ừm, cho nên, đại khái chính là từ cách suy nghĩ này, Tô Bạch đang ngồi nhìn Miêu Miêu khí phách đang gặm thịt dê nướng trước mặt mình, cảm thấy chuyện vặt vãnh như thế này đúng là quá thích hợp với hân rồi.

Tô Bạch cười cười với hân, tựa như đang nhìn một thằng ngốc!!

Lúc này Tô Bạch và Miêu Miêu đã cách xa Lãng quốc, quay lại Hạ Lan quốc, không chú ý cũng đã mười ngày. Mà lúc này cũng chỉ cách đại hội võ lâm bảy ngày nữa. Cho nên khi hai người tới nơi tổ chức đại hội võ lâm – Vu Thành, bên trong thành đã sớm chật ních người, trên đường có thể thấy từng người một hoặc hung thần ác sát hoặc mặt người dạ thú trong giang hồ. Vu Thành cũng gần giống với Tuyên Thành, đều nổi tiếng nhờ võ thuật. Vốn cho rằng khiêm tốn để đạt được mục đích, Tô Bạch suy nghĩ một chút, đưa ra quyết định.

Trong khách điểm, trong phòng.

Miêu Miêu ngồi trên băng ghế, Tô Bạch đứng ở trước người hân, nhìn hân, vẻ mặt thương hại.

Nàng nhẹ nhàng vỗ về hân, dịu dàng nói: “Sẽ không đau, nhắm mắt lại, thả lỏng, hít sâu.... Đúng, chính là như vậy, hít sâu.... A.... Hít sâu....”

Trên mặt Tô Bạch đằng đằng sát khí, ánh mắt tà mị! Chỉ thấy nàng vung kéo lên, phút chốc trời đất gió nổi mây trôi, nháy mắt vật đổi sao dời....

Sau khi nàng mỉm cười buông cái kéo nằm trong tay xuống, nhìn Miêu Miêu lúc này, hài lòng gật đầu một cái. Nàng sờ soạng cái đầu trọc của hân, cảm khái: “Vàng trán này, rất sáng sủa!”

Miêu Miêu bừng mở mắt, run rẩy vuốt tóc trên đầu mình, phát hiện mái tóc bạch kim mình vẫn tự hào đã không thấy đâu, thay vào đó là một cái đầu trọc lóc.

Tô Bạch rất hài lòng với thành quả lao động của mình, đưa gương tới trước mặt hân, vẻ mặt nịnh nọt: “Miêu Miêu ca rất đẹp trai, thật mê người!”

Mắt phượng tao nhã, mũi hoặc như cũ, không có tóc càng tăng thêm ba phần mũi hoặc.

Từ Beatles biến thành hòa thượng giả, đúng là quá vượt trội!

Miêu Miêu cau mày quan sát hình ảnh mình trong gương, nhướn mày nhìn Tô Bạch: “Thật sự đẹp?”

Tô Bạch gật đầu như bấm tỏi: “Vô cùng đẹp, cực kỳ đẹp!”

Miêu Miêu vung tay: “Vậy thì để vậy đi.”

Tô Bạch cười vui vẻ, hết sức thỏa mãn.

Đúng lúc đó, ngoài phòng truyền đến một đoạn tranh chấp

“Tiền gì? Ta không có tiền! Muốn có tiền thì tự mình kiếm đi!” giọng nói cực kỳ dễ nghe, chỉ là mặc dù dễ nghe, nhưng thật sự rất vô lại.

“Người! Người! Người muốn nuốt riêng!” giọng nói này nghe có vẻ yếu hơn rất nhiều, thật thà.

“Cái gì nuốt riêng! Là do người quá dâm! Đưa hết tiền cho ăn mày. Có phải người thiếu não không!”

“Cũng không thể thấy chết mà không cứu....”

“Cái gì thấy chết mà không cứu, đây là người đáng đời, người nhất định chết hèn không ai cứu!”

“Người....”

“Chớ người, lão tử còn muốn đi kiếm tiền, không rảnh cùng người nói chuyện phiếm!”

Tô Bạch ở trong phòng, nghe được rất rõ ràng, trong lòng không khỏi buồn thương. Vì sao! Vì sao thế giới này có nhiều kẻ mặt người dạ thú như vậy ?!

Nàng thật sự không đành lòng nhìn hân tử thật thà bị kẻ mặt người dạ thú khi dễ. Vì vậy lúc này đứng lên, chuẩn bị xem tình hình.

Xuất hiện trong mắt nàng, tổng cộng có hai người.

Đúng là không như nàng dự kiến, nàng chưa từng nghĩ kẻ mặt người dạ thú lại đẹp mắt như thế, một bộ y phục trắng, dung mạo xinh đẹp, đường đường chính chính. Chỉ tiếc, thân xác xinh đẹp cũng không thể che giấu nổi lòng dạ cầm thú.

Giọng của tên còn lại cũng tương tự hân, hết sức thật thà, nhìn ra còn có mấy phần đáng yêu, gương mặt tròn trịa, hai gò má hồng hồng.

Tô Bạch nhìn kẻ mặt người dạ thú, lớn tiếng quát: “Cầm thú! Còn không mau giao tiền ra cho vị công tử này!”

Kẻ mặt người dạ thú nọ rõ ràng sửng sốt.

Công tử đáng yêu nhìn người giúp mình nói chuyện, trên mặt mang ba phần đắc chí.

“Vị cô nương này, ta, ta không có tiền....” kẻ mặt người dạ thú nhìn nàng, hết sức uất ức.

— Giọng điệu này rõ ràng rất chân thật.

“Hả ?” lần này đến lượt Tô Bạch sửng sốt.

Nàng đưa mắt nhìn kẻ mặt người dạ thú, lại nhìn công tử đáng yêu, đột nhiên cảm thấy cốt truyện phát triển có chút kịch tính.

Nàng ho khan giọng, đi tới trước mặt kẻ lòng người dạ thú, a không phải, hiện tại phải xưng là tiểu bạch thỏ mới đúng. Nàng đứng bên cạnh tiểu bạch thỏ, hướng về phía công tử giả bộ đáng yêu gầm lên: “Cầm thú! Còn không mai giao tiền ra cho vị công tử này!”

Kẻ giả vờ đáng yêu thấy người ta phản bội mình, cũng không giận, hừ lạnh một tiếng, vẫy vẫy tay áo định rời đi.

Tô Bạch vừa muốn gọi hần lại, Miêu Miêu trong phòng đã hầm hầm mặt đi ra.

Chỉ thấy Miêu Miêu đứng chặn trước mặt hần, lạnh lùng nói: “Giao ra.”

Kẻ giả vờ đáng yêu hất đầu: “Đánh chết ta cũng không giao!”

Miêu Miêu nghe vậy, gật đầu một cái, chỉ thấy một quyền, kẻ giả vờ đáng yêu bay ra ngoài, phá cả nóc nhà về phương trời xa. Cuối cùng nghe ‘bụp’ một tiếng, biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa.

Tô Bạch ngẩng đầu, cảm khái: “Vì tiền, đáng giá sao ?”

Tiểu bạch thỏ trước sau như một, thật thà nói: “Ta không biết.”

Tô Bạch lắc đầu một cái, không hiểu vấn đề rối rắm này là gì, nhìn hần hỏi: “Người đã là người không xu xính túi, không bằng đi theo chúng ta.”

Tiểu bạch thỏ bỗng sáng mắt, gật đầu nhìn.

Tô Bạch hài lòng cười: “Gần đây vừa dịp ta thiếu một trợ thủ, ngươi hãy giúp chúng ta xách hành lý, giúp ta chăm sóc Miêu Miêu là được rồi.”

“Miêu Miêu, là hần sao ?” Tiểu bạch thỏ chỉ ngón tay, hướng về kẻ trợ cẩu đầu.

Mặt Miêu Miêu bỗng đen lại: “Ai cho phép ngươi gọi ta là Miêu Miêu!”

Tiểu bạch thỏ nhanh chóng rút tay về.

Tô Bạch cắn răng, giận dữ: “Tên hần là Vương Tài.”

Tiểu bạch thỏ sáng tỏ, thật thà cười nói: “Vương Tài ca.”

“.....”

Vì vậy nhóm Tô Bạch có ba người.

Trên đường cái, Tô Bạch gặm bánh bao, Miêu Miêu gặm đùi dê, tiểu bạch thỏ ăn cơm, không khí thật hài hòa.

Tô Bạch hất cằm nhìn tiểu bạch thỏ: “Ngươi tên gì ?”

“Nhị Hoắc.”

Tô Bạch gật đầu: “Quả nhiên người cũng như tên.”

“Ngươi cũng đến tham gia đại hội võ lâm sao ?”

“Dĩ nhiên không phải, ta chỉ tới xem náo nhiệt thôi.” Nhị Hoắc cười ngại ngùng.

Tô Bạch gật đầu lần nữa, tiếp tục nói: “Náo nhiệt thế này có gì hay để xem.”

“Dĩ nhiên cũng phải đến xem một chút! Bởi vì ta nghe nói....” Nói tới đó, hần nhỏ giọng.

Tô Bạch tò mò, vội vàng ghé tai nhẹ giọng hỏi: “Nghe nói cái gì ?”

Nhị Hoắc nhìn quanh một chút, nói thật nhỏ: “Hôm đó, ta và A Hoa đang theo dõi một chiếc xe ngựa lớn, muốn xem xem có thu hoạch được gì không, nhưng kết quả lại phát hiện, trong xe ngựa lại là Phượng Vương gia và đệ nhất mỹ nhân Băng Tuyết! Nhưng mà bọn hắc hính như không vui, Băng Tuyết hính như muốn đi tìm thần y, nhưng phượng vương gia rất tức giận, hạ được nàng. Nhưng nàng vẫn trốn được, là nhân cơ hội lúc tắm đã bỏ trốn, thân thể trắng tuyết, thật là dễ nhìn....”

“Ta đập chết kẻ cặn bã này! Người dám nhìn người khác tắm!” Tô Bạch hạ giọng, hung hăng đánh một chưởng vào lưng hắc. Chỉ là dường như trọng điểm không phải cái này chứ ?

Nhị Hoắc đỏ mặt, tiếp tục nói: “Nhưng ta chưa từng thấy qua người nào đẹp như vậy.”

“Tiếp! Tục!” Tô Bạch nghiêng rằng. Nàng đối với Băng Tuyết dù có xinh đẹp đến mấy cũng không có một chút hứng thú.

“Sau đó, phượng vương gia tức giận, lấy một con ngựa nhanh chóng chạy về kinh thành.... Người nói xem, hắc có phải không còn muốn Băng Tuyết cô nương nữa không ?” Nhị Hoắc hỏi nàng.

Tô Bạch liếc hắc một cái: “Người hỏi ta, chẳng nhẽ ta hỏi Vương Tài sao!”

“Ta và A Hoa quyết định đuổi theo hành tung của Băng Tuyết cô nương, kết quả, nàng đến cạnh Tuyên Thành... Lúc này sắp đến đại hội võ lâm, cho nên chúng ta kết luận, nàng dĩ nhiên sẽ xuất hiện ở đại hội võ lâm rồi!” Dứt lời, hai mắt bỗng sáng rực.

Tô Bạch nhìn hắc, im lặng một hồi, bởi vì nàng phát hiện, mặc kệ nàng đến đâu, nàng cũng đều có thể nghe được tin tức của Băng Tuyết.

Chỉ là không biết Băng Tuyết rời khỏi phượng vương gia, ngược lại hướng tới vòng tay thần y là có ý gì ?

Tô Bạch cảm thấy trong lòng như có cái gì đó đang đánh vào, loại cảm giác thực sự không dễ chịu chút nào. Cảm giác không biết chuyện sắp xảy ra là gì, thực sự rất buồn bực!

Nàng lắc lắc đầu, tính toán nên nhanh lấy được phượng hoàng thạch để Miêu Miêu khôi phục trí thông minh mới là điều quan trọng nhất.

Miêu Miêu đang gặm đùi dê, ngẩng đầu lên nhìn Miêu Miêu, tựa như một kẻ ngớ ngẩn.

Tô Bạch cười với hắc, phân phó: “Miêu Miêu ăn nhanh lên, ăn xong rồi thì về phòng ngủ, ngủ xong sẽ ăn tiếp, ăn xong rồi ngủ.”

Nhị Hoắc: “.....”

Miêu Miêu: “.....”

Ngày qua ngày, thời gian thấm thoát trôi đi, ngày diễn ra đại hội võ lâm cũng đã đến.

Tô Bạch kéo Miêu Miêu, Nhị Hoắc đi theo sau Miêu Miêu, xách theo một bao tải thịt dê.

Mạng che mặt của Tô Bạch khẽ rung, Miêu Miêu ôm nàng bay thẳng đến chính giữa võ đài, tiếp nhận hàng nghìn ánh mắt của dân chúng.

“Có ai không phục ? Cứ đi lên!”

Dứt lời, mọi người đồng loạt đi lên đài, reo hò, gào thét. Miêu Miêu tà mị cười một tiếng, mị hoặc ra tay, liền khiến một đồng người thành thịt nát! Một người khí phách đi lên đưa tận tay phần thưởng cho người chiến thắng – Phượng hoàng thạch!

Phút chốc, tiếng gọi ‘chúc mừng minh chủ thống nhất giang hồ, cái thế vô song, công đức vô lượng’ vang dội khắp chân trời!

“Ha ha ha ha....” Tô Bạch nghiêng rằng, rơi vào trong giấc mộng không thể kiềm chế.

Miêu Miêu đưa tay cổ đầu nàng: “Ngốc, cười lớn tiếng như vậy, lại muốn đi quyến rũ nam nhân nhà nào!”

Tô Bạch bừng tỉnh, giựt giựt khoe miệng, thì ra là mơ....

Thực tế và cảnh trong mơ hoàn toàn tương phản khiến nàng không tiếp thụ nổi. Nàng rầu rĩ nhấc tấm vải che ở xe ngựa đến thẳng địa điểm đại hội võ lâm. Ngoài cửa sổ cảnh sắc xanh biếc, nàng bắt đầu mong đợi biểu hiện của Miêu Miêu ở đại hội võ lâm.

36. Chương 36: Cung Chủ Cung Thập Lục

Bởi vì võ công của sát thủ đệ nhất giang hồ và cao thủ đệ nhất giang hồ đã bị phế, cho nên đại hội võ lâm lần này rất náo nhiệt. Đầy đủ mọi loại người cùng đồng loạt tụ hội ở đây, vọng đồ tranh đoạt ghế minh chủ võ lâm.

Khi Tô Bạch, Miêu Miêu và Nhị Hoắc xuống ngựa, liền nhìn đến đoàn người bên cạnh tới theo từng hội, thỉnh thoảng có lẫn một vài kẻ đầu trâu mặt ngựa.

“Lão đại, cô nương này sao phải che sa, chẳng lẽ là mỹ nhân ?”

“Đi đi, con mẹ nó mắt ngươi cả ngày lẫn đêm đều nhìn đàn bà, lão tử đập chết ngươi!”

“Tiểu Hồ đội tất thắng! Tiểu Hồ đội tất thắng!”

“Sát Phá Lang mạnh nhất! Sát Phá Lang mạnh nhất!”

«Tiến lên, tiến lên, tiến lên!»

“Cố gắng lên cố gắng lên cố gắng lên!”

.....

Tóm lại, hiện trường là một mảnh hỗn loạn. Bên này một bang phái, bên kia mấy huynh đệ, hàng loạt âm thanh xen lẫn chung một chỗ, hợp thành một khung cảnh quỷ dị khác thường.

Mà trong khung cảnh đó, thu hút ánh mắt mọi người nhất chính là một nhóm nữ tử áo trắng đứng quanh, vô cùng chói mắt, yếu điệu, thanh thuần động lòng người. Chính lúc này đứng thành đội nhóm, chờ một nữ tử áo trắng bước ra lệnh.

Mà Tô Bạch nhìn thấy hết sức rõ ràng, nữ tử áo trắng lúc này rõ ràng đang nhìn về phía mình.

Nàng sửng sốt, vội vàng đưa tay sờ mạng che mặt trên mặt, mạng không rơi, nàng kia nhìn mình vì cái gì!

Tô Bạch lắc đầu một cái, cảm thấy hết sức kỳ quái.

Chỉ là cũng không để ý, tiếp tục kéo Miêu Miêu và Nhị Hoắc tiếp tục đi, đi thẳng đến võ đài.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Tô Bạch nghiêng đầu, nhìn Miêu Miêu cười: “Miêu Miêu, chỉ cần ngươi đánh bại những người khác, ngươi sẽ có phần thưởng!”

Miêu Miêu nghe nhẽu, mị hoặc cuồng luyện hất cái đầu trục: “Không phải là đánh người sao!”

Tô Bạch cười mĩa, vỗ vỗ cái ót của hắn khích lệ.

Nhị Hoắc nhìn lên khán đài, trên mặt không thấy rõ hỉ nộ ái ố.

Thời gian từng giờ trôi qua, trên khán đài đã đầy chật người, không ngừng hò hét thị uy. Bang phái bên kia cũng hết sức náo nhiệt. Mà đứng dịp đấy chính là, nữ tử áo trắng vừa vận ngồi vào chỗ đối diện với Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn họ một cái, quyết định lựa chọn tiếp tục bỏ qua.

Lúc này, một trưởng bối đức cao trọng vọng từ trong đám đông vọt lên khán đài, cất cao giọng nói: “Các anh hùng hảo hán, hôm nay là ngày đại hội võ lâm, mong rằng các vị tuân thủ theo nguyên tắc, thứ nhất là trên tinh thần hữu nghị, thứ hai là tranh tài, phải có điểm dừng, chớ đả thương người! Sau đây, đại hội chính thức bắt đầu...”

“Tùng...” một tiếng, bên cạnh phát ra một tiếng vang nặng nề. Ngồi trên cao theo thứ tự là bốn trưởng lão. Mà trước mặt các trưởng lão chính là Đá Phượng Hoàng óng ánh trong suốt phát ra ngũ sắc!

Tô Bạch nhìn đá Phượng Hoàng, mắt sáng lên, vội vàng vỗ đầu Miêu Miêu, vội la lên: “Miêu Miêu, mau, mau lên dài! Lên dài tỷ thí!”

Nhưng Miêu Miêu không để ý đến nàng, thân thể cứng nhắc!

Tô Bạch nóng nảy, mắt thấy lúc này các anh hùng cầu hùng đều đã bay lên võ đài, nàng lắc lắc thân thể Miêu Miêu: “Miêu Miêu, ngươi làm sao vậy?”

Lại phát hiện mặt Miêu Miêu lúc này trắng bệch, trên ót trơn bóng hiện đầy từng giọt mồ hôi, lúc này cắn chặt răng, không nói lời nào.

Tô Bạch sửng sốt, sợ lan sang cả người nàng, run rẩy lấy tay lau mồ hôi trên trán hắn, ngây ngốc nói: “Miêu Miêu, ngươi....”

“TMD! Bụng của ta.... Thật là đau....” Cuối cùng cũng thốt ra mấy chữ từ kẽ răng, Miêu Miêu rút cuộc không nhịn nổi nữa, trực tiếp bắn người lên, chạy như điên về phía nhà vệ sinh ở hậu viện!!

Tô Bạch không dám tin lui về sau một bước, dù nàng nghĩ như thế nào, cũng không ngờ tới kết cục cuối cùng lại như vậy...

Nàng nắm chặt quyền, vừa muốn đuổi theo bước chân Miêu Miêu, lúc này lại phát hiện Nhị Hoắc vẫn trầm mặc bỗng nhiên cười ma quỷ với nàng, thật thà ngày thường đã biến mất, đại khái phần thật thà này đã bị chó ăn rồi, hoặc cũng có thể đã bị sói ăn. Lúc này trên mặt hắn duy trì nụ cười quỷ dị, lạnh lùng nhìn Tô Bạch, từ từ nói: “Cô nương sao không đi xem kẻ ngu ngốc kia một chút.” - Giọng nói thế nhưng âm u dị thường!

Cả người Tô Bạch như rơi vào hầm băng, nhìn hắn: “Ngươi đã làm gì hắn, làm gì....?”

Nhị Hoắc tựa người vào ghế dựa trên khán đài, hắc ti tán loạn (bày ra vẻ xấu xa hiểm độc), phong tình vạn chủng, cười lạnh: “Lời này nên hỏi cô nương mới đúng. Nếu không phải cả ngày người đều cho hắn ăn thịt dê thiu, sao hắn có thể bị tiêu chảy kia chứ.” Lời nói ba phần nhạo báng, bảy phần cười nhạo.

Trong phút chốc, hối hận ngập chìm Tô Bạch, nàng cũng chỉ vì muốn tiết kiệm tiền nên đã thuê một khách điểm nhỏ, cũng chỉ là vì tiết kiệm tiền nên đã cho Miêu Miêu ăn thịt dê đã qua đêm.... Nàng thật sự không nghĩ đến, kết cục cuối cùng lại do một tay nàng thúc đẩy!

Nàng nhắm mắt, không muốn Nhị Hoắc trước mặt nhìn thấy nước mắt trên mặt mình.... Bi thương như vậy, nước mắt đau đớn như vậy....

Nhưng đúng lúc đó, Nhị Hoắc phi thân lên võ đài, giọng nói yêu nghiệt không nhanh không chậm, tự giới thiệu: “Cung chủ cung Thập Lục Lâm Nhị Hoắc xin được chỉ giáo.”

Những hình ảnh, âm thanh tiếp theo, Tô Bạch không còn tâm trí để xem, để nghe nữa rồi. Nàng ngậm chặt miệng, chân bước đến chỗ Miêu Miêu, ruột gan như đứt từng khúc....

Nàng chạy thẳng đến cửa nhà vệ sinh, khàn giọng nói: “Miêu Miêu, ngươi có khỏe không....”

“TMD! Bụng còn rất đau!” Bên trong truyền ra tiếng Miêu Miêu tức giận. (mới 5 tuổi sao soái ca đã biết chửi tục rồi nhở ^^!)

“Là do thịt dê có vấn đề, sao ngươi không nói với ta!” Tô Bạch than nhẹ.

“Cái gì?! Thịt dê có vấn đề? TMD! Ta còn tưởng rằng nàng thả dấm chua, không trách có cảm giác chua xót!”

“.....” Tô Bạch đưa tay vịn tường, không muốn bản thân mình bộc lộ rõ sự bất lực của bản thân.

————— Có lẽ đây là do ông trời chú định, nhất định muốn nàng trông chừng kẻ ngốc Miêu Miêu mãi mãi cho đến già.

=== Ta là đang trong tuyến phân cách tiêu chảy=====

Khi Miêu Miêu xụi lơ đi từ nhà vệ sinh ra đã là gần hoàng hôn.

Tô Bạch nhìn trời chiều bi tráng xa xăm, thật sự rất giống lòng nàng lúc này, thê lương, nuối tiếc, bức tức....

Nàng đỡ Miêu Miêu đã gần như mất nước, cảm giác thế giới của mình từ trước đến giờ chưa từng đen tối như vậy.

Thật vất vả mới quay lại trước khán đài, chỉ liếc mắt một cái liền trông thấy nụ cười ưu nhã treo trên mặt Nhị Hoắc, bên cạnh là trưởng lão đức cao trọng vọng, chỉ thấy lão cười híp mắt, đưa viên đá Phượng Hoàng sáng chói cho hắn, hiền lành nói: “Lâm Cung chủ, đây là phần thưởng của người.”

Nhị Hoắc không chút khách khí, vung tay lên cầm lấy, xoay người xuống đài, đi về phía nữ tử áo trắng.

Lúc này nhóm nữ tử áo trắng nhao nhao hướng hắn chấp tay thi lễ, giọng đều đều: “Chúc mừng Cung chủ đã đạt được vị trí minh chủ.”

Tô Bạch đứng cách đó không xa, nữ tử áo trắng kia không phải nhìn nàng, là nhìn Nhị Hoắc bên cạnh nàng.

Thì ra nhóm nữ tử áo trắng này không phải muốn ngồi đối diện nàng, mà là muốn ngồi đối diện Nhị Hoắc.

Tô Bạch rốt cuộc đã hiểu, chỉ là nàng kinh ngạc, đường đường là một Cung chủ, sao lại xuống tay với người bên cạnh nàng.

Cái này, có thể coi như là hoàn toàn chưa thể giải thích nổi.

Tô Bạch đỡ Miêu Miêu, chán nản đi ra. Nàng cho là nàng chính là nhân vật chính, nhưng nàng chỉ là cây cỏ bên cạnh nhân vật chính thôi.

Dưới trời chiều, bóng dáng của nàng và Miêu Miêu đan xen vào nhau, hết sức tiêu điều.

Trên đường xuống núi, Tô Bạch đỡ Miêu Miêu, tìm niềm vui trong đau khổ nói: “Chỗ này phong cảnh rất tốt, vui tai vui mắt.”

“Ngu ngốc, nụ cười trên mặt nàng, thật ra so với khóc còn khó coi hơn.” Miêu Miêu không chút lưu tình vạch trần ngụy trang của nàng.

Tô Bạch: T-T.....

Quay lại khách điểm, Tô Bạch để cho Miêu Miêu ngủ sớm, mình thì trông chừng ở đầu giường yên lặng nhìn hắn.

———Buông tha như vậy sao ?

——— Dĩ nhiên không thể nào.

Tô Bạch đưa tay vuốt lông mày Miêu Miêu, mắt, mũi, môi.... Ngũ quan hoàn mỹ như vậy, làm sao có thể cho phép chỉ có trí thông minh của đứa trẻ năm tuổi!

Nàng đứng lên, trực tiếp đi tới cửa, mở cửa.

..... Chỉ là, nàng phát hiện, ở ngoài cửa lúc này đột nhiên xuất hiện Cung chủ cung Thập Lục Lâm Nhị Hoắc!

Tô Bạch dụi dụi con mắt, phát hiện không phải mình ảo giác, lúc này theo bản năng há hốc miệng.

Lâm Nhị Hoắc nhìn nàng, khinh bỉ nói: “Nhìn dáng vẻ người như vậy, thật xấu xí.” Vẫn là giọng nói dễ nghe như vậy, chỉ là mang theo vài phần ghét bỏ.

Tô Bạch chớp chớp mắt, tiếp lời: “Lâm đại Cung chủ, người....?”

Lâm Nhị Hoắc nhìn thẳng vào mắt Tô Bạch, đột nhiên hỏi: “Người cũng đã biết ta là ai sao?”

Tô Bạch gật đầu theo bản năng: “Người là Lâm Nhị Hoắc, Cung chủ cung Thập Lục.”

Lâm Nhị Hoắc cười khê một tiếng, hứng thú nói: “Ta chỉ là phó Cung chủ, chánh Cung chủ hôm nay đã thành Lục Hoàng Phi Lăng quốc.”

Lần này đến lượt Tô Bạch trợn to mắt, hít một hơi thật sâu, nàng run rẩy, thử thăm dò: “Người, người, ...Nhất Trình...”

Lâm Nhị Hoắc nhún mày, cười, trong miệng khê thốt ra hai chữ: “Đệ đệ.”

Tô Bạch ngậy ngốc nhìn nụ cười trên mặt Lâm Nhị Hoắc, cảm thấy thế giới này thật nhỏ bé....

37. Chương 37: Thân Xác Là Gì

Nhưng nếu hắn là đệ đệ của Lâm Nhất Trinh, như vậy chuyện đá Phượng Hoàng sẽ dễ nói chuyện hơn!

Nghĩ như vậy, nụ cười ngốc nghếch trên mặt Tô Bạch bỗng trở thành nụ cười nịnh nọt, nhìn về phía Nhị Hoắc lúc này đã vào ngồi trong phòng, cười xòa : “Ta nói này Lâm công tử, không biết ngài có thể từ bỏ thứ mình yêu thích, nhường đá Phượng Hoàng lấy được từ đại hội vô lâm hôm nay cho ta không? Điều kiện gì ta cũng có thể đồng ý!”

Lâm Nhị Hoắc nghe vậy, liếc nàng một cái, sau đó đưa ngón tay trắng nõn nà đến trước ngực vờ vờ viên đá đang tỏa ra tia sáng hiếm lạ, nhìn bốn bề, nói : “Hả? Cô nương muốn có viên đá này sao?” tiếng ‘hả’ nghe có vẻ rất ngạc nhiên.

Tô Bạch cười nịnh bợ, gật đầu mạnh : “Đúng, viên đá đó! Dù điều kiện gì, ta đều đồng ý trao đổi với người!”

Lâm Nhị Hoắc cười một tiếng, tiếng cười trong phòng càng lộ vẻ yếu điệu, hai mắt sáng rực nhìn thẳng nàng nói : “Cô nương có biết cung Thập Lục đứng đầu về cái gì không?”

Tô Bạch nghe vậy, lắc đầu.

“Đứng đầu là dịch dung. Mặc kệ là nam nữ già trẻ, người già yếu, tin nam thiện nữ (Ý nói có thể dịch dung để nam nhân mang vẻ trung thực, nữ nhân nhìn lương thiện), hay là xinh đẹp xấu xí, chỉ cần ta muốn, không gì có thể làm khó ta.” Hắn nhìn nàng, mười phần hứng thú.

Khó trách lúc đầu Lâm Nhất Trinh có hỏi nàng, có phải lúc sinh ra mặt nàng đã như vậy không. Mà khi Tô Bạch nói ‘đúng’, trên mặt Nhất Trinh lộ vẻ thất vọng. Tô Bạch cho rằng chỉ là mình suy nghĩ nhiều, bây giờ nhìn lại Nhất Trinh đã sớm ra nàng đã dịch dung....

Lúc này nụ cười trên mặt Tô Bạch dần biến mất, mặt không đổi nhìn hắn : “Người muốn nói gì?”

Lâm Nhị Hoắc từ từ đứng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng nói : “Dung mạo này của cô nương, có lẽ ẩn giấu vẻ đẹp mỹ lệ.”

Tô Bạch quay mắt đi, không muốn hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, nhẹ giọng hỏi lại : “Phát hiện lúc nào?”

“Chỉ liếc mắt một cái cũng đủ rõ.” Hắn trả lời bình tĩnh như thường.

Tô Bạch hít sâu, nói : “Cũng chỉ là dung mạo thân xác, Lâm công tử cần gì coi trọng như vậy.”

Lâm Nhị Hoắc ngoài miệng mặc dù đang cười, nhưng trong mắt mang theo mấy phần lạnh lùng : “Trời sinh ta bạc tình, không tin tình yêu giữa con người. Nhưng nhìn cô nương và tên ngốc kia tình cảm tốt như vậy, thật sự rất đố kỵ....”

Trong lòng Tô Bạch cảm giác có nguy cơ gì đó, nhìn hắn cau mày trách mắng : “Người muốn làm gì?”

Lâm Nhị Hoắc đến gần nàng, đưa tay từ từ vuốt ve mặt nàng, vẻ mặt yêu mị : “Nếu ta đoán không nhầm, người trăm phương nghìn kế muốn có được viên đá kia là vì khôi phục trí thông minh. Hắn còn như vậy sẽ lệ thuộc vào người, thích người, yêu người....”

Giọng nói của hắn vang lên bên tai nàng, đánh thẳng vào trong trái tim nàng.

“Vả lại....” Lâm Nhị Hoắc muốn nói lại thôi, trực tiếp đi đến trước mặt Miêu Miêu đang ngủ say vì mệt mỏi, cầm viên đá dúi thẳng vào miệng hắn! Hắn còn dùng một chương vỗ vỗ, viên đá kia liền trượt từ cổ họng vào bụng Miêu Miêu!

Tô Bạch trắng mặt – Từ trước đến nay nàng chưa từng suy nghĩ qua, nếu như Miêu Miêu khôi phục lại bình thường có còn tiếp tục đi bên cạnh nàng không???!

Bởi vì trong tiềm thức, nàng đã xem hắn là người yêu, đơn phương nhận định mặc kệ chuyện gì xảy ra, có bao nhiêu khó khăn cách trở, hắn cũng sẽ vẫn không rời nàng, cũng giống nàng sẽ không rời hắn.

..... Nhưng là, đây chỉ là nàng đơn phương tự nhận thôi..

Một Miêu Miêu đã khôi phục thông minh, một Miêu Miêu hiện tại ngốc nghếch, còn có thể là một người sao? Hắn còn có thể giống với Miêu Miêu ngu ngốc trong mắt chỉ có mỗi mình nàng, toàn bộ thế giới chỉ có một mình nàng, trái đất có di chuyển, hắn cũng chỉ có một người là nàng sao?

Tô Bạch không xác định, nàng không chắc chắn.

“Và, nếu bên cạnh hắn xuất hiện một người giống người như đức, hắn có thể phân biệt cô gái bên cạnh đã sớm không phải là người lúc đầu bên cạnh mình không?” Lâm Nhị Hoắc bỗng nói, giọng nói dễ nghe như lúc đầu.

Tô Bạch trắng mặt, nghiêm túc, lắp bắp nói : “Người nói cái gì....”

“Vào đi.” giọng Lâm Nhị Hoắc lúc này tỏ rõ vẻ vui sướng.

Mà cánh cửa, có tiếng mở cửa, một người có dung mạo giống Tô Bạch cũng như Tây Môn tiểu hân bước vào!

Tô Bạch không dám tin, nhìn cô nương kia – cặp mắt kia, đời này nàng cũng sẽ không quên!

—— không phải Băng Tuyết thì còn là ai?

“Băng Tuyết?” Tô Bạch thử dò xét gọi.

Đối phương nhìn nàng, bộ mặt dữ tợn, bởi vì lúc này đã dịch dung thành khuôn mặt tây môn tiểu hân, cho nên càng lộ vẻ kinh khủng. Chỉ nghe nàng ta tức giận nói : “Là người nói cho A Phượng hài nhi trong bụng ta là của thần y, mối thù này ta tất nhiên sẽ báo! Để cho người ném thử một chút tư vị bị người khác từ bỏ tình cảm chân thành là thế nào!”

“Ta cũng chỉ nói sự thật.” Tô Bạch cũng lạnh lùng nói.

“Đã như vậy, hôm nay ta mới là tây môn tiểu hân, người chẳng qua chỉ là một kẻ đi đường mà thôi!” Băng Tuyết lớn tiếng phản bác.

Tô Bạch xoa nhẹ mày, ánh mắt vô lực nhìn Lâm Nhị Hoắc đang xem kịch bên cạnh, cười châm chọc, tự giễu : “Ta quả thật là quá ngu xuẩn! Hôm đó người nói Phượng Vương gia hạ độc Băng Tuyết, nhưng Băng Tuyết còn trốn thoát được, những lời này có rất nhiều sơ hở! Nếu Băng Tuyết trúng độc, sao có thể tự mình trốn thoát được. Chỉ sợ là người tới cướp đi!”

“Bị người phát hiện rồi.” hắn tiếp tục cười, “Ta nghe tỷ tỷ nói, một nữ tử khỏe mạnh, dịch dung vô cùng xấu xí lại có được hạnh phúc, thực sự rất tò mò.”

Nghe vậy, nàng thở dài : “Người rốt cuộc muốn làm gì?”

“Ta cũng chỉ tò mò. Rốt cuộc hắn là yêu người, hay bất cứ nữ nhân nào có dung mạo giống người như đức.” giọng nói của Lâm Nhị Hoắc bỗng nhiên trở nên rất xấu xa. Hắn đi tới bên cạnh Tô Bạch, đưa tay khoắc lên vang nàng, nhìn rất tùy ý, “Cũng chỉ là một trò chơi, phải bồi ta chơi trò này.”

Tô Bạch tránh khỏi vòng tay hắn, đi tới đối diện hắn, nhìn vào mắt hắn nói : “Được, ta chơi với người.”

Lâm Nhị Hoắc hơi sững sờ, có chút kinh ngạc, nhưng cũng không biểu hiện ra mặt, chỉ mở rộng khóe miệng cười : “Đã như vậy, trò chơi bắt đầu.”

“Chỉ có như vậy, sao có thể thỏa mãn!” Tô Bạch đột nhiên cũng cười, nhìn hắn, nhíu mày nói : “Nếu đã là trò chơi, dĩ nhiên phải thêm một chút lợi ích mới đúng là trò chơi. Nếu như ta thắng, người phải đồng ý với ta một chuyện. Mặc kệ là cái gì, người đều phải làm cho bằng được, không có nửa một chữ ‘không’! Dĩ nhiên, nếu như.... nếu như ta thua, như vậy tây môn tiểu hân vĩnh viễn rời khỏi hắn, sẽ không bao giờ gặp lại hắn nữa.”

Nụ cười trên mặt Lâm Nhị Hoắc rốt cuộc cũng mở rộng, cười to mấy tiếng, mới nói : “Được! Cứ theo lời người!”

Hắn quay đầu lại, nhìn về phía Băng Tuyết, cười lạnh nói : “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân chẳng qua cũng chỉ có như vậy, vẫn không thú vị bằng một tây môn tiểu hân.”

Băng Tuyết cực kỳ tức giận nhìn chòng chọc vào Tô Bạch, mới giận dữ ngồi vào mép giường, chờ Miêu Miêu tỉnh lại. Nàng thậm chí còn nghĩ sau khi Miêu Miêu tỉnh lại, thứ nhất về mặt nên như thế nào, câu nói đầu tiên phải mở miệng như thế nào. Mặc kệ thế nào, nhất định cũng không thể để cho hắn nhìn ra sơ hở nào!

Tô Bạch đứng một bên, nhìn Miêu Miêu đang nhắm mắt – dung mạo như mê hoặc lòng người như vậy, thật tự nhiên.

Nàng bỗng nhiên khẽ mỉm cười, ... Ít nhất có một kẻ ngốc Miêu Miêu vĩnh viễn thuộc về nàng, thể xác thuộc về nàng, tâm cũng thuộc về nàng.

Thật ra thì nàng đã vô cùng thỏa mãn rồi.

Từ từ khắc sâu hình ảnh của hắn lúc này vào đầu, đời này không muốn xóa đi.

Chỉ là, sau khi hắn thức dậy, người đầu tiên hắn nhìn thấy không phải là nàng, có bao nhiêu tiếc nuối đây....

Tô Bạch cảm thấy khóe mắt như sóng sánh vài giọt nước, nhưng nàng không muốn bộc lộ bi thương của mình ngay trước mặt hai người này.

Lâm Nhị Hoắc đứng bên người nàng, bắt đầu không nhìn được, trực tiếp đưa tay kéo nàng ra khỏi căn phòng. Tô Bạch cuối cùng quay đầu nhìn hắn một cái, nhưng hình ảnh trước mặt dường như không còn nhìn được... Nàng đưa tay lên vuốt đi nước mắt, mở to mắt nhìn về phía trước. Nàng không biết nàng có thể khống chế bản thân mình không muốn hắn không, nhưng ít nhất nàng không muốn bản thân mình quá bi thương. Ít nhất, nàng không thể bộc lộ sự yếu ớt của bản thân trước mặt Lâm Nhị Hoắc.

Lúc này trời đã gần sáng Tô Bạch ở bên Lâm Nhị Hoắc, càng đi càng cảm thấy có chút không đúng lắm.

Nàng từ từ vuốt ve mặt mình, tại sao trên mặt mình lại có cảm giác đau đớn thế này? Mà nàng càng lúc càng cảm thấy đau, dường như muốn ăn mòn mặt nàng!!

Tô Bạch rốt cuộc nhịn không nổi, bước chân lảo đảo, nhỏ giọng gọi.

Lâm Nhị Hoắc quay đầu, lúc này mới phát hiện Tô Bạch không bình thường. Hắn vội vàng ngồi xổm xuống, nhờ ánh trăng cau mày nhìn sự thay đổi trên mặt Băng Tuyết, cũng hít một hơi khí lạnh, hô : “Phải xóa dịch dung rồi!”

Tô Bạch chỉ biết mặt mình mỗi lúc một đau thêm, nào có để ý đến lời hắn nói là xóa hay không xóa, nàng chỉ theo bản năng che mặt lại, ngã trên mặt đất!

Lâm Nhị Hoắc cau mày, trực tiếp ôm nàng hướng ánh trăng mờ ảo đi!

Xuyên qua thành trấn, xuyên qua rừng cây, cũng không biết chạy bao lâu, trước mắt rốt cuộc xuất hiện một hồ nước nhỏ. Lâm Nhị Hoắc buông nàng xuống mới phát hiện nàng đã hôn mê bất tỉnh. Hắn lấy ra một gói nhỏ trước ngực, hòa nó với nước hồ rồi thoa cùng lên mặt nàng.

Qua gần nửa giờ, hắn mới lột từng lớp trang điểm trên mặt nàng xuống.

Chỉ thấy dưới ánh trăng, từ từ hiện ra gương mặt quyến rũ vô song, da trắng môi đỏ mọng, hết sức yêu mị - tựa như tiên, tựa như ma, cũng giống như tiểu yêu tinh, vô cùng mị hoặc, độc nhất vô nhị.

Lâm Nhị Hoắc ngây người, mãi cho đến hồi lâu sau, hắn mới bình tĩnh, đang cảm thấy vui mừng vì đã nhặt được một bảo bối, nhưng lại cảm thấy....

Khuôn mặt mị hoặc, màu đỏ xuất hiện một cách kỳ lạ, màu đỏ này từ từ lấn át màu đỏ ban đầu, từng chút từng chút xâm chiếm làn da nàng..

Nụ cười trên mặt Lâm Nhị Hoắc bỗng đông cứng lại, nhìn mặt nàng thay đổi, trong miệng nhẹ nhàng khắc ra ba chữ “ — Chu nhan lộ?”

38. Chương 38: Nguyên Nhân Bạc Tình

Ánh mắt hần bỗng trở nên vô cùng tà quái, nhìn Tô Bạch đang hôn mê, vô cùng mỉa mai hoặc nói : “Đúng là một tiểu yêu tinh đặc biệt!”

Ta đập chết cái đồ cặn bã nhà ngươi! cảnh tượng như vậy chỉ xuất hiện ở trong ‘Vương gia tà mị bỏ qua cho ta’ được không!

Nhưng tình huống thật sự là.....

Nhị Hoắc quả thực hưng phấn, nhìn nàng lẩm bẩm : “Ta quả thật đã nhặt được bảo bối đặc biệt rồi.” Dứt lời, hần lấy tay chậm rãi vuốt ve mặt Băng Tuyết, thậm chí bởi vì có chút quá khích mà....

Hần phóng lên trời xanh một đạn khói ám hiệu, sau đó mới tiếp tục ngồi xổm xuống, trông chừng bên người Tô Bạch, nhưng động tác tay không dừng lại, lấy từ trong ngực ra một bình sứ nhỏ, đổ một ít thứ chất lỏng nồng đặc, từng chút từng chút thoa lên mặt Tô Bạch.

Mãi cho đến khi mặt Tô Bạch đã được lau sạch, hần mới dùng tay mắt không chớp nghiêm túc ngắm gương mặt Tô Bạch đã bị đắp một lớp được cao.

Ngay cả chân trời bắt đầu lóe lên tia sáng hần cũng không nhận ra.

Cho nên, rất kì dị, Tô Bạch vừa mở mắt đã thấy Lâm Nhị Hoắc mắt không chớp như một pho tượng.

Nàng vừa định co rút khóe miệng để chứng minh mình không bị làm sao, nhưng nàng phát hiện mặt mình rõ ràng bị kéo căng, không thể nhúc nhích!

Tô Bạch giật mình, muốn mở miệng nói chuyện, lại phát hiện miệng mình giờ cũng đã bị căng ra!

Nàng run rẩy lấy tay lau mặt, mới phát hiện trên mặt mình giờ đang dính một thứ gì đó tương tự như keo dán cực dính, kéo căng da mặt, khiến mặt nàng không thể làm được bất kỳ một động tác gì!

Tô Bạch nhất thời nổi giận, đứng dậy dùng tay đánh vào đầu Lâm Nhị Hoắc.

Lúc này Lâm Nhị Hoắc mới lấy lại tinh thần, nhìn Tô Bạch vui vẻ nói : “Ngươi đã tỉnh!”

Tô Bạch chỉ chỉ mặt mình, vừa chỉ vào miệng mình, dùng biểu đạt trên mặt để nói là mình không thốt nên lời!

Lâm Nhị Hoắc sáng tỏ, gạt đầu hưng phấn nhìn nàng : “Chưa từng nghĩ ta lại có may mắn sinh thời gặp được Chu nhan lộ!”

Tô Bạch muốn hỏi hần chu nhan lộ là gì, nhưng thật sự không mở miệng nói.

“Chu nhan lộ, thực ra cũng có tên là ‘chu nhan cải’. Loại độc này chuyên dùng để hủy dung của người khác, từ trước đến nay vẫn chưa có thuốc giải. Giai đoạn đầu lúc trúng độc, mặt sẽ có màu phấn hồng như hoa, dung nhan biến đổi không lớn ; sau đó thì đỏ tươi như máu vào giai đoạn giữa, dung mạo rất đáng sợ ; giai đoạn cuối, đỏ thẫm như than, dung nhan cực kỳ đáng sợ, không ai dám nhìn. Bởi vì độc dẫn quá hiếm, cho nên trên giang hồ đã thất truyền từ lâu, hôm nay lại xuất hiện trên mặt của ngươi! Nếu như ta giải độc chu nhan lộ, như vậy người trên giang hồ nhất định sẽ cung kính quỳ gối đối với cung Thập Lục chúng ta, cũng không dám khi dễ môn hạ của chúng ta!” ánh mắt Lâm Nhị Hoắc lấp lánh, nói xong còn nhiệt huyết dâng trào, vô cùng hăng hái.

Tô Bạch gãi gãi lỗ tai, đơn giản mà nói chu nhan lộ không phải làm cho làn da người chuyển từ vàng sang đen, không phải chỉ riêng đổi màu da mà còn có thể khiến người ta trở nên rất rất rất xấu xí? – chỉ cần sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nàng rất dễ thuyết phục. Coi như cuối cùng thật sự biến thành người da đen, nàng cũng thật sự không cảm thấy gì cả.

Đáng tiếc, Lâm Nhị Hoắc dĩ nhiên không nghĩ như vậy. Nàng chỉ thấy hần tự tay nặng nề chụp tay lên bả vai nàng, nhìn nàng kiên định nói : “Tây môn cô nương hãy yên tâm, ta nhất định sẽ chữa trị tốt ắt cô, để cô khôi phục dung mạo.”

Tô Bạch chụp tay hần trên bả vai nàng, hung hăng nghiêng đầu, dùng biểu đạt mình không xứng.

Đúng lúc đó, từ sau lưng hai người truyền đến tiếng bước chân.

Tô Bạch tò mò xoay người, liền nhìn thấy một đám nữ tử áo trắng đã nhìn thấy hôm qua ở đại hội võ lâm, lúc này đang chạy như bay về phía Lâm Nhị Hoắc!

“Công tử!” Giọng nói của nhóm nữ tử này sáng sớm đã nghe thấy rất trong trẻo.

Người dẫn đầu đám nữ tử này, phong cách so với những cô nương khác nổi bật hơn, lúc này nhìn Lâm Nhị Hoắc, ánh mắt thẹn thùng.

Có lẽ là thẹn thùng bộc lộ tình cảm nóng bỏng của mình quá mức rõ ràng – Tô Bạch âm thầm quan sát.

Lâm Nhị Hoắc chỉ thoáng nhìn qua nàng ta, trong miệng đáp nhẹ một tiếng.

Thì ra là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình – Tô Bạch lần nữa kết luận.

Quả nhiên, mắt nàng ta tối sầm, dường như có chút mất mát.

“Về chỗ đóng quân, ta muốn trị lành mắt của nàng.” Lâm Nhị Hoắc thần nhiên ra lệnh, “Độc tính của chu nham lộ quá mạnh, nếu lúc này chạy về cung, sợ rằng đã quá muộn!”

“Vâng!” nàng ta đáp lời, liền mang tỷ muội của mình đi, chỉ là trong nháy mắt xoay người, Tô Bạch rõ ràng tiếp nhận được ánh mắt buồn bã của nàng ta.

Tô Bạch run người, nàng rõ ràng không có chút hứng thú nào với Lâm Nhị Hoắc, tại sao lại trắng trợn trở thành tình địch của người khác?

Oan, thật oan! còn oan ức hơn so với Đậu Nga! (Đậu Nga – nhân vật trong vở kịch Đậu Nga oan của nhà soạn kịch nổi tiếng Quan Hán Khanh. Vở kịch kể về cảnh ngộ bi thảm của cô gái tên Đậu Nga – ai muốn biết thêm chi tiết thì nhờ bác gác gờ)

Vì vậy Tô Bạch dứt khoát đi tới một góc tối, mặt nghiêm túc, trầm mặc nhìn vào khoảng không xa xa.

Đã qua một đêm, không biết Miêu Miêu đã tỉnh dậy chưa, hắc đã khôi phục trí thông minh chưa, hắc có thể phân biệt được người trước mặt mình có phải là nàng hay không....

Tô Bạch nhìn không gian tĩnh khôi trước mắt, thở dài.

Lúc này, nàng nghe phía sau có tiếng bước chân, người chưa tới, tiếng đã tới trước : “Cô nương có tâm sự sao?”

Một dáng người xinh đẹp xuất hiện trước mặt nàng, ngồi bên cạnh nàng. Người tới không phải cô nương yêu Lâm Nhị Hoắc say đắm thì còn là người nào?

Tô Bạch nghiêng đầu, nhìn nàng, lắc đầu một cái, tỏ vẻ mình không có tâm sự gì cả.

Nàng ta nhìn nàng, đưa tay vỗ nhẹ nói : “Công tử bỏ chút thuốc không chế bệnh tình lan tràn trên mặt cô nương, cô theo ta, ta giúp cô lau sạch.”

Tô Bạch nghe vậy, nhanh chóng gật đầu – nếu tiếp tục như vậy, đoán chừng độc này chưa được giải, mặt nàng đã bị tê liệt rồi.

Vì vậy nàng ra kéo tay nàng đi tới bên hồ, lấy từ trong ngực ra một chút bột màu đen, lại thấm chút nước, từ từ bôi lên mặt Tô Bạch.

Tô Bạch chỉ cảm thấy mặt mình bỗng có cảm giác lạnh lẽo, hết sức thoải mái. Nàng nhắm mắt, mặc cho ngón tay của nàng ta tự do mát xa trên mặt nàng.

“Lúc này công tử đang đi vào trong núi tìm dược liệu, sẽ trở lại nhanh thôi.” Nàng ta mở miệng, hình như đang giải thích điều gì.

Tô Bạch vẫn nhắm mắt như cũ, không tỏ thái độ gì, bởi vì nàng thật sự không có chút hứng thú gì với Lâm Nhị Hoắc!

Đợi đến lúc bột hồ đen thoa khắp mặt nàng, cũng đại khái sau một nén nhang, Tô Bạch rõ ràng cảm thấy mặt mình đã có cảm giác trở lại, nàng thở phào một hơi, rốt cuộc cũng có thể mở miệng nói chuyện rồi!

Lại thêm một canh giờ nữa trôi qua, nàng ta đã tẩy trang hoàn toàn cho Tô Bạch, vì vậy một màu đỏ quuyến rũ dần hiển ra trên mặt Tô Bạch.

Nàng ta nhìn mặt nàng, cũng hít một ngụm khí : “Chu nhan cải?”

Tô Bạch không thèm để ý, tát thật mạnh vào mặt mình, vân vê khuôn mặt mình, mới nhìn nàng ta, nhũu mày hứng thú hỏi : “Cô nương tên là gì vậy?”

Nàng ta nhìn khuôn mặt quý dị của Tô Bạch, ngẩn người một lúc mới nói : “Tam Dạ.”

“Hả?” Tô Bạch chớp mắt mấy cái, “Nhất Trinh, Nhị Hoắc, Tam Dạ, cung Thập Lục các người thật thú vị.”

Nghe vậy, hai mắt nàng ta cong lên, nở nụ cười trên mặt : “Cung Thập Lục, chính là tổng cộng có mười sáu người. Cung chủ đứng đầu, thứ hai đến công tử, thứ ba là ta, mãi cho đến người thứ mười sáu, tên được đặt theo thứ tự như thế.”

Tô Bạch nghe vậy, than thở : “Như vậy gọi là, trái lại bớt việc.”

“Nhìn công tử, phải là thật lòng muốn giải độc chu nhan cải cho cô nương. Chỉ là, giải độc hay không giải độc, thỉnh xin cô nương suy nghĩ kĩ.”

Rốt cuộc cũng vào vấn đề chính, Tô Bạch rất tò mò muốn biết nàng ta sẽ nói gì tiếp theo.

Nàng ta cười dịu dàng với Tô Bạch, nói : “Công tử dung mạo anh tuấn, ở trong chốn giang hồ vô cùng nổi danh. Tính khí mặc dù quái lạ một chút, nhưng cũng là một nam tử đặc biệt. Nếu cô nương thích công tử, cũng là chuyện bình thường. Thử hỏi trên giang hồ có mấy nữ nhân không thích công tử đây.”

Chậc, giọng điệu này sao nghe có vẻ chua xót vậy..

Tô Bạch : “Vậy sao?”

“Chỉ là, ta sẽ không buông tay.” Nàng đột nhiên đổi giọng, trở nên rất kiên định, nhìn Tô Bạch nói : “Ta và công tử là thanh mai trúc mã, từ nhỏ lớn lên cùng nhau. Vốn tính tình hần rất ôn hòa, lúc nào cũng cười tươi như hoa với mọi người. Hần đã từng nói muốn lấy ta làm thê tử, kiếp này chung sống đến đầu bạc răng long. Chỉ là năm mười lăm tuổi, ta...” Nói đến đoạn này, sắc mặt nàng đột nhiên rất khó coi.

Tô Bạch mở to mắt, vừa kinh ngạc vừa tò mò, hỏi lại : “Người làm sao vậy?”

Nàng ta nhìn Tô Bạch, trong mắt phòng bị che giấu, không nói.

Tô Bạch không thể làm gì khác hơn, giải thích : “Nếu ta nói cho cô nương biết, ta đã có người thương. Không! Ta yêu không phải là người, mà là một con sói, cô nương tin không?”

“Cái gì?” lần này đến lượt Tam Dạ sững sốt.

“Ta yêu hần, càng tin rằng hần dĩ nhiên yêu ta. Cho nên cô nương cứ thoải mái, ta dĩ nhiên không giành công tử với cô nương.”

“Thật?” Tam Dạ nửa tin nửa ngờ.

“Thề với trời!”

Tam Dạ lúc này mới tin, trên mặt lộ vẻ lúng túng : “Xin lỗi...”

Tô Bạch lắc đầu, hỏi lại : “Ta chỉ hiếu kỳ vì sao công tử nhà cô nương lại mang dáng vẻ bạc tình, chẳng lẽ có liên quan đến cô nương sao? Năm mười lăm tuổi, có... xảy ra chuyện gì?”

Tam Dạ nghe vậy, trên mặt lộ vẻ chán nản, nhẹ giọng nói : “Chỉ là hôm sinh nhật mười lăm tuổi, ta bị hạ dược, cùng một nam tử... Ta cho rằng nam tử kia là hần, đáng tiếc...” Nói tới đây, lồng ngực nàng ta phập phồng kịch liệt, hai mắt phấp hồng, nước mắt và sát khí cùng xuất hiện, tay nắm thành quyền, hiển nhiên đang cố gắng hết sức để khống chế tâm trạng của mình.

Tô Bạch ngây người, không nghĩ tới một nữ nhân xinh đẹp như thế lại bị người khác làm ô uế thanh danh, mà khi lúc nàng ta chỉ mới mười lăm tuổi?

Mười lăm tuổi.... Tô Bạch còn nhớ rõ, lần đầu tiên nàng tới kỳ kinh nguyệt cũng chẳng qua mới mười lăm tuổi mà thôi!

Ngay lúc đó nàng cũng chỉ là một đứa trẻ, là ai độc ác không bằng cầm thú như vậy?

Tam Dạ đưa tay che mặt, không muốn Tô Bạch nhìn thấy khoảnh khắc yếu đuối của nàng lúc này, vẫn im lặng hồi lâu mới mở miệng lại, chỉ là giọng nói lúc này có chút khàn khàn : “Lúc ta tỉnh táo trở lại, mới nhìn rõ hẳn không phải công tử, nhưng cũng không còn kịp nữa rồi, bởi vì công tử vừa vịn xông vào...nhìn thấy một cảnh này.”

Tô Bạch run lên, nàng dường như có lẽ đã thấy hoàn cảnh xảy ra lúc đó vừa buồn cười cười mà bị ai lúc này. Xảy ra quan hệ với người mình không yêu không đáng sợ, đáng sợ hơn là bị nam nhân mình yêu bắt gặp mình và người khác ở trên giường....

Thật sự là châm biếm tột cùng.

“Từ đó trở đi, tính tình công tử thay đổi, sẽ thận trọng trong việc mở rộng trái tim, cũng ít nói hăng đi.” Nàng ta tiếp tục nói, không rõ hỉ nộ ái ố lúc này.

Tô Bạch đến gần nàng một bước, đưa tay vỗ về nàng, nhỏ giọng an ủi : “Chuyện cũng đã qua, coi như một lần bị chó cắn, không có gì đáng ngại...”

Khó trách Lâm Nhị Hoắc nói : “Trời sinh ta bạc tình, không tin vào tình yêu của con người”, thì ra là bị chuyện này kích thích.

Trong lòng Tô Bạch rất cuộc sáng tỏ, oán niệm đối với Lâm Nhị Hoắc bỗng giảm đi rất nhiều.

39. Chương 39: Không Phải Chu Nhan Lộ

Tam Dạ nghe vậy, nhẹ giọng ‘ừ’ một tiếng, liền im lặng.

Tô Bạch nhìn nàng, cũng cảm thấy vô cùng khổ sở. Đối với một cô nương cổ đại, trinh tiết đúng là vô cùng quan trọng. Dù nàng có an ủi thế nào cũng chỉ vô ích, coi như ngoài mặt nàng ta tỏ vẻ vui vẻ, nhưng vết thương trong lòng vĩnh viễn tồn tại trong lòng, không dễ dàng xóa bỏ.

Hai người đứng yên ở đó, gió thổi nhẹ trong không khí.

Gần đến giữa trưa, tỷ muội cung Thập Lục đã dựng xong một cái lều ổn định, Lâm Nhị Hoắc cũng từ trong núi về, trong tay có vài bọc dược liệu lớn và hai con thỏ hoang.

Lúc này Tam Dạ không còn chút bi thương và khổ sở, khôi phục nụ cười như thường nghênh đón, hướng về phía Lâm Nhị Hoắc nói: “Công tử, để ta.” Dứt lời, đưa tay đón dược liệu trong tay hắn.

Lâm Nhị Hoắc cũng không phản bác, mặc cho nàng cầm lấy, đi thẳng đến bên cạnh Tô Bạch, hai mắt sáng lên nhìn mặt Tô Bạch, tấm tắc lấy làm kỳ: “Không hổ là chu nhan lộ, độc tính lại mạnh như vậy, chỉ có một đêm, trên mặt cô nương lại đỏ thêm không ít.”

“.....” Tô Bạch nhìn Lâm Nhị Hoắc đang nhìn mình, giống như đang ‘tìm tòi và phát hiện’ vậy.

“Công tử, sao người hái những thảo dược vô dụng này.” Sau lưng truyền đến giọng của Tam Dạ, ba phần bất đắc dĩ, bảy phần buồn cười.

Lâm Nhị Hoắc chuyển dời ánh mắt xinh đẹp, nhìn về phía Tam Dạ, giọng có chút lớn: “Sao lại là những thảo dược vô dụng, những dược liệu này đều là những thứ không thể thiếu. Người nhìn lại cẩn thận chút đi.”

“Công tử, những thứ thảo dược này tuy nói đáng vẻ lớn lên có chút giống nhau, nhưng thật ra là không đúng. Thôi hay là ta đi tìm vậy. Dứt lời Tam Dạ đã xoay người đi vào trong núi.

Tô Bạch nhìn Lâm Nhị Hoắc hiểu kỳ: “Người không am hiểu dịch dung thuật đúng không?”

Lúc này Lâm Nhị Hoắc mới quay đầu lại, hừ lạnh một tiếng: “Ấy là nha đầu kia không hiểu chuyện, cố ý hủy việc của ta.”

Trong lòng Tô Bạch có chút thương cảm, không biết làm sao mới khiến Lâm Nhị Hoắc có thể tiếp nhận Tam Dạ. Nhưng dù cho nàng thương cảm cũng không thể giúp được gì, ngay cả mình nàng cũng không giúp được, làm sao có thời giờ bận tâm người khác.

Chờ Tam Dạ hái thuốc quay về, sau khi ăn thịt thỏ nướng, rốt cuộc cũng đến lúc giải độc cho Tô Bạch.

Tô Bạch ngồi thẳng dưới đất, Lâm Nhị Hoắc ngồi đối diện bên trái nàng, Tam Dạ ngồi đối diện bên phải nàng, chính giữa ba người là một đồng lớn bình bình lộ lộ.

Chẳng hiểu tại sao, Tô Bạch cảm thấy lúc này mình chính là con chuột bạch trong phòng thí nghiệm.

Lâm Nhị Hoắc đưa tay cầm một cái lọ màu đỏ lên, mở ra đổ một chút lên tay, xoa lên mặt Tô Bạch.

“Công tử, thuốc này kích thích da rất mạnh mẽ, nên dùng một phần nhỏ thì tốt hơn.” Tam Dạ kịp thời lên tiếng, ngăn cản hẳn.

Tô Bạch lau mồ hôi, thật là may, thật là may.

Lâm Nhị Hoắc liếc Tam Dạ một cái, nhưng vẫn buông cái lọ trong tay, chộp một cái lọ màu xanh khác.

“Công tử, thuốc này tổn hại đến sức khỏe.”

Lâm Nhị Hoắc tiếp tục để xuống, lại đưa tay.

“Công tử, thuốc này quá hàn.”

“Công tử, thuốc này quá mạnh, đối với cô nương không tốt.”

“Công tử, thuốc này...”

“Đủ rồi!” Lâm Nhị Hoắc xáo trộn đồng lộ bên người, đứng lên, cũng không nhìn Tam Dạ một cái, xoay người phát tay áo rời đi!

Tô Bạch gần như hóa đá. Nàng nhìn vẻ mặt bi thương của Tam Dạ, lên tiếng an ủi: “Tam Dạ cô nương, đừng coi là thật, hẳn chỉ là mệt mỏi, đi ra ngoài đi dạo... Khụ...”

Tam Dạ nhìn Tô Bạch, trong mắt ngập đầy uất ức, nhưng khóe miệng lại nở nụ cười, nói: “Bắt đầu từ ngày đó, công tử chỉ cả ngày dạo chơi trên giang hồ, chưa từng nghe lời của trưởng lão, bài học cũng không làm tốt.”

Tô Bạch nghe thế, gật đầu một cái, tiếp tục an ủi: “Tam Dạ không cần quá lo lắng, cô xem hẳn dù cho chưa từng học tập tốt, nhưng không phải hẳn cũng đã nhìn một cái đã biết ta bị độc chu nhan lộ sao!”

Nhưng ai biết, lúc này Tam Dạ lại chau mày chăm chú nhìn mặt Tô Bạch, không nói lời nào!

Tô Bạch bị nhìn nàng ta nhìn chăm chú, có chút hốt hoảng, nói: “Sao vậy?”

Tam Dạ đến gần Tô Bạch, tiếp tục không nói, nhìn thẳng vào nàng.

Tô Bạch cũng không nói gì nữa, ngơ ngác nhìn dáng vẻ này của Tam Dạ, rõ ràng...đáng sợ!

Mãi cho thật lâu sau, Tam Dạ mới thu hồi tầm mắt, xụ mặt, giọng nhẹ bay, chậm rãi nói: “Cô nương...”
Muốn nói lại thôi.

“?” trên mặt Tô Bạch viết đầy dấu chấm hỏi.

“Cô nương không phải bị độc chu nhan lộ.” Tam Dạ nói lại, chỉ là càng thêm mờ mịt.

Tô Bạch nghe vậy, vui mừng quá đổi, vừa muốn ngửa đầu cười to ba tiếng để diễn tả tâm tình vui sướng lúc này...

“Đáng tiếc, đêm qua công tử bôi thuốc cho cô nương, khiến cho độc tính tăng thêm ba phần, vả lại trong đó có hai vị thuốc sinh ra phản ứng, tạo thành độc mới.”

——sấm sét giữa trời quang!

Tiếng cười lớn chuẩn bị xong mà không có cơ hội cười, bị thương liên tiếp đổ ập xuống đầu. Nụ cười ban đầu bỗng chốc hòa tan thành bi thương, bi thương này càng đậm hơn! Nồng đậm gạt bỏ không đi! Mắt nàng rưng rưng nước mắt, bởi vì nàng hận Lâm Nhị Hoắc sâu đậm!

Tô Bạch nghe giọng nói của mình cũng đã thay đổi mấy phần: “Tiếp tục, tiếp tục...”

“Không biết độc này có thể giải không... Ta cũng không nắm chắc.” Tam Dạ lúc này mới có dũng khí ngẩng đầu lên, nhìn nàng, tươi đẹp mà đau buồn.

Tô Bạch nghiêng răng, hàm răng trắng nõn nổi bật lên trên nền mặt đỏ thẫm như Quan Công, tức giận nói: “TMD! Lão nương đúng là đã trở thành chuột bạch rồi!”

Tam Dạ nhìn nàng, ánh mắt lóng lánh: “Cô nương, Tam Dạ nhất định dốc hết sức mình giúp cô nương giải độc, mong rằng, mong rằng cô nương chớ hận công tử. Muốn hận liền hận ta đi...”

Yêu thương nồng liệt như vậy, tình cảm chân thành như vậy!

Tô Bạch nhắm mắt lại, hồi lâu mới mở ra, yếu ớt nói: “Thôi, chỉ là một làn da.”

Thế gian này nàng chỉ quan tâm một người, chỉ cần Miêu Miêu không ngại, nàng cần gì phải quan tâm.

Nàng tin tưởng, Miêu Miêu nhất định sẽ men theo mùi hương của nàng tìm đến nàng. Mặc kệ là Miêu Miêu ngu ngốc, hay Miêu Miêu đã khôi phục như bình thường cũng đã từng là con sói Miêu Miêu kia....

Mặc kệ sự thật sẽ phát triển như thế nào, trong lòng nàng vẫn cứ nghĩ thế, tin tưởng không chút nghi ngờ.

Tam Dạ kinh ngạc: “Cô nương thật có thể không thèm để ý?”

Tô Bạch lắc đầu một cái, mắt sáng như đuốc.

Tam Dạ thở dài: “Có thể cô nương không ngại, nhưng trong lòng Tam Dạ vẫn rất áy náy. Tóm lại bất luận thế nào cũng phải nghĩ cách trị lành gương mặt cho cô nương.”

Tô Bạch co rút khóe miệng, nàng đã không ngại gì rồi, sao cô nương Tam Dạ này còn chấp nhất như vậy!

“Nơi này cách Tuyên Thành không xa, ta dẫn cô nương đi gặp thần y Thi Ngọc Nam, hẳn nhất định có cách!” ánh mắt Tam Dạ bỗng trở nên sáng ngời, lấp lánh ánh sáng nhìn Tô Bạch.

Tô Bạch không chút nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt: “Ta không đi!” Băng Tuyết sảy thai cũng không thoát khỏi trách nhiệm của nàng, nếu để cho thi ngọc nam biết, vậy không phải sẽ dùng độc dược hại chết nàng sao!

Tam Dạ đột nhiên chỉ vào nơi xa, kinh ngạc: “Sao ngươi lại tới đây?”

Tô Bạch nhìn theo hướng Tam Dạ đang nhìn, cũng không nghĩ vào lúc này, thân thể tê rần, cũng không động đậy được chút nào (Bạch tỷ bị điểm huyết *hắc hắc*)

Tam Dạ nâng nàng dậy, nhìn nàng, nói xin lỗi: “Cô nương, ta nhất định sẽ chữa khỏi mặt cho cô nương, nếu không công tử biết được hẳn dùng sai thuốc, nhất định sẽ khổ sở trong lòng.”

TMD! Thì ra nàng ta chấp nhất như vậy, không phải vì nàng, mà là vì không muốn Lâm Nhị Hoắc khổ sở!

Lúc này Tô Bạch cảm thấy tức giận, nhưng cả người đều không cử động được, không còn cách nào phản kháng, không thể làm gì ngoài việc dùng ánh mắt oán hận nhìn nàng ta, dùng cử chỉ khuôn mặt biểu đạt uất ức của mình.

Tam Dạ đứng lên, bảo các cô nương trong cung Thập Lục ra ngoài tìm được thảo. Mọi người vâng dạ, toàn bộ rời đi.

Lúc này nàng ta mới đưa tay đỡ Tô Bạch đang ngồi dưới đất dậy, nghiêng chặt hàm răng từng bước đi về phương xa.

Trong lòng Tô Bạch không ngừng kêu khổ. Nàng thật không có ấn tượng tốt với thần y. Nếu như nàng đoán không nhầm, độc trên mặt mình chỉ sợ là do dịch dung ban đầu của thần y lưu lại, hôm nay độc tính phát tác, trừ phi thần y rảnh rỗi đến mức điên cuồng không có việc gì làm với giúp nàng giải độc.

Nhưng kẻ hạ độc chính là hắn, người giải độc vẫn là hắn – chẳng lẽ hắn không có suy nghĩ sao?

Thần y không thể nào không có suy nghĩ, cho nên Tô Bạch căn bản không trông cậy vào việc thần y sẽ giúp mình giải độc.

Càng khó khăn hơn chính là lúc này nàng đã bị Tam Dạ điểm huyết, căn bản không cách nào nói chuyện, cho nên cũng chỉ có thể để mặc cho Tam Dạ kéo mình đi.

Tô Bạch nhìn về phương xa, cảm thấy thế giới của nàng ngày càng đen tối hơn.

Tô Bạch cũng không biết rốt cuộc đi bao lâu, nàng đã sớm mệt mỏi, thở hồng hộc. Nhưng xem xét lại Tam Dạ vẫn sáng khoái tinh thần như cũ, ngay cả một tiếng thở dốc cũng không có. Không biết Lâm Nhị Hoắc biết nàng và Tam Dạ cùng biến mất sẽ có cảm giác như thế nào, sao cũng không thấy hắn đuổi theo, thật sự là kỳ quái...

Sắc trời nhuộm màu hoàng hôn, trời chiều quấn quanh mình cảnh sắc vàng rực.

Rốt cuộc Tam Dạ cũng dừng chân, thả nàng xuống, áy náy nhìn nàng mỉm cười: “Còn một đêm đi đường nữa là có thể đến chân núi chỗ của thi ngọc nam rồi. Rồi đi vội vàng, trên người không mang theo nhiều bạc, cho nên chỉ còn cách là uất ức cô nương đi chung với ta.”

Tô Bạch đảo tròn mắt, cố gắng biểu đạt mình đã nhịn tiểu lâu rồi.

Đáng tiếc, Tam Dạ và nàng không có thần giao cách cảm, nàng ta còn tự mình híp mắt cười nói: “Cô nương đói bụng sao? Ta đi hái ít quả dại, cô nương chờ động, Tam Dạ đi nhanh sẽ về.” Dứt lời, xoay người, nhìn về nơi xa.

Tô Bạch rưng rưng nước mắt nhìn bóng lưng Tam Dạ, tại sao ông trời lại muốn trừng phạt nàng như vậy! Là nàng đã làm gì sai sao? Trời ạ! Tại sao mọi người lại nhẫn tâm như vậy. Nàng chỉ muốn đi giải quyết tiểu tiện mà thôi. Nhưng ngay cả một nguyên cẩu nhỏ bé cũng không được thảo mãn...

Trong lòng Tô Bạch vô cùng ưu thương, Tam Dạ vĩnh viễn không hiểu...

Tô Bạch cố sức nín tiểu, thân thể cứng ngắc nằm vật xuống ven đường, ánh chiều thê lương rơi xuống giống như một con ngốc...

Chỉ là, cũng đúng lúc này, không khí quanh mình đột nhiên thay đổi, Tô Bạch không dám tin, bởi vì nàng đột nhiên cảm thấy hơi thở quen thuộc đấy...

40. Chương 40: Miêu Miêu Trở Lại

Mùi hương trong không khí ngày càng đậm dần, ngay cả tiếng hít thở mơ hồ cũng trở nên rõ nét trong tai Tô Bạch. Loại cảm giác này giống như đã từng quen biết, nàng cũng không dám quên.

Nàng cho rằng đây chỉ là ảo giác của nàng, trong lúc nàng đau khổ mất mát mới sinh ra ảo giác lừa mình dối người.

Nhưng trong khoảng không phía trước không xa một bóng dáng màu bạc xuất hiện trong tầm mắt của nàng, rốt cuộc Tô Bạch không thể nhịn được nữa, nhắm mắt, nước mắt tràn đầy.

Dù cho cơ thể nàng không cử động được, nhưng ít nhất lúc này nàng cũng có thể dùng ánh mắt thể hiện nội tâm vui sướng của nàng.

Đây là nam nhân của nàng, hắn cũng không để nàng thất vọng. Mà nàng thề, từ nay về sau nàng cũng sẽ không cho hắn thêm cơ hội thất vọng! Nàng muốn ôm trọn hắn trong vòng tay, không bao giờ để người khác có cơ hội cướp mất!

Miêu Miêu rốt cuộc đứng lại, đôi mắt thâm thúy nhìn Tô Bạch đang nằm vật trên mặt đất – vẫn là nữ quan hoàn mỹ không tỳ vết, chỉ là gương mặt thấm đượm dấu ấn trưởng thành và kiêu ngạo, không còn

chút dáng vẻ ngốc nghếch nữa. Bộ y phục màu trắng càng tăng thêm mấy phần ngạo khí, ánh trời chiều chiếu xạ trên gò má hần, ánh mắt như thần, chói mắt.

Chẳng biết tại sao, Tô Bạch có chút thấp thỏm trong lòng, Miêu Miêu như vậy nàng chưa bao giờ thấy qua, hình như có chút xa lạ.

Tô Bạch và Miêu Miêu nhìn nhau, bởi vì nàng không có cách nào để đưa tay lau nước mắt, cho nên nhìn nàng lúc này hết sức nhếch nhác.

Chân mày Miêu Miêu hơi nhíu lại, ném xuống đất cái túi cầm trong tay, cúi người nhẹ nhàng ôm Tô Bạch lên, đưa tay lau nhẹ nước mắt trên mặt nàng, nhẹ nói vào tai nàng: “Bạch Bạch, từ nay về sau ta sẽ bảo vệ nàng.”

Còn là hơi thở quen thuộc như vậy, nhưng lúc này đã hoàn toàn khiến nàng yên tâm. Rốt cuộc nàng không cần lo lắng nàng có chăm sóc tốt cho hần không, càng không cần lo lắng hần lại ăn thịt dê thiêu.

Trong lòng Tô Bạch hết sức cảm động, nàng nhìn Miêu Miêu, giống như nhìn toàn bộ thế giới của mình.

Hai người ôm nhau, cách đó không xa truyền tới giọng nói, có phần cực kỳ tức giận: “Buông ta ra, buông ta ra!”

Tô Bạch sửng sốt, giọng nói này sao nghe rất quen tai.

Miêu Miêu ôm Tô Bạch xoay người, vì vậy Tô Bạch mới nhìn thấy trên cây đại thụ có một kẻ bị trói đang không ngừng lắc lư, dáng vẻ vô cùng khổ sở.

“Nếu không thả ta, ta và toàn bộ cung Thập Lục sẽ coi ngươi là kẻ địch!” Lâm Nhị Hoắc bị treo trên cây, vò đầu bứt tai.

Nghe vậy, Miêu Miêu lại nhếch môi cười khế, ừ nhẹ một tiếng, như đầu độc lòng người: “Địch thì như thế nào?”

“Ngươi!” Lâm Nhị Hoắc bị hần chặn họng không nói nên lời, lại liếc thấy Tô Bạch cả người cứng ngắc, không thể làm gì khác là thấp giọng yếu thế nói: “Tây Môn cô nương bị điểm huyết, ngươi nên buông ta ra, ta giúp nàng giải huyết.”

Tô Bạch nghe vậy mừng rỡ, trong mắt bỗng ánh lên tia sáng. TMD! Nếu không giải huyết cho nàng, đảm bảo nàng sẽ ghen tiểu mà chết.

Miêu Miêu cúi đầu nhìn nàng, thấy mắt nàng lóe sáng, cúi người nhặt một chiếc lá bên cạnh, phóng đi, ‘phạch’ sợi dây trên người Lâm Nhị Hoắc bị đứt, lúc này rơi phịch xuống đất.

Hần đứng lên, sửa lại y phục trên người, mới đi đến trước người Tô Bạch, đưa giải huyết trên người Tô Bạch.

Tô Bạch rốt cuộc cũng được giải huyết, leo xuống khỏi người Miêu Miêu, cười khúc khích với Miêu Miêu, bỏ lại một câu “Ta đi một chút rồi quay lại” liền như một làn khói biến mất không thấy đâu.

Tô Bạch chạy cách chỗ Miêu Miêu đứng thật xa rồi mới dừng lại, cởi quần giải quyết. Sau khi ăn xong, đang muốn đứng lên liếc mắt một cái, thấy một con thanh xà đang từ từ du đến cách nàng không xa, ngóc đầu lộ ra chiếc răng nanh.

Vì vậy “A.....!!” một tiếng hét to, phá vỡ phía chân trời.

Cũng vì vậy, một bóng dáng uy vũ khí phách bỗng xuất hiện, tay phóng một chiếc lá xanh, nháy mắt con rắn bị phanh thành vô số mảnh.

“A.....!!!” tiếng hét kia vang dội, dĩ nhiên tiếng hét lần này không phải vì xà, mà bởi vì.... Quần nàng còn chưa kịp kéo lên, mà Miêu Miêu đang đứng ở bên cạnh nàng.

Tô Bạch nhìn hần, vẻ mặt như bị táo bón.

So sánh với Tô Bạch, Miêu Miêu có vẻ bình tĩnh hơn. Hấn nhìn nàng, tuy nói trong mắt có chút ý cười, nhưng cũng không có biểu hiện quá mức rõ ràng, đi tới đối diện nàng, nhìn nàng đang cứng nhắc hóa đá, liền cúi người kéo quần Tô Bạch lên. *hắc hắc, soái ca...em yêu anh...*

Vì vậy.... Tô Bạch sửng sốt.

Hấn ôm nàng vào trong ngực, dịu dàng nói: “Sợ cái gì, nàng vốn là của ta.”

Không biết vì sao khi nghe được câu này, trong đầu Tô Bạch bỗng xuất hiện phản ứng, chẳng lẽ nàng xuyên qua bộ ‘Ái phi Lang vương đừng hòng trốn chạy’ sao?

Lắc lắc đầu, thu hồi những ý tưởng ngổn ngang kia, Tô Bạch dựa đầu vào trong ngực Miêu Miêu, phớt lờ da gà đang nổi trên người, trong lòng có chút xấu hổ.

Hấn kéo tay nàng, hai người từ từ quay lại.

Mới đi tới gần chút, liền phát hiện Nhị Hoắc đang đứng cầm túi của Miêu Miêu, không biết đang nghiên cứu cái gì.

Tô Bạch cũng tò mò, hỏi: “túi này đựng gì thế?”

Miêu Miêu mặt không đổi sắc nói: “Một người cực kỳ xấu xí.”

“.....” Tô Bạch theo bản năng lau mặt, lúc này có phải dung mạo nàng đã thay đổi rồi phải không? Nghĩ như vậy, tiếng Tô Bạch có chút nổi giận: “Miêu Miêu, mặt của ta trúng độc, sợ rằng không khôi phục được nguyên trạng.”

Miêu Miêu nghe vậy, dừng bước, nghiêng đầu nhìn nàng: “Ta luôn không nhớ rõ dung mạo nàng, chỉ nhớ mùi vị kia, chẳng lẽ Bạch Bạch đã quên?”

Tô Bạch lúc này mới yên tâm, mặc cho Miêu Miêu tiếp tục kéo tay nàng trở về.

Nhị hoắc cởi miệng túi ra, vì vậy đập vào mắt quả nhiên là một kẻ xấu xí – không phải Băng Tuyết bị dịch dung thành Tây Môn Tiểu Hận thì là ai!

Lúc này nàng ta bị trói thành một khúc, vả lại trong miệng còn bị nhét một cái khăn. Lúc này nàng ta nhìn thẳng Tô Bạch, tràn đầy hận ý.

Ừm, Băng Tuyết.... Tô Bạch nhìn nàng, trong lòng xúc động.

Nhị hoắc rõ ràng có chút trở mắt, lén liếc nhìn Miêu Miêu vẻ mặt âm tình bất định, lại liếc mắt nhìn Băng Tuyết nhếch nhác, ánh mắt mông lung lui về phía sau hai bước, rất dễ nhận thấy không định cởi dây cho Băng Tuyết.

Tô Bạch không chút yếu thế cũng dùng ánh mắt giễu cợt nhìn lại Băng Tuyết, đi tới trước mặt nàng, hừ lạnh một tiếng, bắt đầu châm chọc: “Lỗ mũi Miêu Miêu nhà ta so với chó còn nhạy bén hơn, người cần gì phải tự rước lấy nhục!”

Trên mặt Băng Tuyết lúc đỏ lúc xanh, vô cùng náo nhiệt.

Tô Bạch còn muốn nói gì đó, sau lưng đã truyền đến một giọng nữ mềm mại. “Này...”

Mọi người quay đầu lại, thì ra Tam Dạ đang trở lại. Nàng ôm một đồng quả đại trong tay, nhìn Miêu Miêu mái tóc bạch kim chói mắt, có chút thất thần, thu hồi ánh mắt lại thấy nhị hoắc bên cạnh, nhất thời sắc mặt có chút khó coi.

Nhị hoắc nhìn nàng một cái, lại quay đầu, không có ý định quan tâm tới nàng.

Sắc mặt Tam Dạ càng khó coi hơn, đứng im tại chỗ, chợt không biết làm sao.

Tô Bạch nhìn, cảm thấy hai người khổ bức ngược luyến *thích làm khổ nhau*, thở dài một cái, đi tới trước mặt Tam Dạ, cầm lấy mấy quả đại trong tay nàng, lại đi đến bên cạnh Miêu Miêu, đưa cho hắn một ít.

Tam Dạ dứt khoát đi thẳng tới trước mặt Tô Bạch, khuyên nhủ: “Tây Môn cô nương, độc trên mặt cô không thể kéo dài, hay là đi cầu xin thần y giải độc giúp cô! Mặc dù Tam Dạ cũng không biết thần y là thần thánh phương nào, nhưng y thuật của hắn inh như thế nào mọi người đều biết.”

Tô Bạch giựt giựt khoe miệng, không thể làm gì khác, bất đắc dĩ nói: “không gạt cô, lúc đầu là ta cầu xin thần y dịch dung, cho nên độc này chính là lúc hắn dịch dung nhân cơ hội bỏ vào. Thử nghĩ xem, hắn hạ độc ta, sao có thể dễ dàng giải độc cho ta?”

Nghe vậy, Tam Dạ sững sốt.

Tô Bạch đang muốn mở miệng, Miêu Miêu ở bên cạnh đã giành nói: “Đã như vậy, vậy đi tìm thần y.”

Lần này đến lượt Tô Bạch sững sốt. Nàng nhìn Miêu Miêu, có chút hoang mang.

Nhị Hoắc cách đó không xa vẫn đang quay đầu không nói, vì vậy mọi người cũng không để ý đến hắn.

Chỉ là giống như lúc trước, Miêu Miêu ném phịch cái túi cho Nhị Hoắc, ngụ ý không cần nói cũng biết là muốn Nhị Hoắc làm công việc khổ cực này, làm cu li bốc vác.

Miêu Miêu đi bên cạnh Tô Bạch, Tam Dạ đi bên người Nhị Hoắc, năm người trùng trùng điệp điệp hướng về chỗ thần y.

Tô Bạch nghiêng đầu nhìn Miêu Miêu, có chút không được tự nhiên. Hình như trong mơ hồ, có thứ gì đó thay đổi, cảm giác giữa hai người thiếu thứ gì đó.

Sắc trời dần tối, mọi người dừng chân, tính toán nghỉ ngơi tại chỗ một đêm, ngày mai tiếp tục lên đường.

Tô Bạch tựa vào gốc cây, nhắm mắt nghỉ ngơi. Chỉ là đột nhiên bên tai nàng có thêm một hơi thở ấm áp.

Nàng mở bừng mắt, liền trông thấy Miêu Miêu đang dựa mình vào gần nàng. Trong lòng Tô Bạch hơi run, nhìn hắn cười ngượng, không biết sắc lui cách hắn hai bước.

Đáng tiếc, Miêu Miêu không để ý tới, trực tiếp ôm nàng vào trong lồng ngực mình, để nàng ngồi trên đùi mình.

Miêu Miêu dựa vào đại thụ, Tô Bạch dựa vào Miêu Miêu.

Tô Bạch cả người cứng ngắc, nháy mắt mặt biến thành than.

Miêu Miêu đè đầu nàng vào trong lồng ngực mình, nhỏ giọng nói vào tai nàng: “Ngày trước chính nàng đã ôm ta vào trong lòng ngủ như vậy, chẳng lẽ nàng không còn nhớ trước đây nữa rồi hả?”

Lỗi tai Tô Bạch bị hơi thở của Miêu Miêu làm cho tê rần, rất nhột. Nàng cười lạnh, giải thích với hắn: “Ngày trước chàng cũng không phải là người, là sói!” (giờ soái ca đã thành người, nên ta thay xưng hô của Bạch tỷ)

Miêu Miêu không chút để ý, nhíu mày: “Vậy nàng cứ xem ta như sói, đừng xem ta như con người.” *bá đạo trên từng hạt gạo*

“.....” TMD! Cái này không khoa học!

Miêu Miêu nhất quyết ôm nàng ngủ, không thềm để ý đến oán niệm trong mắt nàng.

Tô Bạch đưa tay vò vò mái tóc bạch kim của Miêu Miêu, tò mò: “Không phải ta đã cạo sạch tóc trên đầu chàng rồi sao, tại sao có thể dài trở lại như vậy?”

Miêu Miêu nhìn nàng vừa bực mình vừa buồn cười, gương mặt trắng nõn, đôi môi hồng quýt rữ nói: “Đều do công dụng của đá Phượng Hoàng.”

Tô Bạch hiểu rõ, gạt đầu một cái, không nói thêm gì nữa.

Miêu Miêu lại tiếp tục nói vào tai nàng: “Bạch Bạch, mặc kệ nàng còn phải báo thù, hay làm ruộng, tất cả đều có ta, nàng cứ yên tâm.”

Hắn nhìn nàng, trong mắt có nụ cười chiếm hữu.

41. Chương 41: Gặp Lại Thần Y

Đêm càng thêm sâu, Tô Bạch tựa vào lồng ngực Miêu Miêu ngủ lúc nào không biết. Cũng không biết qua bao laai, Miêu Miêu nhẹ nhàng lay nàng tỉnh.

Nơi xa bình minh đã tỏa sáng, đoàn người tiếp tục lên ngựa không ngừng chạy tới Tuyên Thành.

Trên đường đi, Miêu Miêu đều dìu đỡ Tô Bạch hết sức thân thiết.

Nhị Hoắc nhìn hai người họ, trong mắt có chút mê hoặc. Nhìn lại Tam Dạ cũng là nhìn Tô Bạch và Miêu Miêu có chút sững sờ.

Đến lúc dừng chân, Tô Bạch đi tới một gốc cây xa xa nghỉ chân, Miêu Miêu vừa muốn đi theo, Nhị Hoắc bên cạnh đã gọi hấn. Hấn nhìn Miêu Miêu, nhẹ giọng hỏi: “Người...rất yêu thích Tây Môn cô nương sao?”

Miêu Miêu kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ hấn sẽ hỏi như vậy: “Dĩ nhiên là thích.” Chuyện đó là đương nhiên.

Nhị Hoắc nhìn Tô Bạch cách đó không xa, thu hồi tầm mắt, nhìn lại Miêu Miêu tiếp tục hỏi: “Từ trước đến nay nam tử vì tôn, nếu như tây môn cô nương thích người, dĩ nhiên là nàng phải chăm sóc người, sao người lại chăm sóc nàng?”

Miêu Miêu nghe vậy cười nhạo một tiếng, ánh mắt quyến rũ ánh lên vẻ châm chọc nói: “Nếu như thích một người, dĩ nhiên sẽ mong nàng mạnh khỏe. Nếu người không hiểu, đó chính là người không hiểu tình yêu.”

Lâm Nhị Hoắc sững sờ, nhìn ánh mắt châm chọc của Miêu Miêu thế nào cũng thấy rất chói mắt, chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi: “Tây môn cô nương xấu xí như vậy người cũng yêu sao?”

Miêu Miêu không muốn để ý đến hấn, trực tiếp xoay người, đi tới bên cạnh Tô Bạch.

Dưới gốc cây, Miêu Miêu nhẹ nhàng tỉnh té vuốt ve Bạch Bạch, một màn ấm áp như vậy làm cho Lâm Nhị Hoắc cảm thấy trong lòng trống trải. Hấn quay đầu nhìn lại Tam Dạ vĩnh viễn đứng sau mình, lại phát hiện Tam Dạ cũng đang nhìn hấn, vẻ mặt không oán hận khiến lòng hấn đau xót, bỗng nhiên có chút không thoải mái.

Nhị Hoắc rũ mắt xuống, không muốn suy nghĩ tiếp.

Hoàng hôn nơi xa cùng ánh chiều tà vô cùng động lòng người. Mà lúc này năm người đã đứng lại cách túp lều của thần y không xa.

Tô Bạch nhìn Miêu Miêu, lại nhìn thấy Nhị Hoắc và Tam Dạ không biết lúc nào không khí đã trở nên khác lạ, lại đưa mắt nhìn Băng Tuyết bị trời bên cạnh Nhị Hoắc.

Nàng đi thẳng tới bên người nàng ta, đưa tay rút khăn trong miệng nàng ta, vẻ mặt ngoài cười trong không cười, nói: “Băng Tuyết cô nương người gặp người yêu, nhanh dùng giọng nói động lòng người thu hút tình nhân của cô đi ra.”

Băng Tuyết ngẩng đầu, miệng khép chặt, trong mắt mơ hồ thấy được chút nước mắt.

Tô Bạch giựt giựt khoe miệng, muốn đi lên gõ cửa, nhưng không nghĩ lúc này có một mùi hương kỳ lạ xộc vào trong mũi mọi người.

Mà mùi hương này, lại như đã từng ngửi qua..

Tô Bạch chợt định thần, đưa tay bịt mũi, vừa muốn nhắc nhở mọi người chú ý thì Tam Dạ bên kia đã lên tiếng.

“Mùi hương này...hương này...” Giọng nói Tam Dạ vang lên.

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy sắc mặt Tam Dạ trắng bệch, thân thể cũng không tự kiềm chế được.

Tô Bạch khẩn cấp nói: “Tam Dạ, cô nương...?”

Tam Dạ không để ý tới nàng, chỉ tò mò nhìn mặt Nhị Hoắc, lắp bắp lên tiếng: “Hương này, chính là đêm đó, ta ngửi thấy mùi hương này...”

Tô Bạch sửng sốt! sắc mặt Nhị Hoắc trở nên vô cùng khó coi.

Thì ra đêm Tam Dạ mười lăm tuổi bị mất trinh tiết chính là hương độc này.

“Mọi người phía trước, muốn làm gì?” Một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau.

Trừ băng tuyết, mọi người đều quay người về phía sau. Chỉ là lúc nhìn rõ gương mặt đôi phương, Tam Dạ mềm nhũn chân, trực tiếp lão đảo lui về sau một bước! Ngực nàng phập phồng đập, đưa tay chỉ thần y thì ngọc nam, nói: “Người.. lại là người...”

Về mặt này của Tam Dạ, Tô Bạch chỉ thấy qua một lần, đó là lúc nàng ấy nói cho nàng biết mình bị người khác cưỡng bức.

Giờ khắc này Tô Bạch rốt cuộc hiểu rõ cái gì hí kịch (kịch tuồng.)

Mà mặt Nhị Hoắc bỗng nhiên càng đen hơn, đứng chấp tay, hai mắt tối đen như kị.

“Ta muốn giết chết người!” trong hốc mắt Tam Dạ đều là nước mắt, nàng nghiêng chặt răng, không muốn nước mắt trào ra, bay thẳng đến mang theo sát khí hùng hực.

Mặt Nhị Hoắc càng thêm âm tình bất định, không nói lời nào, cũng không cử động, mặc cho Tam Dạ làm gì thì làm.

Thần y còn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, nhìn thấy Tam Dạ bay về phía mình, theo bản năng phóng ra một chưởng. Thoáng chốc, Tam Dạ bị đánh bay ngược trở lại, rơi trên mặt đất, trong miệng chảy ra một ngụm máu tươi.

Tô Bạch đứng một bên, nhìn Nhị Hoắc vẫn không tỏ thái độ gì, đột nhiên cảm thấy hấn cần chút sĩ diện. Nàng đi tới bên cạnh Tam Dạ, muốn đỡ nàng dậy, nhưng thương thế Tam Dạ đứng cũng không đứng dậy nổi.

Tô Bạch cảm thấy buồn bực, nghiêng đầu nhìn thần y châm chọc nói: “Thì thần y đúng là có lòng, có thể tùy tiện dùng hương độc phá đời của một thiếu nữ mười lăm tuổi, việc làm này của người, quả thật không hổ với chữ ‘thần’”

Thần y lúc này mới nhìn thẳng vào Tam Dạ, hương nàng nói: “Thì ra là người.” Giọng điệu gió nhẹ nước chảy này giống như đang nói ‘hôm nay thời tiết rất đẹp’.

Tô Bạch vuốt ngực, thần y đúng là không biết liêm sỉ, thật khiến nàng có chút bất lực.

Lúc này Miêu Miêu đứng ra, nhìn thần y, mặt mày ẩn giấu tà khí, mắt phượng híp lại, khoe miệng dâng lên nụ cười: “Người nói, ta nên phế tay trái người hay phế tay phải người.”

—— Không phải hỏi, chỉ là suy nghĩ.

Thần y nhìn hấn, rốt cuộc cảnh giác, nhưng cũng không chịu yếu thế, trách mắng: “Giọng điệu thật cao ngạo!”

Miêu Miêu ngẩng đầu, mái tóc bạch kim tung bay, không nói thêm gì nữa, nhanh chóng trong tích tắc tiếp cận thần y, không đợi thần y định thần, hấn đã chế trụ gân tay thần y.

Trên trán thần y bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, nhìn tay mình trong tay Miêu Miêu, có chút khó có thể tin.

Tô Bạch chỉ cảm thấy chưa bao giờ được hấn giận như vậy, độc ác nói: “Miêu Miêu, phế tay hấn, để hấn không thể hạ độc được nữa!”

Thần y nhìn về phía nàng, hình như nhớ ra cái gì đó, trong mắt đột nhiên bừng tỉnh, chỉ tay về phía Tô Bạch: “Nàng ta trúng ‘hoa mai trang’, trong thiên hạ chỉ có ta mới biết cách giải. Nếu như người thả ta ra, ta liền giải độc cho nàng ta.”

Nhị Hoắc lúc này mới phản ứng, nhìn mặt Tô Bạch, có chút thất bại.

Tô Bạch cũng không để ý, đi tới bên cạnh Băng Tuyết, một tay đưa Băng Tuyết tới trước mặt thần y, lạnh lùng nói: “Người nhận ra nàng ta là ai không?”

Thần y nhìn nàng ta một hồi lâu, mới lẩm bẩm nói: “Có phải... Tuyết nhi ?”

Một tiếng Tuyết Nhi khiến nước mắt trong mắt Băng Tuyết rốt cuộc chảy xuống.

Nàng ta nhìn hẩn, nức nở nói: “Đứa bé.... Không còn...”

Mặt thần y cứng ngắc, rũ mắt xuống, hồi lâu mới ngẩng đầu, nhìn Tô Bạch, chỉ là lúc này ánh mắt kiên quyết: “Thả nàng, ta giúp người giải độc.”

Tô Bạch bĩu môi, ác liệt nói: “Tay của người và Băng Tuyết, hai chọn một, thần y đại nhân.”

Thần y nhắm mắt: “Để Tuyết Nhi đi.”

“Hả ?” Tô Bạch sững sốt.

“Để Tuyết Nhi đi, ta giúp người giải độc.” Thần y lặp lại một lần nữa.

Tô Bạch nhìn Băng Tuyết, nhẹ giọng nói: “Đáng tiếc, ta cũng không cần giải độc này.”

“Người!” Thần y lại mở mắt ra, nhìn Tô Bạch bực tức, tiếp tục nói: “Nếu hoa mai trang tồn tại trong người cô nương sáu tháng sẽ khiến cô nương tuyệt dục, cô nương thật sự không muốn giải độc sao ?”

Tô Bạch ngẩn người, theo bản năng nhìn về phía Miêu Miêu – tuyệt dục ? Nàng không thể sinh con cho Miêu Miêu sao ?

Không không không! Dĩ nhiên không thể nào! Tô Bạch vội vàng thả Băng Tuyết, mới nói: “Đã như vậy, phiền thần y giải độc giúp ta.”

Thần y nhìn Băng Tuyết, ánh mắt bi thương: “Tuyết Nhi, nàng đi đi.”

Băng Tuyết nhìn thần y, đưa tay lau nước mắt mình, gật đầu một cái: “được...”

Tô Bạch không vui: “Nếu nàng ta đi bây giờ, người lại lừa gạt ta!”

Thần y nhìn nàng một cái: “Ta thi ngọc nam nói một không nói hai, nếu cô nương không tin, ta cũng không còn cách nào khác.”

Tô Bạch chỉ có thể nhìn Băng Tuyết biến mất ở nơi xa, bổ sung thêm một câu: “Tin rằng người cũng không dám dở trò gì với ta, ta đã có khả năng bắt được Băng Tuyết một lần, như vậy dĩ nhiên cũng có khả năng bắt được lần hai!”

Thần y nhìn bóng lưng Băng Tuyết rời đi, trong mắt lộ vẻ chán nản. Ngay sau đó, hẩn đi vào trong phòng, lấy ra một bình sứ đưa cho Tô Bạch.

Tô Bạch nhận lấy bình sứ, đổ thuốc trong bình ra nuốt vào. Trong bụng truyền ra cảm giác mát mẻ, xem ra đúng là thuốc giải.

“Này....” Thần y nhìn mặt Tô Bạch, nhăn mày lại: “Thuốc giải đã uống, vì sao màu đỏ trên mặt chưa biến mất ?”

Tô Bạch giựt giựt khóe miệng, nhìn về phía Nhị Hoắc.

Nhị Hoắc dĩ nhiên cũng biết là mình sai thuốc, nhất thời đỏ bừng mặt, ghen đến nổi một chữ cũng không thốt lên được.

Miêu Miêu cũng không để ý, lắc mình đến bên cạnh thần y phẩy một cánh tay hẩn rồi đứng lại bên người Tô Bạch.

Hẩn nhìn thần y, lạnh lùng nói: “Đây cũng là muốn người nhớ lấy, không phải người nào cũng có thể tùy ý hạ được.”

Thần y che cánh tay, trên trán rịn đầy mồ hôi.

Những lời này đối với Tô Bạch vô cùng hưởng thụ, cảm thấy trong lòng ngọt ngào.

Tam Dạ lúc này miễn cưỡng đứng lên, chán nản đứng sau lưng Nhị Hoắc, không lên tiếng.

Miêu Miêu vuốt ve mặt nàng, nhẹ giọng nói: “Nói cho ta biết, mặt nàng bị người nào biến thành như vậy.” Tô Bạch nhìn hần, lại nhìn Nhị Hoắc đang trắng mặt ở xa và bộ mặt nôn nóng của Tam Dạ sau lưng Nhị Hoắc.

Nếu nàng nói là Nhị Hoắc, chỉ sợ cuối cùng cũng chỉ là Tam Dạ gánh tội.

Nghĩ như vậy nàng lắc đầu một cái, cười với Miêu Miêu: “Cũng chỉ là bề ngoài, cần gì so đo. Chỉ cần mùi cơ thể của ta không đổi, chàng dĩ nhiên cũng không đổi lòng, đúng không?”

Miêu Miêu hiểu rõ, ôm chầm lấy nàng bổ sung: “Mùi cơ thể thay đổi, cũng không đổi lòng.”

Tô Bạch nghe vậy, cười có chút...quỷ dị. Nàng đưa tay yên lặng sờ nhẹ da gà đang nổi trên người, cảm thấy những lời tâm tình buồn nôn như vậy thực không phù hợp với khí chất của nàng.

Miêu Miêu ôm Tô Bạch, xoa người rời đi.

Không bao giờ chú ý đến tương lai Tam Dạ và Nhị Hoắc phát triển thế nào, chỉ muốn ở cùng hần một chỗ đến đầu bạc răng long.

42. Chương 42: Vi Phu Là Sói, Một Đêm Bảy Lần

Tô Bạch tựa đầu vào ngực Miêu Miêu, mùi hương trên người Miêu Miêu phả vào trong mũi, hết sức an tâm.

“Tiếp theo, có phải nên trở về Hạ Lan quốc rồi không?” Tô Bạch nhìn khoảng không trước mặt, trong mắt hình như lóe lên tia sáng mờ ảo.

Miêu Miêu cười khẽ, ôm nàng đi thật nhanh.

Lúc này trời đã tối thui, hai người dừng lại ở một khách điểm trong thành, đi vào, chuẩn bị ở lại qua đêm.

“Hai vị khách quan...” Tiểu nhị thấy Miêu Miêu, mái tóc bạch kim chói mắt thì ngẩn người, lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần, nói: “Hai vị khách quan, thuê phòng ngủ hay dừng chân ăn uống vậy ạ?”

“Thuê phòng, một gian phòng.” Miêu Miêu bình tĩnh mở miệng.

“Dừng, dừng, dừng, hai gian, hai gian phòng.” Tô Bạch nhanh chân chen miệng.

Miêu Miêu nhìn nàng, liếc xéo: “Hai gian phòng? Nàng trả bạc?”

Tô Bạch giựt giựt khoe miệng, vỗ vỗ ngực: “Bạc lão nương có! Nói hai gian thì hai gian đi!”

Miêu Miêu không để ý tới, nháy mắt ý bảo tiểu nhị, tiểu nhị sáng tỏ, cong đuôi chạy đi chuẩn bị.

Tô Bạch khóc không ra nước mắt, mặc dù nàng và Miêu Miêu ngủ chung một giường đã thành thói quen, nhưng điều kiện tiên quyết lúc đó là Miêu Miêu là Miêu ngốc, không phải Miêu tà khí ngay trước mắt này!

Thân thể nàng cứng ngắc, khụ khụ, cười ngây ngô, lên gian phòng lầu hai.

Dùng bữa tối trong phòng, Tô Bạch cứng ngắc, nhìn Miêu Miêu từ đầu đến cuối cứ lạnh lùng, vẻ mặt đau khổ mở miệng: “Miêu Miêu, chàng... chàng không muốn ra ngoài một chút sao?”

Miêu Miêu nghiêng đầu lấy tay chống đầu, mắt phượng dưới ánh đèn càng thêm đẹp hơn, đặc biệt là đôi môi, hồng hào quyến rũ, khẽ mở miệng thông thả nói: “Không muốn.”

“.....” Tô Bạch nghiêng răng, có chút hoang mang, vừa vặn thật sự rất ngứa, không còn cách nào, tự mình đi ra cửa – ngay cả cơ hội tắm mà cũng không cho nàng thì đúng là không để cho người ta sống nữa rồi!

“Nàng đi đâu?” Miêu Miêu gọi nàng lại.

“Tắm! Tắm!” Tô Bạch nghiêng răng khạc ra hai chữ, sắp sửa chạy ra cửa.

Miêu Miêu kéo tay nàng lại: “Để ta đi gọi nước.”

“Hả?” Tô Bạch nghiêng đầu.

Miêu Miêu nhìn nàng một cái, ra cửa gọi tiểu nhị mang nước lên, lại quay về phòng định thần ngồi ở bàn.

Tô Bạch vùi ở trong góc, mắt nhìn Miêu Miêu đầy oán niệm.

Không lâu sau, có tiếng gõ cửa vang lên: “Công tử, nước của phu nhân ngài đây ạ.” Tiếng tiểu nhị vang lên ngoài cửa.

Miêu Miêu đi ra mở cửa, để tiểu nhị đi vào, sau khi tiểu nhị đổ nước xong đi ra ngoài, không khí trong phòng lập tức trở nên lúng túng.

“Tô Bạch cảm giác mặt mình nhất định đã biến từ màu đỏ thắm sang đỏ đen rồi.

Miêu Miêu cũng không để ý tới, tự mình cởi quần áo.

“Này này?” Tô Bạch sững sốt hơn.

Miêu Miêu quay đầu lại nhìn nàng: “Nàng không muốn cởi y phục sao?”

Cởi y phục, nàng đúng là muốn cởi y phục, nhưng trọng điểm là “Sao chàng lại cởi y phục ?” Tô Bạch ngạc nhiên hỏi.

Miêu Miêu bình tĩnh đáp: “Dĩ nhiên là để tắm.”

“Đây là nước tắm của ta.” Tô Bạch cảm thấy tư tưởng có chút chập chập.

“Không, là nước tắm chung của chúng ta.” Vẫn tiếp tục bình tĩnh nói.

Ngoao, nàng thật muốn ngoáy tai!

Tô Bạch run rẩy chỉ tay vào hân: “Nam nữ sao có thể tắm chung với nhau!”

Miêu Miêu liếc nàng một cái, dáng vẻ phong tình vạn chủng: “Ta và nàng luôn tắm cùng nhau, chẳng lẽ nàng quên rồi sao ? Nàng quên, nhưng ta chưa quên.”

Lúc này y phục trên người hân đã cởi hết, lộ ra nửa người trên trắng trẻo, thứ tự phân minh, tràn đầy mỹ cảm, Tô Bạch chỉ cảm thấy máu đã xông lên đỉnh đầu, cuống cuống dời ánh mắt đi, sợ mình bỗng nổi thú tính vật ngã Miêu Miêu rồi lăn lộn.

Đáng tiếc Miêu Miêu không có ý định bỏ qua cho nàng, thân thể trần truồng từ từ đi tới sau nàng, đưa tay ôm thân thể nàng, nhẹ giọng nói vào tai nàng: “Bạch Bạch, làm nương tử của ta nhé.”

Lòng Tô Bạch run rẩy, cảm thấy vừa cảm động vừa vui sướng – cái này có phải là cầu hôn không hả?

Còn nhớ rõ hôn lễ Lâm Nhất Trinh hôm đó, nàng vô cùng đổ kị và chua xót, thương cảm cho cuộc đời này của mình không có cơ hội mặc áo nương tử - dù không có áo nương tử, dù chỉ là một hôn lễ đơn giản, cũng đủ để nàng mừng rỡ không kiềm chế rồi.

Lúc đó trong lòng nàng không hi vọng, mà hân chỉ có trí thông minh của đứa trẻ năm tuổi.

Không khí trong phòng bỗng trở nên tĩnh lặng, tiếng trống đập liên hồi, Tô Bạch cố gắng giữ vững bình thần, nhưng trong giọng nói vẫn có chút hồi hộp, chỉ nghe nàng nói: “Được...!”

Hân ôm nàng, đồng ý một đoạn nhân duyên với nàng, nàng như một giấc mơ, đồng ý yêu nhau trọn đời với hân.

Tình yêu tới nhanh chóng nóng bỏng, tình sinh tình, ái sinh ái, đơn giản làm bạn bên một người đến hết đời.

Miêu Miêu đưa tay cởi đai lưng trên người Tô Bạch, Tô Bạch không nói gì, mặc cho Miêu Miêu hoạt động.

Từng xiêm áo rơi xuống trên nền đất, mặt Miêu Miêu dính một lớp phấn hồng, Tô Bạch cúi đầu, không dám nhìn hân. *ôi 2 người còn ngại ngần nữa*

Không khí bên trong trong lành, Tô Bạch có chút xấu hổ, đưa tay đặt ở trước ngực, cúi thấp đầu yên lặng bò vào trong thùng tắm. Miêu Miêu cũng không nói gì, đi vào sau nàng.

Có đôi khi, vô thanh thắng hữu thanh, ví dụ như...khụ, người hiểu mà. *hic hic ta đập bàn, ta không hiểu*

Cho nên khi Miêu Miêu từ phía sau dán lưng lên thân thể Tô Bạch thì Tô Bạch không nói một câu, dĩ nhiên điều này không có gì đáng nói, chẳng lẽ muốn nàng phát ra tiếng kêu lớn ‘ngừng lại đi, ngừng lại đi’, đương nhiên là không thể nào.

Mà sau khi lăn lộn một lần ở trong bồn tắm, hai người không biết lúc nào đã lăn lộn trên giường.

Nhưng cũng có lúc, là tiếng của ai đó. Thí dụ như...

Sau khi Miêu Miêu muốn nằm lần còn chưa đủ, Tô Bạch rốt cuộc nổi giận, cả người bủn rủn tự mình nhắc nhở bản thân – hôm nay trước mặt mình đúng là một con sói, là một con sói! Một con cầm thú đang chiến đấu!

“TMD! Còn kết thúc hay không!” Miêu Miêu nằm trên người nàng đang chuẩn bị tiếp tục rốt cuộc cũng dừng lại, ngẩng đầu từ trước ngực lên, nhìn bộ mặt đang tức giận của Tô Bạch, nhíu mày, rốt cuộc chịu leo xuống khỏi người nàng, ôm nàng vào trong ngực mình. Cuối cùng, nhỏ giọng nói vào bên tai nàng: “Vi phu là sói, cả đêm bảy lần.”

Tô Bạch: “.....” kể nàng chọc phải quả nhiên là sói!

Kết quả là sang ngày hôm sau, cả người Tô Bạch đều đau nhức, ngủ thẳng đến trưa, nhưng vẫn còn rất mệt mỏi. Nàng giận dữ nhìn Miêu Miêu đang nhàn nhã uống trà trước bàn, không biết vì sao trong đầu nàng đột nhiên nhảy ra bốn chữ ‘mặt người dạ thú’. Chắc, đúng là chuẩn xác, không sai chút nào.

Miêu Miêu nhìn nàng: “Đã tỉnh rồi hả?”

Tô Bạch không để ý tới, kéo chăn đi tới bên giường lấy y phục, trong lúc lơ là để lộ bộ ngực trắng nõn, chỉ là lúc này đã hiện đầy điểm xanh hồng.

Ánh mắt Miêu Miêu căng thẳng, hơi thở nguy hiểm.

Tô Bạch vội vàng mặc y phục tử tế vào rồi mới dám ló đầu ra, mặt bởi vì như thiếu dưỡng khí, kìm nén đến mức đỏ bừng, chân mềm nhũn, đứng trước cửa sổ thở hổn hển, hồi lâu sau mới định thần lại, sau khi rửa mặt xong mới nhìn Miêu Miêu tức giận nói: “Đi, lên đường đi!”

Miêu Miêu đứng lên, ôm nàng vào ngực, nàng nhìn hắn giống như một đứa ngốc dùng tay bế nàng, lúc này mới mở cửa phòng.

Rời khỏi khách điếm, gọi một chiếc xe ngựa, hướng thẳng về kinh thành.

Tô Bạch tựa vào ngực Miêu Miêu, muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?” Miêu Miêu hỏi.

“Ta vẫn phải nhìn chàng như một đứa ngốc nữa sao?” Đường như theo bản năng, Tô Bạch lẩm bẩm nói.

Đợi sau khi phản ứng kịp, Tô Bạch mới nhìn khuôn mặt tức giận của hắn, liên tiếp phủ nhận: “Không không không, ý ta là, được rồi, là ta tự nói ta.”

Miêu Miêu đưa tay vuốt mái tóc dài của nàng, nói: “Nàng sợ ta sao?”

Tô Bạch sửng sốt, nhìn hắn – sợ sao? nàng không biết. Nàng chỉ biết nàng cũng không dám đối đãi với Miêu Miêu như trước nữa, trong lòng có chút lo lắng – đây được gọi là sợ sao?

“Bạch Bạch không cần phải sợ ta, ta vẫn là ta, cũng không thay đổi.” Miêu Miêu than thở.

Tuy lời nói như vậy, nhưng nàng...vẫn cảm thấy sợ.

“Ta phải làm sao mới có thể giúp nàng không còn sợ hãi?”

Tô Bạch nghe vậy, cau mày suy nghĩ một chút, chốc lát, đôi mắt tinh nghịch ngược lên nhìn hắn: “Học tiếng gà gáy cho ta nghe đi!”

“.....”

“Vịt kêu?”

“.....”

“Chó sửa! Chó sửa đi!”

“..... Gâu!”

“Hử ?”

Nàng vuốt vuốt lỗ tai, không dám tin nhìn hần, lại phát hiện sắc mặt Miêu Miêu nhiễm hồng, nghiêng đầu đi.

Tô Bạch ôm lấy hần, vùi mặt vào hõm cổ hần, nhẹ giọng gọi: “Đồ ngốc!”

“Nàng vui vẻ, ta cũng chiều.” Miêu Miêu trở tay ôm nàng, nhẹ giọng nói.

Khoảng cách giữa hai người gần hơn, thật không hề khó khăn.

Chạy mấy ngày đường, Miêu Miêu, Tô Bạch cuối cùng cũng tới được Kinh Thành, chỉ là lúc này đầu đường cuối ngõ đều ồn ào thảo luận hai chữ - Băng Các.

Tin đồn, Băng Các này là do một nam nhân thần bí dựng nên.

Tin đồn, nam nhân thần bí này diện mạo tuấn mỹ, có thể không có người nào từng thấy qua diện mạo thật của hần.

Tin đồn, Băng Các này chỉ tiếp những người trong tầng lớp quan lại quyền quý.

Tin đồn, lí do nam nhân thần bí dựng Băng Các này, chỉ vì một nữ nhân....

43. Chương 43: Một Trăm Vạn

Tô Bạch và Miêu Miêu ngồi trong khách điểm, bên tai không ngừng nghe thấy tiếng bàn luận về Băng Các. Không biết tại sao, Tô Bạch cảm thấy có chút quen thuộc.

Nàng nhìn Miêu Miêu đang ngồi gặm bánh mìn thần đối diện, chau mày, nói: “Miêu Miêu, sao chàng không ăn thịt dê nữa hả?”

Miêu Miêu nhìn nàng một cái, nhếch đôi mắt phượng: “Chán ngấy.”

Tô Bạch cười lạnh trong lòng, chỉ sợ lần đau bụng trước đó đã sinh ra bóng ma trong lòng hần rồi!

“Khụ khụ..!” Tô Bạch hắng giọng một cái, nhỏ giọng nói: “Thế đi theo ta đến Băng Các một chuyến nhé!”

Miêu Miêu nhìn nàng, không hỏi, dù sao trong mắt cũng có chút hứng thú.

Sau khi ăn xong, tính tiền, Tô Bạch và Miêu Miêu đi thẳng đến Băng Các. Chẳng qua bọn họ không thể đi vào, bởi vì bọn họ không danh không phận, muốn vào thật sự là không được. Tô Bạch nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện Băng Các là một khách điểm cũ quen quen, mặc dù cũ rách một chút, nhưng dù gì cũng cho người ở. Tô Bạch kéo tay Miêu Miêu, đi thẳng về khách điểm nhỏ bên này thuê phòng.

Vào cửa, là một bà chủ khách điểm phong tình vạn chủng.

Tô Bạch thấy nàng, sững sốt, hoàn toàn không ngờ rằng một khách điểm cũ nhỏ cũng có một đương gia phong tình như vậy.

Bà chủ khách điểm nhìn Tô Bạch, mặt không đổi sắc, mắt dời đến chỗ Miêu Miêu bỗng sáng lên, lúc này đi lên tiếp đón, nhìn Miêu Miêu lên giọng: “Vị tuần ca ca này, là nghỉ ngơi hay thuê trọ vậy?”

Không đợi Miêu Miêu trả lời, Tô Bạch đã nổi giận, một tay ngăn Miêu Miêu ở sau mình, nghiêng răng ken két nói: “Thuê trọ, một gian phòng!”

Bà chủ liếc mắt Tô Bạch, cười nhạo: “Nhìn khuôn mặt hồng hồng này của cô nương, thật giống đi diễn tuồng.”

“Nhìn lại người đi, dáng vẻ quyen rũ, thật giống như ở Câu Lan Viện (nơi diễn tuồng, hí kịch ngày xưa của TQ)” Tô Bạch nhanh chóng đáp trả một cách mỉa mai.

“Ta chính là hoàng hoa đại khuê nữ, thiên sinh lệ chất, dáng vẻ xinh đẹp không giống như dáng vẻ của một số kẻ xấu xí, đúng là đồ phụ!” Bà chủ khí phách liếc xéo nàng.

“Người...!” Tô Bạch vừa muốn phản bác nữa, Miêu Miêu sau lưng vội giữ nàng lại, cười với bà chủ: “Phiền toái chường quý, chuẩn bị một gian phòng hảo hạng.”

Bà chủ kia cũng không nói thêm được gì, dẫn hai người lên lầu trên.

Dáng dấp đi bộ đúng là quá kiều mị, quả nhiên là một người phong tình vạn chủng. chẳng qua, Tô Bạch không có ý định suy nghĩ về những thứ này, bởi vì, ở trên lầu có một mùi hương quen thuộc xộc thẳng vào mũi nàng.

Tô Bạch căng thẳng trong lòng, liếc mắt với Miêu Miêu, âm thầm nắm chặt tay Miêu Miêu mới khẽ yên lòng.

Bà chủ kia hình như không ngửi thấy mùi hương kia, mở một căn phòng, lại đánh mắt mị hoặc với Miêu Miêu: “Một phòng hảo hạng, tuần ca ca nghỉ ngơi tốt, buổi tối nhớ đừng mệch nhọc quá!” dứt lời, dùng ánh mắt mập mờ không rõ nhìn Tô Bạch và Miêu Miêu.

Miêu Miêu cười nhạt kéo Tô Bạch vào phòng, sau đó liền đóng cửa lại.

Tô Bạch nhìn hẩn, nhẹ giọng nói: “Khách điểm này...”

Ngón tay Miêu Miêu trắng nõn dán lên môi nàng, dùng khẩu hình miệng nói: “Đừng nói chuyện.”

Tô Bạch gật đầu một cái, chẳng qua trong lòng càng thêm căng thẳng.

Màn đêm buông xuống, nàng đã nằm trong ngực Miêu Miêu cả một buổi chiều, Miêu Miêu và nàng cũng không nói chuyện, giống như đang đợi cái gì đó.

“Cốc, cốc, cốc”, tiếng gõ cửa vang lên, Tô Bạch đứng lên, tiến ra ngoài cửa.

Chỉ thấy bà chủ khách điểm đã thay một bộ váy đỏ thắm xinh đẹp, bàn bưng trên tay có ba món ăn và rượu, cười không ngớt nói: “Cơm tối.”

Tô Bạch mặt không đổi sắc, nhận lấy rồi đóng cửa lại.

Nàng ghét cái bàn đang cầm trong tay, đặt ở trên bàn, ghé sát tai Miêu Miêu nói nhỏ: “Tiếp theo nên làm gì?”

Miêu Miêu vỗ vỗ vai nàng ý bảo nàng yên tâm, ôm nàng vào trong lồng ngực.

Đêm càng khuya, mà lúc này mùi hương kia càng thêm nồng nặc.

Tô Bạch càng sợ hơn, bởi vì nàng hoàn toàn không đoán được một khắc sau sẽ có chuyện gì xảy ra!

Đúng lúc đó, ngoài khách điểm, thể nhưng truyền đến một giọng nói quen thuộc!

Chỉ nghe giọng nói kia nói: “Người đâu?”

Giọng nói này, Tô Bạch thề rằng nàng đã từng nghe qua! Nhưng là, nàng không thể nào nhớ nổi!

“Ở chỗ này ở chỗ này.” Giọng nói khách điểm này xem ra mang vẻ nịnh nọt hơn thường ngày.

Dứt lời, một tiếng mở cửa ‘ken két’ vang lên, có lẽ là cửa của gian phòng sát vách được mở.

“Người đang ở đây. Người nhìn xem, gương mặt này, eo nhỏ này, còn có...”

Không đợi bà chủ nói xong, giọng nói kia đã cắt ngang: “Nói đi, bao nhiêu tiền.”

“Này, ta xông xáo nhiều năm như vậy, chỉ cần nhìn qua là phân biệt được đâu là thảo dân hay quý nhân, thuận thấy cô nương này thân phận cao quý, cho nên mới để lại nàng?”

“ Bao nhiêu tiền?” giọng kia vang lên một lần nữa.

“Mọi người đang lo lắng các chủ Băng Các đang tìm một cô gái, tuyệt quan thiên hạ (đẹp nhất ý), ta nghĩ, cô gái này nhất định không phải là kẻ đầu đường xó chợ...”

“Đủ rồi! Đây là năm ngàn lượng!” Giọng nói kia cắt lời của bà ta.

Bà chủ khách điểm vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nói: “Ai ôi, vì hạnh phúc tối nay của ngài, ta còn phải dùng một số tiền lớn để xin mị hương của thần y đấy!”

“Một vạn lượng!”

“Ha ha ha, các chủ có thể đưa đi, lần sau trở lại!” cười nịnh bợ.

Tô Bạch rút cuộc đã hiểu, liếc nhìn Miêu Miêu, thì ra mục tiêu không phải là nàng, mà là người khác!

Nhưng nàng thật sự tò mò, vì sao giọng nói của các chủ Băng Các sao có vẻ quen tai như vậy!

Nàng liếc mắt ra hiệu cho Miêu Miêu, Miêu Miêu hiểu ý, ôm nàng bay ra ngoài từ cửa sổ, mà ở một nơi không xa bỗng có một nam tử, trong tay còn ôm một nữ nhân.

Miêu Miêu và Tô Bạch đuổi sát, sau đó kín đáo ẩn đi.

Nam tử kia ôm nàng ta, kín đáo đi vào một gian phòng, Miêu Miêu và Tô Bạch núp ở cửa, bắt đầu tiến hành sự nghiệp rình rập.

Qua khe cửa, Tô Bạch rút cuộc cũng nhìn rõ dáng dấp nam tử kia...

Đấy chẳng phải là Hái Hoa Tặc Tiêu Dật Phong bị Tô Bạch giật dây từ phía sau sao!

Lúc này hắn dùng đôi mắt thâm thúy nhìn sắc mặt ửng hồng của Băng Tuyết, đáng vẻ kia khiến Tô Bạch cảm thấy hết sức khôi hài, chỉ thấy hắn lấy ra một xấp ngân phiếu trong ngực, đếm từng tờ một. Đếm...đếm....đếm đến khi chừng được một trăm tờ, lúc này mới bỏ sang một bên, sau đó đề lên người Băng Tuyết.

Tô Bạch dường như có thể đoán được vẻ mặt Băng Tuyết sáng sớm hôm sau sau khi thấy Tiêu Dật Phong rút một trăm tờ ngân phiếu trên mặt mình – vẻ mặt như ăn phân!

Đáng tiếc lúc này bên người nàng còn có Miêu Miêu, nếu không nhất định nàng sẽ tiếp tục đứng chờ ở đây, chờ để ngắm vẻ mặt Băng Tuyết sau khi tỉnh táo.

Tô Bạch đang nghĩ vậy, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, giật mình mới phát giác cái kia của Miêu Miêu đã chống đỡ bên hông nàng.

Về mặt nàng đau khổ, thậm chí nói không hay rồi, vừa định trốn, Miêu Miêu đã ôm lấy nàng bay đi, quay về phòng trong khách điểm.

Nàng lui về sau hai bước, nhìn Miêu Miêu cười hiền: “Miêu Miêu, cái này...á... Đúng rồi! Ta đi vệ sinh!” dứt lời, liền nhấc chân xông thẳng ra ngoài phòng.

Miêu Miêu duỗi tay một cái liền đem nàng quay lại bên cạnh mình.

Hắn nhìn nàng, ánh mắt thâm tình tựa như rượu lâu năm, một giọt cũng đủ làm chúng sinh say khướt. Bàn tay hắn nóng bỏng vô cùng, từ từ nói vào tai nàng: “Nương tử không muốn sao?” hơi thở nóng ấm từ miệng hắn phả vào tai Tô Bạch khiến cả người nàng mềm nhũn.

Tô Bạch nghiêng răng nhìn hắn, kiên định lắc đầu: “Không muốn! Vô cùng không muốn!”

Miêu Miêu đưa tay vuốt ve cái cổ trắng nõn của Tô Bạch, khẽ cắn vành tai nàng, nhẹ nhàng dịu dàng nói: “‘Nam tử, đối với nữ nhân cần phải khí phách một chút, mạnh mẽ là trên hết. Nếu người có thể khiến cho sinh mệnh nàng hoàn toàn phụ thuộc vào người, người sẽ có nàng, còn không, bị thương chỉ có người có! Phần đau thương này, cũng chỉ có mình’... Những lời này vi phu vẫn ghi nhớ trong lòng, không dám quên!”

Sét đánh giữa trời quang! Tô Bạch chỉ tay về phía hắn: “Chàng... chàng... chàng...!”

TMD! chẳng nhẽ đây là gieo gió gặt bão trong truyền thuyết!

“Đó là trước đây!” Tô Bạch phản bác: “Không những thế, kể như Băng Tuyết còn được một trăm vạn, ta không có một trăm vạn!”

Miêu Miêu bỗng dừng dừng động tác lại, nhìn nàng không đổi sắc : “Nàng cần bạc?”

Tô Bạch giật giật trong lòng, chẳng biết tại sao có chút tổn thương, vì vậy không nói.

Miêu Miêu héch đôi mắt phượng lên, tà khí tỏa ra, trực tiếp phi thân bay ra ngoài. Tô Bạch cứ như vậy nhìn hần biến mất trong tầm mắt của mình.

Nàng đột nhiên muốn rơi lệ, Miêu Miêu muốn đi đâu vậy?

Đáng tiếc, nàng chưa kịp thương cảm xong, Miêu Miêu đã bay lại từ cửa sổ!

“Hử?” Tô Bạch bỗng sửng sốt.

Miêu Miêu duỗi tay về phía nàng – trong tay rõ ràng là một xấp ngân phiếu!

Tô Bạch ho khan một tiếng, thử thăm dò : “Tiền này...ở đâu ra?”

Miêu Miêu giơ bàn tay ra : “Mượn.” *hắc hắc, ta đập bàn.*

“.....Phụt!” Tô Bạch cười đến mức sụp cả hông, run người nói : “Từ chỗ Hái hoa tặc sao?”

Miêu Miêu gạt đầu một cái : “Dễ như trở bàn tay.”

Băng Tuyết đáng thương.

Tô Bạch ôm bụng ngã trên giường, cười điên loạn, vật vờ. *mi tu*

Không đợi nàng cười xong, Miêu Miêu đã leo lên người, đem một trăm vạn cho nàng, nói : “Một trăm vạn, mua nàng cả đêm.”

Nụ cười Tô Bạch bỗng cứng ngắc, nhìn vẻ mặt nghiêm túc lúc này của Miêu Miêu, nàng còn có thể nói gì! Té bần! Mẹ nó chú đây chính là ‘tự gây nghiệt không thể sống’ trong truyền thuyết!

Trên giường, dưới ánh trăng sáng, một kẻ...bảy lần=== bên trong cảnh xuân vô hạn...

44. Chương 44: Báo Thù Thì Ra Rất Dễ Dàng

Ngày hôm sau, khi Tô Bạch tỉnh lại đã gần hoàng hôn.

Nàng nhìn ánh chiều tà bên ngoài cửa sổ im lặng một lát – quả nhiên, quả nhiên dự vọng là thứ không thể dập tắt được.

Tô Bạch liếc mắt thấy Miêu Miêu nhìn nàng không ngớt cười với vẻ vô tội, yên lặng hơn – quả nhiên, quả nhiên, nam nhân và nữ nhân luôn khác nhau!

Chờ hai người ăn mặc chỉnh tề rời gian phòng của khách điểm nhỏ này thì trời cũng đã gần tối. Tô Bạch kéo tay Miêu Miêu, dựa vào người hần đi trên đường.

Bởi vì trời đã tối, cho nên màu hồng trên mặt Tô Bạch căn bản không rõ ràng, dường như cũng nhìn rất được, dung mạo nam nữ xinh đẹp kết hợp vô cùng hấp dẫn ánh mắt mọi người. Cho nên lúc này trên đường lớn, hơn phân nửa ánh mắt đều tập trung lên người Tô Bạch và Miêu Miêu.

Tô Bạch nghiêng đầu nhìn gương mặt Miêu Miêu, cảm thấy hạnh phúc như bao phủ lên trái tim nàng, cảm giác trước nay chưa từng có. Cuộc sống bình yên nàng theo đuổi đã lâu, chờ trở về sơn động, nàng nhất định sẽ trồng đủ loại lúa và hoa đào, nuôi gà chăn vịt, cả ngõng, heo ở trước cửa.

Nghĩ như vậy, nàng nhẹ nhàng tựa đầu vào người Miêu Miêu. Chỉ là, trước hết nàng muốn đi trả thù nam nhân bỉ ổi, dù cho Vũ Mị đã chết, dù cho nàng không phải Vũ Mị, nhưng nàng rõ ràng chiếm lấy cơ thể nàng ấy, cho nên nàng cũng phải làm một chút chuyện cho nàng ấy. Cho dù là ít ỏi, nhưng ít ra có thể giúp nàng được an lòng. Có thù phải trả, đây vốn là giao dịch công bằng.

Miêu Miêu đưa tay ôm nàng, nói nhỏ : “Muốn đi tìm hần sao?”

Tô Bạch nhìn ánh mắt hần. Nàng biết Miêu Miêu nói tới ai, mà bây giờ cũng đã đến lúc đi tìm hần. Nghĩ thế, nàng khẽ gạt đầu : “Ừm>“

Kinh thành vào ban đêm vô cùng náo nhiệt, đủ loại hoa đăng đầy màu sắc giăng đầy hai bên đường phố, sáng chói khác thường. Hai người đứng ở giữa, cứ như lạc vào cảnh mộng.

Tô Bạch nhìn mái tóc bạch kim sáng rực của Miêu Miêu, mắt phượng, môi đỏ, vô cùng mê người.

Tô Bạch khẽ cúi đầu, nắm chặt tay Miêu Miêu căng thẳng.

Miêu Miêu phát hiện Tô Bạch khác thường, hỏi : “Sao vậy?”

Tô Bạch yên lặng lắc đầu không nói gì.

“Có chuyện trong lòng, dĩ nhiên cần phải nói ra.” Miêu Miêu vỗ nhẹ đầu Tô Bạch.

Tô Bạch lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn hắn, hai mắt lộ vẻ lo lắng : “Chàng thật sự là một con sói sao?”

Trong mắt Miêu Miêu thoáng qua tia hiểu rõ, cười một tiếng rồi mới nói : “Nàng nên sớm hỏi ta.”

Tô Bạch giựt giựt khoe miệng, nàng nên sớm hỏi hắn, nhưng có nhiều chuyện càng biết muộn càng tốt.

“Ta là lang vương, chẳng qua là một lang dị tộc.” (dị tộc : Khác loài, khác họ)

“Dị tộc? lang vương?” Tô Bạch nhăn mày lại. Chắc, chẳng lẽ nàng thực sự xuyên qua ‘xuyên qua thành tân nương lang vương, nữ chủ không hãm hại nổi’ sao?

“Ừ, dị tộc, hiểu tính người, uống nước Lãng quốc, hóa thành người.”

“Chỉ như vậy?”

“Chỉ như vậy.”

“Không còn gì?”

“Không còn.”

“Vậy... lão đầu kia là thế nào?” Tô Bạch vẫn cảm thấy khó tin.

“Lão đầu kia...” Miêu Miêu trầm mặc một lát.

“Đúng! Chính là kẻ giả dạng mắt gà chọi lừa ta nói hắn chính là lão nhân nhà chàng!”

“Hắn là lão tộc trưởng.”

“Hử? Còn có tộc trưởng sao?”

“Dĩ nhiên là có.”

“Chàng thật sự là lang vương?” Tô Bạch rồi rầm hỏi lại một lần nữa.

“Tất nhiên.” - hoàn toàn bình tĩnh.

“Chàng là lang vương sao không ở lại gia tộc phục vụ gia tộc?”

“Ừm, đã bàn giao, dị tộc ta tổng cộng có hai con, một con là ta, một con là trưởng lão ấy.”

“...” - cho nên, hắn mới có thể lên làm vương =

Ngọn đèn dầu nơi xa vẫn huy hoàng như cũ, lúc này Tô Bạch cảm thấy thế giới của mình rất cuộc cũng nở hoa, hoàn toàn tốt đẹp.

Đêm dần khuya, người trên đường dần thưa thớt. Tô Bạch và Miêu Miêu đi dạo một hồi, người trên đường rất cuộc trở nên lác đác lơ thơ.

Hai người ẩn vào một góc, Miêu Miêu nhìn nàng, trao đổi ánh mắt với nhau, hắn liền ôm nàng, bay thẳng đến phủ Phượng Vương gia.

Lỗ mũi Miêu Miêu so với mũi chó chỉ có hơn chứ không kém *Ặc*, cho nên khi hắn phi thân lên không trung, không đầy một canh giờ đã tìm được phủ Phượng Vương gia.

Chẳng qua phủ phượng vương hoàn toàn tĩnh lặng. Khuya, đêm hôm khuya khoắt hoàn toàn tĩnh lặng cũng là thường tình, nhưng khác lạ quý dị ở đây chính là ngay cả một thị vệ tuần tra cũng không có. Dù gì hắc cũng là một Vương gia, sao có thể hẹp hòi đến mức thị vệ tuần tra ban đêm cũng không có!

Tô Bạch bĩu môi tỏ vẻ lúc này trong lòng mình đang khinh thường, tay ôm chặt người Miêu Miêu, đáp xuống cùng Miêu Miêu.

Miêu Miêu xoay người đẩy cửa sổ ra, quang minh chính đại khác thường.

“Người nào?” Một giọng nói sắc bén bỗng vang lên trong phòng, mang theo tức giận và mệt mỏi.

Miêu Miêu ôm Tô Bạch vào phòng, đường đường chính chính đứng trước mặt hắc, ưỡn ngực nhìn hắc.

Đập vào mắt là hình ảnh Phượng Vương gia hết sức nhếch nhác, râu ria dơ dáy, y phục xộc xệch, hoàn toàn không có chút khí chất nào của trước đây... Dù cho Băng Tuyết không còn ở bên cạnh hắc, hắc cũng không thể sa sút như vậy chứ?

Lúc này Tô Bạch liền tò mò, tại sao Băng Tuyết bị cướp đoạt, hắc thế nhưng không có hành động gì, ngược lại vội vàng chạy về kinh thành, chẳng lẽ hắc dơ dáy như vậy cũng không hoàn toàn do bởi Băng Tuyết?

Trong lòng Tô Bạch nghi hoặc.

“Người! Người là Vũ Mị!” Phượng Vương gia nhìn nàng, nháy mắt có chút xộc xệch khổ sở.

Tô Bạch nhú mày nhìn hắc, cười tà ác : “Phượng Vương gia vị đại, Vũ Mị ta muốn báo thù!”

Phượng Vương gia nhìn nàng, yên lặng không nói, hai hàng lông mày nhíu chặt vào nhau.

Tô Bạch hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói : “Ban đầu người phế gân tay gân chân ta rồi ném vào bầy sói. Hôm nay ta cũng sẽ phế bỏ võ công của người, phá gân tay gân chân, thế nào?”

Phượng Vương gia hừ lạnh, hắt cằm nhìn nàng : “Còn phải xem người có bản lĩnh hay không.”

Tô Bạch cười vui vẻ : “Ta không có bản lĩnh, nhưng nam nhân của ta có bản lĩnh, Miêu Miêu, lên! Phế võ công của hắc, phá kinh mạch của hắc, xem hắc còn dám tùy tiện khi dễ nữ nhân hay không!”

Miêu Miêu nghe vậy, lắc mình đi lên, không đợi Phượng Vương gia phản ứng đã ra tay, tốc độ nhanh như tia chớp.

Xong chuyện, Tô Bạch nhón chân vỗ đầu Miêu Miêu, tựa như vỗ đầu một con chó : “Miêu Miêu thật giỏi! Về nhà ta thưởng cho chàng một khúc xương để gặm!”

“.....” Miêu Miêu.

Báo thù thật đơn giản, thật sự khiến Tô Bạch có chút xấu hổ. Nàng nhìn ngón tay thon dài trắng bóc của Miêu Miêu, không khỏi tán thưởng nói : “Miêu Miêu, vì sao chàng có thể phá hủy kinh mạch người khác thuần thục như vậy?”

Miêu Miêu nhú mày : “Dĩ nhiên là do luyện tập.”

“Hả?”

“Lúc ta còn từng là sói đã bắt đầu luyện tập, chẳng qua lúc đó là hai nam tử bên cạnh Băng Tuyết.” *biết ngay là do Miêu ca làm mà*

“Hả?!” Tô Bạch ngạc nhiên hơn nữa, hồi lâu mới hiểu ra, ánh mắt méo mó nhìn hắc, “Thì ra cánh tay hai nam nhân của Băng Tuyết là do chàng phế bỏ.”

Miêu Miêu nhìn nàng cười rạng rỡ.

“Sao chàng không phế bỏ gân chân của bọn hắc, nếu không bọn hắc cũng sẽ không đến được Lăng quốc.” Tô Bạch giận dữ.

Nụ cười trên mặt Miêu Miêu bỗng cứng ngắc.

—— Hấn phể bỏ gân tay chỉ vì lúc ở trong cuộc tranh giành hoa khôi, hai kẻ kia dùng tay cố đả thương Tô Bạch mà thôi. Cho nên hấn phể tay của bọn họ, một trái, một phải.

Bạch Bạch của hấn, vĩnh viễn chỉ cho phép một mình hấn động.

Chỉ là Tô Bạch thật sự tò mò vì sao phủ Vương gia lại tiêu điều như vậy. cho nên Tô Bạch không lập tức rời đi, mà định ở lại thêm một đêm nữa, muốn để hôm sau thăm dò tình hình.

Mà rất quý dị, đến ngày hôm sau, trên đường lớn không có một người nào bàn luận về việc Phượng Vương gia bị phể vô công, cắt đứt kinh mạch.

Chân mày Tô Bạch càng nhíu chặt hơn. Chẳng lẽ kinh thành không lưu hành bát quái, khẩu vị thay đổi thích bàn luận về bọn nhà giàu thần bí?

Tô Bạch ngồi đối diện Miêu Miêu, trong lòng hết sức rối rắm.

45. Chương 45: Đường Như Đã Kết Thúc

Tô Bạch đang rối rắm, ở cửa đột nhiên vang lên tiếng ồn ào huyền ảo, đưa mắt nhìn đi, chỉ thấy ở cửa khách điểm bỗng có một chiếc xe ngựa lao qua, dừng lại ở cửa Băng Các.

Nàng nhìn ra ngoài đường lớn, chỉ thấy kẻ dẫn đầu là một trong những người của Băng Tuyết – lão bản thanh lâu vẻ mặt ôn nhu. Tô Bạch nhướng lông mày lên, có chút hứng thú rồi. Nàng nháy mắt ra hiệu với Miêu Miêu, Miêu Miêu hiểu ý, ôm nàng núp ở bên đường.

“Hừ, hay ột Băng Các, lại dám trối hoàng thân quốc thích!” giọng nói của tiểu thanh lâu vang lên, vô cùng tức giận.

“Cái gì hoàng thân quốc thích! Người là kẻ nào ?” - Đây là giọng của quản sự Băng Các.

“Đây là lệnh lục soát, có hay không, cứ lục soát cho ta” Tiểu thanh lâu rõ ràng không muốn dây dưa với quản sự, tự mình đi lục soát.

Tùy tùng nghe vậy, vội vàng ra vẻ không lật ngược Băng Các sẽ không dùng tay, bắt đầu ra tay.

Quản sự nóng nảy, bảo tiểu thanh lâu dừng tay nhưng cũng không có tác dụng gì. Đối phương có lệnh lục soát, mặc cho hấn bản lãnh thế nào cũng không dám xung đột với triều đình! Cho nên hấn chỉ có thể nhìn bọn chúng xông lên lần hai lần ba, thậm chí đã có tùy tùng nhanh lẹ đi lên tầng cao nhất!

Nhưng đúng lúc đó truyền đến giọng nói của một cô nương ở trên tầng cao nhất.

Tiểu thanh lâu bỗng bay về phía tầng cao nhất. Khi hấn dùng nội công phá hủy cửa phòng, giọng nói của cô nương ở trong phòng kia khiến hấn vô cùng rối rắm. Đập vào mắt hấn là hình ảnh Băng Tuyết chỉ mặc một tấm sa mỏng, hết sức mê người. Khi thấy tiểu thanh lâu xuất hiện trước mặt nàng ta, mặt nàng ta đỏ lên, ánh mắt mất tự nhiên. Bên cạnh nàng ta là nam nhân với nửa người trên tuần mỹ - không phải Tiêu Dật Phong thì là ai ?

Tiểu thanh lâu thấy cảnh tượng này, có chút thở không nổi, nhưng vẫn bình tĩnh nhìn Băng Tuyết nói: “Tuyết Nhi, về nhà với ta.”

Băng Tuyết nhìn hấn, có chút cô đơn, gật đầu nói: “Được....”

Nàng ta vừa muốn đứng lên, Tiêu Dật Phong đã kéo nàng ta lại: “Tuyết Nhi...”

Băng Tuyết nhìn hấn cười quyến rũ, dùng khẩu hình miệng nói: “Đừng đổi đừng quên.” (nguyên văn là mặc thất mạc vong – ta chả hiểu lắm, nhưng hình như ý nói là sẽ không quên) *Ta cảm thấy Băng Tuyết thật quá bỉ+ nam nhân trong này trừ Miêu ca và Ngũ Hoàng tử, Lục Hoàng tử ra, chẳng còn tên nào ra hồn*
cũng chỉ vì tiện nhân Băng Tuyết- quá ghê tởm

Lúc này tu mới chịu buông tay, Băng Tuyết mặc quần áo tử tế xong mới đến bên cạnh tiểu thanh lâu. Tiểu thanh lâu ôm nàng ta xoay người đi ra. 384 convert 412trung

Đi xuống lầu, tiểu thanh lâu sắp xếp nàng ta lên ngựa, nhanh chóng rời đi như cơn gió.

Tô Bạch và Miêu Miêu đứng ở trên đường rộng, nhìn bọn họ rời đi cũng rời đi theo.

Tiểu thanh lâu phóng ngựa không ngừng, mục tiêu vô cùng chính xác, chạy thẳng đến phượng vương phủ.

Phượng vương phủ vẫn hết sức yên tĩnh, tiểu thanh lâu báo cho Băng Tuyết biết xe ngựa đã đến, ôm nàng ta vào trong phủ. Tô Bạch và Miêu Miêu theo sát phía sau.

Mãi cho đến một gian phòng, Tô Bạch, Miêu Miêu ở trên mái hiên, dời một viên gạch, neho mắt theo dõi.

Tiểu thanh lâu đặt Băng Tuyết xuống, chỉ vào Phượng Vương gia đang hôn mê bất tỉnh, lạnh lùng nói: “Nàng nhìn đi.”

Băng Tuyết sớm đã nhìn thấy, lúc này không dám tin lui về sau một bước, hốc mắt ửng hồng.

“Haha... Lúc nàng đang ở Băng Các, hẳn bị người ta cắt đứt gân tay gân chân, phế bỏ võ công. Lúc nàng ở Băng Các, ta sai tất cả thủ hạ lục tung kinh thành tìm nàng, ba ngày ba đêm chưa từng chợp mắt. Lúc nàng ở Băng Các, giáo chủ, sát thủ và cao thủ đều không ăn ngon ngủ yên, cơm nuốt không trôi... Tuyết Nhi, nàng có năm người chúng ta vẫn chưa thấy thỏa mãn sao ?” Dứt lời, mặt đầy bi thương, tay nắm mạnh một quyền lên bàn, nói “Đáng chết! Ta nên giữ nàng như thế nào bây giờ!”

Hắn vừa dứt lời, Tô Bạch đang nằm trên mái hiên bỗng cảm thấy như đang ở trong hầm băng, cả người đều nổi da gà!

Băng Tuyết đỏ mắt không ngừng lui về phía sau: “Ta....Ta cũng là bất đắc dĩ...”

Tiểu thanh lâu nhắm mắt lại, hình như đã bình tĩnh lại, hồi lâu mới nói: “Thôi... Thôi... Hôm nay Vương gia đã thành ra thế này, hay là trước hết nên chữa khỏi cho hắn...”

Băng Tuyết đi tới trước giường, đưa tay vuốt hai gò má hắn, run run nói: “Vì sao hắn trở nên thế này ? Thị vệ! Thị vệ đâu ?”

“Hoàng thượng đã tước hết quyền lực trong tay hắn, bây giờ Vương gia cũng chỉ là danh nghĩa, chỉ sợ hoàng thượng đã nổi lên sát tâm.”

Băng Tuyết nghe vậy, trầm mặc.

Tiểu thanh lâu tiếp tục nói: “Hắn... rất nhớ nàng. Khi nàng bị người ta cướp đi, hắn vốn muốn đi cướp nàng. Nhưng lúc đó hoàng thượng trong kinh thành ra chỉ dụ, muốn hắn nhanh chóng trở về, không cho phép hắn chậm trễ dù chỉ là một khắc. Cho nên hắn chỉ có thể về kinh trước.”

Tô Bạch nằm trên mái hiên rất cuộc cũng được sáng tỏ, khó trách lúc Nhị Hoắc nói Băng Tuyết mất tích mà Phượng Vương gia không đi tìm, ngược lại còn phóng ngựa quay lại kinh thành, thì ra nguyên nhân là bởi vì Tiểu Bạch hoàng đế!

Tất cả nghi ngờ được gỡ bỏ, Tô Bạch cảm thấy sự việc phát triển đến mức này đã không còn tiếc nuối gì, chuyện nên hay không nên xảy ra rồi cuộc cũng đã xảy ra, thế giới u ám của nàng bây giờ đã hoàn toàn tươi sáng! Cuối cùng, chỉ còn một chuyện còn lại chưa làm mà thôi.

Khóe miệng nàng nâng lên, nằm trên mái hiên, suy nghĩ về tâm nguyện cuối cùng của mình.

Đúng lúc đó, Băng Tuyết một thân một mình đi về phía thiền viện.

Tô Bạch nhờ Miêu Miêu ôm mình đuổi theo, đi đến gần một chút, Tô Bạch mới nhìn rõ, thì ra nơi Băng Tuyết muốn đến là nhà bếp.

Được! Nhân dịp này đi! – Tô Bạch bảo Miêu Miêu tiếp đất, đứng ở trong một góc. Nàng đưa chân ra, vì vậy Băng Tuyết mất thăng bằng, té ngã lăn quay trên mặt đất!

Tô Bạch xoay người ôm cổ Miêu Miêu, Miêu Miêu ôm nàng nhanh chóng rời đi!

Như vậy, có thể miễn cưỡng cũng được gọi là đánh ngã nữ chính!

Nàng nhìn ánh mặt trời náo nhiệt nơi xa, cảm thấy thời tiết chưa bao giờ sáng sủa như vậy.

Miêu Miêu bên cạnh, mái tóc bạch kim tung bay theo gió, cả người như một bức họa - ừ! Thật tốt! Dù cho nàng là một nữ phụ cũng sẽ có mùa xuân!

Sau khi hai người rời kinh thành, bước chân dần chậm rãi, thông thả.

Tô Bạch đưa tay ôm hông Miêu Miêu, nhìn hần cười nịnh bợ: “Miêu Miêu đại nhân, không biết chàng muốn trồng lúa nước hay trồng lúa mạch?”

Miêu Miêu liếc mắt nhìn nàng: “Tùy ý nàng thích!”

“Trồng cải trắng hay trồng củ cải?”

“Tùy khẩu vị của nàng!”

“Nuôi gà hay nuôi vịt?” *em báỉ tỷ hứtt hứtt*

“Đều nuôi.”

“Không, nuôi dê tốt hơn, thịt dê là nhất!”

“..... Có thể.”

“Miêu Miêu, chàng rốt cuộc có thích ta hay không?”

“Thích.”

“Thật sự?”

“Thật sự!”

“Vậy sao chàng chịu.... ọe!”

“Sao vậy?”

“Axit pantothenic!”

“....Axit pantothenic?” (Một loại vitamin B5 – gúc gồ dùm ta nhé)

Tô Bạch vỗ vỗ cơ thể, ra sức nôn mửa trên đường, lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên nhìn hần, mơ màng: “Chẳng lẽ ta... có thai?”

Miêu Miêu nghe vậy, không nói hai lời cẩn thận ôm nàng lên, hướng đến y quán nhỏ trong trấn.

Đại phu neho mắt nhìn Tô Bạch, tảng lờ nói: “Ăn uống phải đều đặn, không được dùng thức ăn kích thích vị giác, không được để bụng đói, dạ dày người không cho phép người dày vò!”

Tô Bạch giựt giựt khoe miệng, nhìn Miêu Miêu có chút ngượng ngùng, thì ra không phải nàng có thai, đúng là mừng hụt...

Vì vậy, vì để cho Tô Bạch ăn uống điều độ, Miêu Miêu và Tô Bạch quyết định ở lại trong trấn này ít ngày.

Nằm trong phòng của một khách điểm nhỏ trong trấn, Tô Bạch cảm thấy lúc này yên tĩnh đến mức khó tin, tất cả dường như chỉ là một loại cảnh tượng huyền ảo mơ hồ. Nhưng lúc này nàng thật sự đang hưởng thụ giây phút cuộc sống – đây không phải là huyền cảnh, mà là tự mình rơi vào huyền cảnh... (huyền cảnh: Cảnh tượng huyền hoặc.)

Ba ngày trôi qua êm đềm, Tô Bạch lười kéo Miêu Miêu đi dạo trên đường, bỗng nhìn thấy một đôi xe ngựa từ xa đi tới. Người cầm cương không phải tiểu thanh lâu và Băng Tuyết thì là người nào?

Tô Bạch nắm tay Miêu Miêu, có chút rét run.

46. Chương 46: Sự Hấp Dẫn Của Sói....

Ánh mặt trời hết sức rạng rỡ ve vẩy vài những tia nắng trước sơn động, cảnh tượng vô cùng xinh đẹp.

Lúc này bên trái cửa sơn động đã trồng đầy lúa nước, thật may là cách đó không xa có một suối nước, cho nên có thể đưa một khối lượng nước tới tưới ruộng.

Ngày thứ nhất, Tô Bạch bỗng nhìn thấy Miêu Miêu cấy mạ vào, trong lòng vô cùng mong đợi.

Một tuần lễ sau, Tô Bạch vừa nhìn Miêu Miêu gieo hạt giống hoa, trong lòng tiếp tục vô cùng mong đợi.

Nửa tháng sau, Tô Bạch vui trong ngực Miêu Miêu, phơi người dưới ánh mặt trời, trong lòng tiếp tục vô cùng mong đợi.

Một tháng sau, bụng Tô Bạch đã bắt đầu nhô ra, sau khi gặm thịt gà rừng trong sơn động, tiếp tục vô cùng mong đợi.

Hai tháng sau, bụng Tô Bạch đã rõ ràng hơn, sức lực cạn kiệt, nhưng trong lòng vẫn mong đợi như thế!

Ba tháng sau, mạ chết sạch, hạt giống chôn dưới chân từ đầu đến cuối không nảy mầm, toàn bộ chờ mong trong lòng rốt cuộc hóa thành ưu thương, chôn mặt trước ngực Miêu Miêu khóc lóc mù mịt.

Giấc mơ làm ruộng của nàng cuối cùng đã chấm dứt trong thất bại.

Chẳng qua cũng không sao, bởi vì Cầu Đản mỗi tuần sẽ xuống núi đưa chút thực phẩm phục vụ cuộc sống cho nàng, không tuần nào bị đứt đoạn. Chẳng qua Tô Bạch giống như nhớ mang máng có một lần Cầu Đản đưa thực phẩm muộn, hắn nhìn Miêu Miêu, ánh mắt vô cùng khủng hoảng, bàng hoàng, Tô Bạch không biết vì sao, chẳng qua nàng cũng không muốn biết.

Tóm lại ngày qua ngày đều trôi qua vô cùng êm đềm, cho đến một ngày, Cầu Đản về mặt hưng phấn xuất hiện trước mặt nàng, nghễnh đầu kiêu ngạo nói: “Khuôn viên một nghìn dặm đều là địa bàn của bang Long Hồ chúng ta!”

Nghe vậy, Tô Bạch nghiêng chặt răng, đưa tay đỡ cái bụng đã lớn đứng dậy, đưa tay vỗ vỗ vai hắn: “Người trẻ tuổi, làm tốt lắm, tương lai con cún nhỏ nhà ta sẽ lấn lộn với người!”

Cầu Đản nhìn bụng Tô Bạch, cười thật thà: “Vậy thì tốt quá, ta nhất định cho nó làm phó Bang chủ!”

Lời nói vừa dứt, “Vút...” Một tiếng truyền đi, Cầu Đản đã bay ra ngoài.

Miêu Miêu đứng sau lưng Tô Bạch duỗi tay lại, một tay ôm ngang lấy nàng, trách cứ: “Mang thai như vậy còn hoạt động, cẩn thận ngã nhào.”

Mới đứng dậy một lát, cái chân nhỏ của Tô Bạch đã bắt đầu rút gân. Nàng ra vẻ đau khổ, nhìn Miêu Miêu nói: “Ta nghi ngờ rốt cuộc là sói gù, sao bụng ta lại có thể lớn như vậy!”

Miêu Miêu đặt nàng lên giường – cái giường này là từ bang Long Hồ, phía trên ước chừng lót năm cái đệm, vô cùng mềm mại. Hắn nâng chân nhỏ của Tô Bạch, xoa bóp giúp nàng, nói: “Đừng tức giận, chỉ cần nhịn mấy tháng nữa là được rồi.” Giọng nói bất đắc dĩ lẫn đau lòng.

Tô Bạch liếc hắn một cái, không nói.

Sau lần đó, bụng nàng đã lớn khác thường, một tháng một tháng càng trở nên to lớn, Tô Bạch hoàn toàn không đứng nổi rồi, chỉ có thể nằm ở trên giường, lằm bằm giống như một tên gù.

“TMD! Lão nương còn mang thai lần nữa thì đúng là kẻ ngu!”

“Đời này lão nương cũng không cần mang thai nữa!”

“Mang thai cái gì! Đồ tạp chủng người!”

Tiếng mắng chửi vang lên ở trong sơn động đều đặn mỗi sáng trưa tối ba lần mỗi ngày.

Mà chính bởi tiếng chửi mắng như vậy, trực tiếp khiến cho huyết áp, nhịp tim các huynh đệ trong bang Long Hồ lên xuống không đồng đều, đi ra ngoài đánh nhau cũng có chút vô lực.

Miêu Miêu nháy mắt đi xuống, Cầu Đản không để ý mọi người không ngừng kêu khổ, lúc này ra lệnh cho thuộc hạ đi tìm bà mẹ, sớm chuẩn bị ngày Tô Bạch lâm bồn.

“Miêu Miêu! Miêu Miêu!! Kẻ giết người Miêu Miêu, bỏ lại đây cho lão nương!!” Tiếng rống giận dữ tiếp tục vang dội phía chân trời!

Miêu Miêu mặt mày biến sắc, chạy như điên về dưới núi!

“Miêu Miêu!!!” tiếng hét to hơn vang lên.

Miêu Miêu nhanh chóng vào động, chạy đến bên giường nhìn nàng, vội la lên: “Sao vậy?”

“Nước, ta muốn nước...” Giọng Tô Bạch có chút khàn khàn.

Miêu Miêu đau lòng, rót một ly nước đầy cầm đến, nâng nàng dậy, tựa người vào người mình, đút cho nàng uống.

Tô Bạch đưa tay kéo tay Miêu Miêu, hốc mắt ửng đỏ: “Cũng gần mười tháng rồi, sao một chút động tĩnh cũng không có!”

Miêu Miêu vỗ lưng nàng an ủi: “Thời gian vẫn còn sớm, không cần lo lắng.”

Tô Bạch vuốt ve bụng mình, có chút lo lắng.

Ngày lại ngày trôi qua như nước chảy, mà bụng Tô Bạch....từ đầu đến cuối vẫn không có phản ứng.

Tháng thứ mười:

Tô Bạch ôm bụng, mong đợi cầu tạp chủng lâm bồn.

Tháng thứ mười một:

Tô Bạch ôm bụng, có chút lo lắng.

Tháng thứ mười hai:

Tô Bạch run rẩy chân tay, hỏi Miêu Miêu: “Ta nghi ngờ chẳng lẽ là Na Tra...”

Tháng thứ mười ba:

Tô Bạch lệ rơi đầy mặt, nhìn Miêu Miêu lòng nguội lạnh: “Xem ra nghi ngờ thực là Na Tra...”

Đến tháng thứ mười lăm...

Ba đêm, bụng Tô Bạch đột nhiên đau đớn mãnh liệt, bắt đầu vòng co rút đầu tiên.

Nàng run rẩy nắm chặt cánh tay Miêu Miêu, đứt quãng khạc ra một câu: “Muốn, muốn sinh...”

Miêu Miêu nháy mắt nhảy lên, xông thẳng lên đỉnh vách núi, trong giây phút đó, bang Long Hồ đèn đuốc sáng trưng! Bà mẹ và nha hoàn ăn uống no đủ trong bang Long Hồ ước chừng năm tháng rồi cuộc đã có đất dụng võ, lúc này đã chuẩn bị sẵn sàng, kéo nhau xuống chân núi!

Tô Bạch lúc này đau không nói nổi lời nào, chần trên giường cũng bị nàng cắn rách, mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh đầy mặt.

Sinh nở, vốn là việc đau đớn nhất trên đời!

Miêu Miêu đứng bên cạnh, tay nắm chặt thành quyền, hận không thể xông lên giúp nàng chia sẻ đau đớn.

“Cố gắng dùng sức! Phụ nhân cố gắng lên!”

“Hít sau, phụ nhân! Dùng sức!”

Tô Bạch cố gắng rặn, cố gắng rặn theo bản năng, cảm giác hơi sức toàn thân cũng đang dần cạn kiệt.

Cũng không biết trải qua bao lâu, rốt cuộc “oa...” một tiếng khóc của trẻ con vang vọng khắp sơn động.

Miêu Miêu sưng sờ nhìn cục phần hồng trong ngực bà mẹ, nhăn nhúm, đỉnh đầu xuất hiện một cái tau nhọn nhỏ, trên mông còn có một cái đuôi nhỏ... Con sói con, đứa con trai –hắn làm cha rồi!

Tô Bạch miễn cưỡng động viên bản thân mở mắt ra. Nàng cho rằng bản thân mình có thể bình tĩnh, chứng kiến một đứa trẻ chui từ bụng mình ra, nàng nhin không được khóc rống lên: “Tại sao ?! Tại sao nó lại xấu như vậy...” Dứt lời rồi cuộc nghệu đầu, té xỉu.

Bà mẹ và nha hoàn tò mò sờ sờ lỗ tai nhọn nhỏ của đứa trẻ trong tay, tấm tắc lấy làm kì nói: “Lần đầu tiên thấy có lỗ tai bạc mọc trên đỉnh đầu.”

Miêu Miêu tiến lên ôm con trai, sau đó liền đuổi họ ra ngoài.

Chỉ là, khác thường quỷ dị, lúc này đứa trẻ đang mở mắt! Ánh mắt lạnh lùng nhìn Miêu Miêu như nhìn một kẻ ngốc!

Miêu Miêu cũng cảm thấy có chút gì đó không đúng, nhưng niềm vui sướng được làm cha đã bao phủ lên tất cả mọi chuyện.

Phụ thân, mẫu thân, đứa bé, nhà này rồi cuộc đã đầy đủ.

Một tháng sau, Tô Bạch qua tháng kỳ, Miêu Miêu rồi cuộc để nàng tắm trong hồ. Tô Bạch mặc y phục bang Long Hồ vừa cướp được, toàn thân rực rỡ lên hẳn. Nàng ôm cầu tạp chủng nhà mình ngồi trước cửa sơn động ngây ngô cười, vừa nhìn hẳn vừa không ngừng nói chuyện.

“Cầu tạp chủng, cười nào, cười một cái ầu thân xem, mẫu thân sẽ cho con bú!” Tô Bạch mắt long lanh nói.

Cầu tạp chủng trong ngực nghiêng đầu.

“Cầu tạp chủng, cười nào, cười một cái ầu thân xem!” Tô Bạch đưa tay vịn đầu nó, tiếp tục long lanh mắt.

Cầu tạp chủng dứt khoát nhắm mắt.

Lúc này cầu tạp chủng múm mồm bụ bẫm, hết sức đáng yêu, hoàn toàn nuôi bằng sữa mẹ, hiển nhiên giống như một cái bánh bao!

Tô Bạch vân vê mặt nó như vân vê cái bánh màn thầu, ôm nó thật chặt.

Ngay cả khi Miêu Miêu từ từ đi tới sau lưng nàng, nàng cũng hồn nhiên không hay.

Miêu Miêu ngồi xổm bên cạnh, nhìn bảo bảo, do dự nói: “Chẳng lẽ thật sự gọi nó là cầu tạp chủng sao ?”

Tô Bạch không chút nghĩ ngợi, trực tiếp trả lời: “Tên cầu tạp chủng này được, dễ nuôi. Chàng nhìn nó xem, mập như vậy thật giống một con chó!” Tô Bạch hướng cầu tạp chủng về phía Miêu Miêu, hết sức tự hào.

Miêu Miêu nhìn Tô Bạch cười, ánh mắt nàng như mặt trăng lưỡi liềm, trầm mặc. Thôi, nàng vui vẻ.... là tốt rồi!

Cầu tạp chủng trong ngực không vui lòng, đôi mắt mở to nhìn chăm chăm, hình như lên án Tô Bạch ức hiếp người!

“Chàng xem, chàng xem, cầu tạp chủng cũng rất vui vẻ, mắt mở to như vậy thật đáng yêu!” Tô Bạch hưng phấn nói.

Cầu tạp chủng:

Miêu Miêu:.....

Ban đêm, Miêu Miêu ôm Tô Bạch vào trong ngực, Tô Bạch ôm cầu tạp chủng vào trong ngực.

“Bạch Bạch.” giọng nói Miêu Miêu vô cùng quyến rũ.

“Làm gì ?” Tô Bạch chỉ lo trêu chọc cầu tạp chủng, không thèm nhìn Miêu Miêu một cái.

Miêu Miêu đưa tay vòng lên eo Tô Bạch, nhiệt độ...rất cao.

Tô Bạch cúi đầu, liền nhìn thấy cánh tay lóa lờ trắng nõn đang đặt bên eo nàng.

Nàng xoay người, phát hiện Miêu Miêu đã ở trên!

Ầm! mạch máu trên mặt Tô Bạch đột nhiên lưu chuyển, nhiệt độ cơ thể nàng cũng có chút hỗn loạn. Nhưng nàng cảm thấy nàng nên chăm sóc tốt cho cầu tạp chủng trước, sau đó trở lại ứng phó Miêu Miêu. Cho nên vội vàng tránh hẳn, ôm cầu tạp chủng vào trong ngực.

Miêu Miêu kéo nàng trở về, đặt cầu tạp chủng qua một bên, leo lên người nàng. Gì kia đã chống đỡ giữa hai bắp đùi Tô Bạch.

Tô Bạch vẻ mặt đau khổ: “Nhanh lên một chút, làm xong còn ngủ ngon.”

Miêu Miêu dựa đầu vào cổ nàng, nhỏ giọng nói: “Ta yêu nàng.”

Tô Bạch run người, da gà nổi khắp người, cởi hết y phục trên người, trượng nghĩa nói: “Không cần phải nói những lời tâm tình buồn nôn như vậy, không phải là bảy lần sao! Đến đây đi! Cho bão táp mãnh liệt hơn nữa đi!” dứt lời, đưa tay ôm chặt cổ hẳn, bắt đầu nghênh hợp. @@

Hai người điên cuồng yêu đương nên không phát hiện, cầu tạp chủng đã quay mặt, nhắm chặt hai mắt vẻ ghét bỏ...

Cũng từ nay về sau, khi cầu tạp chủng lớn lên, có chút bài xích đối với nữ nhân...

Nếu là nói một cách chân thật, hiện tại Tô Bạch rất cuộc viên mãn!

__Hết__

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/danh-nga-nu-chinh-cu-tuyet-lam-vat-hy-sinh>